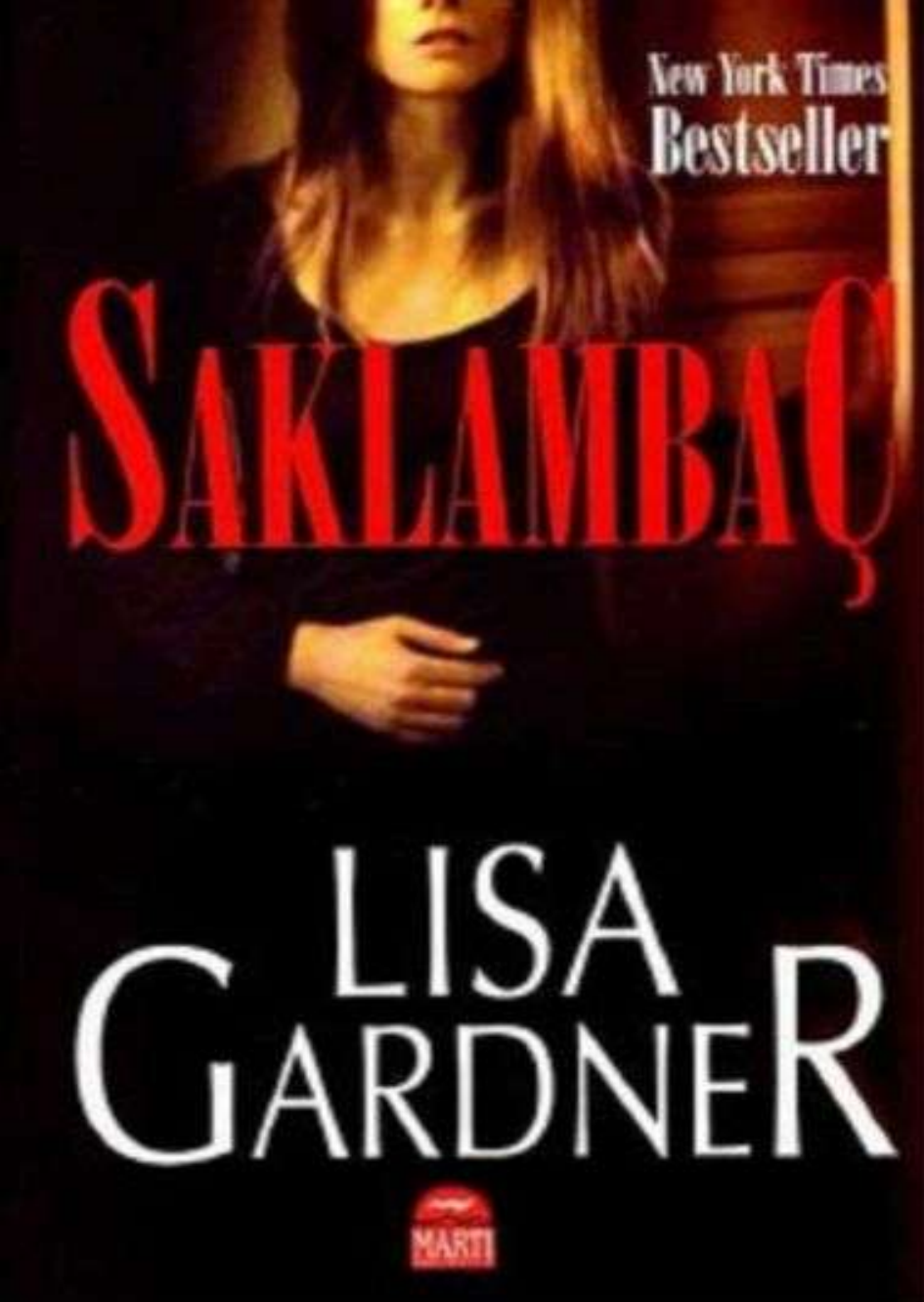

New York Times
Bestseller
SAKLAMBAÇ
LISA
GARDNER
MARTI

Lisa Gardner

Saklambaç

Ben daha yedi yaşındayken anlatmıştı babam: Dünya bir sistemdir. Okul bir sistemdir. Komşular bir sistemdir. Kasabalar, hükümetler ya da insan kalabalıkları keza. Aynı şekilde insan vücudu da bir sistemdir. Küçük, biyolojik alt sistemlerden oluşan bir sistem.

Suç hukuku derseniz, o da bir sistemdir. Katolik Kilise mi dediniz? Konuşturmayın şimdi beni. Tabii bir de organize sporlar var, değil mi? Birleşmiş Milletler ve tabii ki Amerika Güzellik Yarışması. "Sistemi sevmek zorunda değilsin," diye devam ederdi babam nutkuna. "İnanmak ya da aynı fikirde olmak zorunda da değilsin. Ama iyice anlayacaksın. Sistemi anlayamazsan hayatta kalamazsın." Aile de bir sistemdir. O akşam okuldan eve döndüğümde annemle babamı salonda görmek şaşırtmıştı beni. MIT'de matematik profesörü olan babam genelde yediden önce evde olmazdı. Ama şimdi, ayağının dibinde, özenle hazırlanmış beş bavulla duruyordu karşımda. Annem ağlıyordu. İçeri girdiğimi görür görmez yüzünü gizlemek için arkasını döndü ama omuzlarının sarsılışını görebiliyordum.

İkisinin de üzerinde kalın, yün paltolar vardı ki, o sıcak Ekim gününde tuhaf bir görüntü oluşturuyordu. Önce babam konuştu: "Şimdi odana gitmen gerekiyor. İ ki şey al. İ stediğin herhangi iki şey. Ama acele et Annabelle, fazla vaktimiz yok." Annemin omuzlan daha bir şiddetle sarsılmaya başlamıştı. Sırt çantamı yere bıraktım. Pembe ve yeşile boyanmış odama çıkıp

etrafa bakındım. Geçmişten bugüne getirmek istediğim bir an varsa, o da bu andır. Çocukluğumun yatak odasında geçen o üç dakika. Üstü çıkartmalarla dolu masam, dedemlerin fotoğrafları, gümüş işlemeli saç fırçam, koca el aynası. Kitaplarımı da es geçmiştim. Misket koleksiyonum ya da anaokulu resim defterim aklımın ucundan bile geçmezdi. En sevdiğim oyuncak köpeğim ile yeni keşfim, gelin kostümlü Barbie bebeğim arasında karar vermekte çok zorlandığımı hatırlıyorum. Ama köpeğim Boomer'ı seçmiştim. Sonra da, koyu pembe pan-tolonlu, açık pembe saten tunikli sevgili bebeğimi de kaptığım gibi çıktım. Günlüğümü de almamıştım. En iyi arkadaşım olan Dori Petracelli'nin mektuplarının olduğu dosyaya do-kunmamıştım. Bebeklik fotoğraflarımın olduğu albümü alsaydım bari. En

azından sonraki yıllarda annemin fotoğrafları olurdu bakmaya. Ama hayır; daha çok küçüktüm ve korkmuştum. Çocukça davranmıştım. Babam neleri seçeceğimi biliyordu herhalde. Her şeyi önceden tahmin etmişti. 3

Salona geri döndüm. Babam dışarı çıkmış, bavulları arabaya yüklüyordu. Annemse salonu mutfaktan ayıran sütuna sarılmış, öylece duruyordu. Bütün bunlara izin vermeyecekti elbette. Karşı koyacak, babamın bu saçmalığa derhal bir son vermesini isteyecekti.

Ama öyle olmadı. Elini uzatıp saçlarımı okşadı, "Seni çok seviyorum," dedi. Beni tuttuğu gibi bağrına bastı var gücüyle. İslak yanaklarını başımın üstünde hissedebiliyordum. Hemen sonra uzaklaşıp hızla sildi gözyaşlarını. "Hadi canım. Baban haklı... acele etmeliyiz." Annem önde, ben arkada, birlikte arabaya kadar gittik. Boomer'ı kolumun altına sıkıştırmış, bebeğimi de göğsüme bastırmıştım sıkı sıkı. Arabada her zamanki yerlerimizi almıştık.

Babam şoför koltuğunda, annem hemen yanında, bense arkada. Babam küçük Honda'mızı yola çıkardı. Dışarıda, kayın ağacının sararmış yaprakları dökülüyordu süzülerek. Yaprakları tutabilirmişim gibi bastırdım elimi cama.

"Komşulara el salla," diye buyurdu babam. "Her şey yolundaymış gibi davran."

Küçük, ağaçlıklı sokağımızı o son görüşümüz oldu. Aile de bir sistemdir. Arabayla Tampa'ya gittik. Babamın demesine göre, annem hep Florida'yı görmek istermiş. New Eng-land'ın kışından sonra palmiye ağaçları ve beyaz, köpüklü kumsallarda yaşamak ne güzel olurdu, değil mi? Yeri annem seçtiğine göre isimleri seçmek de babama kalmıştı. Bundan sonra benim adım Sally olaçaktı. Babam Anthony, annemse Claire. Eğlenceliydi ama, değil mi? Yeni bir şehir ve yeni bir isim. Ne büyük macera! Başlangıçta kâbuslar görüp duruyordum. Her seferinde, "Bir şey gördüm, bir şey gördüm!" diye çığlık çığlığa uyandığım korkunç rüyalar. "Rüya görüyordun," derdi babam, beni avutmak için sırtımı okşarken. "Ama çok korktum!"

"Şşş. Sen korkunun ne olduğunu bilemezsin bu yaşta. Babalar ne güne duruyor?" Palmiye ağaçları ve beyaz, köpüklü kumsallarda yaşamadık. Annem babam bundan söz etmezlerdi gerçi ama şimdi dönüp geçmişe baktığımda daha iyi anlıyorum, bir matematik profesörünün, hem de sahte bir kimlikle her şeye yeniden başlamasının ne kadar zor olduğunu. Babam

taksi şoförü olarak iş bulmuştu. Bu yeni işini sevmiştim. Hem günün büyük bir bölümünde evde olması, hem de okuldan kendi özel taksimle alınmam demekti bu. Yeni okulum, eskisinden daha büyüktü. Bir o kadar da zordu. Florida günlerimizi çok iyi

hatırlamıyorum ama okulda birkaç arkadaşım olmuştu galiba. Aklımda kalan hayali zamanlar ve mekânlarda, öğleden sonralarını birinci sınıflar için savunma sporları öğrenerek geçirdiğimi ve annemle babamın bile bana yabancı geldiğini hatırlıyorum. Babam tek göz dairemizde zırıldayıp duruyor. "Ne dedin bakayım Sally? Noel için bir palmiye ağacı mı süsleylim? Pekâlâ, küçük hanım, işte şimdi eğlenmeye başladık!" Annemse odamızı canlı renklerle boyarken mırıldanıyor, Kasım ayında denize girebile-

8 girebileceğini düşünüp keyifleniyor, bölgedeki balık türleriyle yeni yeni yemekler yapmayı öğrendiği için kendisiyle gurur duyuyor. Onlar Florida'da mutluydular galiba. En azından istedikleri buydu. Annem dairemizi süsleyip durdu. Babam resme merak sardı. Çalışmadığı gecelerde annem onun için pencerenin yanında poz verir, ben de kanepeye uzanıp babamın, usta karakalem darbeleriyle annemin o gizemli tebessümünü yakalamaya çalışmasını izlerdim. Ta ki, okuldan dönüp bavulların hazırlanmış, suratların asılmış olduğunu gördüğüm o güne kadar. Bu kez sormaya gerek yoktu. Kimse bir şey demeden odama gittim. Boomer'ı kaptım. Bebeğimi buldum. Sonra arabaya binip arka koltuktaki yerimi aldım. Uzun süre kimseden çıt çıkmamıştı. Aile de bir sistemdir.

Bugüne kadar kaç tane şehirde yaşadığımızı ben de bilmiyorum. Ya da kaç tane takma isim kullandığımızı. Çocukluğum yeni yüzler, yeni şehirler ve hep aynı bavullarla geçti. Gider gitmez en ucuz tek odalı daireyi tutardık. Babam ertesi sabah dışarı çıkar, akşama her seferinde farklı bir işle geri dönerdi. Fotoğrafçı kal

falığı, McDonald's kasiyerliği, tezgâhtarlık. Annem bavulları boşaltırdı. Bense okula yollanırdım. Benim canım konuşmak istemezdi. Annem de öyle.

Bir tek babam konuşurdu aralıksız. "Phoenix! Hep çölün nasıl bir yer olduğunu merak etmişimdir. Cincinnati! Burası tanı bana göre işte. St. Louis! Bizim yerimiz burası!" 9

Daha fazla kâbus görmüyordum artık. Ya kendiliğinden kaybolmuşlardı ya da daha acil dertlerden dolayı gölgede kalmışlardı. Öğleden sonraları eve döndüğümde annemi kanepede uyuklar halde bulurdum. Ayakta fazla kalamadığı için yemek kursları da bitmişti. Hemen kahve pişirir, ağzına tıkıştırırdım. Sonra da çantasını karıştırıp bulduğum parayla, babam dönmeden önce alışveriş yapardım. Onun da her şeyin farkında olduğuna inanmak istedim hep ama bugün bile emin olamıyorum. Annem ve ben, takındığımız her yeni isimle birlikte kendimizi daha da gizler olmuştuk. Tamamen sustuğumuz zaman ise, babamın gürültücü varlığının peşinden giden gölgelere dönüşüyorduk. Annem ben on dört yaşma gelene kadar dayana-bilmişti. Kansas City. Dokuz ay kalmıştık orada. Babam Sears otomotiv departmanında müdürlüğe kadar yükselmişti. Ben de ilk randevuma çıkmaya hazırlanıyordum.

Eve geldim. Annem - ki o zamanki ismi Stella'y-dı -yüzüstü yatıyordu kanepede. Bu sefer ne kadar sallarsam sallayayım uyanmadı. Koşup karşı komşumuzun kapısını yumruklamaya başladığımı hayal me-yal hatırlıyorum.

"Annem, annem, annem!" diye bagınyordum. Ve o zamana kadar bizden ne bir gülümseme ne bir selam almış olan zavallı komşumuz Bayan Torres hızla evimize daldıktan sonra, elleriyle

yaşlı gözlerini kapatarak annemin öldüğünü ilan etmişti. Polisler geldi. Annemin cesedini götürüşlerini izledim. Turuncu renkli, boş ilaç kutusunun cebinden sıyrılıp yere düştüğünü gördüm. Polislerden biri şişeyi 10

yerden aldı. Sonra da acıyarak baktı bana. "Arayabileceğimiz biri var mı?" "Babam birazdan gelir."

Beni Bayan Torres'e emanet ettiler. Bayan Tor-res'in jalapeno biberi ve mısırlı tamale kokan evinde oturduk. Pencerelerdeki parlak, çizgili perdelere ve eskimiş, kahverengi kanepesinin üzerine yaydığı çiçekli yastıklara hayran olmuştum. Yeniden gerçek bir evde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyordum.

Babam geldi. Bayan Torres'e abartılı bir şekilde şükranlarını sunduktan sonra beni alıp eve götürdü. "Onlara hiçbir şey söyleyemeyiz, biliyorsun, değil mi?" diyip duruyordu babam tekrar tekrar, güvenle dairemize girdikten sonra. "Çok dikkatli olmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi? Kimseye bir

şey

söylemeni istemiyorum Cindy. Tek bir kelime etmek yok. Bu iş büyük ustalık gerektiriyor." Polisler yeniden geldiğinde konuşma faslını babam halletti. Bense mutfakta tavuk suyuna erişte çorbasını ısıttım. Aslında hiç aç

değildim. Bizim dairemizin de Bayan Torres'inki gibi kokmasını istiyordum sadece. Annemin eve geri dönmesini istiyordum. Sonradan babamı ağlarken gördüm. Annemin pembe sabahlığını bağrına basmış,'kanepeye kıvrılmış ağlıyordu. Duramıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Babamın benim

yatağımda yattığı ilk geceydi o. Aklınıza kötü şeyler gelmesin; düşündüğünüz gibi değildi. Aile de bir sistemdir.

Annemin cenazesi için üç ay bekledik. Devlet ! I

otopsi istiyordu. Ben hiçbir şey anlamıyordum. Neyse ki sonunda annemi verdiler bize. Morgdan cenaze evine kadar eşlik ettik ona. Üzerinde başka birinin ismiyle yakıldı cenazesi.

Zincirlere takılmış iki küçük tüp aldı babam. Biri kendisine. Biri bana. "Böylece," dedi, "her zaman kalbimize yakın olacak." Lesiie Ann Granger. Annemin gerçek adı buydu. Leslie Ann Granger. Babam şişeleri külle doldurdu, sonra da boynumuza taktık. Geri kalanını ise rüzgâra savurduk. Üstünde sahte bir isim olan bir mezar taşı yaptırmaya ne gerek vardı ki? Birlikte eve döndük. Bu sefer babamın bir şey demesine gerek kalmamıştı; ben bavulları üç ay önceden hazırlamıştım zaten. Bu kez Boomer ve bebeğim olmayacaktı. İkisini de annemin tabutuna koyup alevlerin arasına göndermiştim. Anneniz öldüğü zaman çocuksu şeylere de ihtiyacınız kalmıyor.

Ben Sienna ismini seçtim. Babamsa Billy Bob olacaktı, ama isterse B.B. de diyebilirdik ona. Bıkkınlıkla gözlerini devirdi ama mızıkçılık da etmedi. İ sim seçme şerefi bana verildiği için şehir seçmek babama kalmıştı. Seatıle'a sürdük arabayı. Babam hep Batı Sahilimi görmek istemişti ne de olsa. Seattle'da her şey daha iyiydi. İkimiz de kendi yolumuza gittik. Babam daha önce başka bir şubesinde çalıştığını söylemeden Sears'a girdi yine ve kendisinde keşfedilen bu doğal yetenek sayesinde yöneticilik 12 basamaklarını hızla tırmandı. Bense aşın kalabalık, fakir devlet okullarından birine yazıldım ve isimsiz, kişiliksiz ortalamanın içine karıştım yine. Ama ilk isyanımı da gerçekleştirmiştim. Bir kiliseye yazıldım. Küçük

cemaat kilisesi evimizden bir sokak ötedeydi sadece. Okula gidip gelirken hep önünden geçiyordum. Bir gün kafamı içeri sokup baktım. Ertesi gün sıralardan birine oturdum. Üçüncü günse papazla konuşurken buldum kendimi. Tanrı, başka bir isimle gömülseniz bile kabul eder miydi sizi Cennete? Bunu öğrenmek istiyordum. O öğleden sonrası papazla uzun

uzun konuştuk. Şişe dibi gözlükleri vardı. Seyrek, kırlaşmış saçları. Hoş bir gülümseme. Eve döndüğümde saat altıyı geçmiş, babam boş masada oturmuş, beni bekliyordu. "Neredeydin?" diye sordu sertçe. "Şeye yetişemedim de." "Seni ne kadar merak ettim, biliyor musun?" "Otobüsü kaçırdım. Öğretmenlerden biriyle dönem ödevini konuşuyorduk. Ben... Eve kadar yürümek zorunda kaldım. Seni işten rahatsız etmek de istemedim." Saçmalıyordum ve yanaklarım kızarmıştı. Ağzımdan çıkan sözlere ben de inanamıyordum. Babam uzunca bir süre suratını astı. "Beni her zaman arayabilirsin," dedi birdenbire. "Bu işte beraberiz

ufaklık."

Saçlarımı okşadı. Annemi özlemiştim.

Sonra mutfağa gidip ton balıklı güveç hazırladım. 13

Yalan söylemenin uyuşturucu gibi bağımlılık ya-rattığını anlamıştım. Bir

sonraki yalanım, okuldaki münazara kulübüne yazıldığımı söylemek oldu.

Tabii böylece kilisede istediğim kadar vakit geçirip, koro çalışmalarını

dinleme, papazla sohbet etme, kısacası ortamın tadını çıkarma fırsatını

bulmuştum.

Her zaman uzun, koyu renk saçlarım vardı. Annem ben daha küçükken örerdi onları. Ergenlik döne-mindeyse bütün alnımı örten kâküller bırakmıştım. Bir gün, gerçek güzelliği gizlediklerine karar verip köşedeki kuaföre giderek kestirdim saçlarımı. Babam benimle bir hafta konuşmadı. Kilisemde oturup gelip geçen komşularımı seyrederken, üzerimdeki bol kazakların ve kot pantolonların aslında ne kadar sıkıcı göründüklerini fark ettim. İnsanların parlak renkli giysiler giymesi hoşuma gidiyordu. Renklerin, insanların yüzünü ve gülümseyişlerini ortaya çıkarmasını seviyordum. Bu insanlar mutlu görünüyorlardı. Normal. Sevgi dolu. Herhalde hiçbiri, isimleri soruldu ğunda cevap vermeden önce düşünmek zorunda kalmıyordu. Böylece ben de yeni giysiler almaya karar verdim. Münazara takımı için elbette. Sonra da Pazartesileri aşevinde geçirmeye başladım. Okuldan istiyorlar, demiştim babama. Herkesin yapması gereken kamu hizmetinin bir parçasıydı bu. Orada, aynı benim gibi gönüllü çalışan genç bir adam daha vardı. Kahverengi saçlar. Kahverengi gözler. Matt Fisher. Matt beni sinemaya götürdü. Filmin ne oldu ğunu hatırlamıyorum şimdi. Ama omzuma uzanan elini, avuçlarımın terleyişini ve göğsümün sıkışmasını çok iyi hatırlıyorum. Sinemadan sonra dondurma yemeye gittik. Yağmur yağıyordu. Matt'in paltosunun altına

girmiştik.

Sonra da sırtıma verdiği parfüm kokan ceketinin içinde ilk kez öpüşmüştük. Eve uçarak gittim. Ellerimi göğsümde kavuşturmuştum. Yüzümde hülyalı bir gülümseme. Babam beni

kapıda karşıladı. Arkasında yine o beş bavul. "Ne yaptığını biliyorum!" diye çıkışacak oldu. "Şşş," dedim, elimi dudaklarına götürerek. "Şşş." Şaşkına dönen babamın etrafından dolanıp küçük, penceresiz odama süzüldüm. Ve sekiz saat yataktan çıkmayıp mutluluğumun tadını çıkardım. Bazen Matt Fisher'ı düşünürüm hâlâ, Evlenmiş midir? Çocukları olmuş mudur? Tanıdığı en çılgın kızdan söz ediyor mudur kimseye? Bir gece öpüştüğü kızdan. Bir daha da hiç görmediği o kızdan. Sabah kalktığımda babam gitmişti. Saat on ikiye doğru gelip sahte nüfus cüzdanımı elime tutuşturdu. "İsimler hakkında bir şey duymak istemiyorum," dedi, yeni kimliğim, Michael'dan olma Tanya Nel-son'a bakıp somurttuğumu görünce. "Bu kadar çabuk kimlik çıkartmak için zaten iki bin uçlandım." "Ama isimleri sen seçmişsindir." "Adamın elinde sadece bunlar vardı." "Ama isimleri sen ayarlamış oldun," diye ısrar ettim. "Tamam, tamam, neyse ne." Yerden iki bavul aldı. Bense kollarımı göğsümde kavuşturmuş, nemrut bir suratla dikildim karşısına. "İsimleri sen seçtin, şehri de ben seçerim." "Hele bir arabaya binelim." "Boston," dedim. 15

Gözü dönmüştü. Kavga çıkarmak istediğini biliyordum. Ama kural kuraldır. Aile de bir sistemdir.

Hayatın boyunca o Kötü Şey'den kaçıp durduy-san, bir gün yakalandığında nasıl bir şey olacak diye merak da edersin. Herhalde babamın buna fırsatı olmamıştır.

Polislerin demesine göre, kaldırımdan yola adımını atar atmaz çarpıvermiş o taksi hızla. O çarpmayla beş metre havaya fırlamış. Soma da kafasını bir sokak lambasına çarpıp düşmüş yere. Yirmi iki yaşındaydım. Okuldan okula süründükten sonra o iş de bitmişti. Starbucks'ta çalışıyordum. Her yere yürüyerek gidiyordum. Dikiş makinesi için para biriktirmek zorundaydım.

Nihayet kendi işimi kurmuş, sipariş üzerine perde ve yastık takımları dikmeye başlamıştım.

Boston'ı seviyordum. Çocukluğumun kentine dönmek gözümü hiç korkutmamıştı. Hatta tam tersi olmuştu. Sürekli hareket halindeki kalabalığın içinde kendimi güvende hissediyordum. Parklarda dolaşmayı,

Newbury Sokağı'nda yürüyüp vitrinlere bakmayı seviyordum. Gündüzlerin meşe kokusuyla dolduğu, gecelerin soğuktan tir tir titrettiği sonbaharın geri dönüşü bile hoşuma gidiyordu. Kuzey Yakası'nda, Mi-ke'ın yerine yürüyerek gidip bir şeyler atıştırabileceğim küçücük bir daire tutmuştum. Pencerelere perdeler astım. Bir köpek aldım. Mısırlı tamale pişirmeyi bile öğrendim. Geceleri beşinci kattaki parmaklıklı penceremin önünde durur, annemin küllerini avucumda sıkarken aşağıdan geçen isimsiz kalabalığı seyrederle. dim.

Kendi kendime, artık bir yetişkin olduğumu söylüyordum. Artık korkacak bir şey kalmamıştı. Geçmişim babamın kontrolündeydi. Ama şimdi geleceğim kendi ellerimdeydi ve daha fazla kaçmak istemiyordum. Boston'ı seçmemin bir nedeni vardı ve burada kalmaya niyetliydim.

Sonra bir gün olanlar oldu. Boston Herald i elime alıp ilk sayfaya göz attım:

Yirmi beş yıl sonra nihayet ölü bulunmuştum.

17

2

TY

"Vlefon. Öbür tarafa yuvarlandı. Bir yastık kaptı. Yastığı kulağına bastırdı. Telefon çalıyor. Yastığı fırlatıp battaniyeyi çekti üzerine. Telefon çalıyor. Homurdanma. Zar zor bir gözünü açtı. Saat sabahın iki buçuğu. "Allah belanızı versin... " Bir elini uzatıp ahizeye uzandı ve kulağına götürdü. "Ne var?" "Neşen yerinde yine."

Massachusetts'in çiçeği burnunda polis dedektifi Bobby Dodge yüksek sesle homurdandı bu kez. "Bu daha ikinci günüm. Şimdiden işe çağıracak değilsin ya. Hey." Beyin hücreleri yavaş yavaş hayata dönmeye başlıyordu. "Dur biraz... " "Mattapan'daki eski akıl hastanesini biliyor musun?" diye sordu Boston Dedektifi D.D. Warren. "Niye ki?" "Olay var."

"Boston emniyeti için olay var demek istiyorsun. 9

Sizin adınıza sevindim. Ben uyumaya devam edeceğim." "Yarım saate kadar burada ol." "D.D... " Bobby ister istemez uyanmış, yatakta doğrulup somurtmaya başlamıştı. D.D.'yle geçmişleri eskiye uzanıyordu ama sabahın iki buçuğu sabahın iki buçuğuydu işte. "Sen ve elemanların bir çaylakla uğraşmak istiyorsanız kendi departmanınızdan

birini bulun. Ben bu naneler için fazlasıyla eskiyim." "Bunu görsen iyi olur," dedi kadın cevaben. "Neyi?"

"Otuz dakika Bobby. Telsizi açma. Şunu kendi gözlerinle görmeni istiyorum." Bir anlık sessizlik. Sonra daha kısık bir sesle ekledi: "Bobby acele et. Bu iş sevimsiz bir hal alabilir." Telefonu kapatmıştı. Bobby Dodge alakasız zamanlarda yataktan kaldırılmaya alışıktı. Massachusetts Polisi Özel Taktik ve Operasyon Ekibi'nde keskin nişancı olarak geçirdiği sekiz yıl boyunca, günde yirmi dört saat çalışmış, çoğu hafta sonlarım ve

bayramları da es geçmek zorunda kalmıştı. O zamanlar bu rahatsız etmiyordu Bobby'yi. Bu zorluğu seviyor, seçkin bir takımın bir parçası olmaktan gurur duyuyordu. Ancak iki yıl önce kariyeri raydan çıkmıştı. Birini vurmuştu. Departman sonunda onu haklı bulmuştu ama artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Altı ay önce taktik ekibinden affını istediğinde kimse kalması için ısrar etmemişti. Daha sonra dedektiflik sınavını da geçince herkes aynı fikirde olduğunu belli etmişti: Bobby "nin kariyerine yeni bir başlangıç yapmasının zamanı gelmişti. 20

İşte buradaydı şimdi de. Henüz iki günlük bir cinayet masası dedektifi olarak şimdiden, fazla aciliyeti olmayan birkaç dosya bile tutuşturmuşlardı eline. Sersemin teki olmadığını kanıtlayabilirse, ileride gerçek bir soruşturma işi bile alabilirdi. Ya da gecenin bir yarısı yataktan kaldırılmayı göze alarak, gerçek bir vaka yakalamayı umabilirdi elbette. Dedektiflerin arasında popüler bir şakadır: bütün cinayetler ya sabah 3:05'te ya da öğleden sonra 4:50'de işlenir. Hep gündüz vardiyasının erken başlayıp bütün gece sürmesi için.

Gece yarısı telefonları işin bir parçasıdır. Tabii arayan, Boston dedektifi değil de, başka bir eyaletin polis memuruysa eğer. Bobby kaşlarını çatmış, meseleyi kavramaya çalışıyordu. Boston dedektifleri prensip olarak işlerine başka birimlerin karışmasından nefret ederdi. Dahası, bir Boston dedektifi eyalet ekspertizine ihtiyaç olduğuna inanıyorsa, onun amiri Bobby'nin amiriyle temasa geçmeli, her şey önceden organize edilmiş bir düğün töreninin bütün açıklığı ve güvenilirliğiyle yürütülmeliydi. Ama D.D. doğrudan Bobby'yi aramıştı. Bobby pantolonunu çekip, uzun kollu bir gömleğin içine girip yüzüne su çarparken D.D.'nin eyalet yardımına ihtiyacı olmadığına kanaat getirdi. Onun yardımına

ihtiyacı vardı besbelli. Ve bu Bobby'yi daha da çok işkillendirmişti. Son durak, gece lambasının aydınlattığı şifoniyerdi şimdi. Dedektif rozetini, çağrı cihazını, .4()'lık

Glock'unu ve - iş başındaki bir dedektifin en çok değer verdiği silahını - yani Sony mini ses kayıt cihazını toparlayıp yanma aldı. Sonra da saatine baktı.

21

D.D. yarım saat içinde gelmesini istemişti. Oysa o yirmi beş dakika içinde orada olabilirdi. Böylece bu fazladan beş dakika boyunca neler olup bittiğini anlayabilirdi belki de.

Mattapan, Bobby'nin Güney Boston'daki evinden 1-93'e saptıktan sonra yolun sonunda kalıyordu. 93'te trafiğin tıkanmadığı tek zaman muhtemelen sabah saat üçle beş arası olduğu için Bobby geride kalmamıştı. Granite Caddesi'nin bitiminden sola sapıp Gallivan Bulvarı'na, oradan da Morton Sokağı'na girdi. Trafik ışığında eski bir Chevy'nin yanma çekti arabasını. Chevy'nin yolcuları, iki zenci erkek, Crown Vic'-in ne demek olduğunu anlamışlardı. Bobby'ye en sıkı ölü köpek bakışlarından birini attılar. Bobby ise neşeli bir şekilde el salladı onlara. Veletler ışık yeşile döner dönmez sağlam bir patinajla sağa sapıp hızla gözden kayboldular. Toplum polisliği açısından gurur verici bir an.

Alışveriş merkezleri yerini evlere bırakıyordu. Bobby, her biri diğerinden daha yorgun ve harabe görünen üç katlı müstakil evlerle dolu yan sokaklardan geçiyordu. Boston'ın büyük bölümü kentleşme projeleri kapsamında yeninden canlandırılmış, sahil şeridinde lüks malikâneler inşa edilmişti. Terk edilmiş rıhtımlar ise toplantı merkezlerine dönüştürülmüştü. Koca şehir stratejik ve kozmetik olarak belediye başkanının keyfine göre yeniden

şekillendiriliyordu. Bazı muhitler bu işten kazançlı çıkmıştı. Ancak Mattapan bunlardan biri değildi. Bir ışık daha. Bobby yavaşlayıp saatine baktı. Sekiz dakikası daha vardı. Sola sapıp Mt. Hope Me-

/.arlığı nm etrafından dolandı. Bu açıdan muazzam Boston Devlet Akıl Hastanesi arazisini daha rahat görebiliyordu.

Şehrin göbeğinde yetmiş hektarlık bir yeşil alan olarak Boston Devlet Akıl Hastanesi son zamanlarda bütün müteahhitlik firmalarının iştahını kabartıyordu. Ayrıca bu asırlık tımarhane civardaki en ürkütücü yerlerden biriydi de.

Tepeye yapılmış iki eski bina kırık dökük camla-rıyla aşağıdaki kalabalığa göz kırpıyordu. Devasa meşe ve kayın ağaçlan göğe uzanıyor, çıplak dallarıyla kocaman bir el gibi avuçluyordu geceyi. Efsaneye göre bu bina

hastalara huzurlu bir ortam sağlansın diye ormanlık bir arazinin ortasına yapılmıştı. Aradan geçen onca yıla rağmen bölgede yaşayanlar hâlâ harabenin içinden gelen ışıklardan, döküntü tuğla yığınlarının arasından duyulan dehşet verici çığlıklardan ve ağaçların arasında dolaşan siluetlerden söz ediyorlardı. Ama bu efsanelerin hiçbiri müteahhitlerin gözünü korkutmaya yetmemişti. Audubon Cemiyeti arazinin bir köşesini ele geçirip popüler bir doğal park haline getirmişti. Toplu konut projeleri ya da yeni bir lise kurulmasıyla ilgili dedikodulara rağmen UMass yeni laboratuarım kurmak üzere çalışmalara girişmişti bile. Gelişim kaçınılmazdı. Perili aklı hastaneleri için

bile.

Bobby mezarlığın etrafından döner dönmez gördü ekibi. Alanın sol köşesine yerleştirilmiş dev spotlar aysız, karanlık geceyi yarıp çıplak kayın ağaçlarını aydınlatıyordu. Başka bir uçtan ise kırmızı mavi ı şıklarıyla polis arabaları geliyordu. Bobby durup bu nispe-

23 ten küçük, üç katlı hastanenin harabesine bakarken devriye arabaları yanından geçip ormana daldılar.

D.D. yalan söylememişti. Boston emniyet teşkilatında olay vardı ve trafiğe bakılırsa epey büyük bir meseleydi.

Bobby mezarlığın etrafında attığı turu tamamladı. Söz verdiği saate bir dakika kala karanlık kapıdan geçip tepedeki harabelere yöneldi. Karşısında hemen bir devriye bitivermişti. Boston polisi, üzerinde turuncu güvenlik yeleği ve elinde feneriyle yolun ortasında duruyordu. Daha sakalları bile çıkmamış veledin tekiydi. Ama Bobby'nin rozetini kontrol ederken otoriter bir şüpheyle bakmayı iyi biliyordu. Nihayet Bobby'nin eyalet polisinden olduğuna karar verdikten sonra homur-dandı. "Doğru yere geldiğinize emin misiniz?" diye sordu çocuk.

"Bilmem. Yol bilgisayarıma 'suç mahalli' diye girdim, burayı gösterdi."

Çocuk boş gözlerle baktı. Bobby iç geçirdi. "Dedektif

Warren'ın özel daveti var. Sorun varsa onunla konuş."

"Çavuş Warren mı?"

"Çavuş mu? Vay, vay, vay."

Çocuk Bobby'nin belgelerini geri verdi. Bobby de

tepeye doğru yollandı.

Karanlık yolu aydınlatan farlar soldaki, kırık dökük panjurlu terk edilmiş binayı da ortaya çıkarmıştı. Biraz ilende arabalar dip dibe park edilmişti.

Dedektif vasıtaları, amirlerin arabaları, olay yeri inceleme teknisyenlerinin

karavanları.

24

Ama spotlar daha da ilerisini aydınlatıyordu. Karanlık ormanı yaran, göz alabildiğine uzanan bir ışık huzmesi. Bobby ayrıca olay yeri inceleme karavanıyla getirilen jeneratörün uğultusunu da duyabiliyordu. Biraz yürümesi gerekecekti.

Çalılıkların dibine, üç devriye arabasının yanma park etti Crown Vic'i. Bir fener, kâğıt, kalem alıp çıktı. Sonra geri dönüp ceketini de aldı üzerine. Kasım gecesi hava soğuktu ve sis çökmüştü. Etrafta kimseler olmamasına rağmen fenerinin aydınlattığı yolda, önünden gitmiş dedektiflerin izlerini görebiliyordu. Kendi ayak sesleri ıssızlıkta yankılanıyordu. Jeneratörü hâlâ duyuyordu ama henüz insan sesi yoktu. Ayaklarının altındaki toprak önce bir süre çamurluyken şimdi sertleşmişti yine. Küçük bir açıklıktan geçerken sağındaki çöp yığınını gördü. Çürüyen dallar, tuğlalar, plastik kovalar. Aslında buraya çöp dökmek yasaktı ama bu mesele yıllardır çözülemiyor-du bir türlü. Bunlar hastaneden kalanlar olmalıydı, ya da yeni inşaat projelerinin artıkları. Eski ya da yeni; bu ışıkta anlayamıyordu. Gürültü artmış, jeneratörün sesi monoton bir uğultuya dönüşmüştü. Ceketinin yakasını kaldırıp kulaklarını örttü. On yıllık devriye memuru olarak olay mahallerinden yeterince payını almıştı. Bu gürültüyü bilirdi. Bu kokuyu bilirdi.

Ama bu gerçek bir dedektif olarak ilk vakasıydı. Bu yüzden farklı geliyor, diye düşündü. Sonra bir sıra daha ağacın arasından geçerek aniden durdu. İnsanlar. Her yerdeydiler. Çoğu takım elbiseli on beş, on altı kişi ve bir düzine kadar da üniformalı. Bir de kalın, yün paltolu, kır saçlı adamlar vardı.

Bobby'-

25

nin, eski tüfeklerin emeklilik partilerinden tanıdığı amirlerdi çoğu. Bunlardan başka, bir fotoğrafçı ve dört olay yeri teknisyeni daha saydı Bobby. Ve nihayet tek

bir kadın. Yanlış hatırlamıyorsa, savcı yardımcısı olmalıydı bu. Boston'da yıllardır süregelen bir uygulama vardı. Olay yerine girmek için herkesin yazılı izin alması gerekirdi. Böylece meraklı devriye memurları, daha da önemlisi basm uzak Uıtulabiliyordu. Ama bu gece herkes buradaydı. Spotların altında küç.ük daireler çizerek turluyorlar, ısınmak için

ara sıra ayaklarını yere vuruyorlardı. Asıl sıcak nokta açıklığın ucuna yerleştirilmiş olan mavi tente olmalıydı. Ama Bobby bulunduğu yerden hiçbir şey seçemiyordu.

'Bir açıklık, bir tente ve bir sürü sessiz cinayet dedektifinden başka bir şey göremiyordu. Bir an tüyleri ürperdi.

Solundan bir hışırtı geldi. Bobby o tarafa dönünce, başka bir patikadan iki kişinin geldiğini gördü. Önde orta yaşlı bir kadın, arkasında da yardımcısı genç bir adam. Bobby kadını hemen tanımıştı. Adli tıptan Christie Callahan. Callahan kurumun adli antropologuydu.

r '> "Lanet olsun." ," Yine bir hareketlilik. Mavi tentenin altından D.D. çıkıvermişti. Bobby'nin bakışları D.D.'nin solgun ve durgun yüzünden antropologa, oradan da arkasındaki gölgeye kaydı. "Lanet olsun," diye homurdandı, ama artık çok

geçti.

D.D. ona doğru geliyordu. 26

"Geldiğin için sağol," dedi. Bir süre ikisi de ne yapacaklarını bilmeden durdular yüz yüze. El sıkışmak mıydılar? Yoksa öpüşmeli raiydiler? D.D. nihayet ellerini arkasına sakladı da mesele halloldu. Profesyonel davranacaklardı. "Bir çavuşu hayal kırıklığına uğratmak istemem," diye mırıldandı Bobby.

D.D. yeni rütbesiyle ilgili imayı anlayıp gülüm-semiş, ama hiçbir yorumda bulunmamıştı. Şimdi bunun ne yeri ne de zamanıydı. "Fotoğrafçılar ilk turu tamamladılar bile," dedi sertçe. "Şimdi videocuların işlerini bitirmelerini bekliyoruz. Sonra sen de inebilirsin aşağı."

"Aşağı mı?"

"Olay mahalli yerin altında. Tentenin olduğu yerde. Merak etme merdiven ayarladık. Zor olmayacak." Bobby bir anlık duraksamadan sonra sordu: "Büyüklüğü ne kadar?"

"Oda iki metreye üç metre kadar. En fazla üç kişi sığabiliyor içine." "Kim bulmuş?"

"Çocuklar. Dün gece bulmuşlar. Herhalde içmeye falan gelmişlerdi. Sabaha kadar takılmaya kararlıydılar belki de. Bir daha yapmazlar." "Hâlâ buradalar mı peki?" "Hayır. Sakinleştirici verip uzaklaştırmışlar. İyi de olmuş. İşimize yaramazlardı nasıl olsa."

"Takım elbiseli çok," dedi Bobby, etrafındakilere göz atarken.

"Evet."

"Dedektif mi hepsi?" 27

D.D. çenesini yukarı kaldırdı. "Şanslıyım." "Affedersin

D.D."

Kadın yüzünü buruşturdu. "Şakası olmaz." Arkalarından biri boğazım temizledi. "Çavuş?" Videocu tentenin altından çıkmış, D.D.'nin talimatını bekliyordu.

"Ara ara tekrar çekim yapacağız," dedi D.D. videocuya. Kalabalığa arkasını

dönmüştü. "Güncel tutabilmek için saatte bir çekim yapmak yeterli. Sen git

bir kahve iç, karavanda termos olacaktı. Ama bir yerlere kaybolma Gino.

Her an lazım olabilirsin." Memur başım sallayıp, jeneratörün uğuldadığı

karavana doğru yollandı. "Pekâlâ Bobby. Sıra bizde."

D.D. arkasından geliyor mu diye bakmadan yürümeye başladı.

Mavi tentenin altında bir köşede iş tulumları, çizmeler ve saç fileleri vardı.

Bobby tulumu üzerine geçirirken D.D. de çizmelerini değiştirmeye girişmişti.

Tulumların yanında maskeler de vardı ama D.D. takmayınca Bobby de

takmadı.

"Ben önden gireceğim," dedi D.D. "Dibe iner inmez 'Serbest' diye bağırırım, sonra sen inersin." D.D.'nin işaretiyle Bobby arkasına baktı. Yerdeki daracık bir girişten cılız bir ışık geliyordu. Metal bir merdivenin üst basamakları yerden yukarıda kalmıştı. Tuhaf bir dejavu hissi kapladı Bobby'nin içini. Sanki aşağıda ne göreceğini biliyordu.

Ve hemen sonrasında anladı her şeyi. D.D.'nin onu neden aradığını biliyordu. Çukura inince ne göreceğini biliyordu.

Kadın Bobby'nin omzuna dokundu. Bobby irkil-di. O geri çekilince kadın da hızla çekti elini. Mavi gözleri, soluk yüzünde kocaman ve ağırbaşlı bakıyor-

28 lardı.

"Beş dakikaya buluşuruz Bobby," dedi D.D. Sonra da merdivenden aşağı inip gözden kayboldu. Bir iki saniye içinde aşağıdan sesi geldi. "Serbest." Bobby çukura indi.

29 3 Î

çerisi karanlık değildi. Köşeye spotlar yerleştirilmiş, tavana taşınabilir ışıklar asılmıştı. Olay yeri teknisyenleri iş başındayken aydınlığa ihtiyaç duyuyordu.

Bobby, gözleri önünde, kısa kısa nefes alarak mekânı küçük parçalar halinde incelemeye çalışıyordu. Odacık yüksek sayılırdı. En az iki metre vardı; kafası tavana değmiyordu. İçerisi üç kişinin omuz omuza sığabileceği genişlikte ve iki adam boyu

uzunluktaydı. Bobby, buranın herhangi bir delik olmadığını, isteyerek ve çaba harcayarak açıldığını anlamıştı hemen. İçerisi serindi ama soğuk sayılmazdı. Ortam bir keresinde Virginia'da gittiği mağaraları hatırlatıyordu Bobby'ye. Sabit soğuklukta devasa bir buzdolabı gibi. Koku, beklediği kadar kötü değildi. Hafifbir çürüme kokusuyla birlikte toprak kokuyordu. Burada her ne

olduysa, üzerinden çok geçmemiş olmalıydı. Bu, adli antropologun gelmesinden de belliydi. Eldivenli eliyle toprak duvarlardan birine do-31 kundu. Toprak sıkı ve pürüzsüz sayılırdı. Kürekle kazılmış olsa bu kadar düzgün olamazdı. Zaten içerisi bu tip bir çalışma için çok büyüktü. Daha profesyonel aletlerle açılmış olmalıydı. Belki de ta en başından, bir nevi fosseptik çukuru olarak açılmıştı. İ ki adım önünde ilk destek direği duruyordu. Bu da odacığm tavanını bir uçtan bir uca tamamlayan bir kirişe bağlıydı. Üç adım ötesinde ise ikinci bir kiriş uzanıyordu tavanda. Parmak uçlarıyla tavana dokundu. Toprak değil, kontrplaktı. D.D. ne yaptığını anlamıştı. "Tavan tahta," dedi. "Onun da üstünde toprak ve yığıntı var. Giriş hariç tabii. Oraya açıp kapayabileceği tahta bir kapak yerleştirmiş. İlk geldiğimizde bir inşaat çukuru sandık. Kim bilir... Bilemezsin ki... " Kadın iç geçirdi, yere baktı, sonra da çaresiz omuz silkti. Bobby kısaca salladı başını. İçerisi oldukça temizdi ve eşyalar belli bir amaca göre dizilmiş gibiydi. Merdivenin hemen dibindeki büyük kovanın üzerindeki yazılar artık okunmaz hale gelmişti. Köşeleri paslanmış, katlanabilir metal bir sandalye yaslanmıştı sol duvara. Karşıdaki duvara ise metal raflar takılmıştı. "Merdiven sizin mi?" diye sordu Bobby. "Evet bizim," diye cevap verdi D.D. "Orijinal merdiveni delil olarak kaldırdık."

"Girişi örten kontrplak bir kapak var demiştin değil mi? Ayakta tutmak için çubukları yok muydu?" "Dört beş santim

kalınlıkta, bir metre uzunlukta bir çubuk vardı. Senin de tahmin ettiğin gibi kontrplak kapağı tutmak için."

32

"Peki ya raflar?" Bobby öne doğru bir adım attı. "Acele etme," dedi D.D. kısaca. Bobby şaşkınlığını gizlemek için omuz silkip kadına döndü. Ne de olsa bu onun gösterisiydi. "Ortalıkta işaretlenmiş deliller göremiyorum," dedi Bobby sonunda.

"O kadar temiz işte. Bir süre kullanmıştır. Sonra da her şeyi toplayıp gitmiş olduğunu tahmin ediyorum." Bobby merakla kadına baktı ama D.D.'nin daha fazla ayrıntıya girmeye niyeti yok gibiydi. "Eski bir yere benziyor," dedi Bobby. "Terk edilmiş," dedi D.D. "Tarih belirlendi mi?" "Bilimsel olarak hayır. Christie'nin raporunu beklemek zorundayız." Bobby bir kez daha bekledi ama kadın başka bir bilgi vermek istemiyordu besbelli. "Tamam öyleyse," dedi sonunda. "Onun işine benziyor. Ama elimizde ikinci elden deliller var hâlâ. İlk olay yerinde çalışmış olan dedektiflerle bağlantıya geçtin mi?"

Kadın kafasını salladı. "Ben de gece yarısı geldim buraya. Eski dosyayı inceleme fırsatım olmadı henüz. Üzerinden uzun zaman geçmiştir gerçi. Vaka üzerinde

çalışan dedektifler çoktan emekli olmuşlardır herhalde."

"18 Kasım 1980," dedi Bobby kısaca.

D.D. gülümsemesini bastırmaya çalışır gibiydi.

"Hatırlayacağını biliyordum," diye mırıldandı. Sonra da

omuzlarını geriye çekti. "Başka?"

"O çukur daha küçüktü. Bire iki kadar. Polis raporunda

destek kirişlerinden bahsedildiğini hatırlamı-

JJ

yorum. Bundan daha acemice olduğunu söylersek yalan olmaz herhalde. Tanrım. Okumakla görmek aynı olmuyor. Tanrım." Duvara dokunup sıkı toprağı hissetti yeniden. On iki yaşındaki Catherine Gagnon ilk toprak hücrede yaklaşık bir ay kalmıştı. Bu süre zarfında onu seks kölei olarak kullanan Richard Umbrio'dan başkası uğramamıştı mağaraya. Şükran gününden kısa bir süre önce kızı avcılar bulmuştu şans eseri. Catherine kurtulmuş, Umbrio ise hapse girmişti. Hikâye orada bitmeliydi ama bitmemişti işte. "Umbrio'nun davasında başka kurbanlardan söz edildiğini duymamıştım," diyordu D.D. şimdi.

"Evet."

"Tabii bu, daha önce yapmadığı anlamına gelmez."

"Evet."

"Kız yedinci, sekizinci, dokuzuncu kurbanı olabilir. Adam pek ötecek bir tipe benzemiyordu. Her şey mümkün."

"Tabii. Her şey mümkün." Bobby D.D.'nin ne demek istediğini anlamıştı. Artık kimseye soramazlardı da. Catherine Gagnon, Umbrio'yu yıllar önce öldürmüştü. Bobby'nin timdeki keskin nişancılık kariyeri de o noktadan sonra düşüşe geçmişti. Bazı suçlar nasıl da bitmek bilmiyordu. Yıllar sonra bile çıkıveriyordu karşınıza.

Bobby'nin bakışları, D.D.'nin hâlâ uzak durmaya çalıştığı raflara çevrildi. D.D. onu sabahın ikisinde yeril) alımdaki bir mağaraya bakması için uyandırmamı n herhalde. "I) I > 7" dedi alçak sesle. M

Kadın sonunda kafasını salladı. "Kendin bak islersen. Bunlar kurtarılamamış olanlar Bobby. Karanlıkta kalanlar."

Bobby bambu stora dikkatle yaklaştı. Teller iyice eskimiş, çürümeye yüz

tutmuştu. Bambu parçalar çü-ı üyüp parçalandıkları için perdeyi yukarı

çekmek zordu. Koku burada ağırlaşmıştı. Tatlı, sirkeye benzer bir koku

vardı. Bobby'nin elleri titremeye başlamıştı ister istemez. Hızla atan kalbini

yavaşlatmak için çaba harcıyordu.

Anın içinde ol ama dışında kal. Sıyrıl. Sakin ol. Odaklan.

İlk perdeyi yukarı kaldırdı. Sonra ikincisini.

En büyük yardımcısı henüz hiçbir şeyin farkında

olmayışıydı elbette.

Torbalar. Plastik çöp torbaları. Altı tane. Üst rafta üç tane, alt rafta üç tane, yan yana dizilmiş, ağızlan dikkatle bağlanmış. Torbalar. Altı tane. Plastik. Geri doğru bir adım attı.

Kelimeler tükenmişti. Açılan ağzından tek bir kelime çıkamıyordu. Sadece bakıyordu. Tekrar tekrar bakıp durdu, çünkü böyle bir şey olamazdı, bu gerçek olamazdı. Zihni her şeyi görmüş ama karşı koymuştu. Bir kez daha görmüş, karşı koymaya çalışıyordu şimdi de. Yapamazdı... Olamazdı... Sırtı merdivene dayandı. Kollarını arkaya uzatıp metal basamakları tuttu. O kadar sert sıkıyordu ki, paslı kıymıkların eline battığını hissedebiliyordu.

Şimdi bu keskin acıya odaklanmaya çalışıyordu. Belki böylece ayaklarının yere basmasını sağlardı. Belki böy-35 lece çığlık atmamak için tutabilirdi kendini. D.D. tavanda lambalardan birinin asılı olduğu yere işaret etti. "O kancaları biz takmadık," dedi D.D. yumuşakça. "Geldiğimizde oradaydılar. Ortalıkta gaz lambası falan

da yoktu, ama bana kalırsa... "

"Evet," dedi Bobby sertçe, hâlâ ağzından nefes

almaya çalışarak. "Evet."

"Tabii bir de sandalye var."

"Tabii, tabii. Allanın belası sandalye."

"Ee, mumyalama sıvısı kullanılmış," dedi D.D. Onun

da sesi titremeye başlamıştı. "Christie'nin demesi bu.

Cesetlerin her birini bir torbaya koyup ağzını

bağlamış. Böylece çürüme başladığında... vücut

sıvılarının gidebileceği bir yer kalmamış. Kısacası cesetler kendi sıvıları

içinde turşu olmuş denebilir." "Orospu çocuğu."

"Bu işten nefret ediyorum Bobby," diye fısıldadı D.D.

"Tanrım, böyle bir şeyi görmek istemezdim." Eliyle

ağzını kapattı. Bobby bir an kadının ağlamaya

başlayacağını sandı ama öyle olmadı. D.D. hemen

toparlanıp metal raflardan uzaklaştı. Tecrübeli bir

polis için bile çok fazlaydı bu kadarı.

Bobby metal basamaklara sıkı sıkı tutunmuş olan

ellerini kurtarmakta zorlanmıştı.

"Yukarı çıkalım artık," dedi D.D. uzatmadan. "Christie

bekliyordur herhalde. Ceset torbalarını alması

gerekiyormuş."

"Tamam." Ama merdivene dönmemişti Bobby. Onun yerine metal raflara doğru yürümüştü. Aklının alamadığı bu görüntüyü hayatı boyunca unutamayacaktı.

Cesetler zaman içinde iyice kararmışlardı. Ancak, eski Mısır mumyaları gibi kuruyup boş kabuklara dönüşmemişlerdi. Hâlâ kanlı canlı gibiydiler. Karınlarına çekilmiş dizleri, incecik kolları birbirine bağlayan iplerin izleri hâlâ seçilebiliyordu. Ayak bileklerini tutan on parmağı sayabiliyordu. Her bir yüzü, elmacık kemiklerini, dizlerine dayanmış çeneleri ayırt edebiliyordu. Gözleri kapalıydı. Dudakları mühürlüydü. Kafataslarmdan inen saçlar omuzlarını örtüyordu hâlâ.

Çok küçüktüler. Çıplaktılar. Küçük kızlardı bunlar. Daha çocuktular. Bir daha çıkamayacakları çöp torbalarına tıkıştırılmış küçük çocuklar. Yukarıdaki dedektiflerin ağzını neden bıçak açmıyordu, anlamıştı şimdi.

Eldivenli elini uzatıp torbalardan birine dokundu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Söyleyebileceği bir söz, yapabileceği bir şey yoktu. Eline ince metal bir zincir geldi. Zinciri torbanın ağzından çekip aldı. Küçük bir künyeydi bu. Üzerinde tek bir isim yazıyordu: Annabelle M. Granger. "Bir de etiketlemiş mi?" diye

parladı Bobby aniden. "Ganimetiymiş gibi." D.D. Bobby'nin arkasın-daydı şimdi. İkinci bir torbanın arkasına uzanıp, ipe bağlanmış, yırtık pırtık bir oyuncak ayı çıkardı ortaya. "Bence... Bilemiyorum işte... ama her torbanın bir eşyası var. Onun için anlamı olan bir şey herhalde." "Tanrım."

D.D. elini Bobby'nin omzuna atmıştı. O dokunana kadar çenesini nasıl sıkmakta olduğunu fark etmemişti Bobby. "Yukarı çıkmak zorundayız

Bobby."

"Tabii."

"Christie bir an önce işe koyulmak istiyordur." "Tabii."

"Bobby... "

Sertçe omuzlarını silkti Bobby. Son bir kez baktı. Her bir resmi beynine kazımak ihtiyacım duyuyordu. Sanki böylece unutulmadıklarmı anlayıp huzur bula-caklarmış gibi. Artık karanlıkta yalnız olmadıklarını bilmek onlar için önemliymiş gibi.

Bobby merdivene yöneldi. Boğazı yanıyordu. Konuşamıyordu. Derin bir nefes alıp basamakları hızla tırmanarak mavi tentenin altındaki girişe çıktı. Soğuk ve sisli geceye geri dönmüştü. Spot ışıklarına geri dönmüştü. Hikâyenin kokusunu alıp üşüşen haberci helikopterlerinin gürültüsüne çıkmıştı. Bobby eve gitmedi. Gidebilirdi aslında. Buraya sadece D.D.'ye yardım etmek için gelmişti. Kadının şüphelendiği şeyi doğrulamıştı. Gitse kimse sormazdı. Olay yeri karavanından bir fincan sıcak kahve koydu kendine. Bir süre karavana yaslanıp durdu. Kahveyi içmiyordu. Fincanı titreyen ellerinin içinde çevirip duruyordu.

Saat sabahın altısı olmuş, güneş ufuktan yükselmeye başlamıştı. Christie ve yardımcıları siyah ceset torbalarım çıkarıyordu yukarı. İlk duraklan Boston emniyet teşkilatının laboratuarı olacaktı. Burada her bir cesedin bulunduğu plastik çöp torbaları parmak izleri için dezenfekte edilecekti. Sonra kalanlar adli tıp laboratuarına götürülüp otopsi yapılacaktı.

38

Christie'yle birlikte dedektiflerin çoğu da gitmeye başlamıştı. Bu tip vakalarda kumanda adli antropologlarda olurdu. Dolayısıyla Callahan da gittikten sonra orada daha fazla durmanın anlamı yoktu. Bobby soğumuş kahveyi döküp fincanı çöpe attı. D.D. ağaçların arasından çıkagelene kadar onun arabasında yolcu koltuğunda oturup bekledi. Sonra bir zamanlar birbirlerini sevdikleri için, hatta sonrasında

arkadaş kalabildikleri için, kadına sarılıp başını omzuna yasladı o ağlarken.

21

21

Ba h

labam özdeyişleri severdi. En sevdiği ise, 'Şans Ahazır olana güler' di. Hazırlıklı olmak babamın gözünde her şey demekti. Ve Massachusetts'e kaçtığımız andan itibaren başlamıştı beni hazırlamaya. Yedi yaşındakiler için güvenlik kurallarıyla başlamıştık. Asla bir yabancıdan şeker alma. Tanıdığın biri bile olsa, doğru parolayı söylemeyen kimseyle ayrılma okuldan. Yaklaşmakta olan bir arabadan her zaman uzak dur. Sürücü bir yol tarif etmeni isterse yetişkin birine yönlendir. Kayıp köpeğini mi

arıyormuş? Polise gönder o zaman. Gecenin bir yarısı odanda bir yabancı mı var? Bağır, çığlık at, duvarları yumrukla. Babamın anlattığı kadarıyla, bir çocuk çok korktuğunda sesi çıkmaz olurmuş bazen. Madem öyle sen de eşyaları tekmele, lambayı at yere, küçük eşyaları kır, kırmızı acil durum düdüğünü çal, gürültü yapmanın bir yolunu bul. Bütün evi yerle bir etsem bile kızmayacaklardı bana. Karşı koy, derdi babam. Diz kapaklarına vur, 41 gözlere parmağını sok, boğazı ısır. Karşı koy, karşı koy. Büyüdükçe dersler de ağırlaşmıştı. Dövüş sanatlarından karate. Hız için atletizm takımı. İleri

güvenlik yöntemleri. Gündüz evde olsam bile ön kapıyı kilitlemem gerektiğini öğrenmiştim. Delikten kim olduğuna bakmadan kapıya cevap vermemeyi, tanımadığım kimselere kapıyı açmamayı öğrenmiştim. Başın dik, adımların büyük olsun. Göz teması kur ama uzatma. Karşındaki, gözünün açık olduğunu anlasın yeter. Üzerine daha fazla dikkat çekmeye gerek yok. Bir şeyden huzursuz olursam önümdeki kalabalığın arasına karışıp onlarla birlikte yürümeliydim.

Eğer tuvalette tehdit edilirsem "Yangın var!" diye bağıracaktım. İnsanlar tecavüze uğrayan birinin çığlıklarından çok yangın tehdidine daha duyarlıdır. Bir alışveriş merkezinde huzursuz olursam en yakınımda-ki bir

kadının yanma koşacaktım hemen. Kadınlar erkeklerden daha hızlı harekete geçerler. Eğer biri bana silahını doğrultursa hemen kaçmaya bak. En keskin nişancılar bile hareketli hedefleri vurmakta zorlanırlar. Elinde arabanın anahtarları olmadan evinden ya da iş yerinden ayrılma. Arabaya doğru yürürken anahtarlar kesinlikle elinde hazır olacak. Arkanda bir yabancı varken asla açma kapıyı. Arka koltuğu kontrol etmeden oturma. İçeri girdikten

sonra bile kapıları kilitli tut. Çok havasız kalırsan camı bir iki santim aralayabilirsin.

Babam silahlara güvenmezdi. Kadınların ateşli silahlarım karşı tarafa kolaylıkla kaptırabildiklerini okumuştu bir yerde. Bu yüzden on dört yaşıma kadar

Koynumda bir acil durum düdüğü, çantamdaysa göz yaşartıcı spreyle dolaşmak zorunda kaldım. Ama civardaki salonda ilk dövüş müsabakasını da o yıl kazanmıştım. Karateyi bırakıp kikboksa yönelmem de iyi olmuştu. O işte daha iyiydim. Seyirciler dehşete düşmüştü. Yere serdiğim oğlanın annesi bana canavar demişti.

Babamsa beni dondurma yemeye götürüp tebrik etmişti. "Şiddeti onayladığımı falan sanma sakın. Ama tehdit altındayken hiçbir zaman geri çekilme Cindy. Sen güçlüsün, hızlısın ve dövüşçü içgüdülerin sağlam. İlk vuran sen ol, sonra düşünürsün. Hiçbir zaman yeterince hazırlıklı olamazsın." Babam beni başka turnuvalara da sokmuştu. Böylece yeteneklerimi geliştirip öfkemi yönlendirmeyi öğreniyordum. Ben hızlıyım. Ben güçlüyüm. Dövüşçü içgüdülerim sapasağlam. Çok fazla kazanmaya başlayınca o hikâye de bitti. Fazlasıyla dikkat çekiyordum. Turnuvalar bitti. Hayat bitti.

Sonunda beklenen şeyi söylemiştim babamın yüzüne: "Hazırlıklı olmak mı? Tek yaptığımız kaçmakken hazırlıklı olmaya ne gerek var?" "Evet, ama tatlım," derdi babam bıkıp usanmadan, "hazırlıklı olduğumuz için kaçabiliyoruz ya."

Starbıcks'taki gündüz vardiyasından çıkıp doğruca Boston Polis Departmanı'na yöneldim. Faneuil Çarşısını geçtikten sonra otobüs durağına kadar bir blok yürüyüp, Orange Line'la Rıggles

Sokağı na gidebilirdim. Önceki gece dersime iyi çalışmış, gerektiği gibi giyinmiştim: bol, yırtık pırtık bir kot pantolon, yere sürünen geniş paçalar. İçimde kahverengi, kolsuz bir bluz, onun da üzerinde siyah, bedenime oturan uzun

kollu pamuk bir hırka. Belimde kahverengi, siyah, beyaz, pembe ve mavi renkli bir şal. Omzumda ise mavi çiçekli bir April Cornell çantası. Belime kadar inen saçlarımın arasından göze batan büyük, yuvarlak küpeler. Daha önce de bu halimle beni Latin sananlar olmuştu. Öğleden sonrasını geçireceğim yeri düşününce böylesinin daha güvenli olacağına karar vermiştim. State Sokağı her zamanki gibi ana baba günüydü. Jetonu atıp merdivenleri hızla inerek kendine özgü o müthiş, renkli, sidik kokan metro istasyonuna daldım. İnsanlar tipik Boston halkıydı - zenciler, Asyalılar, Latinler, beyazlar, zengin, yoksul, yaşlı, profesyonel, çalışan sınıf; hepsi bu şehirli tablonun bir parçasıydı. Liberaller severdi bu zırvalığı. Çoğumuz ise piyangoyu kazanıp son model bir araba almak isterdik. Arkasında yeniyetme torunuyla ağır ağır ilerleyen yaşlı bir kadın tespit edip yanlarına gittim. Fazla dikkatlerini çekmeyecek kadar uzak ama grubun bir parçasıymışım gibi görünecek kadar yakınlarında durdum. Hepimiz gözlerimizi birbirimizden kaçırarak karşıdaki duvarı incelemeye koyulduk. Tramvay gelince tek bir kütleymiş gibi fırlayıp metal tüpü doldurduk. Sonra kapılar bir uğultuyla kapandı ve tramvay tünele doğru atıldı. Yolculuğun bu ayağında oturacak yer yoktu. Ben de ayakta durup, metal direklerden birine tütündüm. Kırmızı saç bantlı, bol kazaklı ve kot pantolonlu zenci bir çocuk ayağa kalkıp yaşlı kadına yer verdi. Kadın çocuğa teşekkür etti. Çocuk da bir şey değil, dedi. Sal lana sallana giderken kapının üstündeki renkli İstasyon tablosuna bakıp orada olmaktan keyif almaya Çalıştım.

Sağ uçta işçi sınıfından yaşlıca Asyalı bir adam oturuyordu. Başını önüne eğmiş, omuzlarını salmıştı. ((ünü kurtarmaya çalışan biri daha. Yaşlı kadın hemen onun yanında oturuyor, torunu da başlarında bekliyordu. Sonra resmi çete üniformaları içindeki dört zenci oğlan vardı bir de. Onlar da tramvayla aynı ritimde sallanarak, gözleri yerde, hiç konuşmadan oturuyorlardı.

Hemen arkamda iki çocuğuyla bir kadın duruyordu. Kadın Latinlere benziyordu ama altı ve sekiz yaşlarındaki çocuklar beyazdı. Çocukları parka götüren bir bakıcıydı herhalde. Onun yamndaysa, şehirli modasını yakından takip eden, saçları örgülü, kulaklarında kocaman elmas küpeler olan iki yeniyetme kız duruyordu. Onlara dönmedim ama göz ucuyla takip etmeye karar verdim. Kızların sağı solu belli olmadığı için daha tehlikeliydiler. Erkekler erkeklik taslayıp dururlardı

sadece. Oysa kadınlar doğrudan karşınıza dikilir, geri çekilmezsen gizli bıçaklarını sana saplamaya koyulurlardı hemen.

Ama bu kızlar beni endişelendirmiyordu pek; bildik, kişiliksiz tiplerdi. Asıl tehlikeli olan, bilinmedik kişiliksiz tiplerdi.

Ruggles Sokağı durağına olaysız vardık. Kapılar açılınca çıktım. Kimse dönüp bakmamıştı bana. Çantamı sıkıca tutarak merdivenlere yöneldim. Roxbury'deki yeni polis karakoluna hiç gitmemiştim. Gecenin bir yarısı otoparkta vurulan, hemen ön kapıda yankesiciliğe uğrayan insanların hikâyelerini duymuştum sadece. Herhalde bu yeni yeri de zenginlerin gözünü boyamak için seçmişlerdi ya da en azından geceleri güvenli bir yer olsun diye. İnternetten 45

okuduğum kadarıyla pek de başarılı olamamışlardı. Omzumda asılı çantayı koltukaltıma sıkıca bastırarak, her türlü ani

harekete karşı tetikte yürümeye devam ettim. Ruggles Sokağı istasyonu büyüktü, kalabalıktı ve küf kokuyordu. İnsan yığını arasından hızla süzülerek geçtim. Her zaman bir yere yetişiyormuş gibi görün. Kaybolsan da belli etme. İstasyonun hemen çıkışında, sağımdaki büyük radyo antenini görünce doğru geldiğimi anlamıştım. Ancak tam kaldırıma ayak basmıştım ki arkamda alaycı bir ses duydum: "Ne de güzelmişsin be Taco! Gerçek etli bir dürümün tadına bakmak ister misin?" Döndüğümde üç zenci çocuğun bana seslenmekte olduğunu gördüm. Gülüyorlardı. En fazla on üç yaşındaki liderleri kasıklarını kavradı. Şimdi gülme sırası bendeydi. Bu, çocukların daha fazla horozlanmalarını engellemişti. Arkadan dolanıp, sakin ve emin adımlarla kaldırımda yürümeye başladım. Titremesinler diye yumruk yapıp sıkmıştım ellerimi. Boston polis merkezini kaçırmak imkânsızdı. Köhne, renksiz apartmanların arasında cam ve metalden yapılmış parlak bir bina olarak göze çarpıyordu en azından. Kaldı ki, binanın ön girişine yerleştirilmiş beton barikatları fark etmemek imkânsızdı. Sanki Bağdat'ın göbeğindeki bir polis karakoluydu. Her şey, devlet dairelerinde evinizin güvenliğini hissetmeniz için.

İlk kez ayaklarım birbirine dolaşmıştı şimdi. Dün m ıpacağıma karar verdikten sonra bunun üze-ıl ılı ı l'u/.la düşünmeye izin vermemiştim ken-11 nı yapmıştım. Uygulamıştım. Ve şimdi gelmiştim işte. Çantamı yere indirdim. Sütlü kahverengi kadife ceketi çantadan çıkarıp üzerime geçirdim. Bundan daha iyi giyinemezdim herhalde. Sanki çok

önemi varmış gibi. Elimde hiç delil yoktu. İnanıp inanmama) dedektiflere kalmıştı.

İçeride, metal detektörünün önünde sıra vard (iörevli memur, ehliyetimi

görmek istedi. Koca çant mı aradı. Sonra uzun uzun süzdü beni. Evet, polis

me kezinin içine silah/bomba/uyuşturucu sokmaya çalı yorum, dememi

bekliyordu sanki. Söyleyecek bir : yim yoktu; o da geçmeme izin verdi.

Danışmaya doğru giderken gazeteden kesti; haberi

çıkarıp, aslında ezbere biliyor olmama rağn dedektifin

adını son bir kez kontrol ettim.

"Sizi bekliyor muydu?" diye sordu ünifor memur,

kaşlarını çatarak. Pos bıyıklı, iri yarı bir a< dı. Bana

Dennis Franz'ı anımsatmış!].

"Hayır."

Adam tepeden tırnağa süzdü beni. "Bu s çok yo-ğun kendisi." "Ona Annabelle Granger'm geldiğini sö yeter. O anlayacaktır." Memur herhalde gazeteleri pek takip etm: Omuz silkip telefonu kaldırarak mesajını bi iletti. Birkaç saniye geçti. Memurun bakışları değişiklik olmamıştı. Yine omuzlarını silkip t bırakarak beklememi söyledi. Sırada başka insanlar da olduğu için çan' bekleme alanına geçtim. Panolara polis depar tarihiyle ilgili bir şeyler asılmıştı. Her resm< altlarındaki yazıları okudum.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Ellerim iyiden iyiye titremeye başlamıştı. Hâlâ fırsatım varken kaçmayı düşündüm. Gidip bir kussam belki kendimi daha iyi hissederdim.

Nihayet arkamda ayak sesleri duydum. Bir kadın bana doğru geliyordu. Dar bir kot pantolon, uzun topuklu çizmeler, üzerine oturan beyaz yakalı, düğmeli bir gömlek ve beline taktığı kocaman bir tabanca. Yüzünün etrafı kıvırcık sarışın saçlarıyla çevriliydi. Kapak kızlarına benziyordu. Gözlerini görene kadar gerçi. Dosdoğru gözlerinize bakan, sert bakışlar. O mavi gözler içime işlemişti adeta. Bir an için kadının yüzünde bir kıvılcım çaktığını sandım. Hayalet görmüş gibi bakıyordu. Sonra adımlarını hızlandırdı. Derin bir nefes aldım.

Babam yanılmıştı. Hayatta bazı şeylere hiçbir zaman hazırlıklı olamazsınız. Küçük bir çocukken annenizi kaybetmek gibi. Ya da kendisinden henüz yeni nefret etmeye başladığınız babanızın ölmesi gibi. "Ne var?" diye sordu

Çavuş Dedektif D.D. Warren. "Benim adım Annabelle Mary Granger," dedim. "Aradığınız kişi benim." 48 5

Bri

loston Cinayet Masası'mn odaları sigorta şirketlerinin ofislerine benziyordu. Parlak, geniş pencereler, dört metre yüksekliğinde bir tavan, mavi-gri şık halılar. Gün ışığıyla aydınlanan çalışma alanı bej se-paratörlerle küçük alanlara bölünmüş, siyah dosya dolapları ve gri çöp kovalarının arasındaki çalışma masalarına çiçekler, aile fotoğrafları yerleştirilmişti. Bu sahne hiç de beklediğim gibi değildi. NYPD Blıie 'yu yıllardır kaçırmadan izleyen biri olarak hayal kırıklığına uğramıştım.

İçeri girerken resepsiyon görevlisi, Çavuş War-ren'a gülümsedi içtenlikle. Bana bakışı ise açık ve yapmacıksızdı. Çantama sıkıca tutunup bakışlarımı kaçırdım. Bir zanlıya benziyor olabilir miydim? Ya da bir muhbire? Belki de bir kurbanın

yakınıydım. Kendimi resepsiyon görevlisinin gözünden görmeye çalışıyordum ama olmuyordu. Çavuş VVarren beni küçük, penceresiz bir odaya aldı. Ortadaki büyük dikdörtgen masa bütün odayı 49

kapladığı için sandalyelere bile zar zor yer kalmıştı.

Duvarlarda çift taraflı ayna ya da televizyonda

gördüğüm sahnelere benzer bir şeyler aradım ama

bomboştu duvarlar. Yine de gergindim.

"Kahve?" diye sordu dedektif kısaca.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Su, soda, çay?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Rahatına bak. Ben şimdi geliyorum."

Beni odada yalnız bırakmıştı. Demek ki suçluya benzemiyorum diye düşündüm. Çantamı yere bırakıp etrafıma baktım. Bakacak bir şey yoktu ya. Yapacak bir şey de yoktu.

Oda çok küçüktü, eşyalarsa çok büyük. Birdenbire nefret etmeye başlamıştım buradan. Kapı yeniden açıldı. VVarren bu kez elinde ses kaydediciyle geri gelmişti. Kafamı salladım hemen.

"Hayır."

Sessizce süzdü beni. "Buraya ifade vermeye geldin sanıyordum." "Kayıt yok." "Neden?"

"Çünkü öldüğümü herkese duyurdunuz ve ben bunun

böyle kalmasını istiyorum."

Kadın kayıt cihazını yere bıraktı ama açmamıştı.

Uzunca süre bana baktı. Ben de uzunca süre ona

baktım.

Aynı boydaydık. 1.60 kadar. Aşağı yukarı aynı kilodaydık. Geniş omuzlarına ve göğsünde kavuşturduğu pazılarına bakıp onun da ağırlık çalışmış olduğunu çıkarabiliyordum. Tabancası yanındaydı. Ama silahın varsa çeker, nişan alır, ateş edersin. Benim öyle bir 50 sıkıntım yoktu.

Bunları düşündükçe rahatlıyordum. Kollarımı indirip sandalyelerden birine oturdum. Hemen sonra o da oturdu.

Kapı yeniden açıldı. Üzerinde kahverengi bir pantolon, uzun kollu mavi bir gömlek ve belinde ro-zetiyle bir adam girdi içeri. Cinayet masası dedektiflerinden herhalde diye düşündüm. Çok iri yarı bir adam değildi. 1.70-1.75 boylarındaydı ve uzun, ince vücuduna yakışan uzun, ince bir suratı vardı. İçeri girer girmez beni gördü ve kısa bir şaşkınlık anından sonra toparlanıp boş boş baktı bana. Sonra elini uzattı. "Massachusetts Emniyeti'nden Dedektif Robert Dodge."

Biraz şüpheyle sıktım elini. Filleri nasırlı, sıkışı sertti. Tokalaşma faslını

biraz uzun tutmuştu. O da beni inceleyip okumaya çalışıyordu herhalde.

Soğuk, gri gözleri vardı.

"Su ister misin? Ya da içecek bir şey?"

"Maıtha Stewart'ı oynamaya devam ediyor." Kafamı çevirip Çavuş Warren'a baktım. "Yanlış anlama ama şu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

İki dedektif bakıştı. Dodge kapıya yakm yerdeki sandalyelerden birine oturdu. Oda iyice kalabalıklaşmış, üzerime üzerime gelmeye başlamıştı.

Huzursuzluğum belli olmasın diye kucağıma koydum ellerimi.

"Benim adım Annabelle Mary Granger," diye başladım söze. Dodge'un eli kayıt cihazına gitmişti. Warren tek bir harekette durdurdu adamı.

"Kayda geçmiyoruz," dedi adama. "En azından şimdilik."

Dodge başını salladı. Bense derin bir nefes alıp 51 düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Son 48 saattir bu hikâyeyi kafamda prova edip duruyordum. Mattapan'-da bulunan "mezar" ve bulunan altı cesetle ilgili bütün ön sayfa haberlerini yalayıp yutmuştum.

Fazla ayrıntı yoktu gerçi. Adli antropolog sadece bunların kadın cesetleri olduklarını ifade etmekle yetinmiş, polis sözcüsü de mezarın muhtemelen çok eski olduğunu eklemişti. Tek bir isim açıklamışlardı, o da benimkiydi. Diğerlerinin kimlikleri bir muammaydı. Gerçek bilgiye ulaşamayıp bir yandan da saat başı haber yapmak zorunda olan televizyonlar spekülasyonlara

başlamıştı. Bölge eski bir mafya mezarlığıydı. Eserleri hâlâ tek tek ortaya çıkarılmakta olan efsanevi VVhitey Bulger'ın işiydi muhtemelen. Belki de akıl hastanesinin mezarlığıydı. Ya da katil hastalardan birinin korkunç hobilerini gerçekleştirdiği bir yerdi. Mattapan'da satanist bir mezhep iş başındaydı. Kemikler Salem Cadı Mahkemesinin kurbanlarına aitti aslında. Herkesin bir teorisi vardı. Ben hariç herkesin herhalde. Ben Mattapan'da ne olduğunu bilmiyordum gerçekten. Ve buraya, polise yardım etmek için değil, belki onlar bana yardım edebilirler diye gelmiştim. "Ailem ilk kez, ben yedi yaşındayken kaçmaya başladı," diye başladım sözüme. Bir süre sonra açılıp bütün hikâyemi bir çırpıda anlatmıştım bile. Sürekli taşınmalar, sahte kimlikler. Annemin ölümü. Sonra babamın ölümü. Fazla ayrıntıya girmeden anlatıyordum.

Dedektif Dodge birkaç kez not aldı. D.D. War-rcn ise beni seyretmekle yetindi.

Hikâyeyi çabucak anlatıp bitirmiştim. Öyle bü-vıık l>iı final olmamıştı. Son.

Boğazım kurumuştu.

28

keşke en başından su isteseymişim. Ne yapacağımı bilemeden sustum. İki dedektifin de hâlâ beni incelemekte olduklarının farkındaydım. "Ne zaman ayrıldınız?" diye sordu Dedektif I)odge, kalemini hazır edip.

"Ekim 82."

"Peki, Florida'da ne kadar kaldınız?" Listeyi baştan almak için elimden geleni yaptım. Şehirler, tarihler, sahte isimler. Zaman, ayrıntıları tahinin ettiğimden daha çok bulandırmıştı. St. Louis'e

hangi ayda taşındık? Phoenix'e kaçtığımızda on yaşında mıydım, on bir mi? Ve tabii bir de isimler... Kansas City'de Jones mu, Jenkins mi, yoksa Johnson mı olmuştuk? Öyle bir şeydi işte. Gittikçe anlattıklarımdan daha az emin olmaya ve daha çok savunmaya geçmeye başlamıştım. Oysa en zor sorulara daha geçmemişlerdi bile. "Neden?" diye sordu Dedektif VVarren, verdiğim coğrafya dersi bittikten sonra. Kollarını iki yana açtı. "Tamam, anlattığın ilginç bir hikâye ama ailenin neden kaçtığını söylemedin hâlâ." "Bilmiyorum." "Bilmiyor musun?"

"Babam bana hiçbir şey anlatmadı. Bunları dert etmek onun işiydi. Benim

isimse çocuk olmakmış." Kadın kaşlarını çattı. Onu suçlayamazdım. On altı

yaşıma geldiğimde ben de inanmamıştım bu zırvalara.

"Doğum belgesi var mı?" diye sordu kadın ardından.

"Gerçek ismim için mi sordunuz? Hayır, yok." "Sürücü ehliyeti, sigorta kartı?

Annenle babanın

evlilik cüzdanı? Aile fotoğrafı? Bir şeyler olmalı." "Yok." "Yok mu?"

"Orijinal belgeler ele geçerse aleyhinizde kullanılabilir." Kendimi papağan gibi hissetmiştim. Galiba hayatım boyunca da hep böyle oldu. Çavuş VVarren öne doğru eğildi. Bu mesafeden yüzündeki ve gözlerindeki, az uyuyup çok çalışan insanlara özgü çizgileri ve soluk tenini görebiliyordum. "Buraya ne halt etmeye

geldin Annabelle? Bize hiçbir şey anlatmadın, hiçbir şey vermedin. Haberlere mi çıkmak istiyorsun? İstediğin bu mu? Zavallı bir kızın kimliğine bürünerek on beş dakikalık şöhretin tadını mı çıkarmak istiyorsun?"

"Öyle değil... " "Yalan."

"Daha önce de söyledim ya, her seferinde hemen hazırlanmam gerekiyordu ve yanıma hiçbir şey alamıyordum." "Aman ne güzel." "Hey!" Benim de tepem atmaya başlamıştı. "Kanıt mı istiyorsunuz? Gidin bulun. Polis sizsiniz, ben değil. Babam MIT'de çalışırdı. Russell VValt Granger. Araştırın, ellerinde kayıt vardır. Ailem Arlington'da, Oak Sokağı

282 numarada otururdu. Bunu da araştırın. O aptal dava dosyalarınıza bakın. Ailem bir

gece yarısı ortadan kayboldu. Elinizde kayıtlar

olduğuna adım gibi eminim."

"Madem sen de biliyorsun bu kadarını," diye cevap

verdi kadın, "neden kendin araştırmadın?"

"Çünkü ben kimseye bir şey soramam," diye patladım.

"Daha kimden korkmam gerektiğini bile bil-

iniyorum ki!"

Ani bir hareketle geri çekildim. Bu çıkışımdan kendim

de iğrenmiştim. Çavuş Warren hemen toparlanmadı.

Diğer dedektifle birbirlerine bakıştılar.

VVarren ayağa kalktı. Odadan çıktı. Bense bir süre oturup duvara diktim gözlerimi. Sessizliği ilk bozan olma zevkini Dedektif Dodge'a tattırmaya hiç niyetim yoktu.

"Su?" diye sordu adam. Başımı salladım.

"Anneni ve babanı bu şekilde kaybetmek zor olmalı," diye mırıldandı.

"Ah kes şunu be. İyi polis, kötü polis. Hiç film seyretmiyor muyuz sandınız?" Kapı yeniden açılana kadar sessizce oturup bekledik. Warren elinde büyükçe bir çuvalla girdi içeri. Eline lastik eldivenler geçirdi. Sonra da çuvalı yere indirdi, ağzını açtı ve içinden bir şey çıkardı. Büyük bir şey değildi. Ucuna küçük bir madalyon takılmış, gümüş bir zincirdi. Eldivenli eliyle uzatıp bana da gösterdi. Ön kısımda dalga dalga oyma desenler vardı. Sonra madalyonu açıp boş içini gösterdi. Son olarak da arkasını çevirdi.

Arka tarafına tek bir isim yazılmıştı: Annabelle M. Granger. "Bu madalyon hakkında ne söyleyebilirsin bana?" Uzunca bir süre madalyona baktım. Sanki yoğun bir sis perdesinin içine düşmüş, zihnimin derinliklerine inmeye çalışıyor gibiydim.

"Armağandı," diye mırıldandım sonunda. Farkında olmadan elimi boynuma götürmüştüm, sanki ma-55 dalyon hâlâ oradaymış gibi. "Yanıma alamayacağımı söylemişti." "Kim söylemişti?"

"Babam. Çok öfkeliydi." Daha fazlasını hatırlamaya çalışıyordum. "Ben... ben neye bu kadar kızdığını bilmiyorum. Bildiğimi sanmıyorum. O madalyonu seviyordum. Çok güzel

buluyordum. Ama babam görünce hemen çıkarmamı istedi. Atmak zorun-daymışım."

"Attın mı peki?"

Yavaşça başımı salladım. Kafamı kaldırıp dedektiflere baktım ve birden üzerime bir korku geldi. "Dışarıdaki çöplüğe gittim," diye fısıldadım. "Ama atmaya içim el vermiyordu. O kadar güzeldi ki... Bir süre beklersem unutur belki diye düşündüm. Bir daha takmama izin verirdi. Ne yaptığıma bakmak için en iyi arkadaşım da gelmişti yanıma." İki dedektif de bana doğru eğilmişti şimdi. Onlardaki gerginliği de hissedebiliyordum. Bu işin nereye varacağını anlamaya başlamıştı onlar da. "Dori Petracelli. Madalyonu Dori'ye verdim. Bir süre onda kalabileceğini söyledim. Sonradan alıp, babam

yokken takabileceğimi düşünüyordum. Ama sonrası olmadı. Birkaç haftaya kalmadan bavullarımızı toplayıp gittik. Dori'yi de bir daha görmedim" "Annabelle," diye sordu Dedektif Dodge alçak sesle, "madalyonu sana kim verdi?" "Bilmiyorum." Ellerimi şakaklarıma götürüp ovmaya başlamıştım. "Hediyeydi. Verandadaydık. Bir dergiye bakıyorduk. Benim içindi sadece. Ama zinciri yoktu. Çok sevmiştim. Ama babam... deliye dönmüştü o. Bilmiyorum... Hatırlamıyorum. Başka şeyler de

vardı. Küçük, önemsiz şeylerdi hepsi de. Ama hiçbiri babamı madalyon kadar öfkelendirmemişti." Bir anlık sessizlikten sonra Dedektif Dodge yeniden sordu: "Richard Umbrio ismi sana bir şey ifade ediyor

mu?" "Hayır."

"Ya Bay Bosu?" "Hayır."

"Catherine Gagnon?"

Warren adama öfkeli bir bakış attı. Ama önemi yoktu. O ismi de bilmiyordum.

"Bunu... Bunu bir cesedin üzerinde mi buldunuz? O yüzden mi ben sandınız?" "Henüz soruşturma aşamasındaki bir vakayla ilgili yorum yapamayız," dedi Çavuş VVarren, uzatmadan. Onu görmezden gelip Dedektif Dodge'a döndüm. "Don mi? Bulduğunuz kişi o mu? Ona bir şey mi oldu?

Lütfen..."

"Bilmiyoruz," dedi adam yumuşakça. Warren tekrar kaşlarını çattı ama sonra omuz silkti. "Cesetleri teşhis etmek haftalar sürer," diye girdi araya aniden. "Şu noktada fazla bir şey bilemiyoruz." "Ama mümkün." "Mümkün." Bu haberi hazmetmeye çalışıyordum. Üşümüş, titremeye başlamıştım. Sol elimi yumruk yapıp karnıma bastırdım. "Onu araştırabilir misiniz?" dedim. "Adından bulabilirsiniz. Adresine ya da sürücü ehliyetine bakın. Cesetler çocuklara aitmiş. Haberlerde öyle diyordu. Eğer sürücü ehliyeti varsa demek ki... "

57

Çavuş VVarren.

Bu cevabı beğenmemiştim. Yine Dedektif Dod-ge'a döndüm. Yalvarmaya

başlamıştım ama elimde değildi.

"Neden bize numaranı bırakmıyorsun?" dedi adam.

"Seninle temasa geçeriz."

"Siz aramayın, ben sizi ararım," diye mırıldandım.

"Pekâlâ. Bizi istediğin zaman arayabilirsin."

"Ve madalyonla ilgili bir şeyler hatırlayacak olursan. ..

" diye araya girdi Çavuş Warren.

"Hikâyemi ana haber bültenlerine satacağım."

(Cadın bir bakış attı ama benim umurumda değildi.

"Bana onlar da inanmayacaktır nasıl olsa. Ayrıca

hazır ölmüşken bir daha dirilmeye niyetim yok."

Ayağa kalktım, çantamı aldım ve ev telefonumu yazdırdım. Bir şekilde

temasa geçmemiz gerekebilirdi. Tam kapıdan çıkıp gidecekken dönüp son

bir kez sordum: "Onlara ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Kızlara yani?"

"Biz de raporu bekliyoruz hâlâ," dedi Çavuş Warren, bütün resmiyetiyle.

"Ama cinayetmiş, değil mi? Altı ceset, hepsi de aynı mezarın... "

"Boston Devlet Akıl Hastanesi'ne hiç gittin mi?" diye araya girdi Dedektif

Dodge. "Ya baban?" Kafamı salladım. Orayla ilgili bildiğim tek şey,

haberlerde gördüğüm kadarıyla, üzerinde süregelen inşaat savaşlarıydı.

Belki çocukken oranın tımarhane olduğunu biliyordum ama hepsi bu. Çavuş

Warren benimle birlikte aşağıya kadar geldi. İkimiz de, topuklarımızın

basamaklarda çıkardık-

İn ı sesleri dinleyip tek bir söz etmeden aşağı indik. Aşağıda bir eliyle, bekleme salonuna açılan me-ti l kapıyı açarken diğer eliyle de kartvizitini uzattı. "Temasa geçeriz."

"Elbette," dedim, biraz olsun inanmış gibi görün-ıı uy e çalışmadan.

Sertçe baktı bana. "Bir de Annabelle... "

Kafamı salladım hemen. "Taııya. Şimdiki adım Taııya

Nelson. Böylesi daha güvenli."

Kaşlarını kaldırdı. "Tanya o halde, madalyonla n da şehirden ayrılmadan önceki günlerinizle ilgili İm şeyler hatırlayacak olursan... " Yine gülümsemek zorunda kalmıştım. "Merak ıM meyin," dedim. "Nasıl kaçabileceğimi benden iyi kimse bilemez."

Cam kapıdan dışarıdaki serin sonbahar havasına çıkıp evime doğru yola

çıktım.

B

obby, Boston Devlet Akıl Hastanesi'yle ilgili soruşturmada, doğal yeteneği ve sağlam çalışma ahlâkı yüzünden yardımı istendiğine inanmak isterdi. Sadece yakışıklılığı ve büyüleyici gülümseyişi yüzünden ekibe kabul edilmiş olsa, bu bile yeterdi ona. Ama gerçeği o da biliyordu: D.D.'nin ona ihtiyacı vardı. Her zaman elinin altında bulundurmak istediği bir kozdu o D.D. için. Kadın geleceği öngörmekte hep usta olmuştu. Aslında Bobby'nin şikayet ettiği yoktu. Bir şehir ekibindeki tek eyalet dedektifi olmak kolay bir şey değildi. Ama o iş de önceden ayarlanmıştı. D.D. onu "yerel bir bilgi kaynağı" olarak göstermiş ve kendi amaçları uğruna ekibe katıvermişti. Bu işte yeni olması ve daha önce eyalet çapında bir soruşturmada bulunmaması da göz önüne alındığında bu geçişin hızlı ve nispeten acısız gerçekleşeceği söylenebilirdi. Bir gün eyalet bürosuna rapor verirken, ertesi gün Roxbury'deki küçük sorgu odalarında çalışmaya devam ediyordu. 61

Bir dedektifin muhteşem hayatı böyle bir şeydi işte. Bobby'nin açısından zor bir şey yoktu bunda. Saygın bir ekiple birlikte çalışmak, dosyasında göz alıcı bir sayfa olacaktı. Ayrıca o yeraltı mağarasına girip, altı kızı da gördükten sonra... Bir polis böyle bir davadan uzak duramazdı. Her gece kâbuslar göreceğine, üzerinde çalışmaya devam etmek daha iyiydi her zaman.

Diğer dedektifler de çoğunlukla aynı fikirde olmalıydılar. Kimse bu meselede fazla mesai yapmaktan kaçınmıyordu. Bobby emniyet teşkilatının üssüne geleli iki gün olmuştu. İnsanlar sadece yıkanmak ve tıraş olmak üzere kayboluyorlardı. Yiyecek olarak da ya pizza ya da Çin yemeği sipariş ediliyor, birinin masasında veya bir toplantı esnasında hep birlikte yeniyordu.

Tabii gerçek hayattan kopmak bu kadar kolay değildi. Dedektifler tarihi önceden belirlenmiş mahkemelere katılıyor, diğer bazı dosyalardaki gelişmeleri de takip ediyorlardı bir yandan. Bir muhbir oluyordu çıkagelen. Önemli tanıklardan biri öldürülüyordu. Ortaya sırf yeni ve dehşet verici bir cinayet dosyası çıktı diye beklemiyordu diğer vakalar. Hem aile hayatı da vardı. Ufaklığın futbol maçına gelemeyeceğini bildiren son dakika özür telefonları. Akşam sekizde, biraz mahremiyet için sorgu odalarına kapanıp telefonda iyi geceler öpücüğü vermeler. Dedektif Roger Sinkus'un bebeği doğalı iki hafta olmuştu. Dedektif Tony Rock'ın annesi kalp yetmezliğinden dolayı yoğun bakım ünitesinde, ölüm döşeğinde yatıyordu. Böylesi üst seviye cinayet soruşturmaları, me-62 murların bir görünüp bir kayboldukları, bazen acil vakalara dönüp bazı dosyaları ihmal etmek zorunda kaldıkları karmaşık bir trafikten ibaretti. Bobby gibi bekârlar sabahın üçüne kadar idare edip Roger gibi çiçeği burnunda babaları evlerine gönderiyorlardı kimi zaman. Herkes elbirliğiyle bir vakayı ileri götürmeye çalışıyor, kimse kendi ihtiyaçlarına kulak asmıyordu. Ve her şeyin üstünde D.D. Warren vardı. Yeni çavuşun ilk büyük vakasıydı bu. Bobby normalde bu

tip şeylere karşı alaycı bir tavır takınırdı ama bu sefer o da etkilenmişti. Her şeyden önce Boston'ın tarihinde görülmüş en sansasyonel suçlardan birini 48 saat gizli tutmayı başarmıştı. Emniyetten sızıntı olmamıştı. Adli tıptan sızıntı olmamıştı. Savcılıktan da sızıntı olmamıştı. Bu bir mucizeydi. İ kincisi, en kodaman televizyon şahsiyetleri daha fazla bilgi için çmgar çıkarır, kamunun bilgilendirilme hakkından dem vurur ve Boston polisini, halkın güvenliğini tehdit eden büyük bir meseleyi gizlemeye çalışmakla suçlarken D.D. eli yüzü düzgün bir operasyonu idare etmeyi başarıyordu. Bütün cinayet vakalarında ilk iş zaman sırasını

tespit etmektir. Ama ne yazık ki tahmini ölüm anıyla başlayan bu zaman tespitinde, cinayet masası ekipleri adli tıbba gebedir. Ve adli antropolojide raporlar öyle bir gün içinde verilemez. Kaldı ki, Boston'da adli an-tropologluk full time bir iş olmadığı

gibi, Christie Çatlanan gibi part-time bir eksperin altı cesetle aynı anda ilgilenmesi beklenemezdi. Ayrıca cesetlerin mumyalanmış oldukları da göz önüne alındığında, gerekli tahlillerin uzun zaman alacağına ve korkunç derecede 63

pahalıya mal olacağına şüphe yoktu. Herhalde kurban raporu ellerine geçtiğinde Dedektif Sinkus'un bebeği de üniversiteye gidiyor olurdu. D.D. Audubon Cemiyeti nden bir botanikçi ayarlamıştı. Adam yeraltı odacığımn üstünde biten çalılıkları, çimenleri ve filizleri incelemişti. En iyi tahminle otuz yıllıktı bitkiler. Artı eksi on yıl. Pek kesin bir tarih tespiti olmasa da hiç yoktan iyiydi. Şimdi üç kişilik bir dedektif ekibi, 1965'ten bu yana Massachusetts'de kaybolmuş olan kızların listesini çıkarmakla meşguldü. Kayıtlar ancak 1997'den sonra bilgisayara aktarıldığı için, 65'ten 97'ye kadarki bütün kayıp dosyalarının elle taranması, küçük kızların mağdur olduğu çözülememiş vakaların tespit edilmesi, sonra da ileride tekrar mikrofişten geri dönebilmek için dosya numarasının kaydedilmesi gerekiyordu. Şu ana kadar ekip her yirmi dört saatte bir altı yılı bitiriyordu. Ayrıca her doksan dakikada bir yaklaşık bir bidon kahve tüketiyorlardı. Tabii cinayet ihbar hattı da kilitlenmişti. Halkın tek bildiği, altı cesedin eski Boston Devlet Akıl Hastanesi arazisinde bulunduğu ve cinayetlerin eskiye dayandığıydı. Ama bütün kaçıkların telefonları kilitlemesi için yeterliydi bu. Gece yarısı arazide yürüyen ışıklar görenler. Mattapan'da satanist bir mezhep olduğunu iddia edenler. Daha önce UFOTar tarafından kaçırıldıklarını da iddia eden iki kişi, bu

altı kızı da gemide gördüklerine yemin ediyorlardı. (Sahiden mi? Neye benziyoıiardı peki? Üstlerinde ne vardı? Size isimlerini söylediler mi?) Telefonlar hemen kapatılıyordu. Bazı telefonlar daha şüphe uyandırıcıydı. Kızlar 64

arayıp eski sevgililerinin hastane arazisinde "korkunç şeyler" yapmakla övündüklerini anlatıyorlardı. Ama en yürek burkan telefonlar, cesetlerin kendi kayıp çocukları olup olmadığını öğrenmek isteyen anne baba-larmkilerdi.

Her bir telefon rapor ediliyor ve her raporun bir dedektif tarafından takip edilmesi gerekiyordu. Mesela bir kadın arayıp eski kocasının Boston Katili olduğunu iddia ediyorsa, kadın California'da oturuyor bile olsa araştırılması gerekiyordu. Beş dedektif bu yükün altından kalkmaya çalışıyordu canla

başla. Geriye kalanlar, muhtelif idari görevleri yürütmek zorunda kalan D.D.'nin ekibiydi ve Bobby de onlara dahildi. Bölgede halen aktif olarak çalışan bazı müteahhitlik firmalarından veya vakıf projelerinden yola çıkarak mülakat yapılacakların listesi çıkarılmak zorundaydı. Otuz yıl önce kapatılan bir akıl hastanesinde yatan hastaların ve idarecilerin isimleri bulunmak zorundaydı. Bu çukurdaki benzersiz olay yeri verilerinin bilgisayara girilmesi gerekiyordu. Sonuçta Richard Umbrio, Bobby'ye kalmıştı. Orijinal dosyadan bir dizi fotoğrafla birlikte mikrofişi de çıkarmıştı. Bunun yanı sıra sekiz yıl önce emekli olup Fort Lauderdale'e yerleşen dedektifFranklin Mi-ers'la da görüşmüştü.

Bobby şimdi geçici bir süre için ofis olarak kullandığı küçük sorgu

odalarından birinde oturmuş, bir zamanlar on iki yaşındaki Catherine

Gagnon'un da tutsak edildiği çukurun el çizimini inceliyordu.

Miers'ın notlarına göre Catherine, okuldan eve yürürken kaçırılmıştı. Umbrio

muhitte arabasıyla dolaşırken küçük Catherine'i görüp kaybolan köpeğini

ara-

ması için yardım etmesini istemişti. Kız yemi yuttuktan sonra gerisi kolay olmuştu anlaşılan. Henüz on dokuz yaşında olmasına rağmen tam bir insan azmanı olan Umbrio için, altıncı sınıfa giden sıska bir kızı etkisiz hale getirmek hiç zor olmamıştı. Kızı kaçırıp, ormanda daha önceden hazırladığı bir çukura hapsetmiş; Catherine'in çekeceği çile de böyle başlamıştı. Yerin altında, tek ziyaretçinin tecavüzcüsü olduğu otuz günlük hapis hayatı. Avcılar şans eseri çukuru bulamamış olsaydı Umbrio eninde sonunda öldürecekti kızı. Ama Catherine ölmemiş, tecavüzcüsünü teşhis edip mahkemede aleyhine tanıklık etmişti üstüne üstlük. Umbrio hemen hapsi boylamıştı. Catherine ise, halk arasında Şükran Günü Mucizesi olarak, adlandırılan bu olaydan sonra pek de mucizevi olmayan bir şekilde yeniden başlamak zorunda kalmıştı hayata. Bir canavar tarafından alıkoyulmak derin izler bırakmıştı kızın ruhunda.

Miers'm notlarında anlatılan vaka sıradan ama şok ediciydi. Catherine'in canlı tanıklığı ve polisin çukurda buldukları - metal bir

merdiven, plastik bir kova, kontrplak kapak. Hikâye burada bitebilirdi. Umbrio yapmıştı. Umbrio hapse girdi. Ve iki yıl önce Umbrio yanlı şlıkla tahliye olunca, tutuklanmadan önceki cinayet planıyla Catherine'i takip etmeye başlamıştı.

Kısacası Umbrio, altı kızı öldürüp cesetlerini-terk edilmiş bir akıl hastanesinin altına gömebilecek kadar canavar ruhlu bir hilkat garibesiydi. Ancak Umbrio 1980'in sonlarına kadar parmaklıklar arkasında kalmıştı. Ve Annabelle Granger, Ta-nımlanamayan Mumyalanmış Ceset No. 1 'in üzerinde

66 bulunan madalyonu 1982'den önce almış olamazdı. Bu da demekti ki... Ciddi bir meselenin üzerinden 48 saat geçmiş, Bobby hiçbir cevap bulamadığı gibi, bir dizi yeni soru da türetmişti. D.D. Annabelle'i binanın dışına kadar yolcu edip gelmişti. Bir sandalye çekip, ipleri kesilmiş bir kukla gibi yığıldı üzerine. "Allah kahretsin," dedi. "Gariptir, ben de aynısını düşünüyordum." Dağınık saçlarını düzeltti kadın. "Ben gidip kahve alacağım. Hayır ya, daha fazla içersem Kolombiyalılar gibi işeyeceğim. Bir şeyler yemem lazım. Sandviç olabilir. Çavdar ekmeğinin arasında rozbif. Ayrıca içinde isviçre peyniri ve şu kocaman turşulardan da olmalı. Yanında da koca bir paket patates cipsi." "Bunu iyice düşündün mü?" diye sordu Bobby. D.D. süper modellere benziyor olabilirdi ama işin aslı bir kamyoncu kadar çok yemek yiyordu. Çıktıkları zamanlarda -çaylaklık dönemlerinde, on yıl ve Tanrı bilir kaç tane kariyer hamlesinden önce - D.D. '-nin ön sevişmeden anladığı şeyin içinde mutlaka bir açık büfe ziyafeti de olması gerektiğini çabuk öğrenmişti

Bobby.

O küçük sızıyı yeniden hissetti içinde. Çok eskide kalan hatıralar ve üzerine tuz biber eken uzun süreli bir yalnızlıktan sonra o günlere özlem duymamak insanın elinde değildi.

"Bugün için tek planım öğle yemeği olacak," dedi D.D. "Çok kötü. Buraya gerçek bir sandviç getirtme olasılığın yüzde,on."

67

"Biliyorum. Öğle yemeği bile hayal."

Kadının omuzları çöktü. Bobby bir süre onu kendi halinde bırakmak istiyordu. İşin aslı, kendisinin de keyfi pek yerinde değildi. Bu sabah itibariyle, akıl hastanesindeki çukurla Richard Umbrio'nun eseri arasındaki benzerliğin tesadüften öteye gidemeyeceğine karar vermişti ki Annabelle Granger çıkmıştı ortaya. D.D. haklıydı.

"Bana bunu söyletmeye kararlı mısın?" diye sordu kadın sonunda. "Evet."

"Ama manası yok ki." "Evet."

"Yani tamam bir benzerlik var gerçekten. Ama çoğu insan birbirine benzer. Herkesin bir ikizi olduğunu söylerler ya."

Bobby gözlerini ayırmadan bakıyordu kadına. D.D. derin bir nefes aldı, oturduğu yerde doğruldu ve dirseklerini masaya

dayayıp düşünmeye koyuldu. "Her şeyi en başından alalım." "Ben varım." "Richard Umbrio bir çukur açmıştı; bizim zanlımız da bir çukur açmış," diye başladı saymaya D.D. "Umbrio'nun çukuru bire iki büyüklüğündeydi ve görünüş itibariyle de bir lağım çukurundan pek farkı yoktu," diye devam etti Bobby, masanın üzerindeki çizimi göstererek. "Oysa bizini zanlımızın mağarası iki metreye dört metre ve tahta kiriş ve kolonları eksiksiz." "Yani aynı ama farklı." "Aynı ama farklı," diye tekrar etti Bobby. "Tabii içerideki şeyler hariç. Merdiven, kontrap-lak kapak, plastik kova."

"Tamamen aynı," dedi Bobby. D.D. gürültüyle nefes verdi. "Belki de yerin altındaki bir oda için gerekli şeyler bunlardan ibarettir."

"Olabilir."

"Peki ya katlanabilir metal sandalye ve raflar... " "Onlar

farklı."

"Bu çukur daha komplike," diye düzeltti D.D. yüksek sesle. "Daha büyük bir çukur, daha fazla eşya." "Ki bu da bizi bir sonraki önemli farka... " "Richard Umbrio bilindiği kadarıyla tek bir ki-siyi kaçırmıştı. On iki yaşındaki Catherine Gagnon'u. Oysa bizim zanlımızın her biri küçük kızlar olan altı kurbanı birden var."

"Doğru düzgün analiz edebilmemiz için daha çok bilgiye ihtiyacımız var," dedi Bobby. "Birincisi, altı kurban da aynı anda mı kaçırılmış - ki burası şüpheli -yoksa uzun bir zaman zarfında teker teker mi kaçırılmışlar? Kızlar akraba mı? Aile fertleri, dini bağlantılar, babaları mafya için çalışan kızlar? Çukurda geçirdikleri zaman içinde birbirleriyle karşılaşmışlar mıdır? Yoksa hepsi de aynı

anda canlı canlı tutulmuş mudur aşağıda? Bunu, Catherine Gagnon'un vakasından yola çıkarak varsayabiliriz. Ama belki de çukuru sadece gömmek için kullanmıştır. Zanlının rahatlıkla girip çıkabileceği.. . Kurbanlarıyla birlikte olabileceği bir alan. Bir sergi gibi. Bu adamı harekete geçirenin ne olduğunu bilmiyoruz

henüz. Tahmin edebiliriz ama bilemeyiz-" D.D. yavaşça başını salladı. "Annabelle Gran-ger'ı unutmayalım." "Evet, doğru diyorsun."

69

"Tanrım, ona ne kadar da benziyor. Ben mi sapıttım, ne? Annabelle, Catherine Gagnon'a ikizi kadar benzemiyor mu?" "Evet benziyor," "Peki, böyle bir şeyin ihtimali ne sence? Birbirine çok benzeyen, aynı şehirde yaşamış iki kadm ve ikisi de küçük kızları kaçırıp yerin altındaki çukurlara atan canavarların hedefi oluyor." "İşte Alacakaranlık Kuşağı'na da tam buradan giriliyor," dedi Bobby.

D.D. arkasına yaslandı. Midesi gurulduyordu. Dalgın dalgın kamını

ovuşturdu. "Kızın hikâyesine ne diyorsun?"

Bobby iç geçirip arkasına yaslandı ve ellerini başının

arkasında kavuşturdu. En sevdiği düşünme pozuydu

bu. "Karasızım."

"Fazlasıyla zoraki geldi bana."

"Ama ayrıntılar zengin."

D.D. burun kıvırdı. "O ayrıntıların yarısı atmasyon." "Yine de çok gerçekçi," diye karşı çıktı Bobby. "Hiç kimse çocukken yaşadığı şeylerle ilgili bu kadar çok tarih ve ismi hatırlayamaz." "Sence babasının bildiği bir şey var mıydı?" "Kızının birilerinin hedefi haline geldiğini anladığı için mi kaçıp duruyorlardı diyorsun yani?" Bobby omuz silkti. "Bilemiyorum. Ama işin en karmaşık kısmı da burası ya. A1iington'da 82 sonbaharında her ne olduysa, Richard Umbrio'nun bulaşmadığı kesin. O 80'in sonunda kefaletsiz tutuklandı, 81'de davası görüldü ve 82 Ocak'tan itibaren VValpole'da cezasını çekmeye başladı. Yani o tehdit başka bir yerden gelmiş olmalı." "Kafa karıştırıcı. Peki Catherine, Umbrio hak-70 kında yanılmış olamaz mı? Belki onu alıkoyan bir baş-kasıydı. Yani tamam adamın kimliğini teşhis etti ama ne de olsa daha on iki yaşında bir çocuktu o zaman." "Fiziksel kanıtlar şöyle dursun, sonrasında yaşanan gelişmeler bile yeterli bu varsayımı çürütmek için." "Lanet olsun."

Bobby de kafasını salladı çaresiz. "Babayla görüşmeden bir kanıya varmak çok zor," dedi aniden.

"Annabelle bize yeterince bilgi vermiyor ya da veremiyor." "Ne de olsa annesi babası ölmüş," diye homurdandı D.D. Sonra da Bobby'ye bir bakış attı. "Tabii bunu Umbrio'dan da öğrenebilirdik ama o da öldü işte." Bobby bu yemi yutacak kadar saf değildi.' "An-nabelle'in ailesini

kaybetmekten hoşnut olduğunu sanmam. Bana öyle geliyor ki, elinde olsa o da sıkı bir sorguya çekerdi babasını." "Şehirlerin ve takma adların listesini çıkardın, değil mi?" diye sordu D.D. "İyice araştır. Bak bakalım neler bulabileceksin. Senin için iyi bir dedektiflik egzersizi

olur."

"Sağ ol be. Öğretmenim."

D.D.'nin ayağa kalkmasıyla, küçük konferansları da

son bulmuş oldu. Ama kapıdan çıkmadan önce son

bir kez durdu kadın.

"Ondan haber aldınız mı?"

Onun kim olduğunu sormaya gerek yoktu. "Hayır."

"Sence arar mı?"

71

"Olay yerini mezar olarak tanıttığınız sürece aramayacaktır. Ama medya oranın bir yeraltı odacığı

olduğunu öğrenir öğrenmez... " D.D. başım salladı. "Beni haberdar edersin." "Belki ederim, belki etmem." "Robert Dodge..." "Catherine GagnonTa bu kadar konuşmak istiyorsan telefonu kaldır da kendin ara. Karşında uşak

yok."

Bobby'nin sesi sakindi ama bakışları sertti. D.D. bu taarruza, kendinden beklenen bir zarafetle karşılık verdi. Kapıda kaskatı durup kaşlarını çattı. "O meseleyle ilgili benim hiç çekincem olmadı Bobby," dedi kısaca. "Ben de dâhil bir sürü memur o gün işini yapmaya çalıştığını biliyor ve bazen bunun nasıl berbat bir iş olabileceğini anlıyorduk. Mesele ateş etmen değildi Bobby. O günden sonra geçirdiğin değişimdi."

Kapının tokmağını sıkıca tutuyordu şimdi. "Polislik güven işidir. Ya varsındır, ya yok. Bunu iyi düşün

Bobby."

D.D. son bir keskin bakış attıktan sonra çıkıp gitti.

72 7

D°

kokuz yaşındayken bir kahve fincanına aşık olmuştum. Onu ilk kez, bazen derslerden sonra harçlığımla şeker almaya da gittiğim, okulun yanındaki markette görmüştüm. Pembe bir fincandı ve üzerine çiçekler, kelebekler ve küçük, turuncu çizgili bir kedicik resmedilmişti. Üstüne her ismi yazıyorlardı. Bense Anna-belle'i istiyordum. Fincan 3.99 dolardı ki bu da kabaca iki

haftalık harçlığıma denk geliyordu. Bu fedakârlıktan hiç pişmanlık duymamıştım.

Bir Perşembe günü annem halletmesi gereken işleri olduğu için beni okuldan geç alacağını ilan edince içim içimi yemeye başlamıştı. Bütün gün, savaşa ilk kez gidecek bir asker gibi heyecanla bekledim son dersin bitmesini.

İki buçukta okul zili çaldı. Otobüse binmeyen çocuklar okulun önünde çiçek demetleri gibi toplanmıştı. Ben altı aydır bu okuldaydım. Hiçbir gruba ait olmadığım için aradan sıvıştığımı da kimse fark edememişti. 73

O zamanlar okula giren çıkan kayıt edilmiyordu henüz. Çıkış saatlerinde gönüllü anne babalar nöbet tutmuyorlardı. O zamanlar, küçük bir kızın başına gelebilecek şeylere kafayı takan tek kişi babamdı herhalde. Dükkânda fincanı özenle elime aldım.

İki elimle taşıyarak kasaya kadar gittim. Aceleden paraları birbirine karıştırarak, çeyrekler halinde 3.99 doları tezgâha bıraktım.

Tezgâhtar kadın adımın Annabelle olup olmadığını sordu. Bir an için konuşamamıştım. Az daha kaçıp gidecektim oradan. Ben Annabelle olamazdım. Annabelle olmamam gerekiyordu. Babam bunu kim bilir kaç kez söylemişti.

"Arkadaşım için," diyebildim neden sonra. Kadın içtenlikle gülümseyip ödülümü özenle paketledi. Dükkânın hemen dışında fincanı sırt çantama yerleştirdikten sonra okula geri döndüm. Bir dakikaya kalmadan annem de gelmişti. Yeni külüstür arabamızın arkasını yiyecekle doldurmuş, parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu dalgın dalgın. O an içimi büyük bir suçluluk duygusu sardı. Keskin bakışlarıyla sırt çantamın içini görebildiğine emindim. Fincanıma bakıyordu işte. Ne yaptığımı anlamıştı. Ama annem hiçbir şey olmamış gibi, okulun nasıl geçtiğini sordu. Kısaca "İyi," dedikten sonra arka koltuktaki yerime kuruldum. Çantamın içine bakmadı. Fincanı sormadı. Öylece eve gittik. 74 Pembe fincanı dolabımın en üst çekmecesindeki elbiselerin altında saklıyordum. Bizimkiler beni uyuyor sanırken gecenin bir yarısı kalkıp fincanı çıkarıyordum. Sonra da onu yatağa getirip battaniyenin altına giriyor, fener ışığında pembe pırıltısını izliyordum hayranlıkla. Parmak uçlarımı kabartılı çiçek, kelebek ve kedicik resmi üzerinde gezdirirdim. Ama daha çok ismi hissetmeyi seviyordum.

Annabelle. Benim adım Annabelle. Altı hafta kadar sonra annem fincanı buldu. Bir Cumartesi günüydü. Babam işteydi. Galiba ben de salonda çizgi film seyrediyordum. Annem temizlik yapmaya karar vermişti anlaşılan. Eskimiş giysileri, çoğu eşyamızı aldığımız ikinci el dükkânlarına götürüp başka şeylerle takas ederdik genelde. Annem çığlık atmamıştı. Bağırmamıştı da. Aksine,

sessizliğiydi beni endişelendiren. Evde dolaşırken, çamaşırları katlarken, tencere tavayı gümbürdetirken, dolap kapaklarını açıp kaparken çıkardığı gürültüye alışık olduğumdan, bu sessizliği ürkütmüştü beni. Tam halının üzerinden kalkıp kanepeye uzanmıştım ki kapıda belirdi annem, elinde benim değerli hazinemle. Şaşırmıştı ama belli etmemeye çalışıyordu. "Bunu sana biri mi verdi?" diye sordu alçak sesle. Kalbim küt küt atıyordu. Bir şey söyleyememiş, kafamı sallamakla yetinmiştim. "Peki, nereden buldun?" Gözlerinin içine bakıp hikâyeyi anlatamazdım. Başımı öne eğip ayaklarımı halıda sürtmeye başladım. "Ben gördüm onu. Şey... çok hoşuma gitti de."

"Çaldın mı yoksa?"

Bu kez daha hızlı sallamıştım başımı. "Harçlıklarımı biriktirdim." 75

"Ah Annabelle... " Eliyle ağzını kapattı. Korktuğunu mu anlatmaya çalışıyordu bana? Yoksa adımı söylemek gibi büyük bir günah işlediği için af mı diliyordu? Emin olamamıştım. Ama sonra kollarını açınca koşup beline sarıldım sıkı sıkıya ve ağlamaya başladım. Annemden gerçek adımı duymak duygulandır-mıştı beni. Bunu ondan duymayı o kadar özlemiştim ki. Sonra babam eve geldi. İki suç ortağını salonda birbirlerine sarılmış halde yakalamıştı. Fincan hâlâ annemin elindeydi. Tepkisi hızlı ve şiddetli olmuştu. Pembe fincanı annemin elinden kapıp havada sallamaya başladı. "Bu da ne böyle?" diye kükredi.

"Ben... "

"Bunu sana bir yabancı mı verdi?" "Ha-hayır... " "Yoksa o mu verdi?" Parmağıyla annemi işaret ediyordu. Sanki yabancı biri olmasından daha kötüy-müş gibi.

"Hayır... "

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Oyun mu sandın bunu? MIT'deki işimi bırakıp, bu Allanın cezası sıçan deliğine oyun olsun diye mi geldik sanıyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Konuşamıyordum. Yanaklarım kızarmış, gözlerim kocaman açılmıştı. Kapana kısıldığımın farkın-daydım ve bir kaçış yolu bulabilmek için dua ediyordum. Sonra anneme döndü. "Bundan haberin var mıydı?" "Ben de yeni buldum," dedi annem sakince. E

liyle babamın kolunu tuttu, sakinleştirmek ister gibi. "Russ... "

"Hal. İsmim Hail" Annemin elini itti sertçe. "Tanrım, senin ondan ne farkın

var ki. Ama ben bu işe son vermeyi de bilirim."

Hışımla mutfağa daldı ve telefonun altındaki

çekmeceyi açıp bir çekiç çıkardı.

"Sophia," dedi bana bakarak. "Buraya gel."

Beni mutfak masasına oturttu. Fincanı önüme koydu.

Çekici de elime tutuşturdu.

"Hadi."

Kafamı salladım. "Hadi dedim!" Kafamı salladım yine. "Russ... " Annem araya girmişti ağlamaklı. "Allah kahretsin, Sophia, şu fincanı kırana kadar masadan kalkmak yok. Bütün gece orada otursan da umurumda değil. Şu çekici alıyor musun hemen?" Bütün gece sürmemişti. Sadece sabahın üçüne kadar. Nihayet benden

istenileni yaptığımda ağlama-mıştım. Çekici iki elimle kaldırdım. Hedefimi inceledim. Sonra çekici öyle bir hızlı indirmiştim ki masa bile çatlamıştı.

Babamla aramızdaki sorun ikimizin farklı olması değil, aksine birbirimize çok benziyor olmamızdı. Küçük bir çocukken anne babanızın, size her zaman güven veren, her şeye gücü yeten bir kahraman olmasını istersiniz. Ergenlik çağına girdiğinizde ise kusurlarını görmek istersiniz, çünkü ancak bu şekilde onlardan sıyrılıp kendi kişiliğinizi oluşturabilirsiniz. Şimdiyse otuz üç yaşındayım ve babamın deli oldu-77 ğunu düşünmek istiyorum. Bu düşünce babamın zamansız ölümüyle başladı. Sapıklara, tecavüzcülere ve seri katillere karşı ömrü boyunca süren bir nöbetten sonra hayatına son veren şeyin eski püskü bir taksi olması dikkate değer bulunabilir. Öyle ki, taksici sonradan, yollara doğru düzgün tabelalar yerleştirilmediği için belediyeye karşı dava açmakla tehdit edince bu kazayla ilgili mahkemeye bile çıkmamıştı. Ne de olsa yetkililerin ihmali yüzünden geçirdiği bu kaza sonucunda omurgasını incitmiş, dayanılmaz sırt ağrıları yüzünden çalışamaz hale gelmişti zavallı adam. Babamın hayatı boyunca yanlış şeylerden korktuğunu düşünmeye başlamıştım. O hızla havalanıp yeri

öperken korkacak bir şeyi kalmış mıydı acaba? Ya dolapta saklanan canavarlar yoksa? Küçük Annabelle Granger'ı sokakta kapıp kaçıracak katiller ve sapıklar ya hiç olmadıysa? Akademisyenler parlak ve kırılgan akıllarıyla ünlüdürler. Özellikle de matematikçiler. Ya bütün bunlar babamın kafasında olupbittiyse? İşin doğrusu, yollarda geçirdiğimiz günlere dönüp baktığımda sıra dışı bir şeyle karşılaştığımızı hatırlamıyorum. Beni gizlice takip eden gözler yoktu. Bir arabanın yanımdan geçerken

yavaşlayıp beni dikkatle süzdüğünü hiç görmemiştim. Kendimi bir kez olsun tehlikede hissetmemiştim. Bunu düşünüp duruyordum. Ve her seferinde, eve dönüp de o beş

bavulun kapının dibinde hazır beklediğini gördüğüm zaman yine düşünüyordum. Bu defa ne olmuştu? Yine ne günah işlemiştim? Bu soruların cevabını hiçbir zaman bulamıyordum. 7X

Babam savaşmıştı. Bütün samimiyetiyle, manyakça ve saplantı halinde. Annemle bense onun peşinden gitmiştik sadece. Potansiyel tehlikeyle dolu kalabalık bir tramvaya binip, gitmek istediğim yere kazasız belasız ulaştığım her zaman düşünüyorum bunu. Hızla kararan geceye doğru merdivenleri tırmanırken düşünüyorum. Sola dönüp Kuzey Yakası'ndaki daireme doğru yürürken düşünüyorum.

Adımlarım kararlı, başım dik, omuzlarım gergin. Ama ben potansiyel yankesicilere gözdağı vermeye çalışmıyorum ki. Evime gidebildiğim için mutluyum, o kadar. Bir an önce köpeğim Bella'ya kavuşmak için sabırsızlanıyorum; çünkü biliyorum ki, bütün gün yalnız başına kalıyor ve beni görmek için sabırsızlanıyordun

Belki de birlikte rıhtımda koşmaya çıkacağız. Hem de havanın karanlık, şehrin belayla dolu olmasına rağmen. Çok da hızlı koşacağız. Ama sadece Bella da ben de koşmayı sevdiğimiz için. Başka bir şeyden değil. Ben yaşıyorum. Daha gencim ve önümde uzun bir hayat var. İleride işimi genişletmeyi, birkaç yardımcı tutup bir yer kiralamayı istiyorum. Dikişten öte, renklere ve mekânlara karşı özel bir yeteneğim var. İç mimarlık dersleri almayı, kendi küçük Martha Stewart imparatorluğumu kurmayı hayal ediyorum. Bazen özel bir insanla tanışmayı istediğim de oluyor. Köşe başındaki küçük cemaat kilisesine devam ediyorum.

Birkaç ahbabım oldu bile. Ara sıra birileriyle çıkmaya çalışıyorum. Belki de aşık olup evlenirim. Belki bir gün çocuğum olur. Şehir dışına taşınırız.

66

Bir sürü gül ekerim, odaların duvarlarını resimlerle süslerim. Ama kocamın bavul almasına hayatta izin veremem. Belki bu tuhaflığım hoşuna bile gidecektir. Bir kızım olacak; rüyalarımda hep kızım oluyor. Ona Leslie Ann adını vereceğim ve üstünde ismi yazan bir sürü fincan alacağım. Bütün bunları düşünürken apartmana ulaşıyorum, sağıma soluma bakıyorum, karanlıkta saklanan yabancılar olmadığına karar veriyorum, sonra yumruk yaptığım parmaklarımın arasındaki dış kapı anahtarını çıkarıp eski, ahşap kapıyı açıyorum. Küçük apartman girişi aydınlanıyor. İyice kapandığından emin olana kadar itiyorum dış kapıyı. Gelen postaları alıyorum. Faturalar, promosyon kuponları. Hah iyi haber, bir müşterimin çeki. Sonra içerideki kapının camından içeri bakıyorum kimse var mı diye. Kimse yok.

Dar ve gıcırdayan merdivenlerden beşinci kata çıkıyorum. Bella benim geldiğimi anlamış olacak ki, kapının arkasında heyecanla mızmızlanıyor. Bu fantezilerimle ilgili tek bir soran var, diye düşünüyorum şimdi. Rüyalarda kimse bana Tanya demiyor. Rüyalarda sevdiğim adam bana Annabelle diyor. 80 8

er şey belliydi: Polis bana yardım etmeyecekti. LParanoyak ya da değil, babam haklıydı. Kanun da bir sistemdi. Kanunların amacı kurbanlara yardım etmek, failleri yakalamak ve amirlerin kariyerlerinde ilerlemelerini sağlamaktı. Tanıklar, bilgi kaynakları -yoldaki kum otlardık biz. Devasa bürokrasi makinesinin öğüttüğü buğday taneleriydik. Bütün gün oturup, asla gelmeyecek bir

telefonu bekleyebilirdim. Ya da Dori Petracelli'yi kendim bulabilirdim. Masamın üstü kumaş parçaları, pencere tasarım çizimleri ve müşteri teklifleriyle doluydu. Sadece başınızı sokabileceğiniz kadar büyük bir apartman

dairesinde görmekten şaşırmayacağınız bir görüntü. Bütün yığını kollarımla kucaklayıp, kahve sehpasının üzerinde devrildi devrilecek başka bir yığının üzerine bıraktım. Nihayet aradığım şeyi bulmuştum: laptop bilgisayarım. Hemen açıp işe koyuldum. İlk durağım, Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuk Merkezi'nin internet sitesiydi. Geçen hafta için-81 de kaybolan üç küçük çocuğun fotoğraflarıyla karşılaştım ana sayfada. Bir erkek, iki kız. Biri Seattle'dan, biri Chicago'dan, sonuncusu da St. Louis'den. Bütün bu şehirlerde yaşamışlığım vardı. Bazen annemi bitiren şeyin de bu

olduğunu düş-nürüm. Ne kadar kaçarsak kaçalım, bir gün oradan da kaçıyorduk. İşin doğrusu çocuk büyütmek için güvenli bir yer bulamazsınız. Suç her yerde vardır, kayıtlı cinsel tacizciler her şehirde mevcuttur. Biliyorum, çünkü kayıtlara bakıyorum ara sıra. Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuk Merkezinin sitesinde kendi arama motoru da var. Buraya kız, Massachusetts ve son 25 yıl içinde kaybolmuş verilerini girdim. Aramayı başlatmak için düğmeyi tıklattım ve arkama yaslanıp tırnaklarımı yemeye başladım.

Bella akşam yemeğini çabucak bitirip karşımda dikilmiş, sitemle bana bakıyordu. Koş, diyordu bakışları. Dışarı. Tasmamı tak. Eğlence. Bella yedi yaşında, uzun bacaklı, atletik vücutlu, beyaz üzerine kahverengi benekli safkan bir

Avustralya çoban köpeğiydi. Çoğu Avustralya çoban köpeği gibi onun da bir gözü mavi, bir gözü kahverengiydi. Fırsatını bulduğu her an kullanırdı bu meraklı bakışlarını. "Bir dakika," dedim Bella'ya.

Sızlanmanın işe yaramayacağını anlayınca kendini yere bırakıp haklı direnişine devam etti. Bella'yı dört yıl önce bir ödemeye karşılık almıştım. Bella sahibinin en sevdiği ayakkabıları yeni parçalamış, kadının burasına kadar gelmişti. Doğrusu Avustralya çoban köpekleri apartman köpekleri değildir. Onları meşgul edecek bir şeyler bulamazsanız başınıza bela olurlar.

Ama Bella'yla iyi anlaşmıştık. Ne de olsa ben de seviyordum koşmayı. Bir köpeğe göre orta yaş evresine giren Bella on kilometrelik bir parkura hiçbir zaman hayır demezdi.

Onu bir an önce dışarı çıkarmazsam en çok sevdiğim köşe yastıklarından biri ya da değerli kumaş parçalarım tehlike altında demekti. Bella niyetini belli etmeyi çok iyi bilirdi.

Arama bitmişti. Bilgisayar ekranım bir sürü parlak ve mutlu yüzün fotoğraflarıyla dolmuştu. Okul fotoğrafları, aile albümlerinden detaylar. Kayıp çocuklar fotoğraflarda hep mutlu olurlardı. Amaç yüreğinizi daha da çok burkmaktı. Arama sonucu: on beş.

Mouse yardımıyla aşağı doğru inip tek tek baktım fotoğraflara. Anna, Gisela, Jennifer, Janeeka, Sandy, Katherine, Katie...

Resimlere bakmak zor oluyordu benim için. Babamla ilgili şüphelerime rağmen ben de bu fotoğraflar-dakiler gibi olur

muydum merak etmişimdir hep. Kaçıp durmasaydık, buna kafayı bu kadar takmasaydık. Madalyon gelmişti şimdi aklıma. Nereden çıkmıştı ortaya? Ve neden onu Dori'ye vermiştim? Listede onun ismi yoktu. Ne zamandır tuttuğum nefesimi bıraktım. Gerginliği Bella da hissetmişti. Ama sonra tarihlere göz atmak geldi aklıma. Bu vakaların hepsi de 97'den sonra olmuştu. Açık arama parametrelerine rağmen veritabanı çok da geriye gidemiyordu demek. Yeniden tırnaklarımı yemeye başlayıp seçenekleri değerlendirmeye koyuldum. 83

Danışma hattını arasam çok şüphe uyandırırdı. İnternet aramalarının

gizliliğini tercih ediyordum. Sözde gizlilik demek daha doğru olacak çünkü

kim bilir hangi büyük birader izliyordu beni casus yazılımlarla? Ya da hangi

pazarlama robotu takip ediyordu her hareketimi?

Deneyebileceğim başka bir site daha vardı. Oraya

pek sık girmezdim. Beni üzüyordu.

İ nternet arama motoruna sitenin adresini girdim:

www.doenetwork.org. İki saniye içinde çıkmıştı

karşıma.

Doe Network'te genelde eski kayıp vakaları ele almıyordu. Bir yerde bulunan iskelete dönmüş

kalıntıların, devlet arşivlerindeki kayıp raporlarıyla eşleştirilmesi amaçlanıyordu. Sloganları şöyleydi: "Bir esrarı

çözmek için zaman kısıtlaması yoktur." Bu düşünceyle içim ürpermişti. Bir elimle annemin küllerinin olduğu tüpe sarılıp diğer elimle de arama kriterini girdim: Massachusetts. Daha ilk sonuç sersemletmişti beni. Kayıp bir çocuğun üç resmi. Biri on yaşındayken ki gerçek hali, biri yirmi yaşa getirilmiş hali, sonuncusu da otuz beş yaşındaki halinin resimleriydi. Çocuk 1965'te kaybolmuştu ve öldüğü varsayılıyordu. Bahçede oynarken göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti. Halen Connecti-cut'ta yatmakta olan bir sapık, çocuğa tecavüz edip öldürdüğünü, ama cesedi nereye gömdüğünü hatırlamadığını iddia etmişti. Dolayısıyla dosya kapanmamıştı. Aile, çocuklarını bulmak için, kırk yıl öncesinde olduğu gibi canla başla uğraş veriyordu. Ailenin bu bilgisayarda yaşı büyütülmüş fotoğraflara bakınca neler hissettiğini merak ediyordum. Anne telefona bakmak için içeri girmeseydi, ya da baba yağı değiştirmek için arabanın altına yatmasaydı 84

Oğullan nasıl biri olacaktı şimdi... Karşı koy, derdi babam hep. Kaçırılan çocukların vıi/.de yetmiş dördü ilk üç saat içinde öldürülüyordu. () üç saat içinde hayatta kal. O piçe fırsat verme. Ağlamaya başlamıştım. Neden bilmiyorum. Bu küçük çocuğu tanımıyordum. Muhtemelen kırk yıl önce ölmüştü de. Ama yaşadığı korkuyu anlayabiliyor-dum. Bu korkuyu, babam o meşhur derslerinden birine ya

da antrenmanlara başlarken hissederdim. Karşı mı koyayım? Yirmi beş kiloluk bir çocuk, yüz kiloluk bir adama karşı ne yapabilirdi ki? Babam hayal âleminde yaşıyordu belki ama ben her zaman gerçekçi olmuşunu. Küçük bir çocuksanız ve birileri canınızı yakmak istiyorsa eninde sonunda ölürdünüz. Sonraki vakaya geçtim: 1967. Şimdi sadece tarihlere bakıyordum; resimleri görmek istemiyordum. Beş kere daha tıkladıktan sonra 12 Kasım

1982'ye gelmiştim. Dori Petracelli'ye bakıyordum şimdi. Bilgisayarda otuz yaşına getirilmiş haline bakıyordum. En iyi arkadaşımın başına gelenleri dava dosyasındaki haliyle okuyordum. Sonra banyoya gidip içim dışıma çıkana kadar kustum. Yirmi, otuz, kırk dakika sonra, ne kadar geçtiğini anımsamıyorum, bir baktım ki, bir elimde tasma bir elimde şok tabancasıyla duruyorum. Bella dışarı çıkmak için sabırsızlanıyor, ayaklarımın dibinde dans ederken heyecandan kendini kaptırıp beni devirme noktasına geliyordu. Tasmayı boynuna taktım. Ve koştuk. Koştuk, 85 koştuk, koştuk. Bir buçuk saat sonra eve döndüğümüzde sakinleşmiş olduğumu fark ettim. Serinkanlıydım, profes-yonelleşmiştim. Ailemden kalma bavullar duruyordu. Hemen hazır olabilirdim. Ama sonra haberleri açtım. Bobby, görev başında bir polise yakışır şekilde, akşam saat dokuzdan sonra gelmişti eve. Duş alıp bir şeyler atıştırdıktan sonra Roxbury'ye geri dönmek için kırk dakikası vardı. Ama maalesef Güney Boston'da park yeri bulmak ölümdü. Evinin etrafındaki sekiz sokağı taradıktan sonra nihayet vazgeçip kaldırıma park etmişti. Boston polisi, eyalet adamlarına park cezası yazmaktan büyük zevk duyardı. Tehlikeli bir hayattı

bu.

Hoş bir sürpriz: Kiracılarından biri, Bayan Hig-gins, bir tabak kurabiye bırakmıştı. "Haberleri seyrettim. Gücün yerine gelsin diye," yazıyordu bıraktığı notta. Bobby'nin buna karşı çıkmaya niyeti olmadığı için, akşam yemeğine limonlu kurabiyelerden başladı. Yerde serili postalarına bakarken, faturaları, kira çeklerini ayırıp gerisini olduğu gibi bırakırken de atıştırmaya

devam etti kurabiyelerden. Ağzına son bir limonlu kurabiye daha atıp, tat almadan çiğnerken uzun ve dar holden evin arkasındaki yatak odasına yollandı. Bir eliyle gömleğinin düğmelerini çözerken diğer eliyle de pantolonunun ceplerini boşalttı. Sonra gömleği pantolonu üzerinden fırlatıp, üzerinde bej çorapları ve iç çamaşırlarıyla küçük banyosuna girdi. Suyu en sıcağa ayarladı. Taktik ekibin-

den kalma bir alışkanlıktı bu - evde uzun ve sıcak bir duş. Kaynar suyun altında dakikalarca durdu. İçine çektiği buhar bütün gözeneklerine nüfuz ederken, her zaman olduğu gibi, içindeki dehşeti de alıp götürmesini diliyordu.

Beyninde yüzlerce resim dönüp duruyordu bir yandan. O altı küçük kız, mumyalanmış yüzleri plastik çöp torbalarına dayanmış. On iki yaşındaki Cathe-rine'in fotoğrafları, açlıktan çökmüş solgun yüzü, karanlıkta tek başına bir ay geçirmekten kararmış kocaman gözleri. Ve tabii sürekli gözünün önüne gelen, muhtemelen ömrü boyunca da kurtulamayacağı o diğer görüntü. Catherine'in kocası Jimmy Gagnon'un, Bobby'nin tüfeğinden çıkan kurşun kafatasma isabet etmeden önceki son bakışı.

Üzerinden iki yıl geçmesine rağmen Bobby bu sahneyi haftada dört beş kere görüyordu rüyalarında. Bir zaman sonra haftada üçe düşeceğini tahmin ediyordu. Sonra haftada ikiye. Sonra da şanslıysa eğer, ayda üç dört kereye indire-bilecekti. Bir danışmana da gitmişti elbette. Akıl hocası da sayabileceği eski iş arkadaşlarından biriyle görüşüyordu hâlâ. Hatta kritik çatışmalara katılmış başka memurların da katıldığı birkaç toplantıya bile gitmişti. Ama şu ana kadar hiçbiri doğru düzgün işe yaramamıştı.

Birinin hayatına son vermek değiştiriyordu insanı. Bu kadar basitti. Yine de diğer insanlar gibi her sabah kalkıp pantolonunuzu giymeniz gerekiyordu. Her seferinde bir bacak.

49

Bazı günler güzel geçiyordu, bazıları kötü; arada kalan bir sürü günün ise birbirinden farkı olmuyordu. Yaşıyordunuz işte. İşe gidiyordunuz. Belki de haklıydı D.D. Belki de iki Bobby Dodge vardı: o olaydan önce yaşayan ve sonrasında yaşamaya devam eden. Belki de bundan kaçmak mümkün olmayacaktı. Bobby su soğuyana kadar durdu duşun altında. Kurulanırken saatine baktı. Akşam yemeğine bir dakikası kalmıştı. Mikrodalga fırında

tavuk. Mikrodalgaya iki tavuk göğsü atıp buharlı banyoya döndü ve hızla tıraş olmaya girişti. Resmi olarak beş dakika geç kalmıştı bile şimdiden. Hemen üzerine temiz kıyafetler giydi, bir kola açtı, iki tavuk göğsünü kâğıt bir tabağa koydu ve ilk ölümcül hatasını yaptı. Oturmuştu. Üç dakika bile geçmeden, kucağında kâğıt tabak, kanepede uyuyakalmıştı. Son 56 saat içinde sadece dört saat uyumuş biri için normaldi bu aslında. Bir süre sonra sıçrayarak uyandı, şaşkın ve dalgın. Ellerini ileri savurdu. Tüfeğini arıyordu. Allah kahretsin, tüfeğine ihtiyacı vardı işte! Jimmy Gagnon üzerine doğru geliyordu, iskelete dönmüş ellerini yumruk yapmış halde.

Bobby kanepeden ayağa fırlarken zihnindeki bu görüntü de kaybolmuştu.

Salonun ortasında ayakta, yağlı bir tabağı televizyona doğrultmuş halde

buldu kendini. Kalbi küt küt atıyordu. Sıkıntılı rüyalar.

Ona kadar saydıktan sonra geriye doğru sayıp bire kadar indi. Bu sırayı üç

kez tekrarladıktan sonra nabzı normale dönmüştü.

88

Buruşmuş tabağı bir kenara bıraktı. Tavuk göğsünü yerden aldı. Midesi gurulduyordu. Otuz saniye kuralını uyguladıktan sonra elleriyle girişti tavuklara. Bobby, Catherine Gagnon'la ilk kez karşılaştığında, keskin nişancı olarak bir barikat vakasına çağırılmıştı. Silahlı bir koca, karısını ve çocuğunu rehin tutuyordu. Bobby, Gagnon'ların evinin karşısında siper almış, tüfeğin dürbününden olan biteni izliyordu. Jimmy'yi ilk gördüğünde adam yatağın dibinde durmuş, elindeki tabancayı sallayarak bağırıp duruyordu. Bağırırken o kadar sıkıyordu ki kendini Bobby adamın boyun damarlarını bile görebiliyordu. Sonra görüntüye Catherine girmişti, dört yaşındaki oğlunu kapıp bağrına basarken. Elleriyle Nathan'ın kulaklarını kapatmış, olacakları biliyormuş gibi çocuğun yüzünü kendine çevirmişti Catherine. Durum gittikçe kötüleşiyordu. Jimmy oğlunu Cat-herine'in kollarından çekip almış, sonra da odanın köşesine itmişti çocuğu. Nihayet silahı karısının başına doğrultmuştu. Bobby, tüfeğinin dürbününden Catherine'in dudaklarım okuyabiliyordu. "Sırada ne var Jimmy? Ne kaldı? " Jimmy aniden gülümsemişti. Bobby o gülümseyişten, neler olacağını anlamıştı.

Jimmy Gagnon'un parmağı tetiğe kenetlenmişti. Ve Bobby Dodge bir komşunun evinden, elli metre mesafeden tetiğe basmıştı. Olayın ardından Bobby'nin bazı hataları olduğuna şüphe yoktu. Birincisi, içmeye başlamıştı. Sonra Catherine'le yerel bir müzede

tanışmıştı. Belki de en büyük hatası bu olmuştu. Catherine Gagnon güzeldi, X')

seksiydi, Bobby'nin mezara gönderdiği zalim kocasından kurtulduğu için minnettardı. Kadınla aralarında bir şeyler olmuştu. Ama D.D. ve diğerlerinin sandığı gibi fiziksel değil, duygusal bilseydi bu. Belki de böylesi daha kötüydü. Belki de bu yüzden kulak asmamıştı başkalarının söylediklerine. Çizgiyi aşmıştı. Cat'e değer veriyor, kadının çevresindeki insanların korkunç şekilde öldüğünü görüp üzerine titriyordu kadının. Ve bunda haklı olduğu sonradan ortaya çıktı. D.D.'nin gözünde Catherine Gagnon her zaman, Boston'ın en tehlikeli kadını olarak kalmıştır. (Yeterli delil bulunamamış olmasına rağmen) kocasının öldürülmesini planlayan hain bir kadın. Bobby'nin gözünde ise o, küçük çocuğunu korumaya çalışan çaresiz bir anne olarak kalacaktı her zaman. Bir insan hem soylu hem de adi olabilir. Fedakâr ve bencil. İçtenlikle değer veren. Ve taş kalpli bir cani. D.D.'nin Catherine'den nefret etme lüksü vardı. Bobby ise onu çok iyi anlıyordu. Bobby kâğıt tabağı ve kola tenekesini toplayıp çöp kutusuna attı. Tam arabasının anahtarlarını almış, kendini oldukça yüklü bir park cezasına zihnen

hazırlamaya çalışıyordu ki telefon çaldı.

Arayan numaraya ve saate baktı. Saat on biri çeyrek geçiyordu. Ahizeyi kaldırmadan anlamıştı neler olduğunu.

"Catherine," dedi sakince.

"Bana neden anlatmadın?" diye patladı karşıdaki.

Medyanın gerçeği öğrendiğini böyle anlamıştı

P

ekâlâ, millet," dedi D.D. Warren, son raporları gözden geçirirken. "Yaklaşık olarak" - saatine göz attı - "yedi saat yirmi yedi dakika sonra hasar tespitimiz var. Üst kattaki kodamanlar saat tam sekizde ilk basın toplantısını

düzenlememizi istiyorlar. Yani Allah aşkına bana elle tutulur bir şeyler verin yoksa salak gibi kalacağız ortada."

Toplantı odasına gizlice sıvışmaya çalışan Bobby konuşmanın sonuna yetişmişti ki D.D.'nin bakışlarına yakalandı. D.D. kaşlarını çattı. Son görüşmelerinden bu yana daha yorgun ve yıpranmış görünüyordu. Son iki buçuk gün içinde o altı saat uyuduysa da D.D. üç saatten fazla uyuma fırsatı bulamamıştı. Çok da gergin görünüyordu. Bobby odada göz gezdirirken bir köşede oturan, Cinayet Masası'nın ağır toplarından başkomi-ser yardımcısını gördü. Bu kadarı, anlamasına yetmişti. "Aramıza kat'lmanız ne kadar hoş Dedektif Dodge," dedi D.D. ağır ağır. "Yemek yemeye gittin sanıyordum. Oysa beyimiz güzellik salonuna da uğramış." 91

Bobby bir polise yakışır şekilde özür diledi. "Limonlu kurabiye getirdim." Bayan Higgins'in el yapımı hazinelerini masanın ortasına bıraktı. Diğer dedektifler tabağa yumuldular. Ziyafete gömülmek varken eyaletin adamını iğnelemeyi sonraya da bırakabilirlerdi şimdilik. "Diyordum ki," diye devam etti D.D., gözü dönmüş dedektiflerin arasından bir kurabiye kapmayı başardıktan sonra, "bize haber lazım. Jerry?" Kayıp kızların listesini

hazırlamakla görevli üç kişilik ekibin başı Çavuş McGahagin kafasını kaldırıp baktı. Raporun üzerindeki pudra şekerini aceleyle silkelerken, iki gündür süregelen kafein yüklemesinden elleri titriyordu. McGahagin kâğıtları eline almadan, masanın üzerinden okumaya başladı. "65 - 83 arasındaki sonuçlanmamış vakalardan on sekiz yaşın altında 12 kayıp kızın ismini tespit ettik. 97 - 2005 arası altı isim. Aradaki on dört sene var daha." Bütün bunları bir çırpıda söyleyivermişti gözlerini kırpıştırarak. "Boş zamanı olan varsa listeleri taramak için iki kişiye daha ihtiyacım var. Tabii bir de adli antropologun raporuyla karşılaştırmamız gerekecek. Ayrıca bütün vakaların Massachusetts'den olup olmayacağına da karar vermeliyiz. Aramayı Bütün New England bölgesine yayacak olursak Rhode Island, Connecticut, Nevv Hampshire, Vermont, Maine'i de katmamız lazım. Gerçekten zor iş. Hem de elinizde bir kurban profili yokken. Doğru yere nişan alıp almadığımızı bile bilmiyorum. Benim söyleyeceklerim bu kadar." D.D. gözlerini dikmişti adama. "Allah aşkına Jerry, kahveye biraz ara versene. Kansızlıktan

ölecek-92 sin."

"Olmaz," dedi adam, gözü seğirirken. "Yoksa başım ağrır."

"Kulaklarındaki çınlamadan beni duyabiliyor musun

bari?" "Ha?"

"Hadi be." D.D. iç geçirip masada göz gezdirdi. "Pekâlâ, Jerry önemli bir noktaya değindi. Kurban raporu gelmeden araştırmamızın nereye gittiğini bilemeyeceğiz. Christie Callahan'la iki saat önce konuştum. Haberler kötü, en az iki hafta beklemek zorunda kalabiliriz."

Dedektifler homurdandı. D.D. elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Bu kadarı ağır geliyor değil mi? Ama kadının işi bizden de zor. Elinde, işlemesi gereken altı mumyalanmış ceset var ve yardım edecek kimsesi yok. Tabii her şeyi kitabına göre yapmak zorunda bir de. Yani kalıntılar önce parmak izi için dezenfekte edilmiş. Sonra röntgene gönderilmiş. Şimdi laboratuara geri getiriyorlarmış.

"Anlaşılan, yaş mumyalama değişik bir yöntem. Avrupa'daki bataklıklarda doğal olarak gelişen bir süreçmiş. Florida'da da birkaç vakaya rastlanmış. Ama New England'da bu ilk olduğu için Christie'nin de öğrenmesi gereken şeyler varmış. Her bir mumyanın işlenmesi üç dört günü bulur diyor. Altı mumya olduğuna göre siz hesap edin artık." "Peki, işi biten mumyanın sonuçlarını önceden iletemez mi bize?" diye sordu Dedektif Sinkus. Üstüne başına bakıp yeni bebeği olanın o olduğunu anlamamak zordu. "Bunu o da düşünüyor. Bir arkeoloji protokolü 93

mü ne varmış, artık ne haltsa, bu yüzden kalıntıların grup halinde işlenmesi gerekiyormuş. Tek tek bilgi almak istersek gruptan bütün olarak çıkacak ortak sonucu kaçırabilirmişiz." "Ne?" diye sordu Dedektif Sinkus. "Ben onu biraz daha sıkıştırırım," dedi D.D. Sonra da telefon ihbarlarıyla ilgilenen Dedektif Rock'a döndü. "Bize doğruyu söyle. İtiraf eden çıktı mı?" "Yaklaşık kırk tane. Ama haberler kötü, çoğu yakın zamanda ilacı kesmiş tipler." Rock yüklüce bir miktar kâğıdı alıp masada dağıtmaya başladı. Rock, Boston Emniyeti'nin en eski elemanlarından biriydi. Yaşlı kurdun A yakasındaki ufacık B kanıtını görüp C failini nasıl enselediği efsane gibi dolaşırdı teşkilatta. Ama dedektifin enerjik gösterisinin altında gizli bir ima var gibiydi bu gece. Kısa kesilmiş saçları sanki daha bir

beyazlamış, gözlerinin altındaki gölgeler daha bir artmıştı. Annesinin sürekli kötüye giden durumu göz önüne alındığında, böyle kapsamlı bir soruşturmanın altından kalkmak zor olmalıydı. Ama adam yine de canla başla çalışıyordu.

"Sadece üstteki sayfaya baksanız yeter," dedi Rock.

"Ayrıntılı raporlar boş vakti olanlara sadece."

Birkaç yorgun tebessüm.

"Birkaç dakikada bir telefon alıyorduk, ki bu da medyanın bu geceki bombardımanından öncesi için geçerli. Haberin sızması kötü oldu." Bir yorum yapmasını bekler gibi baktı D.D.'ye.

Kadın başını sallamakla yetindi. "Nasıl oldu ben de anlamadım Toııy. Zaten bunu araştırmaya ne vaktim var ne de enerjim. Aslında bu noktaya kadar getirebilmemiz bile başarıdır bence."

Rock bilgiç bilgiç omuz silkti bu lafın üzerine. Elli altı saat süren gizlilik mucize gibiydi. "Medyadan önce kaçıkları elemekte zorlanmıyorduk. Kalıntıları birlikte mi yoksa tek tek mi gömdüklerini sormak yetiyordu. Mezarlık ayrıntılarına girmeye başladılar mı da hiç düşünmeden siliyorduk listeden. Yani evet bir sürü telefon geldi ama yine de ciddi bir gelişme olmadı şu ana kadar. Tabii yarın aynı şeyleri söyleyebilir miyim bilmiyorum." "Hiç ipucu yok mu?" diye bastırdı D.D. "Birkaç tane. Yetmişlerin

ortasında Boston Akıl Hastanesi'nde hastabakıcılık yaptığını iddia eden bir adam aradı. O zamanki hastalardan biri Boston'lı çok zengin bir ailenin oğluymuş. Çocuğun orada olduğunu kimse öğrenmesin diye ziyaretine bile gitmiyorlarmış. Dedikoduya göre çocuk küçük kız kardeşine çok "uygunsuz" bir şey yapmış. Aile de bu işi böyle örtbas etmeye karar vermiş. Hastanın adı Christopher Eola'y-mış. Hâlâ araştırıyoruz ama henüz ne bir adrese ne de sürücü ehliyeti bilgilerine ulaşabildik. Ayrıca aileyi de bulmaya çalışıyoruz." D.D.'nin bir kaşı kalkmıştı şimdi. "Beklediğimden daha iyi bu," dedi. "En azından medyanın önüne atabileceğimiz bir isim var elimizde." "Aslında olay yerini de düşününce," dedi Rock, "araştırmamız gereken daha çok kaçık olur sanıyordum. Ama durun bakalım gece daha yeni başlıyor." Derin bir nefes alıp uzamış sakallarını kaşıdı. "Ayrıca bu tip vakalarda beklendiği üzere, çocukları kayıp olan ailelerden de bir sürü telefon aldık. Bir liste yaptım." Çavuş McGahagin'e döndü. "Bu insanlardan bazıları başka eyaletlerden. Yani demin sözünü ettiğin 95

o geniş araştınnaya başlamamız gerekiyor sanırım. Ve" - McGahagin'in raporundaki isimleri taradıktan sonra - "üç isim tutuyor. Atkins, Gomez,

Petracelli." D.D.'nin yüzündeki ifade değişmemişti. Bobby kadının, Dori Petracelli'nin ismi de dahil, Annabelle Granger'la yaptığı görüşmeden kimseye

bahsetmemesini ilginç bulmuştu. Ama D.D.'ydi bu; ne zaman ne yapacağını kestirmek zordu. Dori Petracelli'yle ilgili olarak kendisi de biraz araştırma yaptığı için kayıp kızların listesinde onun da adının geçmesi şaşırtmamıştı Bobby'yi. Aynı tarih çıkıp duruyordu karşısına: 12 Kasım İ982. Dedektif Rock oturdu. Dedektif Sinkus çıktı bu sefer sahneye. "Aslında ben de bir

liste sunmayı düşünüyordum ama isimlerin elli sayfayı bulduğunu görünce vazgeçtim. Kimsenin elli sayfa okuyacak vakti yoktur herhalde." "Allaha şükür," dedi birisi.

"Büyüksün," dedi başka bir dedektif. i Köşede oturan başkomiser yardımcısı boğazını temizledi. Herkes aynı anda susmuştu. Sinkus omuz silkti. "Bakın, benim işim, görüşülecek kişilerin listesini çıkarmak. İnşaatçılarla, komşularla, eski tımarhane çalışanlarıyla ve otuz yıl geriye giderek bilinen tacizcilerle konuşuyoruz. Liste falan değil bu. Resmen telefon rehberi. Yapamayız demiyorum" - başkomiser yardımcısına hızlı bir bakış attı -"demek istediğim, samanlıktaki iğneyi bulmak için Bostı ı polis gücünü dört katına falan çıkarmamız gerekiyor. Temelde, mesela kesin tarih tespiti gibi, zanlı havuzunu daraltmak için gerekli bilgiler olmadan hiç-96

bir şey yapamayız. İnanın bana, kurban raporu gelmeden elimiz kolumuz

bağlı."

"Ama raporu henüz almadık," dedi D.D. kısaca. "Yani denemeye devam." "Bunu söyleyeceğini biliyordum," diye mırıldandı Sinkus, iç geçirip. Sonra da ellerini ceplerine soktu. "Tamam o zaman, bir fikrim var." "Anlat bakalım." "Mattapan karakolunun eski yazıcılarından George Robbards'la yarın görüşmek üzere sözleştik. Adam 72 - 98 arasındaki bütün dosyaları taramış. Bana kalırsa bölgeyi tanıyan, olan bitenden haberdar olan biri varsa ondan başkası olamaz. Raporlara girmeyen dedikodular bile işimize yarayabilir." D.D. donakalmıştı bir süre. "Vay anasını Roger, bu harika bir

fikir."

Adam, elleri hâlâ ceplerinde, sıkılgan sıkılgan gülümsedi. "Aslında karımın fikriydi. Yeni doğmuş bir bebeğiniz olması iyi. Eve ne zaman gitsem karım ayakta oluyor; bu yüzden bol bol sohbet edebiliyoruz. Bir keresinde ona

yazıcıların karakolların gizli beyinleri olduğunu söylemişmişim. Biz gelip geçiciyiz. Ama yazıcılar hep oradalar."

Doğruydu. Bir polis aynı karakolda üç dört yıldan fazla kalmazdı. Ama polis yazıcıları hizmetlerine yıllarca devam edebilirlerdi. "Pekâlâ," dedi D.D. canlı bir şekilde. "Bu hoşuma gitti. İşte bu tip fikirlere ihtiyacımız var. Yarınki görüşmenizin transkriptini elime ulaştırdığın sürece, bugünkü tembelliğini affedebilirim. Robbards hakkında ben de iyi şeyler duymuştum. Altı ceset

demek, bölgede uzun yıllar süren bir çalışma demektir. Bu ko-

nuda Robbards'ın ne düşündüğünü merak ediyorum.

İlginç."

D.D. raporları toparlayıp bir araya getirdi. "Pekâlâ millet. Geldiğimiz noktayı özetleyecek olursak: Soruşturmamızı makineli tüfek gibi bütün bölgeyi tarayarak sürdüreceğiz. Umarım mermilerden birkaçı önemli bazı hedeflere isabet eder. Bu işin ne kadar yorucu, karmaşık ve acı verici olduğunu biliyorum ama aldığımız maaşı hak etmemiz gerekiyor. Kalan vaktimiz" -saatine baktı yeniden -"yedi saat. Şimdi dağılın, iyi bir şeyler bulun ve saat yediye kadar rapor edin bunları. Basın toplantısında kullanabileceğimiz bir şeyler getiren ilk kişi evine gidip uyuyabilir."

Sandalyesini arkaya itip masadan kalkmak üzereyken son anda durup çevresindekileri süzdü ciddi bir ifadeyle.

"Hepimiz o kızları gördük," dedi sertçe. "Başlarına gelenlerin... " Sözünü bitiremeyip başını salladı. Masadakiler de huzursuzca gözlerini kaçırdılar. Cinayet masası dedektifleri bir sürü berbat şeye tanık olurlar ama işin içinde çocuklar olduğu zaman buna onların da yüreği dayanmaz. D.D. boğazını temizledi. "Hepsini evlerine göndermek istiyorum. Otuz yıl olmuş. Bu çok uzun bir süre. Bu... hepimiz için çok üzücü. Hadi şu işi bitirelim, olur mu?

Herkesin yorgun ve gergin olduğunu biliyorum. Ama

devam etmeliyiz. Bu kızları ailelerine teslim edeceğiz.

Sonra da bunu yapan orospu çocuğunu cehennemin

dibinde bile olsa bulup enseleyeceğiz. İyi bir plan, ha?

Benden bu kadar."

D D. masadan ayrılıp kapıya yöneldi.

Geri kalanlar bir dakika boyunca sessiz sessiz

83

olurdular. Sonra da birer birer işlerinin başına döndüler.

99

10

obby D.D.'yi odasında yakaladı. Bilgisayar ekranına gömülmüş, elinde bir kurşunkalem, isim listelerini tarıyordu. Kadın o kadar hızlı geçiyordu ki listenin üzerinden Bobby gerçekten

okuyup okumadığına emin olamamıştı. Belki de birileri, kendisi gibi, içeri

dalarsa meşgul görünmek için yapıyordu bunu. "Ne oldu?" diye sordu kadın

hemen. "Bir telefon aldım." D.D. okumayı bırakıp oturduğu yerde doğruldu

ve Bobby'ye baktı. "Benim uşağım olmadığını sanıyordum."

"Beri de arkadaşız sanıyordum."

"Ah Bobby. Pisliğin tekisin."

Bu hakaret Bobby'yi gülümsetmişti. "Seni bu kadar

özlediğimi bilmiyordum. İçeri girebilir miyim yoksa

elimde bir buket gülle mi geleyim?"

"Bana ne güllerden," dedi kadın. "Ben hâlâ adam gibi

rozbifli bir sandviç istiyorum." Sesi ilk defa titremişti.

Karşısındaki boş bir sandalyeye işaret etti. Bob-

by bunu bir davet olarak alıp rahat müdür koltuklarından birine kuruldu. D.D. bilgisayardan doğruldu. Gerçekten berbat görünüyordu. Gözlerinin altı iyice kararmış, tırnaklarını yiye yiye bitirmişti. Kendini bu halde televizyonda görecek olsa morali bozulurdu kesin.

"Catherine selam da söyledi mi bari?" diye sordu D.D. kuru kuru. "Gerçi bunu dile getirmedi ama konuşmamız boyunca Boston polisine duyduğu sevgiyi düşündüğüne eminim."

"Ne dedi bakalım?" "Biraz bekle."

Kadının kaşları çatılmıştı. "Bekleyeyim mi?"

"Önce bildirmem gereken başka haberlerim var. Yapma D.D., sıkboğaz etme beni. Saatlerdir çalışıyorum. Bırak biraz oynaşayım." D.D.'nin ağzının köşesi kıvrılıp beklenmedik bir gülümsemeye dönüşmüştü. Bobby bir an kendini eski güzel günleri düşünürken yakaladı yine. Bilhassa o özel anları... Sonra hemen toparlanıp not defterini çıkardı.

"Ben, ee... Russell Granger'ı araştırdım. Anna-belle'in hikâyesini merak ediyorum." D.D.'nin gülümsemesi kaybolmuştu şimdi. İç geçirip öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. İşe geri dönmüşlerdi. "Bu rapor hoşuma gidecek mi bari? Dahası, basın toplantısında kullanabileceğim bir şey mi?"

)labilir. Pekâlâ, Russell Granger 82 Ağustos'-unda polise şikâyet dilekçesi vermiş. Ekim ayma kadar iki dilekçe daha yazmış. İlk şikâyet izinsiz giriş. Gran-102

IT I gecenin bir yansı bahçesinde birilerinin dolaştığını duymuş. Dışarı çıkıp baktığında o birisini kaçarken gördüğüne yemin ediyor. Sabah etrafı kolaçan ederken evin etrafında çamurlu ayak izleri görmüş. Birkaç aynasız gidip şikâyetini dinlemiş ama yapacak la / la bir şey yokmuş. Ortada ne gerçek bir suç ne de failin tarifi var. Sonunda "Yine bir sıkıntınız olursa bizi arayın Bay Granger," dendikten sonra güle güle. "İkinci şikâyet ise 8 Eylül'de gözetlenmesi üzerine. Gerçek görgü tanığı yaşlı komşulan Geraldine Watts

ama Bay Granger'ın ifadesi de alınmış. Yaşlı kadın Granger'ların evinin etrafında dolaşıp pencerelerden içeri bakan

genç bir adam gördüğünü ifade etmiş. Bir kez daha ünifonnalılar gönderilmiş. Stan Jezukavvicz ve Dan Davis. Ya da kısaca Stan ve Dan. Bayan Wat-ts'ın tarifine göre adam beyaz, 1.70 - 1.85 arası boyda, koyu renk saçlı, 'hırpani' kılıklı, üzerinde gri bir tişört ve kot pantolon varmış. Kadın zanlının yüzünü görememiş. Bay Granger'a haber vermek için telefona sarılırken adam da koşarak kaçmış." "Bayan Watts nerede oturuyormuş?" "Granger'ların karşısında. Can alıcı nokta, tanım-lanamayan şahsın içeri baktığı pencere Granger'ların yedi yaşındaki kızları Annabelle'in odasının pencere-siymiş. Stan ve Dan'in raporuna göre Bay Granger o noktadan sonra galeyana gelmiş. Son birkaç ay içinde kapısını önünde küçük 'hediyeler' bulmaya başlamış-mış. Bir tanesi plastik bir at, biri sarı bir top, biri de mavi bir bilye. Yani oyuncak gibi şeyler genelde. Bay Granger ve karısı mahalledeki diğer çocuklardan birinin Annabelle'e aşık olduğunu düşünmüş." "Tabii ya," dedi D.D. "Madalyon. Peanuts der-103

gisine sarılı haldeymiş ya. Annabelle de öyle dememiş miydi?"

"Aynen. Stan ve Dan şikayeti alıp peşlerinde Granger olduğu halde

komşulara bir bir uğramışlar. Her evde bir sürü çocuk ama hiçbiri Bay

Granger'ın neden bahsettiğini anlamamış. Bay Granger iyice del-lenmiş

artık. Gizli hayranın röntgenci olduğuna yani kızının peşinde yetişkin bir

adamın olduğuna inanmaya başlamış. Derhal polis koruması falan talep

etmiş. Stan ve Dan adamı yatıştırmaya çalışmışlar. Yine ortada işlenmiş bir

suç yokmuş. Belki de o gizli hayran Annabelle'in bir okul arkadaşı

olabilirmiş. Araştıracaklarına söz verip gitmişler sonunda. "Stan ve Dan'in

raporu bir dedektife iletilmiş ama sorun yine aynı: suç nerede? Allah için

Stan ve Dan vicdanlı adamlarmış. Okula gidip müdürün Annabelle'in sınıf

arkadaşlarıyla konuşmasını istemişler. Ama maalesef bu görüşmelerden de

bir şey çıkmamış. Gizli hayran Annabelle'in okul arkadaşlarından biri olsa

bile çocuk ürktüğü için itiraf etmemiş olmalı.

"Bu bilgi de dosyaya işlendikten sonra dosya

sürünmeye başlamış. Yapacak başka ne var ki zaten?

Bay Granger'ın birkaç kere daha arayıp sorularına

cevap istediği de yazıyor dosyada ama kim ne

diyebilirdi ki adama? Gözünüzü açık tutun, bir sorun

olursa hemen bizi arayın falan filan.

"19 Ekim günü akşam saat' 11 'i beş geçe Bay

Granger polisi arayıp acil yardım istemiş. Evinde bir

yabancı varmış. Bölgeye dört devriye arabası

gönderilmiş Haberi telsizden duyan Stan ve Dan de

endişelenip ı lya uçmuşlar.

"Oraya vardıklarında komşular evin etrafına

üşüşmüşler. Granger üstünde pijamalarıyla, kapının önünde durmuş, bir beysbol sopasını savuruyormuş.

Stan ve Dan engel olmasa devriyeler az daha vuruyor-larmış adamcağızı. Dan'in notlarında Granger'm son günlerde pek iyi görünmediği yazılı. Adam iyice dağıtmış yani. Anlaşılan, Granger son olaydan sonra uyumuyor, bütün gece nöbet bekliyonnuş.

"Ayrıca Bay Granger'm küçük beyaz bir yalan söylediği de ortaya çıkmış. Biraz sıkıştırdıklarında, aslında evine kimsenin girmediğini itiraf etmiş. Ama dışarıda sesler duyduğuna yemin ediyormuş. Polisin bunu fazla ciddiye almayacağını düşünüp meseleyi biraz abartmışmış. Diğer memurlar uyuz

olup gitmişler tabii ama Stan ve Dan olayın öncesini bildikleri için kalmış. Evin etrafında dolanıp ipucu aramışlar. Manzara biraz değişmiş. Bay Granger evin etrafındaki çalılıkları sökmüş, bahçedeki iki ağacı da kesmiş. Yani bahçede saklanacak yer bırakmamış adam. Bunun biraz paranoyakça olduğunu düşünürlerken Annabelle'in penceresinin önünde iş değişmiş. Ahşap çerçevenin altında derin oyuklar bulmuşlar. İzler daha tazeymiş. Birileri içeri girmeye çalışmış." "Ama Annabelle'in başına

bir şey gelmemiş, değil mi?" diye araya girdi D.D. kaşlarını çatarak. "Kesinlikle. Zaten kız artık kendi odasında da uyumuyormuş. Bay Granger ve karısı röntgenci hadisesinden sonra kızı kendi odalarına almaya karar vermişler. Bu üç olayda da çocuğun hiçbir şeyden haberi yokmuş. Karısı ne demiş bilmiyorum. Üniformalılar kadınla konuşmamışlar hiç. Bayan Granger hep içeride, kızının yanında duruyormuş." D.D. somurttu. Bobby, kadının ne düşündüğünü

biliyordu: polisin beceriksizliği. Eşlerle, hatta çocukla da ayrı ayrı

görüşülmeliydi. Ama aradan yirmi beş yıl geçmiş işte. Elden ne gelir ki?

"Penceredeki izleri gördükten sonra," diye devam etti Bobby, "Stan ve Dan

kapı kapı dolaşmış muhitte. Bayan VVatts'ın kapısına geldiklerinde, hani şu

röntgenci vakasını ihbar eden, kadını çok heyecanlı görmüşler. Doğru

düzgün uyuyamıyormuş kadın. Tavan arasındaki fareler çok gürültü

yapıyormuş." "Fareler mi?"

"Stan ve Dan de aynı senin gibi düşünmüş. Hemen

yukarı çıkmışlar. Tavan arasında bir çeşit 'kamp'-tan

izler bulmuşlar. Kullanılmış bir uyku tulumu, fener,

konserve açacağı, su şişeleri ve bunu iyi dinle, hela

olarak kullanılan beş litrelik bir kova."

"O kovanın delil olarak alındığını söyle bana."

"O kadar şanslı değiliz. Üzerinde parmak izi aramışlar

gerçi ama bir şey bulamadıkları için bununla ilgili bir

rapor da yok."

"Yüce Tanrım. Bu soruşturmada hiç mi doğru düzgün bir şey yok?" "Yok. Baştan sona berbat bir iş. Neyse, bizim Bayan Watts çılgına dönmüş. Bak şu işe, tavan arasında birileri kalıyormuş. Ama kadının tepkisi Russell Gran-ger'mkinin yanında hiç sayılır. Adam kendisinin ve ailesinin korunması

için gerekirse ordudan koruma talep etmeye kararlıymış.Dedektifler tavan

arasındaki 'kamp'ı araştırırken bir sürü Polaroid resim bulmuşlar:

Annabelle okula giderken, Annabelle teneffüste, Annabelle en iyi ırkadaşı

Dori Petracelli'yle seksek oynarken.

D.D. gözlerini kapadı. "Peki peki, sadede gelelim."

www.cizgiliforum.com

Bobby omuz silkti. "Polisin yapabileceği bir şey yokmuş. Ellerinde adamın eşkâli olmadığı gibi, Annabelle söz konusu olduğunda ortada bir suç da bulun-muyormuş. Sene 1982. Taciz karşıtı kanunlar hâlâ güçlü değil. Annabelle'in okuluna gidiyorlar

yine. Bu kez otobüs şoförlerini, hademeleri, erkek öğretmenleri, yani Annabelle Te temasa geçip aralarında bir 'bağ' oluşturmuş olabilecek herkesi sorguya çekiyorlar. Bayan Watts'ın evindeki sahne de inceleniyor. İlk etapta ne bir parmak izi ne de başka bir şey bulunuyor. Dedektifler bunun üzerine, küçük kızları takip edip yaşlı kadınların tavan aralarında yaşamaya meyilli potansiyel aylak/sapıklara yöneliyorlar. Akıl hastanelerine, aşevlerine, kısacası bir sapığın uğrayabileceği her yere gidiyorlar. O zamanlar her şey yerel bilgiye dayalı olduğu için ellerine fazla bir şey geçmiyor. "Bu arada Bay Granger da deliye dönmüş. Polisleri ilgisizlikle suçluyor. Komşularını bile bile sapıklara kucak açmakla suçluyor. Yedi yaşındaki kızının ileri başına gelebilecek şeylerden savcılığı sorumlu tutuyor. Sonra bir gün polisler takip görüşmesi için Gran-ger'ların evine uğradıklarında ailenin gitmiş olduğunu görüyorlar. Bir hafta sonra Savcılığı arayan Bay Granger, Massachusetts Eyaleti kızını korumayı reddettiği için taşındıklarını ilan ediyor. Granger kimsenin soru sormasına fırsat vermeden kapatıyor telefonu. Hepsi bu. Emniyet bölgede birkaç hafta daha devriye gezdiriyor ama bir daha ne bir şey görülüyor ne de ihbar ediliyor. Ve dosya doğal olarak kapanıyor." "Dur biraz. Şu liste neredeydi? Hah, bugün öğrendiklerimize bakacak olursak, Dori Petracelli'nin 12 Kasım'da, yani bütün bunlardan sadece birkaç

sonra kaybolduğu ortaya çıkıyor. Bu kimseyi şüphelendirmemiş mi?" "Dori evindeyken kaybolmamış ki. Lawrence'ta oturan dedelerini ziyaretteyken kaybolmuş. Farklı yetki bölgesi, farklı şartlar. Anlaşılan

Lawrence emniyeti Geraldine VVatts'm evindeki meçhul şahısla ilgili bilgi istemiş ama bundan da bir şey çıkmamış. Unutma

ki ortada ne bir parmak izi ne de herhangi bir fiziksel kanıt var. Bence Lawrence, Granger olaylarına şöyle bir göz atıp tırnaklarını geçirebilecekleri sağlam bir şey göremeyince kendi vakalarına dönmüşlerdir."

D.D. arkasına yaslandı. "Allah kahretsin. Demek gerçek hedef Annabelle'ken Dori teselli armağanı oldu."

"Öyle bir şey işte." "Peki, bundan ne çıkarabiliriz?" "Yirmi beş yıllık bir gecikme. Bak." Bobby arkasına yaslanıp ellerinin başının arkasında birleştirdi. "Stan ve Dan'i eleştirmek istemiyorum. Raporlarını okudum. Bay Granger'a fazlasıyla zaman ayırmışlar. Bence onları en çok yaralayan şey, avcı olmamaları olmuştur. O tavan arasına çıkıp o kampı görmüşler. Sadece onlar da değil tabii, herkes gönnüş. Adamın 'hırpani' eşkâli üzerine bütün dedektifler belli bir alana yoğunlaşmışlardır. Bu vakanın Dori Petracelli'yle kuvvetli bir bağının olmaması bu yüzden bence. Raporlara göre Dori'yi beyaz bir karavanla kaçırmışlar. Ama kimse Annabelle'in sokağındaki o röntgencinin bir karavanı olmasına ihtimal vermemiş

olmalı."

"Evsiz barksız birini ya da bir akıl hastasını aramışlar." "Aynen. Ama ben

tavan arasındaki sahneyi dü-

şiinünce sığınacak bir yer arayan bir serseri göremiyo-ıuın. Bir keskin nişancının gözünden bakarsak kör nokta da diyebiliriz. O noktadan hâkim olunan alanı düşünsene. Hedefin tam karşısında, hem de üç kat yukarıdan. Adam başını sokacak bir yer bulmuş.

Rahatı için uyku tulumu, acıkınca abur cuburu ve diğer ihtiyaçları için de bir kovası var.

Bence mükemmel. Avlanmak beklemek demektir. Bu adamsa uzun süre bekleyebileceği mükemmel bir ortam kurmuş kendine." "Önceden planlanmış," dedi D.D. yumuşakça. "Hesaplanmış," diye açıklamaya girişti Bobby. "Zekice. Bu röntgenci, bu işi daha önce de yapmış

olmalı."

"Belki de beş kere."

"Evet." Bobby sessizce başını salladı. "Belki de. Benim tahminim, Annabelle Granger o zamana kadar en az bir kızı daha kaçırmış olan profesyonel bir sapığın hedefi olmuş. Ve şayet Annabelle'in babası paranoyağın teki

olmasaymış o çukurda Dori Petracelli'nin cesedi değil Annabelle'inki olurmuş. Annabelle Granger yırtmış. Dori o kadar şanslı değilmiş." D.D. yüzünü ovuşturdu. "Bunun 1982'de olduğuna emin miyiz? Bütün emniyet gücünün tarihi yanlış kaydetmiş olması mümkün olamaz mı?"

"1982'ymiş."

"Ve de Richard Umbrio'nun o esnada vValpole'-da yattığına da kesinkes eminsin, öyle mi?" "Evvet. Aynı tarih birkaç raporda birden geçiyor. O röntgenci, Umbrio değildi D.D. Zaten tarihleri karşılaştırmanın da bir anlamı yok. Faillerin profillerine baksana. Umbrio fırsatını buldukça avlanan, kapıp götüren bir tip. Hey küçük kız, kaybolan köpeğimi gör-63

dün mü? Oysa bu çok daha ince ve detaylı bir iş. Burada söz ettiğimiz adam tamamen farklı bir kaçık cinsi."

"Ama ya yeraltındaki çukur?" diye patladı D.D. "Annabelle Granger ve Catherine Gagnon'un aralarındaki fiziksel benzerlik. Bunun tamamen tesadüf olduğunu söyleme bana." "Başka ihtimaller de var. Taklitçiler olabilir. 82 Ağustos'unda Umbrio'nun davası çoktan tamamlanmış, bütün ayrıntılar medyada yer almıştı. Bazıları bundan ilham almış olamaz mı?" "Ama kurbanların resimleri, özellikle de çocuk-larınkiler basına verilmemişti," diye karşı çıktı D.D. "Tekrar soruyorum: Annabelle ve Catherine'in arasındaki fiziksel benzerliği nasıl açıklıyorsun?" "Dava sırasında resimler basına verilmemişti, tamam, ama kayıpken Catherine'in eşkâli yayınlanmış olmalı. Biliyorsun, arama dört hafta sürmüştü." "Hımm." D.D. alt dudağını ısırıp bu yeni gelişmeyi düşünmeye koyuldu. Bobby oturduğu yerde doğruldu. "Umbrio konuşkan bir tip değildi. Yaptıklarını polise anlatmaya hiç yanaşmadı. Yakalandıktan sonra bile. Bu yüzden başka kurbanları olma ihtimalini göz önüne almak zorundasın. Belki ona yardım eden birileri daha vardı." "Meçhul bir suç ortağı mı?"

"Evvet. Umbrio yakalandığında yirmi yaşında ya var ya yoktu. Kendisi daha

çocuktu. Öfkeli iki genç..." "Klebold ve Harris gibi."

"Oluyor böyle şeyler. Zaten hücre arkadaşı ya da mektup ırkadaşı gibi bir

şeyler bulmayı umuyorum. Çocuk ıpıkları, aralarında hep kuvvetli bir şebeke

oluştururlar. Son yıllarda ortaya çıkarılan şu 'internet

gı upları'nı ve uluslar arası 'çocuk seks kölesi' şebekelerini düşünsene. Diğer manyakların aksine çocuk sapıkları dertleşmeyi seviyorlar. Unutma ki, Umbrio hapse girdiğinde çok yaratıcı olmasa da parlak bir tacizci olarak ün yapmıştı. Belki onu görmeye giden birileri olmuştur." "Aman ne güzel." D.D. homurdanmaya başlamıştı. "Ben de basın toplantısı için bir şeyler getirdiğini sanmıştım. Ben basına ne halt söyleyeceğim

bakalım?"

Bobby elini kaldırıp susturdu kadını. "Düşünmemiz gereken son bir şey daha var. Bilimsel değil belki ama göz ardı edemeyiz: polis içgüdüsü. O çukura girer girmez sen de hissettin bunu, ben de. Catherine Gag-non'un vakasıyla Mattapan'da olanlar arasında bir çeşit bir bağ var. Bunu hissedemiyorum, elle tutamıyorum ya da tadma bakamıyorum ama olduğunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Catherine'in telefonunu da bu yüzden önemsiyorsun ya." D.D. birden dikildi. Meraktan deliye dönmüş gibiydi. "Catherine Massachusetts'e geri mi dönüyor? Bizimle konuşacak mı? Kocasının öldürülmesini planladığı için tutuklayabilecek miyiz onu

nihayet?"

"Hımm, pek sayılmaz. Massachusetts'e geri dönme

ihtimali pek yok gibi. Biz ona gideceğiz."

"Ah tabii, iki dedektifArizona'ya uçuyor. Basın buna

bayılacak."

"Hımm," dedi Bobby kaşlarını kaldırarak, "öyle olacak. Basına, vakayla ilgili bir kırılma noktasında olduğunu ve yakın zamanda bir tane de değil, tam iki potansiyel tanıkla görüşeceğini

söylediğin zaman ortalık yıkılacaktır." Bobby koltuktan kalkıp kapıya yö-

111

neldi. Şimdi kaçmanın tam zamanıydı. Ama maalesef yavaş kalmıştı. "İki tanık da ne demek?" diye seslendi D.D. arkasından. "Catherine Gagnon bir kişi sayılır." "Hay Allah, sana bahsetmemiş miydim? Gran-ger'ı da kastediyordum. Catherine, işbirliğine karşılık Annabelle'le görüşmeyi talep ediyor."

112 11

I obby Kuzey Yakası'ndaki eve giderken şansı ya-Aver gitmişti. O girerken apartman sakinlerinden biri de çıkıyordu tam. Otuzlu yaşlardaki komşu Bob-by'nin haki pantolonunu, gömleğini, mavi tüvit spor ceketini görüp kibarca kapıyı tutmuşta. Bobby ise hızla merdivenleri çıkıp, kapanmasın diye ağır,

dış kapıyı tuttu ve teşekkür etti adama. Şehirli profesyoneller böyleydi işte. Kendileri gibi giyinen insanlara otoma-tikman güvenirlerdi. Bobby doğru ismi bulana kadar karıştırdı posta kutularını. En üst kat. Aman ne sürpriz. Dar

merdivenleri çıkmak onun için iyi bir egzersiz olacaktı. Yukarı çıkarken içeri nasıl girileceğini iyi bilen seçkin bir taktik biriminin parçası olduğu eski güzel günleri düşündü. Dumanların arasından süzülürler, helikopterlerden atlarlar, bataklıkta karın üstü sürünürlerdi. Önündeki hedeften başka bir şey görmezdin. Yanındaki arkadaşının homurdanmalarından başka bir şey duymazdın. Üçüncü kata çıkmıştı ki uykusuzluk etkisini gös-113 termeye başladı. Adımları yavaşlamıştı. Nefes nefese kalmıştı. Dördüncü kata geldiğinde ise elinin tersiyle alnındaki teri silmek

zorunda kaldı. Bir an önce spora başlaması gerekiyordu artık. Nihayet beşinci kata çıkıp da dairenin kapısını görünce oracıkta düşüp bayılmadığına şükretti. Son basamakta durup nefesini topladı. Koridorda kapıya doğru ilerlerken, o daha kapıyı çalmadan sızlanmaya başlayan bir köpeğin sesini duydu. Adımlarını yavaşlattı. Kapıda bekleyen köpek bu kez öfkeyle hırlamaya başlamıştı. İçeriden bir kadın sesi: "Bella, otur! Bella kes şunu. Allah aşkına dur!" Kapı sihirli bir şekilde açılmamıştı. Zaten öyle olmasını da beklemiyordu Bobby. Önce antika göz deliğinin kapağının açıldığını duydu. Kadın da en az köpeği kadar sıcak ve dostça bir tepki vermişti. "Allah kahretsin!" dedi Annabelle Granger. "Dedektif Bobby Dodge," diye cevap verdi Bobby kibarca. "Birkaç soru sormak istiyordum da "

"Ne işiniz var burada? Size adresimi vermemiştim ki!" "Eh, benim işim bu." Buna cevaben bir sessizlik. Nihayet telefon numarasının yazdığı kâğıdı kaldırdı havaya. "Ters arama. Numaranızı girdiğimde bir de ne göreyim? İsminiz ve adresiniz. Teknoloji ne kadar harikulade bir şey, öyle değil mi?" "Bana o çukurdan bahsetmediğinize inanamıyorum," diye seslendi kadın kapının arkasından. "Beni karşınıza oturtup bilgi almak için sıkıştırıp durdunuz ama böyle bir ayrıntıyı söylemediniz. Hem de o kızın laldan birinin benim en iyi arkadaşım olabileceğini bile

bile."

"Demek haberleri seyrettiniz." "Ben ve bütün Boston halkı. Salak." Bobby kollarını açtı. Kapalı bir kapıyla pazarlık yapmak zordu ama elinden geleni yapmak zorundaydı. "Bak, hepimiz aynı gemideyiz aslında. Arkadaşının

başına gelenleri öğrenip bunu yapan orospu çocuğunu bulmak istiyoruz. Bu, içeri girmem için yeterli değil mi sence?"

"Hayır."

"Keyfin bilir." Elini cebine sokup mini ses kayıt cihazı, not defteri ve kalem çıkardı. "Pekâlâ..." "Sen ne yaptığını sanıyorsun öyle?" "Sorularımı soruyorum." "Apartmanın ortasında hem de. Özel hayat diye bir şey kalmadı

mı?"

"Ya misafirperverlik?" Bobby omuz silkti. "Kuralları sen koydun, ben de ona göre oynuyorum." "Allah aşkına yeter." İki çelik sürgü kilitten ayrıldı. Zincir geçici olarak çıkarıldı. Son olarak, kapının alt tarafından bir sürgü sesi daha geldi. Annabelle Granger evinin güvenliğini ciddiye alıyordu. Profesyonel bir perde tasarımcısının, pencerelere de taktırdığına emin olduğu demir parmaklıklarla nasıl yaşadığını merak ediyordu Bobby. Kadın kapıyı açtı. Işıkla birlikte uzun bacaklı bir köpek Bobby'nin dizlerine sarılmış, havlıyordu şimdi. Annabelle köpeği geri çekmeye yeltenmedi bile. Kısık gözlerle bu son testi de geçmesini istiyordu sanki. Bobby bir elini uzattı. Köpek ısırmamıştı elini. Bacaklarının etrafında dolanıp duruyordu. Köpeği ta-115 kip edeceğim derken başı dönmüştü Bobby'nin. "Çoban köpeği mi?" "Evet." "Collie kırması mı?" "Onlar siyah beyaz olur." "Avustralya çoban." Annabelle başını salladı. "Adı var

mı?" "Bella."

"Havlamayı kesecek mi?"

Kadın omuz silkti. "Kulakların çınlamaya başladı mı?"

"Az kaldı." "Birazdan başlar."

Bobby rahat rahat girdi içeri. Bella da bacaklarını arkadan itip sokmaya

çalışıyordu zaten. Bobby girer girmez Annabelle kapıyı kapattı. Ardından

kilitleri ve zinciri takmaya girişti. Bella nihayet dönüp durmayı bırakmış,

Bobby'nin önünde durup havlamaya

başlamıştı şimdi de. Cici köpek, diye düşündü. Dişleri

ne kadar da uzun ve keskin.

Son sürgünün de kapanmasıyla sustu Bella,

düğmesine basılmış gibi. Son bir homurtunun

ardından küçük oturma odasına geçip kumaş

parçalarının arasındaki minderinin üstüne kuruldu.

Bobby'ye, gözünün üzerinde olduğunu anlatan son bir

bakış attıktan soma bir iç geçirip kafasını patilerinin üzerine koyarak uyumaya koyuldu.

"İyi bir köpek," diye mırıldandı Bobby.

"O kadar da değil," dedi Annabelle. "Ama birbirimize

benziyoruz. İkimiz de beklenmedik misafirlerden

hoşlanmayız."

"Ben de yalnız yaşıyorum aslında." Bobby dairenin içinde dolaşıp fırsatını bulmuşken etrafa bir göz attı. İlk izlenimleri: küçük, tıklım tıkış oturma odasından küçük, tıklım tıkış yatak odasına geçiliyordu. Mutfak kendi evindeki yatak odasının dolabı kadar ya vardı ya yoktu. Dolaplar beyaz, tezgâh ise ucuz formikadandı. Salon ise biraz daha büyüktü. Yeşil, şık bir kanepe, büyükçe bir okuma koltuğu ve katlanıp açılabi-len ahşap bir masa vardı içeride. Duvarlar altın sarısına boyanmıştı. İki buçuk metre yüksekliğindeki dev pencerelerde ayçiçeği desenli bir perde asılıydı. Odanın geri kalanı kumaş parçalarının altında kaybolup gitmişti. Kırmızı, yeşil, mavi, altın rengi, çiçekli, çizgili, kareli, pastel renkli. İpek, pamuk, keten, şönil. Bobby'nin anladığı şeyler değildi bunlar ama bu odaya girip de istediğin deseni seçmeden çıkmak imkânsız gibiydi. "Çok evcimen," diye yorum yaptı; sonra da pencereleri işaret ederek, "ışık da harikaymış. İşinde faydası oluyordur." "Bir şey ister misin?" "Söylediğin iyi oldu. Bir bardak su alsam?" Annabelle dudaklarını sıkıp mutfağa gitti ve musluktan bir bardak su doldurdu. Bu sabah gündelik kıyafetleri vardı üzerinde Annabelle'in. Siyah, bol bir pantolon, belini anca kapatan uzun kollu bir bluz. Koyu renk saçlarını arkada atkuy-ruğuyla birleştirmiş ve makyaj yapmamıştı. Catheri-ne'e benzerliği bir kez daha dikkatini çekmişti Bob-by'nin. Bu kadar benzemelerine rağmen aralarında dünyalar kadar fark vardı bir yandan da. Catherine özenle hazırlanmış bir hediye paketi 117 gibiydi. Cinsel cazibesini bilinçli olarak ortaya çıkaran, bunu silah olarak kullanan bir kadındı. Annabelle ise şehirli bebelerin tipik bir örneğiydi. Kadın yarısı dolu bardağı Bobby'nin eline tutuştururken bunları düşünüyordu. Annabelle kollarını göğsünde kavuşturup karşısında dikilince anladı Bobby. "Boks," dedi. "Ne olmuş boksa?" "Sen boksörsün." Kafasını yana kaydırıp baktı. "Tony'nin salonundan

mısın?" Kadın burun kıvırdı. "İşim yok da gidip testosteron beyinli bir sürü kas yığınıyla birlikte çalışacağım. Lee'nin salonu. Uzmanlık alanı kikbokstur." "İyi misindir?"

Kadın saatine baktı. "Bak ne diyeceğim. Sorularını on beş dakika içinde sorup gitmezsen ne kadar iyi olduğumu gösterebilirim sana." "Bütün aynasızlara karşı böyle misindir yoksa bu bana özel bir şey mi?" Annabelle adama buz gibi bir bakış attı. Bobby ise iç geçirip bir an önce başlamaya karar verdi. Russell Granger'ın kolluk güçlerine duyduğu derin sevgi kızına da geçmişti besbelli. Bardağı bir kenara koyup not defterini çıkardı.

"Pekâlâ, 82 sonbaharında olanlarla ilgili bir şeyler öğrendim." Bobby kafasını kaldırıp genç kadına baktı. Gözlerinde küçük de olsa bir merak pırıltısı, duruşunda bir yumuşama görmeyi umuyordu. Ama değişen bir şey olmadı. "Anlaşılan, adamın biri, teknik olarak kimliği teşhis edilemeyen bir şahıs sana kafayı takmış. Kap nin önüne küçük hediyeler bırakıyormuş. Karanlıkta bahçenizde dolaşıyormuş. Hatta yatak oda-

ıiii girmeye bile çalışmış.

"Baban polisi birkaç kez aramış. Üçüncü sefe-ı inde zanlının, sokağın

karşısında oturan komşunuzun tavan arasında saklandığı çıkarılmış ortaya.

Oradan seni gözlüyormuş. Bir sürü polaroid resmini, günlük güzergâhınla

ilgili notlar falan bulmuşlar. Bütün bunlar sana tanıdık geliyor mu?"

"Hayır." Kadının ses tonu hâlâ kavgacıydı ama bu kez kollarım indirmiş,

kendine güvenir hali yumuşamıştı biraz. "Polis ne yapmış peki?" "Hiçbir şey.

82'de yedi yaşındaki bir kızı takip etmek suç değildi. Aşağılık bir şey ama

suç unsuru yok." "Ne saçma!"

"Baban da aynı şeyleri düşünmüş olacak ki, son

hadise-den birkaç hafta sonra bütün ailen ortadan

kaybolmuş. Ve bundan birkaç hafta sonra da,"

Bobby'nin sesi yumuşamıştı şimdi, "Dori Petracelli

Lawrence'ta kaçırılmış ve kendisinden bir daha da

haber alınamamış. Bunu da mı bilmiyordun?"

"İnternetten bakmıştım," dedi Annabelle kısaca. "Dün

akşam. Bana yardım etmeyeceğinizi düşünüyordum.

Dedektifler kendi sorularına kendileri cevap verirler.

Başkalarının sorularını umursamazlar. Ben de kendi

başımın çaresine bakayım dedim."

Bobby bekledi. Uzun sürmemişti.

"Kayıp resmini gördün mü? Hani şu bütün şehre

dağıtılmış olanı diyorum."

Bobby kafasını salladı hayır anlamında.

"Gel böyle." Kadın Bobby'nin yanından hızla sıyrılıp

oturma odasına geçti. Sonra da bir kâğıt yığının

altından laptopunu çıkardı. Kâğıtları yere fırlatıp.

119

bilgisayarın kapağını kaldırdı. İnternette birkaç klikten sonra Dori

Petracelli'nin kayıp fotoğrafı kapladı ekranı. Bobby hâlâ anlamamıştı.

Annabelle'in göstermesi gerekiyordu.

"Boynuna bak. O madalyon. Benim kolyemi takıyormuş."

Bobby eğilip yakından baktı. Fotoğraf bulanıktı ve siyah beyazdı ama

dikkatli bakınca... İç geçirdi. Kalan bütün şüpheleri de silinip gitmişti bu

resimle birlikte. "Web sitesine göre," diye söze girdi Annabelle, "bu fotoğraf,

Dori kaybolmadan bir hafta önce çekilmiş. En son fotoğrafı yani." Şimdi sesi

değişmiş, sertleşmişti. "Eminim çok hoşuna gitmiştir. Eminim tahrik

olmuştur. Haberleri izlerken, boynunda madalyonla o fotoğrafı gördüğünde.

Teşhis edilemeyen şahıslar kendi vakalarını takip etmeyi severler, değil mi?

Ne kadar zeki olduklarını görmek isterler. Orospu çocuğu." Annabelle

Bobby'nin yanından ayrılıp odada birkaç adım attı.

Bobby ise yavaşça doğrulup genç kadına baktı. "Ne

hatırlıyorsun Annabelle... "

"Beni bu isimle çağırma! Gerçek isimler

kullanamazsın. Adım Tanya benim. Bana Tanya de."

"Neden? Yirmi beş yıl olmuş. Hâlâ neden

korkuyorsun?"

"Ben nereden bileyim? Tam babamın paranoyak -lığının kurbanı olduğumu düşünmeye başlamıştım ki sen çıkıp korkularında haklı olduğunu söylüyorsun. Şimdi ne lüşünmemi isterdin? Adamın biri beni takip ediyormuş ve benim bundan hiç haberim olmadı. Sonra ben gidince... en iyi arkadaşımı kaçırıp... " 69

Annabelle daha fazla devam edememişti. Bir elini

ağzına bastırırken diğer elini beline dolamıştı. Bella

yattığı yerde kuyruğunu sallayıp inledi.

"Özür dilerim kızım," diye fısıldadı Annabelle. "Özür

dilerim."

Bobby ona biraz zaman tanıdı. Zaten çok geçmeden toparlandı Annabelle. Omuzlarını geriye çekti, başını dikleştirdi. Bobby babayı hâlâ anlayamamıştı; onunla ilgili sormak istediği bir sürü soru vardı. Ama görünüşe göre Russell Granger kızını iyi yetiştirmişti. Yirmi beş yıl içinde sağlam bir kız çıkmıştı ortaya.

Kapı zilinin çalmasıyla ayağa fırladı kadın. "Bu da ne... " diyecek oldu sinirle. "Benim misafirim. .. " Hızla sokağa bakan pencerelerden birine atılıp kapıyı çalanın kim olduğuna baktı. Bobby de elini ceketinin cebine sokmuş, silahın kabzasını kavramıştı. Ama gösteri başladığı gibi çabuk bitti. Annabelle dışarıdaki UPS kamyonunu görünce güvenle gülümsedi ve derin bir oh çekti. "Bella," diye seslendi sonra. "Erkek arkadaşın gelmiş." Annabelle kilitleri açmaya koyulurken Bella da deli gibi pati atıp duruyordu kapıya. "Erkek arkadaşı mı?" diye sordu Bobby. "UPS'in şoförü Ben. Bella ile araları iyidir. Siparişlerimi hep Ben getirir, Bella da kurabiyeleri kapar. Köpeklerin renk körü olduklarını biliyorum ama Bella isterse gökkuşağının bütün renklerini görebilsin, en sevdiği renk yine kahverengi olurdu bence." Annabelle nihayet sürgüleri açmayı bitirmişti. Kapıyı itip açarken köpeği az daha onu devirip geçecekti. 70

"Birazdan dönerim," diye seslendi Annabelle Bobby'ye, omzunun üstünden;

sonra da yanında Bella olduğu halde, merdivenlerden aşağı indi. Bu mola

Bobby'ye düşüncelerini toparlaması için iyi bir fırsat olmuştu. Aklına

yazması gereken bazı notları gözden geçirdi. Annabelle'in sürdürdüğü

hayatla ilgili az çok bir fikir sahibi olmaya başlamıştı. Kadın yalnızdı.

Güvenliğe önem veriyordu. Yabancıları sevmiyordu. Alışverişini ya

kataloglardan mektupla ya da internetten yapıyordu. En iyi arkadaşı

köpeğiydi. İnsanlarla en yakın bağı, UPS'çiyle aralarındaki muhabbetti.

Belki de babası işini biraz fazla iyi yapmıştı.

Nefes nefese dönen Bella tatmin olmuşa benziyordu.

Annabelle hemen arkasmdaydı. Neredeyse masası

kadar büyük bir kutuyla kapıdan içeri süzüldü. Bobby

hemen yardım etmeye girişti ama kadın eliyle bunu

geri çevirerek koliyi mutfağa bıraktı.

"Kumaşlar," dedi sonra, koliye bir tekme atarak.

"Meslek riski korkarım."

"Bir müşteri için mi yoksa öylesine mi?"

"Her ikisi de," dedi kadın başını sallayarak. "Hep bir

müşterinin siparişiyle başlar. Sonra bir bakmışım

etrafl öylesine'lerle dolmuş. Allalıtan evim fazla büyük

değil. Yoksa halim ne olurdu bilmem."

Bobby başını sallayıp kadının mutfak musluğundan

kendine bir bardak su dolduruşunu izledi. Annabelle

eski sükûnetine kavuşmuş gibiydi. Siparişlerinin

gelmesine sevindiği için gardı biraz düşmüştü. Ya şimdi ya hiç, diye

düşündü Bobby. "82 yazı," diye girdi söze. "Yedi yaşındasın, en iyi

arkadaşın Dori Petracelli ve annen babanla Arling-

lon'da oturuyorsunuz. Bunlar sana bir şey hatırlatıyor mu?" Annabelle omuz silkti. "Hiçbir şey. Her şey. Çocuktum o zaman. Çocukça şeyler hatırlıyorum. Yüzmeye gittiğimizi. Yolda seksek oynadığımızı. Bilemiyorum. Mevsim yazdı. Çoğunlukla eğlenceli hatıralar."

"Ya hediyeler?"

"SuperBall. Kapının önünde, Pazar karikatürlerine sarılmış bir kutunun içinden çıkmıştı. Top sarıydı ve çok yükseğe zıplatabiliyordun. O topa bayılmıştım." "Baban bir şey söyledi mi? Elinden aldı mı?" "Hayır. Zaten verandanın altına kaçmıştı." "Başka hediye?" "Bilye. Mavi. Benzer şekilde bulup benzer şekilde kaybetmiştim onu da." "Peki ya madalyon... " "Madalyon babamı öfkelendirmişti," diye onayladı kadın. "Bunu hatırlıyorum bak. Ama nedenini hiçbir zaman anlayamamıştım. Babamın gıcıklık yaptığını düşünmüştüm."

"Raporlara bakılırsa ikinci olaydan sonra annen baban seni geceleri kendi odalarına almaya başlamışlar. Peki bu sana bir şey hatırlatıyor mu?" Kadın kaşlarını çattı. Bu kez gerçekten aklı karışmıştı. "Odamda bir sorun vardı," dedi kısaca, alnını

ovuştururken. "Boyanması mı gerekiyordu? Babamın bir şeyleri tamir mi etmesi gerekiyordu ne? Şimdi pek hatırlayamıyorum. Ama halledilmesi gereken bir sorun olduğu

kesindi. Aile kampı demişti babam. Tavana yıldızlar bile çizmişti. Bayılmıştım buna." 123

"Hiç kendini tehlikede hissettin mi Annabelle? Seni izleyen birileri gördün mü? Ya da bir yabancı sana yanaştı mı? Sakız ya da şeker vermeye kalktı mı hiç? Ya da arabasına binmeni istedi mi? Belki de okul arkadaşlarından birinin babası rahatsız etti seni. Belki de bir öğretmenin... "

"Hayır," dedi kadın kendinden emin bir şekilde. "Öyle bir şey olsa hatırlardım herhalde. Tabii bu babamın güvenlik kampından öncesi için geçerli. Hımm, birileri bana yanaştı mı acaba... Bilemiyorum. Öyle olsa şekeri kabul ederdim herhalde. Arabaya da binerdim belki. 82 güzel bir yıldı, biliyorsun." Üşümüş gibi ovuşturdu kollarını. "Her şey berbat olmadan önce." Bobby bir süre kadını izleyip bir şeyler söylemesini bekledi. Ama anlaşılan, buraya kadardı. Kadın bütün bildiğini anlatmıştı. Bobby ona inanıp inanmamakta kararsızdı, Çocuklar bazı şeyleri anlarlardı. Mahallede büyük bir olay olmuş, üniformalı memurlar iki ay içinde üç kez kapılarına dayanmış ve kız hiçbir şeyden şüphelenmemiş iniydi? Küçük kızını bu kadar iyi koruduğu için babayı tebrik mi etmek gerekirdi? Yoksa işin içinde daha kötü bir şeyler mi vardı?

Annabelle kafasını kaldırıp baksın diye bekledi Bobby.

Şimdi soracağı soru, en önemlisiydi. Bütün dikkatini

ona vermesini istiyordu.

"Annabelle," dedi kısaca. "Florida'dan neden

ayrıldınız?"

"Bilmiyorum."

"St. Louis'den, Nashville'den, Kansas City'-

den?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum." Yine çaresizce ellerini açmıştı. "Bunları kendi kendime sor-124 inadım mı sanıyorsun? Hiç merak etmedim mi sanıyorsun? Her taşmışımızda geceler boyunca düşünür, nerede yanlış yaptığımı bulmaya çalışırdım. Yaptığım her neyse çok kötü bir şey olmalıydı. Ya da ortada bir irlıdit vardı da ben göremiyordum. Hiç anlayamıyor-dum. Hiçbir zaman da anlayamadım. On altı yaşıma geldiğimde en iyi tahminim babamın paranoyak olduğuydu. Bazı babalar futbol maçlarını seyrederdi. Benimkinin ilgi alamysa para transferleri ve sahte kimliklerdi." "Sence baban aklını mı yitirmişti?" "Sence aklı başında insanlar ailelerini her yıl başka bir yere sürükleyip yeni kimlikler verirjer mi?" Bobby kadının ne demek istediğini anlamıştı. Bu noktadan sonra nasıl devam edeceğini bilemiyordu. "Çocukluğundan kalma hiç fotoğrafın olmadığına eminsin değil mi? Fotoğraf albümü, eski evinizin, komşularınızın, okul arkadaşlarının resimleri falan? Çok işimize yarardı." "Hepsini evde bıraktık. Sonra ne oldu bilmiyorum."

Bobby aklına gelen bir şeyi not etti hemen. "Peki ya akrabalar? Büyükanne, büyükbaba, halalar, amcalar? Aile fotoğraflarınızı saklamış olan, geri döndüğüne sevinecek birileri de mi yok?" Annabelle başını salladı. Hâlâ gözlerini/kaçırı-yordu Bobby'den. "Hiç akrabamız yoktu. B|>yle kolayca kaçmamızın bir nedeni de bu ya. Babam kimsesizdi. Pennsylvania'daki Milton Hershey Yetimhane-si'nde büyümüş. Böyle akademik bir kariyer yapabildiğine göre okulu tebrik etmek gerekir. Anneme gelince; onun ailesi de ben doğduktan kısa bir süre sonra 125

ölmüşler. Araba kazası ya da onun gibi bir şey. Annem onlar hakkında pek konuşmazdı. Ailesini çok özlü-yordu herhalde. 'Aslında," dedi Annabelle aniden, kafasını kaldırarak. "Elinde fotoğraf olabilecek birisi var. Bayan Petracelli. Dori'yle aynı sokakta oturuyor, aynı okula gidiyor, aynı mangal partilerine katılıyorduk. Belki ailemin fotoğrafları bile vardır onlarda. Bak bunu hiç düşünmemiştim. Annemin fotoğrafı bile olabilir." "İyi fikir."

Annabelle bir an duraksamıştı. "Onlarla... konuştunuz mu?" "Kiminle?"

"Petracelli'lerle. Dori'yi bulduğunuzu haber verdiniz mi onlara? Aslında bu korkunç bir haber ama nasıl olduğunu bilirsin, size minnettar olacaklardır

herhalde."

"Tabii," diye mırıldandı Bobby sessizce. "Nasıl olduğunu bilirim... Ama hayır, onlara haber vermedik henüz. Kimliği destekleyecek deliller bulana kadar beklemek zorundayız. Belki de ileride, eşleştirme için DNA örneği gerekince temasa geçeriz aileyle." Anna-belle'i bir an süzdükten sonra, D.D.'nin nefret edeceği bir şeyi yapmaya karar verdi. "Sana gizli bir bilgi vermemi ister misin? Cesetler mumyalanmıştı. Haber merkezlerinin henüz bilmedikleri bir şey bu. Bu yüzden cesetlerle ilgili yeterli bilgi edinebilmek için biraz daha beklememiz gerekecek." "Görmek istiyorum."

"Neyi?"

"Mezarı. Dori'yi bulduğunuz yeri. Oraya gitmek istiyorum."

"Ah hayır," dedi Bobby aceleyle. "Olay mahalli profesyonellere açıktır sadece. Halk gezileri düzenlemiyoruz. Avukatlar, hakimler, D.D., bundan hiç hoşlanmayacaklardır."

Çenesini kaldırıp baktı yine Annabelle. "Ben halktan

biri değilim ki. Potansiyel bir tanığım."

"Kendisinin de ifade ettiği gibi, hiçbir şey görmemiş bir

tanık."

"Belki de sadece hatırlamıyorumdur. Oraya gidince bir şeyler hafızamı tetikleyebilir." "Annabelle, bir cinayet mahallini görmek istemezsin. Şu arkadaşına bir iyilik yap: Onu her zaman yedi yaşındaki, neşeli oyun arkadaşın olarak hatırla. En

iyisi bu." Bobby not defterini kapatıp ceketinin cebine soktu, sonra da suyu bitirip bardağı lavaboya bıraktı. "Bir şey daha var," dedi birdenbire, sanki bu aklına ilk defa gelmiş gibi.

"Nedir?"

"Aslında bilemiyorum. Yani Dori Petracelli 82'-de kaybolmuş. Herkes bu tarih konusunda hemfikir. Aklımı karıştıran asıl nokta, onun kaçırılışının 1980'de gerçekleşen başka bir vakaya çok benziyor olması. Richard Umbrio adında bir adam on iki yaşındaki bir kızı kaçırmış, buraya dikkat, bir çukura kapatmış sonra da. Avcılar şans eseri orayı bulmasa belki de öldürürdü o

kızı."

"Kız yaşamış mı? Hâlâ hayatta mı?" Annabelle heyecanlanmıştı. Bobby ellerini pantolonunun ceplerine sokup evet anlamında salladı başını. "Catherine, Umbrio'nun aleyhinde

tanıklık edip adamı hapse gönderdi. İşin garip yanı da bu ya. Umbrio 82'nin Ocak ayında hapisteydi

1 27

ama yine de... "

"İki vaka birbirine bağlı gibi," diye araya girdi Annabelle. "Aynen." Bobby kadına baktı. "Catherine'le hiç karşılaşmadığına emin misin?" "Sanmıyorum." "Aslına bakarsan o da seninle karşılaşmadığını söylüyor. Ama yine de... " "Nasıl bir tip bu?"

"Ah, senin boylarında. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler. Düşünüyorum da, birbirinize benziyorsunuz bence."

Annabelle bunu duyunca gözlerini kırpıştırdı. Bobby ya şimdi ya hiç, dedi yine.

"Baksana, onunla tanışmak ister miydin? Yüz yüze. Belki ikinizi aynı yerde buluşturabilirsem... Bilemiyorum, bir şeyleri harekete geçirebilir." Annabelle bütün bunları kıpırdamadan dinlemişti. Bobby'nin onunla oynadığını anlamış olmalıydı. Yüzü asılmış, gözleri küçülmüştü. Bobby kadından bir çıkış,

birkaç küfür ya da muhtemel bir fiziksel saldırı bekliyordu. Ama öyle olmadı. Annabelle sessizce duruyordu.

"Sistemden hoşlanmadığın belli," diye mırıldandı sonunda. "Onu anlamak zorundasın ama. Yoksa hayatta kalamazsın." Pırıldayan kahverengi gözlerini Bobby'nin gözlerine dikmişti şimdi. "Catherine nerede yaşıyor?" "Arizona'da."

"Biz mi gideceğiz, o mu gelecek?"

"Bazı nedenlerden dolayı bizim gitmemiz daha

iyi." 128

"Ne zaman?" "Yarma ne dersin?" "Güzel. Bu bize bol bol vakit kazandırır." "Ne için?" "Beni olay yerine götürmen için. Sen benim sırlımı kaşırsan ben de senin sırtını kaşırım. Böyle derler,

değil mi Dedektif?"

Kadın Bobby'yi fena köşeye kıstırmıştı şimdi. Başını sallayıp yenildiğini ilan etti hemen. Ama Anna-belle'in kaskatı duruşunu, inatçı bakışlarını yumuşatmaya bu bile yetmemişti. Bobby geç de olsa, oynadığı oyunun kadını yaraladığını anlamıştı. O ana kadar normal insanlar gibi konuşuyorlardı işte. Belki de Annabelle ondan hoşlanmaya bile başlamıştı. Bir şeyler söyleme gereği hissetti Bobby. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Polislikte yalan söylemek de vardı. Gerekirse bir daha yapacağı bir şey için özür dilemenin anlamı yokm yani. Bobby kapıya yöneldi. Bella da yattığı yerden kalkmıştı. Annabelle kale kapısını açarken köpek Bob-by'nin elini yaladı. Kapı açıldı. Annabelle merakla baktı adama. "Korkuyor musun?" diye sordu Bobby aniden, kilitleri göstererek. "Şans hazır zihinlerden yanadır," diye mırıldandı kadın. "Sorumun cevabı bu değil."

Annabelle bir süre sessiz kaldı. "Bazen," dedi sonra. "Büyük şehirde yaşıyorsun. Kilit şart." Annabelle Bobby'yi süzdü. "Neden ailemin sık sık yer değiştirmesiyle ilgili sorular soruyorsun?"

129

"Bunu sen de biliyorsun."

"Çünkü zanlılar öyle hemen vazgeçmezler. Meçhul bir şahıs altı kızı yıllarca takip edip kaçırdıktan sonra birden kendine yeni bir hobi edinmeye karar vermez.

Babamın bir şeyleri bildiğini düşünüyorsun. Bizi sürekli kaçırmasının bir nedeni olduğunu

düşünüyorsun."

"Kilit şart," dedi Bobby tekrar.

Kadın acı acı gülümsedi bu kez. Nedense Bob-by'nin

yüreğini burkmuştubu. "Ne zaman?" diye sordu

Annabelle.

Bobby saatine baktı. D.D.'yle yapacağı telefon görüşmesini ve savuşturması gereken öfke nöbetini hesapladı. "Seni ikide alırım." Annabelle başını salladı.

Sürgüler kapanırken Bobby merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı.

i 76

76

Dr

Aaha önce hiç polis arabasına binmemiştim. İçeride beni nelerin beklediğini de bilmiyordum. Sert

plastik koltuklar mı? Kusmuk ve sidik kokusu mu? Boston emniyetindeki deneyimim gibi bu da bir hayal kırıklığı olmuştu. Lacivert Crown Vic'in diğer dört kapılı sedan otomobillerden bir farkı yoktu. Mavi renkli döşeme koltuklar. Lacivert halı. İki yönlü bir telsiz ve birkaç düğmeden başka değişik bir şey yoktu yani. Araç yakın zamanda yıkatılmış gibiydi. Paspaslar süpürülmüş, içeriye taze araba kokusu yayılmıştı. Bana özel bir hazırlık mıydı acaba? Teşekkür etmeli miydim bunun için? Yolcu koltuğuna oturup

emniyet kemerini bağladım. Gergindim, ellerim titriyordu. Kemeri ayarlamam kolay olmamıştı bu yüzden. Dedektif Dodge da yardım etmeye yeltenmemiş; herhangi bir yorumda da bulunmamıştı. Bunun için arabanın temizliğinden daha müteşekkirdim açıkçası. Dedektifin yokluğunda bir müşterimin pencere fırfırlarını bitirmekle uğraşmıştım. Ama doğrusu, ipek 131

kumaşı dikiş makinesine takmış, ayağımı pedala basmadan, gözlerimi televizyondan ayıramadan oturmuştum bütün gün. Bütün büyük haber kanalları

saat başı yayın yaptıkları için Mattapan vakasıyla ilgili haberleri kaçırmak imkânsızdı. Ama ne yazık ki çoğu aynı şeyleri söyleyip duruyorlardı. Eski akıl hastanesi arazisinde, yerin altındaki bir odacıkta altı cesedin bulunduğuna dair duyum almışlardı. Cesetlerin küçük kızlara ait olduğu ve bir süredir orada kaldıkları iddia ediliyordu. Polis halen birkaç kanaldan

sorgusuna devam ediyordu. (Ben de o kanallardan biri mi oluyordum şimdi?) Bu noktadan sonra gerisi hayal gücüne kalıyordu. Madalyondan bahsedilmiyordu hiçbir yerde. Dori'den bahsedilmiyordu. Richard Umbrio'dan bahsedilmiyordu.

Dikiş dikmeyi bırakıp internette Umbrio'ya baktım. "Back Bay'de Can Pazarı" başlığı altında buldum aradığımı. Haberde bir gece yarısı polis operasyonundan sağ kurtulan Catherine Gagnon'un daha önce yaşadıkları anlatılıyordu. Küçükken sabıkalı çocuk tacizcisi Richard Umbrio tarafından tutsak edilmiş, Şükran Günü'nden hemen önce avcılar tarafından bulunmuştu.

Ancak asıl kahraman Umbrio değildi bu hikâyede. Haber daha çok Catherine'in kocası ve varlıklı bir hâkimin tek çocuğu olan Jimmy Gagnon'un rehin alma vakası sırasında bir keskin nişancı

tarafından vurulup öldürülmesi ile ilgiliydi. Keskin nişancının adı da

Robert G. Dodge'du.

Kurbanın babası, Hâkim Gagnon, Memur Dod-ge'u Catherine Gagnon'la

işbirliği yapıp oğlunu öldürmekle suçlayıp dava açmıştı.

H77

İşte size, Dedektif Dodge ve Çavuş Warren'ın anlatma zahmetine girmediği küçük bir bilgi daha. Sanla bu kadarı yeterince şok edici değilmiş gibi, başka bir hikâye daha bulmuştum birkaç gün sonrası tarihli. Aşk Yuvasında Kan Gölü... Kısa bir süre önce şartlı salıverilen Richard Umbrio'nun Boston'daki lüks bir otele yaptığı baskın sonucu üç kişi ölmüş, bir kişi de ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştı. Umb-rio iki kişiyi öldürdükten sonra Catherine Gagnon ve yanındaki Massachusetts Polis memuru Robert G. Dodge tarafından vurularak öldürülmüştü. Bu iş gittikçe daha ilginç olmaya başlamıştı. Dedektif Dodge'un yanında otururken hiçbir şey söylemedim. Şimdilik bilgi kırıntılarını bir yere toplu-yordum. Bobby benim geçmişimle ilgili bir şeyler bulmuştu. Şimdiyse ben onun hakkında bir şeyler öğrenmiştim.

Yanımda oturan adama kaçamak bir bakış attım Sol dirseğini kapıya dayamış, sağ eli direksiyonda, rahat bir şekilde sürüyordu arabayı. Polis memuru olarak Boston'm trafiğine bağışıklık kazanmış olmalıydı. Dar sokakların ve park etmiş arabaların arasında zikzak yaparken ısınma turuna çıkmış NASCAR pilotlarına benziyordu. Bu hızla gidersek on beş dakikaya

kalmaz Mat-tapan'da olurduk. O zamana kadar kendimi hazırlayabilir miydim acaba?

Kafamı çevirip pencereden dışarı baktım. Madem o sessizlikten memnundu ben de memnun olabilirdim.

Olay yerine gitmekte neden bu kadar acele ettiğimi bilmiyordum. Ama çok

istemiştim işte. Dori'nin

133

son günleriyle ilgili hikâyeyi okumuştum. Kızın boynundaki, artık eskimiş ve

yıpranmış madalyondan gözlerimi ayıramamıştım. Sonra da zihnim binlerce

sorunun bombardımanına uğramıştı. Muhtemelen onun ailesinin bu yirmi

beş yıl içinde her gece boğuştuğu sorularla aynıydı. Büyükannesinin evinin

önündeki bahçeden kaldırılıp meçhul bir karavana tıkıştırılırken bağırıp

yardım istemiş miydi? Onu kaçıran adama karşı koymuş muydu? Çocuk

kilidiyle kapatılmış kapıları açmaya çalışmış mıydı umutsuzca?

Adam onunla konuşmuş muydu? Madalyonu sormuş

muydu? Onu arkadaşından çalmakla suçlamış mıydı?

Dori madalyonu adama geri vermeyi teklif etmiş miydi? Ya da kendisini bırakıp Dori Granger'ı kaçırması için yalvarmış mıydı?

İşin aslı, bu yirmi beş yıl içinde Dori Petracelli'yi düşünmemiştim pek. Şimdiyse benim yerime onun öldüğünü düşünmek korkunçtu.

Araba yavaşladı. Gözlerimin dolduğunu fark edip utandım. Hemen gözlerimi kırpıştırıp elimin tersiyle sildim yaşlarımı.

Dedektif Dodge kenara çekti. Nereye geldiğimizi bilmiyordum. Çoğunun badanası gelmiş, ön bahçelerinde çimen bile olmayan üç katlı müstakil evlerle dolu bir sokaktaydık. Muhit yorgun ve yoksul görünüyordu. Anlamamıştım.

"Anlaşma şöyle," dedi Dodge, şoför koltuğundan bana dönerek. "Bölgeye giriş sadece iki yerden. Biz, yani polis, olay yerini muhafaza etmek için etraflarına kordon çektik. Ancak medya her iki girişin başında kamp kurmuş bekliyor. En ufak bir yorum ya da

görsel malzeme için birbirlerini öldürürler. Herhalde yüzünün haberlerde görünmesini istemezsin."

Bu düşünce beni o kadar korkutmuştu ki nutkum lutul-muştu.

"Peki tamam ben de öyle tahmin etmiştim. Pekâlâ, pek sevimli bir iş değil ama başka çaremiz de yok." Dedektif arka

koltuktaki, döşemelerle aynı renkteki bir battaniyeye işaret ediyordu şimdi. "Sen yatacaksın, ben de üzerine battaniyeyi örteceğim. Şansımız yaver giderse o leş kargalarının arasından hızla geçip gideriz, kimse de bir şey anlamaz. İçeri girdikten sonra battaniyenin altından kalkarsın. Hava sahası temizlendiği için helikopterle de görüntü alamıyorlar." Kapıyı açıp dışarı çıktı. Bense arka koltuğa geçtim, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etrafında kavuşturdum. Dedektif battaniyeyi açıp üzerime örttü. Birkaç ayarlamadan sonra ayaklarımı ve başımı da örtmüştü. "Tamam mı?" diye sordu Dedektif Dodge.

Başımı salladım. Arka kapı hızla kapandı. Adamın şoför koltuğuna oturduğunu, vitesi ayarladığını duyabiliyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Sadece asfaltın üzerinde kayan tekerleklerin gürültüsünü duyuyordum. Benzin ve oto parfümü karışımı mide bulandırıcı kokuyu duyuyordum.

Gözlerimi kapattım ve o an anladım. Tanımadığı bir aracın içine atıldığında Dori'nin neler hissettiğini anlamıştım. Bir köşeye kıvrılmış, gözlerini kapamış ölmeyi dilerken neler hissettiğini anlamıştım. Yatmadan önce ettiği duaları ettiğini biliyordum. Ve bize iyi geceler öpücüğü vermeye geldiğine hep lavanta kokan 135

annesini özlediğini biliyordum.

Battaniyenin altında ellerimle yüzümü kapattım. Ses

çıkarmadan ağladım. Hayatınızı kaçarak geçirirken

öğreniyordunuz sessizce ağlamayı.

Araba yine yavaşladı. Cam açıldı, Dedektif Dodge

kendisini tanıttı. Sonra da bir soru, bir yorum almak

için arabanın başına üşüşen kalabalığın uğultusunu

duydum.

"Hazır mısın?" diye sordu Dedektif Dodge. Battaniyenin altında yine sildim gözlerimin yaşını. Dori için, dedim kendi kendime, Dori için. Ama aslında babamı ve ondan nasıl nefret ettiğimi düşünüyordum daha çok.

Dodge'un beni arka koltuktan çıkarması gerekiyordu. Polis arabalarını diğer arabalardan ayıran bir özelliği öğrenmiş oluyordum böylece: arka kapılar sadece dışarıdan açılabiliyordu. Çıkmama yardım ederken dalgındı gözleri. Sağ omzumdan arkada bir yere bakıyordu. Bakışlarını takip edince arkamdaki diğer bir arabayı gördüm. Yaprakları dökülmüş, dev bir meşe ağacının iskelete benzeyen gölgesinin altına park etmişti. Arabanın yanındaysa üstünde karamel renkli bir ceket, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde huzursuz bir ifadeyle Çavuş VVarren duruyordu. "Şef memurdur," diye fısıldadı Dedektif Dodge kulağıma. "Onun olay yerine onun izni olmadan giremezdik. Merak etme bana kızgın sadece. Sen kolay bir hedefsin o kadar."

Bana hedef denmesine alınmıştım. Hemen doğrulup omuzlarımı geriye

çektim. Dodge onaylar anla-

rında başını sallayınca asıl niyetinin ne olduğundan şüphelenmeye başladım. Bu, Çavuş VVarren'ın sürekli asık suratından daha çok karıştırmıştı aklımı. Dodge çavuşa doğru yöneldi. Ben de ısınmak için kollarımı göğsümde kavuşturmuş halde peşinden gittim. Akşamüzeri hava karanlık ve serindi. New

Eng-land'ın en güzel mevsimi, yaprak dökümü iki hafta önce bitmişti. Şimdiyse parlak kırmızılar, nefis turuncular ve cıvıl cıvıl sanlar yerlerini çamurlu kahverengilere ve solgun grilere bırakmıştı. Hava nemliydi ve küf kokuyordu. Burnumdan nefes alırken etrafta hafif bir çürüme kokusu alıyordum. Boston Devlet Akıl Hastanesi'yle ilgili bir şeyler okumuştum internette. 1839'da ilk kurulduğunda Boston Deli Hastanesi'ydi adı. 1908'de Boston Devlet Hastanesi olmuştu. Önceleri birkaç yüz hastası ve kendi kendine yeten bir çiftlik görünümüyle hastanenin ortamı Guguk Kuşu'nda anlatılanlardan çok farklıydı.

Ama 1950'ye gelindiğinde hasta nüfusu da üç bine çıkınca plana yüksek güvenlikli iki bina ve etrafına da devasa demir parmaklıklar eklenmişti. Eskisi gibi huzur veren bir yer değildi artık. 1980'de yeni yasalarla birlikte hastane kapatılınca semt halkı derin bir oh çekmişti. İçeri girerken içimde bir ürperti duymayı, korktuğum zamanlarda olduğu gibi tüylerimin diken diken olmasını bekliyordum. 1-95 karayolunun üzerinde yükselen o terk edilmiş Danvers akıl hastanesi gibi ürkütücü, Gotik bir yapıyla karşılaşmayı bekliyordum. Sanki bembeyaz yüzüyle pencerede

belirecek bir hayalet karşılayacaktı beni. İşin doğrusu, bulunduğum yerden

diğer iki bina-

yı göremiyordum. Etrafımızda devasa, asırlık bir meşe ağacı ve dibindeki sık çalılıklardan başka bir şey görülmüyordu. Çalılıkların arasındaki bir patikaya dalan Çavuş Warren'ı takip edip, rüzgârda renk değiştiren altın renkli, sararmış çimenlerin arasından

yürüdük. Manzara bir cinayet mahallinden çok keyifli bir doğa yürüyüşüne yakışırdı bu haliyle. Sonra ayaklarımızın altındaki çamurlu zemin sertleşti. Sağımızda bir açıklık belirmişti. Çöp yığınına benzer bir şey gördüm. Warren bir döküntü yığınının dibinde durdu birden. "Botanikçiler civarı araştırıyorlar," dedi Dod-ge'a. "Aşağıda gördüğümüze benzer bir metal raf daha bulmuşlar. Hastanede bunlardan bir sürü varmış herhalde. Arşiv fotoğraflarını taramakla görevlendirdim bir memuru." "Bunlar hastaneden mi alınmış diyorsun?" diye sordu Dedektif Dodge. "Bilmiyorum ama plastik torbalar... anladığım kadarıyla yetmişlerde devlet hastanelerinde kullanımı yaygmmış."

Çavuş VVarren tekrar yürümeye başlayınca Dedektif Dodge da hemen peşinden gitti. Bense konuşulanları kavramaya çalışarak koşturdum arkalarından. Bir sıra ağacın arasından geçtikten sonra çıktığımız açıklıkta, kurulmuş parlak mavi bir tente gördüm. İlk kez duraksamıştım. Bana mı öyle geliyordu yoksa burası gerçekten daha mı sessizdi? Kuşlar ötmüyor, yapraklar hışırdamıyor, sincaplar cıvıldamıyordu burada. Rüzgâr bile kalmamıştı. Her şey donmuş, bekliyordu sanki. Çavuş Warren emin adımlarla ilerledi. Burada 138

• bulunmaktan hoşlanmadığım fark ettim. Bu beni daha da huzursuz etmişti. Polisleri bile korkutan bir olay yeri.

Mavi tentenin altında iki büyük plastik kova vardı. Warren kapakları kaldırıp ince, kâğıdımsı bir kumaştan yapılmış tulumları çıkardı. Televizyondaki dedektif dizilerinde gördüğüm şeylere benziyordu. "Teknik olarak bilim adamları olay yerinde gereken incelemeleri yaptılar gerçi ama bizim yine de mümkün olduğunca temiz tutmamız gerekiyor," dedi bir açıklama yapma ihtiyacı hissederek. Sonra da bir tulum bana, bir tane de Dedektif Dodge'a

verdi. "Bu tip durumlarda... yeni uzmanlar her an değişik bir şeyle karşımıza çıkabilirler. Bu yüzden her şeye hazırlıklı olmalıyız."

Soma da aceleyle kendi tulumunu giyinmeye koyuldu. Kolları, bacakları nereye soktuğumuzu çıkaramadım bir süre. Dedektif Dodge bana yardım etmek zorunda kalmıştı. Sonra ayakkabılarını ve saçlarını örttüler. Onların işi bittiğinde ben hâlâ tulumu giymeye çalışıyordum. Utançtan yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

Warren tentenin arkasına doğru ilerledi. Yerdeki bir

deliğin başında durdu sonra. Hiçbir şey göremiyor-

dum. Aşağısı zifiri karanlıktı.

Sonra bana döndü çavuş. Mavi gözleri soğuk ve

profesyoneldi.

"Aşağıda gördüklerini kimseyle paylaşamayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu sertçe. "Ne bir

komşuna, ne iş arkadaşlarına, ne de kuaförüne anlatmayacaksın. Bu, kesinlikle gizli kalacak." "Tamam."

"Fotoğraf çekemez, resmini çizemezsin." "Biliyorum." "Ayrıca olay yerinde

bulunduğun için ileride mahkemede tanıklık yapmak üzere çağırılabilirsin. İ

smin artık olay yeri ziyaretçi defterine geçeceği için savunma ve iddia

makamlarının sorgularına davet edilebilirsin."

"Tamam," dedim gerçi ama bunu hiç düşünmemiştim aslında. Mahkeme mi? Sorgu mu? Bunu dert etmeyi daha sonraya bırakmaya karar verdim.

"Ve bu tura karşılık yarın sabah Arizona'da bize eşlik etmeyi kabul ediyorsun. Catherine Gagnon'la tanışacaksın. Elinden geldiğince somlarımıza cevap vereceksin."

"Evet, kabul ediyorum," dedim kısa ve net. Gittikçe daha çok sabırsızlanıyor, daha çok geriliyordum. Çavuş Warren bir fener çıkardı. "Önden ben gideceğim," dedi. "Işıkları açacağım. Bunu görünce siz de inebilir-siniz."

Kadın beni son bir kez süzdü. Ben de bakışlarına aynen karşılık verdim. Çavuş VVarren hakkında yanılmıştım. Ringde karşıma çıksa o kadar da kolay sere-mezdim yere. Ben daha genç, daha hızlı ve daha güçlü olabilirdim. Ama bu kadın sağlamdı. Zifiri karanlık büyük bir mezarlığa gözünü kırpmadan inebiliyordu. Babam olsa çok severdi onu.

Warren'ın kafası aşağıda kayboldu. Bir saniye sonra da içeriden ışık sızmaya başladı.

"Son şansın," diye mırıldandı Dedektif Dodge.

Merdivenin en üst basamağına uzandım. Artık daha fazla düşünmek istemiyordum.

(eni ilk çarpan sıcaklık olmuştu. Aşağısı, yukarılından daha sıcaktı. Toprak duvarlar rüzgâra engel oluyor, kış öncesi ayazı kesiyordu. İkincisi ayakta durabiliyordum rahatlıkla. Hatta kollarımı sallayabiliyor, öne, yana, arkaya yürüyebiliyordum. İçeride iki büklüm durmak zorunda kalacağımı sanıyordum. Oysa Dedektif Dodge'un da inmesine rağmen içeride hâlâ yer vardı. Gözlerim karanlığa alışmış, parlak spot ışıklarıyla iç içe geçen karanlık gölgeleri seçebilmeye başlamıştım. Bir duvarın dibine gidip sert toprağı elledim. "Anlamıyorum," dedim nihayet. "Kimse böyle büyük bir yeri elle kazamaz. İşin içinde makine gücü olmalı. Böyle bir çalışmayı nasıl olur da kimse fark etmemiş?"

Çavuş Warren'ın beni onaylayan konuşması şaşırtıcıydı: "Bir inşaat projesinin parçası olduğunu düşünüyoruz biz de. Drenaj çalışması için ya da döküntülerini doldurmak için açılmış olabilir. Kırkların sonu,

ellilerin başında, sürekli artan hasta popülâsyonunu karşılayabilmek için

yarış halinde yeni binalar yükseliyordu. Sağda solda temeli atılmış ama

bitirilmemiş projeler, malzeme yığınları falan görebilirsin."

"Yani bu çukur önceden resmen bilmiyormuş."

"Olabilir." Çavuş omuz silkti. "Bunu soracak fazla

kimse kalmamış. Elli yıldan söz ediyoruz."

Elimi yukarı kaldırıp tahta tavanı, sonra da birkaç

adım atıp destek direğini elledim. "Peki bütün bunları

o mu yapmış? Yani kendi emeli için?"

"Bizim tahminimiz böyle."

"Epey zamanını almış olmalı."

Karşı çıkan olmamıştı.

"Masraflı," diye devam ettim, yüksek sesle düşünerek. "Tahta, çivi, çekiç. Emek de var. Akıl hastalarından biri böyle organize şekilde çalışıp, buraya rahatlıkla girip çıkabilmiş olabilir mi?" D.D. yine omuz silkti. "Buradaki her

şeyi arazideki inşaat malzemelerini kullanarak yapmış olabilir. Etrafta çimento tozundan tut, pencere çerçevesine kadar her şey var." Yüzümü bumşturdum. "Burada pencere yok ama." "Evet, yok. Buna gerek duymamıştır." Ürpertimi bastırıp karşı duvara doğru yürüdüm. "Sizce ne zaman başlamış?"

"Bilemiyoruz. Kontrplağın üzerinde otuz yıllık bitki gelişimine rastlandı. Bu da bizi yetmişlere götürüyor. Hastane o zamanlar bitmeye yüz tutmuştu zaten. Neredeyse hiç kullanılmaz olmuştu. Bu da akla yatkın." "Peki ne kadar süre çalışmış burada?" "Bilmiyorum." 142 "Ama bölgeyi biliyor olmalıydı." diye devam etlim, ısrarla. "Hastalardan ya da çalışanlardan biri olamaz mı? Yani baksanıza, burayı biliyormuş, malzemeleri nereden toplayacağını biliyormuş. Tekrar tekrar gelebilmiş." "İşin bu noktasında her şey mümkün görimüyor." D.D.'-nin sesinde yine de şüpheci bir hava vardı. Bana öyle gelmişti ki, o da arazinin terk edilmiş olmasından yola çıkıyor, adamın böyle geniş bir alanda elini kolunu sallaya sallaya çalışabilmesine odaklanıyordu.

Bu düşünceyle birlikte yelkenleri suya indirmiştim biraz. Çenemi kaldırıp amatör dedektifi oynamaya devam ettim.

"Malzemeler var demiştiniz?" dedim. "Metal raflar, metal sandalye, plastik

kova."

"Yatak yok mu?"

"Biz geldiğimizde yoktu." "Fener, ocak?"

"Hayır, ama tavanda iki kanca vardı ki bunları da fener asmak için kullanmış olabilir." "Bu kanıya nasıl vardınız?"

"Çünkü kancaları, cesetleri sakladığı metal rafların üstüne asmıştı."

Bir an sendeleyip soğuk, toprak duvara tütündüm ama

hemen çektim elini sonra. "Efendim?"

D.D.'nin ifadesi katılaşmış, bakışları sertleşmişti. "Sen

söyle. Tanık olduğunu iddia eden sensin. Burada ne

görüyorsun?"

"Hiç."

"Arazi, bölge... hiçbiri sana tanıdık gelmiyor

mu?"

"Hayır." Sesim cılız çıkıyordu. "Buraya daha ön-143

ce hiç gelmedim. Bana kalırsa" -- tekrar duvardan destek almaya başlamıştım şimdi - "bana kalırsa insan böyle bir yeri unutamaz." "Doğru," dedi D.D. sertçe. "Bence de unutamaz." D.D.

gelip yanımda durmuştu şimdi. Elini duvara, benim elimin yanma koydu. Sanki bu mezarla benden daha iyi başa çıkabileceğini anlatmaya çalışıyor gibiydi. "Şu anda durduğumuz yerde iki metal rafbu-lunuyordu. Saklamak için kullanıyormuş. Cesetler de oradaydı. Her biri bir çöp torbasında, her rafta üç torba. İki sıra

raf."

Bir an yine sendeleyince tırnaklarım toprak duvara batmış, sert ve sıkı toprak tırnaklarımın arasında

ufalanmıştı. Ve işte o anda hissedebiliyordum. İ çerideki uğursuz hava ürpertmişti beni. Küçük daireler çizerek geri geri yürümeye, bir yandan da gözlerimle yeri taramaya, yerde izler aramaya başlamıştım... Ne izi arıyordum? Boğuşma mı? Kan mı? Yoksa o canavarın, en iyi arkadaşıma tecavüz ettiği noktayı mı arıyordum? Ya da tırnaklarını söktüğü yeri. Ya da boğazını kesmeden önce göğüs uçlarını kerpetenle sıktığı yeri. Babam tarafından hazırlanırken epey mesai harcamış, bir sürü yazı okumuştum. Çocuğunuza 21. Yüzyıl Canavarlarım okumak varken İyi Geceler Ayde-de 'yi okumaya ne lüzum vardı ki? Midem bulanmaya başlamıştı ama kendimi tutmak zorundaydım. Düşüncelerim hızlanmıştı. Yedi yaşındaki çocukluk arkadaşımı hatırlıyordum şimdi. Babamın gösterdiği o olay yeri fotoğrafları canlanmaya başlamıştı gözümde. "Ne yapmış?" dedim, farkında olmadan. "Onları ne kadar süre canlı saklamış burada? Nasıl öldünnüş?

Birbirlerini görmüşler mi? Etraflarında cesetlerle ne kadar kalmışlar burada? "Işıkları kapatın!" Sesim vahşileşiyor, ipe sapa gelmez sözcükler dökülüyordu ağzımdan. "Allah kahretsin, kapatın

şu ışıkları! Onlara ne yaptığını bilmek istiyorum! Bunun nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum!"

Dedektif Dodge ellerimi tuttu. Avuç içlerimi birleştirip kollarımı savurmama engel oldu, sonra da ellerimi göğsüme bastırdı. Hiçbir şey söylemeden öylece durup gri gözleri sabit, gözlerimin içine bakıyordu. Sonra birdenbire içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Omuzlarım çöktü, kollarım iki yanıma düştü. Histeri krizi bitmiş, yerini hissiz bir yumuşamaya bırakmıştı. Yine Dori'yi düşünmeye başlamıştım. Do-ri'yi ve ikimizin de ne kadar harika vakit geçirdiğimizin farkında olmadığı o son yazı. Dori en çok üzümlü

dondurma severdi. Bense elmalı. Annelerimizin aldığı karışık paketlerin içinden kimin sevdiği çıkarsa ona verirdi.

Sokakta kim daha hızlı koşacak diye yarış yapardık. Ben bir keresinde düşüp çenemi kanatmıştım. Dori iyi olup olmadığıma bakmak için geri dönünce ben aniden ayağa fırlayıp ondan önce bitiş çizgisine varmıştım, sırf ben kazandım diyebilmek için. Bütün gün küs kalmıştı bana da, ben yine de özür dikmemiştim. Çünkü o zamanlarda bile kazanmak, arkadaşımın yüzündeki incmmiş ifadeden daha önemliydi benim için. Onun ailesi her Pazar kiliseye giderdi. Ben de onlarla kiliseye gitmek isterdim çünkü Dori beyaz kilise elbisesinin içinde çok güzel görünürdü, ama babam kilisenin cahillere göre olduğunu söylerdi. Ben 145

de öğleden sonra Dori'lere gider, o sabah dinlediği hikâyeleri anlatmasını isterdim. Bu bazen bebek

Musa, bazen Nuh ve gemisi, bazen de İsa'nın mucizevi doğumu olurdu. Sonradan içimde bir suçluluk hissetsem bile diz çöküp dua ederdim onunla birlikte. Dua ederken yüzüne gelen

ifadeyi, dudaklarına oturan o dingin gülümsemeyi görmek hoşuma gidiyordu.

Acaba bu çukurda da dua etmiş miydi? Hayatta kalmak için mi dua ediyordu yoksa Tanrı bir an önce canını alsın diye mi? Ben de dua etmek istiyordum. Dizlerimin üstüne çöküp Tanrıya içimdeki bu büyük yükün birazını alması için yalvarmak istiyordum. Zira sanki bir yumruk içime girmiş yüreğimi sökmeye çalışıyor gibiydi. Bir insan bu kadar çok acıyla nasıl yaşayabilirdi? En iyi arkadaşımın ailesi bunca yıl nasıl katlanmışlardı bu acıya? Hayat böyle mi olmalıydı? Küçük bir kız, ömrü boyunca gölgelerden kaçmak ile karanlıkta erken bir ölümü tatmak arasında bir seçim yapmak zorunda mıydı? Nasıl bir canavardı bunu yapan? Dori neden kaça-mamıştı? O an, annemin babamın ölmüş olması mutlu etmişti beni. Dori'nin başına neler geldiğini bilmek zorunda kalmamışlardı. Babamın verdiği karann, kızının en iyi arkadaşının başına ne işler açtığını bilmek zorunda kalmamışlardı.

Ama hemen sonra bir huzursuzluk doğdu yine içimde. Zihnimin karanlık köşelerinden bir gölge canlandı yine...

O da biliyordu. Bunu nasıl anlamıştım bilmiyorum ama onun da bildiğine emindim. Babanım, Dori'-nin başına gelenleri bildiğini düşününce, etrafımdaki

• dört duvarın üzerime kapanacağını hissettim. Buna daha fazla

dayanamıyordum. Ellerimi kaldırıp başımı tuttum.

"Kurbanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için adli

antropologun raporunu beklemek zorundayız,"

diyordu Çavuş VVarren.

Bense kafamı sallamakla yetiniyordum.

"Sonuçta çok metodik, son derece zeki ve sapkın biri,

aradığımız."

Kısa bir kafa sallama daha.

"Haliyle, o zamanlardan -özellikle de evinizi

gözetleyen o meçhul şahısla ilgili - her şey çok işimize

yarayacaktır."

"Şimdi yukarı çıkmak istiyorum ben," dedim. Karşı çıkan olmadı. Dedektif Dodge önden çıktı. Yukarıda yardım için elini uzattı bana. Bense reddedip kendi başıma tırmandım. Rüzgâr artmış, kuru yaprakların arasında uğuldamaya başlamıştı. Batıcı esintiye doğru uzattım yüzümü. Sonra parmakları yumruk şeklinde sıktım. En iyi arkadaşımın mezarından kalanlar tırnaklarımın altına dolmuştu.

147

14

A

rabaların yanma döndüğümüzde bir devriye memurunun bizi beklemekte olduğunu gördük. Adam Çavuş Warren'i bir kenara çekip alçak sesle bir şeyler söyledi.

"Onu kaç kere gördün?" diye sordu kadın sertçe. "Üç

ya da dört kere." "Neyin nesiymiş?"

"Eskiden burada çalıştığını söylüyor. Bir şeyler

biliyormuş. Ama sadece sorumlu kişilerle konuşmak

istiyormuş."

Warren memurun üzerinden, DedektifDodge ve benim olduğum yere doğru baktı. "Biraz gelir misin?" diye seslendi sonra, tabii ki Bobby'ye. Bobby bana baktı. Bense omuz silktim. "Arabada beklerim ben." Doğru cevap buydu herhalde. VVarren devriye memuruna döndü. "Getir onu. Madem bu kadar çok konuşmak istiyor, bakalım ne diyecekmiş." Ben Crovvn Vic'e dönmüştüm. Rüzgârdan, bu 149

görüntülerden ve kokulardan uzak durmak istiyordum. O keyifli doğa yürüyüşleri aklımdan çıkıp gitmişti. Buldozerleri getirip burayı dümdüz etmelerini istiyordum şimdi.

Yolcu koltuğuna oturup iyice gömülmüştüm. Dedektif Dodge, Çavuş Warren'ın yanına gittiğinde pencereyi araladım biraz. Devriye memuru birkaç dakika sonra çıkagelmişti. Yanında da gür, beyaz saçlı, ihtiyar bir delikanlı getirmişti.

"Adım Charles," diye atıldı adam, Warren'la ve Dodge'la tokalaşırken.

"Charlie Marvin. Üniversitede okurken hastanede çalışırdım. Beni görmeyi

kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Sorumlu memur siz misiniz?" Adam

heyecanla Dedektif Dodge'a dönmüş, ama dedektif başıyla yanındakini

işaret etmişti. Charlie aynı heyecanla Çavuş Warren'a yöneldi bu kez. "Hay

Allah," diye gürledi, ardından da kocaman bir tebessüm patlattı. Bu

adamdan hoşlanmamak zordu gerçekten. "Siz bana bakmayın," dedi

Warren'a. "Cinsiyet ayrımından değil yani. Yaşlı bunağın tekiyim sadece."

Warren güldü. Çavuş NVarren'ı kahkaha atarken

görmemiştim hiç. Ona insani bir hava vermişti bu.

"Tanıştığımıza sevindim Bay Marvin."

"Charlie, Charlie. 'Bay Marvin' babamı hatırlatıyor,

Allah rahmet eylesin."

"Sana nasıl yardımcı olabiliriz Charlie?"

"Mezarları, bulunan altı kızı gördüm haberlerde. Allah

sizi inandırsın, yıkıldım. Burada neredeyse on yıl

çalışmışlığım var. Önce hastabakıcı olarak, sonra da geceleri ve hafta

sonları papaz olarak. Beş altı kez ölüm tehlikesi atlattım. Ama yine de güzel

günlerdi.

Kızların ben buradayken ölmüş olmaları huzursuz

ediyor beni. Hem de çok."

Charlie umutla Warren ve Dodge'a baktı ama

ikisinden de tek bir söz çıkmamıştı. Artık stratejilerini

öğrenmiştim. O sessiz yaklaşımı benim üzerimde de

uygulamışlardı.

"Yani," diye devam etti Charlie hevesle, "çoğu zaman kahvaltıda ne yediğini bile hatırlamayan bunağın teki olabilirim ama o günlerle ilgili hafızam ayna gibi. Birkaç not tutmuşluğum bile var. Bazı hastalar hakkında" - adam

boğazını temizledi, gergindi şimdi -"ve özellikle bir personel hakkında. İşinize yarar mı bilmem ama ben yine de bir şeyler yapmak istiyorum." Dodge göğüs cebine uzanıp bir not defteri çıkardı. Charlie de bundan cesaret alıp elinde tuttuğu küçük bir defteri çıkardı ortaya. Elleri biraz titriyordu ama sesi hâlâ güçlüydü.

"Hastanedeki çalışmalarla ilgili bilginiz var mı?" diye sordu adam dedektiflere.

"Hayır." İlk konuşan Dedektif Dodge olmuştu. "En azından yeteri kadar yok." "İşe ilk başladığımda 1800 hasta vardı," dedi Charlie. "On altı yaşından büyük, her ırktan, cinsiyetten, sosyoekonomik sınıftan hastaya hizmet veriyorduk. Bazılarını aileleri teslim ediyordu ama çoğunlukla polis nezaretinde geliyorlardı. Kompleksin doğu kanadı kronik vakaları için; şu anda durduğumuz batı kanadı ise akut vakalar içindi. Ben hasta kabulde başlamıştım işe. Bir yıl sonra Nöbet Sorumluluğuna terfi edip maksimum güvenlikli 1 binasının L4 biriminde çalışmaya başladım. "İyi bir ekiptik aslında. Eleman eksiğimiz vardı

gerçi - çoğu geceler tek başıma kırk hastaya bakmak zorunda kalırdım -ama işimizi iyi yapardık. Deli gömleği, kelepçe ya da fiziksel şiddet kullanmadık hiç. Çok sıkıştıkça hastanın üzerine atılıp kolunu falan büker, yardım gelene kadar beklerdik. Zaten çoğu zaman bir hastabakıcı hemen yetişip sakinleştirici iğne yapardı.

"Ama hastabakıcıların asıl görevi hastaların huzurlu, temiz ve sağlıklı olmasını sağlamaktı. Doktorların reçetelerine göre ilaçlarını verirdik. Ben kendim kas içi enjeksiyonla ilgili biraz eğitim almıştım. Kastettiğim, kişinin kalçasına sodyum amiral iğnesi yapmak gibi şeyler. Bazen işler tehlikeli haller de alabiliyordu tabii. Hayatta kalabilmek için vücut geliştirmeye bile sardırmıştım bir ara. Ama maksimum güvenlikte yatıyor da olsalar, hastaların en büyük ihtiyacı insanca muamele görmekti bence. Onlarla konuşurdunuz. Sakin ve mantıklı konuşurdunuz. Onların da sakin ve mantıklı olmalarını bekler gibi davranırdınız. Bunun ne kadar işe yaradığını bir bilseniz."

"Ama her zaman da değildir," diye araya girdi Çavuş VVarren. Charlie başını salladı. "Evet, her zaman değil." Parmağını havaya kaldırdı. "İlk seferinde az daha ölecektim -Paul Nicholas. 120 kiloluk dev bir paranoyak ve şizofren. Çoğu zaman tecritte tutuluyordu. Pencereleri

parmaklıklı, içeride sadece uyumak için kalın deri bir matın bulunduğu özel odalardı bunlar. Lastik oda diyorduk o zamanlar. Bir gece işe geldiğimde adamı çıkarmışlardı. Şefim Alan Wood-ward, Paulie'nin sorun çıkarmadığına emindi. "İlk birkaç

saat hiçbir şey olmadı. Vakit gece yarısı olmuş, ben biraz çalışmak için birinci kattaki oda-152

ya inmiştim ki yukarıdan, sanki bir yük treni geçiyormuş gibi gürültüler geldi. Hemen telefona sarılıp imdat sinyali gönderdim ve yukarı fırladım. "Paılie oturma salonuna girmiş, beni bekliyordu. Beni görür görmez üzerime atladı. Ben kenara kaçınca Paılie de kanepelerden birinin üzerine düşüp çenesini vurmuştu. Hemen sonra ayağa kalkıp üzerime sandalyeleri falan fırlatmaya başladı. Bir pinpon masasının arkasına kaçmıştım. Beni yakalamaya çalışıyor, ben kaçıyordum. Pinpon masasının etrafında çizgi filmlerdeki dolanıp duruyorduk yani. Sonunda Paulie bu oyundan sıkıldı tabii. Koşmayı bıraktı. Pinpon masasını parçalamaya başladı. Acı gücüyle hem de. "Abartıyorum sanmayın sakın. Adam öfke ve testosteron yüklüydü. Önce masanın etrafındaki metal çerçeveyi çıkardı, sonra da bütün masayı parça parça etmeye başladı. Şimdi işim bitti diye düşünüyordum. Pinpon masası o kadar da büyük değildi ve Paulie hızlı ilerliyordu. Ama arkaya bir baktım ki iki hastabakıcı salonun kapısına gelmiş bile. '"Yakalayın şunu!' diye bağırdım. 'Sodyum amiral yapın!'

"Ama adamlar öylece kalakalmışlardı. Kapıda durmuş, Paulie'nin yaptıklarını izliyorlardı. Tabiri caizse altlarına sıçacaklardı korkudan. '"Hey!' diye seslendim yeniden. 'Hadi ama çocuklar! ' "Biri öksürdü. Bu da Paulie'nin arkasına dönmesine yetmişti. Bense fırsat bu fırsat, masanın üzerinden atlayıp kolunu yakaladığım gibi büktüm arkadan. Hastabakıcı arkadaşlar da nihayet canlanmış, yardıma koşmuşlardı. Yine de Paulie'yi sakinleştirmek için on 153

dört sodyum amital iğnesi ve iki saat harcamıştık. Haliyle adam uzunca bir süre tecritten çıkamadı. Alın size bir isim. Paıüe

Nicholas!" Charlie hevesle dedektiflere bakıyordu şimdi. Dedektif Dodge daha fazla dayanamayıp ismi deftere not ederken Çavuş VVarren hiç istifini bozmadan duruyordu, kaşlarını çatmış halde.

"Bu hasta, yani Paul 'Paulie' Nicholas, tecritte kalıyordu, değil mi?" "Evet hanımefendi."

"Ve tecritte olmadığı zamanlarda ilaç alıyordu herhalde." "Ah tabii efendim. Onun gibi biri için başka türlüsü düşünülemezdi bile." "Anlıyorum Charlie. Nicholas senin ve bütün personel için büyük bir tehdit teşkil ediyordu. Ama gördüğü muameleye bakılırsa, serbest kalıp dışarı çıkması pek muhtemel görünmüyor."

"Ah hayır. Paul maksimum güvenlikteydi. Bu da 24/7 kilit altında tutuluyordu demek. O hastalar tek başına dışarı çıkartılmazlardı." Çavuş Warren başını salladı. "Aradığımız kişi, Charlie, dışarı çıkabilen biri olmak zorunda. Hem de sık sık. Hastalardan dışarı çıkabilenler var mıydı? Yoksa bu durumda personeli mi araştırmak zorundayız?"

Charlie bir an durup kaşlarını çattı. "Şey, aslında bunu sona saklamak istiyordum ama hatırladığım bir olay var ki... "

"Evet?" diye bastırdı Warren. "1970," dedi Charlie. "Başhemşire Jill Cochran biz üniversitelileri sevmesinin bir nedeni vardı. Tamam güçlü kuvvetliydik ve bu da önemliydi. Ama ay-

uca... genç ve iyimserdik. Hastalarla öylesine değil canıgönülden ilgileniyorduk. Ben daha o zamandan papa olmak istediğimi biliyordum. Akıl hastanesi de dertli ruhlara ulaşmak için iyi bir yerdi. O zamandan öğrenmiştim doğru zamanda söylenen doğru bir sözün neler yapabileceğini. Ama işin aslı, orası elinizi

kolunuzu sallaya sallaya dolaşacağınız bir yer değildi. "Eskiler, yıllardır orada çalışan 'tecrübeli' hastabakıcılar vardı... inanın bana, bazıları hastalardan daha deli olup çıkmıştı. Kendilerini adeta hastaneye kapatmışlar, dışarıda nasıl bir hayat olduğunu unutmuşlardı. Kabulde işe başladığını sıralarda bacağında pis bir bandajla dolaşan bir hasta vardı. İlk gece Nöbet So-rumlusu'na sordum o bandajın ne olduğunu. Hiçbir fikri yoktu. Hastanın bacağında bandaj olduğunun farkında bile değildi. Bunun üzerine hastanın odasına gidip bacağına bakmak istedim. Bandajı çıkarır çıkarmaz cerahat fışkırmaya başladı adamın bacağından. Gözüme bile kaçmıştı. Sonra da yaradan kurtçuklar çıkmaya başlamıştı. "Sonradan öğrendim ki zavallı adamın bacağında iki ay önceden ülserleşme başlamış. Doktor yarayı ban-dajlayıp kapatmış. Kimse de bir daha bakmamış. Tek

bir hastabakıcı bile. Aylardır adam gözlerinin

önündeydi ama görmüyorlardı işte.

"Bu kötüydü tabii. İhmalkârlıktı. Ama bazen işlerin

daha da kötüye gittiği oluyordu."

Charlie sözlerine ara verdi. Yine huzursuzdu. Şimdi

Warren ve Dodge dikkat kesilmişti. Bulunduğum

yerden iki dedektifin de Charlie'nin söyleyeceklerine

ne kadar önem verdiklerini anlayabiliyordum. Ben de

dahil. 92

Emekli papaz derin bir nefes aldı. "Neyse, bir gece yatılı kadın hastalara bakan hemşirelerden biri beni aradı. Keri Stracke. Falanca bugün nöbetçi mi, diye sordu. Evet dedim. Keri adamın

nerede olduğunu sordu. I Binasında biraz dolandım ama adamı görememiştim. Çıkmıştır, dedim. Belki de yemeğe gitmiştir. Uzun bir bekleyiş oldu. Keri, epey garip bir sesle, hemen yanma gelmemi istedi. "Ben yalnızdım. I Binasını bırakıp gidemezdim. Kadına anlatmaya çalıştım ama nafile, yine o tuhaf sesle, başka seçeneğim olmadığını söyledi. Derhal gitmem gerekiyormuş. Ne yapabilirdim ki? Ben de me-raklanmıştım. Gittim. Keri beni girişte karşılayıp tek söz etmeden üst kata çıkardı. Bir hasta odasının önünde durduk. Kapı kapalıydı. Camdan içeri baktım ki bir de ne göreyim, bizim hastabakıcı hastanın biriyle yatakta. Kız on yedi yaşında, gerçekten güzel bir tip ve kaskatı kesilmiş. Bir insanı bu kadar çok öldürmek istediğimi hatırlamıyorum." "Peki ne yaptın?" diye sordu DedektifDodge yumuşakça. "Kapıyı açtım. Adam sesi duyunca kafasını kaldırıp baktı. Her şeyin bittiğini anlamıştı. Kızın üstünden indi, fermuarını çekti ve odadan çıktı. Bense onunla I Binasına kadar gittim ve şefimize haber verdim. Adam hemen kovuldu tabii. Hastaların istismarıyla ilgili nasıl hikâyeler duyuyorsunuz bilmem ama bizim orada bu tarz bir davranışa göz yumulmazdı. Adam'ın işi bitmişti. Bunu o da biliyordu."

"Adam'ın soyadı neydi?" diye sordu Dodge. "Schmidt," dedi Charlie, iç

geçirerek. "Hadise polise bildirildi mi?" diye sordu Çavuş 156 krmz

www.cizgiliforum.com VVarren, kısa ve sert.

Charlie hayır anlamında salladı başını. "İdare bazı

şeylerin duyulmasını istemiyordu."

Warren kaşlarını kaldırdı. "Adam'a ne olduğunu biliyor

musun?"

"Sayılmaz. Ama..." Yine o duraksama. "Birkaç kere daha gördüm onu. Hem de bahçede. Biraz uzaktan görmüştüm ama o olduğuna emindim. Sonunda yanına gidip orada ne halt ettiğini sordum. Alması gereken birkaç evrak varmış. Saat akşam ondu ve bu söylediği pek aklıma yatmamıştı. Ertesi gün Jill Cochran'-a sordum meseleyi. Hiçbir fikri yoktu. Kadın hastalara bir süre dikkat ettik. Kimse bu konuda konuşmuyordu ama hepimiz tetikteydik. Sonra da Adam'ı bir daha görmedim. Ama biliyorsunuz arazi çok büyüktür." Dodge kaşlarını çattı. "Güvenliği sağlamak için devriye gezmez miydiniz?" "Gece kapıları kilitler, 24/7 adam bulundururduk tesiste. Ama... sabahın erken saatlerinde benim gibi hastabakıcılar pek dolaşmazlardı dışarıda. İ lgilenmemiz gereken hastalar olduğu için içeride beklerdik." Charlie omuz silkti. "Birileri girip çıkıyorduysa biz görememiş olabiliriz. Bu daha önce de oldu biliyorsunuz." "Daha önce de mi?" diye sordu Warren. "Arazide bir cinayet işlendi. Yetmişlerin ortasında, kadın hemşirelerden biri öldürülmüştü. Hatırladığım kadarıyla hastabakıcılardan biri, sabah işe geldiğinde kabul binasının penceresinden bakarken görmüş cesedi. Ingrid, inga... Inge. Inge Lovell'dı galiba adı. Tecavüz edilmiş sonra da dövülerek öldürülmüştü. Korkunç bir trajediydi. Polis de çağırıldı ama ortada

tanık yoktu - hastabakıcılar hiçbir şey görmemişlerdi." VVarren başım sallıyordu şimdi. Charlie'nin hikâyesi ona bir şeyler hatırlatmış gibiydi. "Tutuklanan olmamıştı," dedi.

"Dedikodulara bakılacak olursa hastalardan biri yapmış," dedi Charlie. "Çoğunluk bunu yapanın Christopher Eola olduğuna

inanıyordu. Ben de şaşırmazdım hani. Eola, hastabakıcı lığa başladığım ilk zamanlarda yatırılmıştı. Pazarları geldiğimde ara sıra görürdüm onu. Korkunç bir tipti bu Bay Eola. Acımasız delilerden." Dodge defterin sayfalarını karıştırmaya başlamıştı.

"Eola, Eola, Eola."

"Telefon hattından," diye mırıldandı VVarren. İkisi de işkillenmişti şimdi.

"Bize Eola hakkında ne anlatabilirsin?" diye sordu VVarren, Charlie'ye.

Charlie başını yana eğdi. "Bütün hikâyeyi mi istersiniz

yoksa dedikoduyla karışık halini mi?"

"Her şeyi duymak istiyoruz," dedi Warren.

"Eola bize geldiğinde genç bir adamdı. Ailesi yatırmış

diye biliyorum. Çocuğu bırakıp arkalarına bile bakmadan gitmişler, bir daha da geri dönmemişler. Dedikoduya göre Eola'nın küçük kız kardeşiyle uygunsuz bir ilişkisi olmuş. Aile bunu öğrenince ip kopmuş. Güle güle Christopher. "Eola yakışıklı bir çocuktu. Kumral saçlar, parlak mavi gözler. Çok iri yarı değildi. 1.80 ya vardı, ya yoktu, ama zayıf bir çocuktu. Biraz efemineydi desem yalan olmaz. Belki de bu yüzden hastabakıcılar onu bir tehdit olarak görmezlerdi. "Ha, akıllıydı da. Çok da sosyaldi. Eski hayatına 158

baksan kendini ayrı tutardı diye düşünebilirsiniz. Oysa çocuk oturma salonunda takılmayı, hasta arkadaşlarına müzik çalmayı, kitap okumayı falan seviyordu. Daha da önemlisi iyi sigara sarardı. Biliyorum buna artık iyi gözle bakılmıyor ama o zaman

doktorlar, hemşireler, hastalar, yani herkes sigara içerdi. Hatta şöyle söyleyeyim, bir hastayla işbirliği yapmak istiyorsanız ona bir sigara vermeniz yeterli oluyordu. İşler öyleydi o zamanlar. "Neyse, sigaralar çoğunlukla sarmaydı ve çeşitli ilaçlardan dolayı motor becerileri hasar görmüş bazı

hastalar kendi sigaralarını saramazlardı. İşte bu noktada Christopher yetişirdi imdada. Onu ilk gördüğümde yaptığı da buydu. Güneş odasında oturmuş, sırada bekleyen hastalara neşeyle sigara sarıyordu. Garip bir şey ama onunla ilk kez göz göze geldiğimizde ondan hoşlanmadığımı fark ettim. Başımıza bela açacağını hissetmiştim. Gözlerinden belliydi. Köpekbalığı gözlerinden." "Peki Eola ne yapmıştı?" diye araya girdi Dodge. "Neden bir tehdit olarak görülmüştü?" "Sistemi öğrenmişti." Kulak kesilmiştim. Kendime engel olamıyordum. Hemen diplerindeki arabanın içinde oturmuş, kulağımı aralanmış pencereye dayamış, bir çeşit dejavu yaşıyordum. Babamın bir keresinde, benimle aynı notları alan Christopher Eola diye birinden bahsettiğini hatırlıyordum. Tüylerim diken diken olmuştu. "Sistem mi?" diye soruyordu Dodge. "Saatler, vardiya değişimleri, yemek molaları. Ve en önemlisi, ilaçlar. Zavallı Inge'nin ölümüne kadar kimse fark etmemişti. Ama idare biraz araştırınca an-159

laşılmıştı ki, hastabakıcılardan bazıları vardiyalarda uyuyakalıyorlardı. Hem de bir kişi falan da değil. Herkes aynı zamanlarda uyuyordu. Tabii bu başhemşireyi işkillendirmişti. Bir gece kabulde habersiz teftişe geldi Jill. Eola'yı odada, hastabakıcının yemek torbasına bir şeyler karıştırırken yakaladı. Çocuk kafasını kaldırınca Jill'i görmüş ve aniden gülümsemişti. "O bakışı gören Jill ise işinin bittiğini anlamış. Hemen kapıyı kapatıp Eola'yı içeride bırakmış. Eola kadını iyilikle ikna etmeye çalışmış. Aşırı tepki

verdiğini, her şeyi açıklayabileceğini falan söylemiş. Ama Jill dinlememiş. Bunun üzerine Eola hayvanlar gibi böğürerek kapıya yüklenmeye başlamış. Daha iri yarı biri olsa kapıyı aşağı indirirdi ama dedim ya Eola öbür kas yığınlarından değildi. Jill hastabakıcılardan biri gelen kadar çocuğu içeriden on beş dakika tutmayı başarmış. Sonra da basmışlar sodyum amitali. "Sonradan anlaşıldı ki, Eola hasta arkadaşlarından thorazine kapsülleri aşırıp hastabakıcıların yemeklerine kalıyormuş. Dahası arkadaşlarını kışkırtıp yukarıda olay çıkarttırıyormuş. Hastabakıcı meseleyle ilgilenmek için çıktığındaysa o aşağı sıvışıp işe koyulu-yormuş. Tabii Christopher bu suçlamaların hiçbirini kabul etmedi. Ne zaman bir soru sorsanız gülümsü-yordu sadece." VVarren ve Dodge birbirlerine baktılar. "Anlaşılan Eola rahatlıkla dışarı çıkabiliyormuş."

"Herhalde."

"Peki, hangi yılda oluyor bu?" "Eola 1974'te kabul edilmişti." "Kaş

yaşındaydı o zaman?" "Galiba yirmi yaşında falandı."

"Peki, sonra ne oldu?" "Sonunda yakalandı." "Ne yaparken?" "Hastaları isyana kışkırtırken. Bir yolunu bulup tecritteki deri matlardan birini aşırmayı başarmış. Sonra da diğer hastaları arbede çıkarmaya teşvik etmiş. I lastabakıcı üst kata çıktığında ise hastalar adama matla vurup etkisiz hale getirmişler. Ama Eola küçük bir hesap hatası yapmıştı. O zamanlar yatan bir hastamız vardı - Rob George. Eski ağır sıklet boks şampiyonu. İlk iki yılını koma servisinde geçirmişti. Ama üç gün öncesinde ayağa kalkmış, hatta oturma salonuna kendi başına yürüyerek gelmişti. Nöbetçi

hastabakıcı kazasız belasız adamı yatağına götürmüş ama bir saat sonra gelip baktığında adamın yatakta oturmakta olduğunu görmüş. Kendine gelmekte olduğuna karar vermiş bunun üzerine. "Eola'nın isyan çıkardığı gece bütün birim ayak-taymış. Gürültüye bizim şampiyon da kalkmış yatağından. Rob

oturma salonuna girmiş. Yerde baygın yatan hastabakıcıyı görmüş. Sonra da kendisine sırıtmakta olan Christopher'a bakmış. " 'Haberler müthiş adamım,' diyecek olmuş Eo-

la.

"Ve Bay George bir yumrukta yere sermiş Chri-stopher'ı. Sağlam bir sol kroşe. Sonra da yatağına dönmüş. Diğer hastalardan biri aşağı inip alarm ziline basmış. Eola olmadan kimse ne yapacağını bilmiyormuş yani. "Hastabakıcılar gelip ortalığı yatıştırmışlar. Ertesi sabah Rob uyanıp annesini sormuş. Altı hafta sonra da taburcu edildi. O gece olan hiçbir şeyi hatır

lamıyordu. Doktorların söylediğine göre koma halinden çıkan çoğu hastanın ilk hareketleri, kas hafızasına dayalı refleks hareketleri olurmuş. Yatakta doğrulmak gibi. Yürümek gibi. Ya da herhalde eski bir boks şam-piyonuysan sağlam bir sol kroşe gibi."

"Peki, Christopher'a ne oldu?"

"Hasta arkadaşları onu ele verip her şeyi anlattılar. Yönetim de azılı delilerin kapatıldığı Bridgewater'a transfer etti onu. Bir daha da haber alamadım ondan. Ama Bridgewater'da böyle olur. Burası" -Charlie ayaklarının dibindeki yeri işaret ediyordu - "tedavi içindi. Bridgewater ise... bir kez girdin mi bir daha çıkamazsın."

Çavuş VVarren kaşını kaldırdı. "Ne hoş." Charlie omuz silkti. "Eskiden böyleydi işte." "Ama salıverilmiş de olabilir," diye araya girdi Dodge. "Yetmişlerin sonlarına doğru hasta popülâsyo-nu da azalıyordu, değil mi? Yeni kanunlar sadece Boston Akıl Hastanesi'nin değil daha birçok yerin kapanmasına neden oldu." Charlie başını sallıyordu. "Doğru, doğru. Utançtan bence." Başını havaya dikti. "Beni burada tutan şey neydi biliyor musunuz? Dört yıl çalışıp arkasından altı yıl da gönüllü olarak gelmemin nedeni? İnsanların bir akıl hastanesiyle ilgili korkunç hikâyeler anlatmayı sevdiklerini söylemiştim ya. Ama burası iyi bir hastaneydi. Rob George gibi doğru tedaviyle komadan çıkıp sevdiklerine kavuşan hastalarımız oldu. Beni az daha öldürecek olan diğer hasta Benji

adında bir sokak serserisiydi. Yakışıklı bir çocuktu, yakışıklı bir İtalyan aygırıydı ama yabaniydi. Polis getirmişti onu. Benji ilk hafta çırılçıplak halde bir tecrit odasında kalmıştı. 162

• Hiiıün duvarları ve vücudunu kendi dışkısıyla boyamıştı. Bir tek gözleri kalmıştı açıkta. "Bir gün onun bakımını yaparken üstüme çullandı. Başka bir hastabakıcı yetişmeseydi boğacaktı beni. Ama bakın ne diyeceğim. Sonradan iyi bir çocuk olup çıktı. Gerileme diyordu doktorlar. Bir çeşit travma sonucu iki yaşında bir çocuğa dönmüştü. Konuşmuyor, yemiyor, tuvalete gitmiyor ya da giyinmiyordu. Ama ona iki yaşında bir çocukmuş gibi davranmaya başladıktan sonra çok yol kat ettik. Pazarları gelir ona çocuk kitapları okur, aptal şarkılar çalardım. Biraz zaman, tedavi ve ilgi alakayla Benji gözlerimizin önünde büyüyüp adam olmuştu. Üstünü başını giymeye, tuvaleti kullanmaya, çatal bıçakla yemek yemeye, lütfen ve teşekkür ederim demeye başladı. İki yıl içinde öyle bir noktaya gelmişti ki, kurul üyelerinden biri onu Boston

Latin'e bile yazdırdı. Gündüzleri okula gidiyor, geceleri buraya yatmaya geliyordu. Oturma odasındaki kargaşanın ortasında ders çalışırken görebilirdiniz onu. "Benji sonunda mezun oldu, bir iş buldu vvken-dine bir ev tuttu. Bu hastane olmasa bunların hiçbiri gerçekleşmezdi." Charlie üzgünce başını salladı. "İnsanlar bir akıl hastanesinin kapandığını görünce bir

şeylerin başarıldığını sanıyorlar. Burada üç bin kişi tedavi gördü. Hastaneler kapanınca ne oldu peki? Akıl hastalıkları yeraltına sızdı, evsiz barınaklarına ve şehirdeki parklara yayıldı. Vergi mükellefleri için evlerden ırak olsun yeter. Bu büyük bir ayıp." Charlie iç geçirip kafasını salladı yine. Bir an daha geçti. Omuzlarını doğrultup elindeki kâğıdı uzattı. "Eski tesisin haritasını çizdim," dedi Çavuş Warren'a. 163

"Binaları yıkmaya başlamadan önceki halidir. Soruşturmanızda işinize yarar mı bilmiyorum ama o mezar epey eskiymiş gibi geldi bana. Belki bu sayede olay yerini doğru resmin içine koyabilirsiniz." Warren kâğıdı alıp incelemeye başladı. "Bu çok iyi oldu Charlie. Çok işimize yarayacak. Ayrıca zaman ayırıp bizimle konuştuğun için de minnettarız. Sen gerçek bir beyefendisin." Dodge adamın adresini, telefonunu aldı. Konuşma bitmişti. Ancak son anda polis memuru Charlie'yi geri götürürken yaşlı adamın benim olduğum tarafa bakası mtmuştu. Ben oturduğum yerden doğrulup yüzümü pencereye bastırarak kulağımı açıklığa doğru uzatmış halde yakalanmıştım adama. Charlie beni görür görmez durup yanıma yaklaştı. "Affedersiniz bayan," diye seslendi bana. "Sizinle tanışıyor muyuz?" Dedektif Dodge hemen müdahale etmişti. "Soruşturmada yardımını istediğimiz biridir," diye mırıldandı, emekli papazı polis arabasına doğru

götürerek. Charlie arkasını dönüp yeniden bakınca ben pencereyi kapatıp içeri gömüldüm. Charlie Marvin'i tanımıyordum. O beni nereden tanıyordu ki? Polis arabası basıp gitmişti. Ama benim kalbim küt küt atıyordu.

164 15 K

uzey Yakası'na doğru yol alırken ikisi de suskundu. Annabelle yan camdan dışarı bakıyor, kolyesinin ucundaki cam şişecikle oynuyor, Bobby ise gözünü yolda ayırmazken parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu. Bobby bir şeyler söyleme gereksinimi duyuyordu. Kafasında birkaç giriş tasarlamıştı. Merak etme. Sabaha bir şeyin kalmaz. Hayat devam ediyor. Bunlar insanlardan daha önce duyduğu zırvalara benzediği için çenesini açmamaya karar verdi sonra. İşin doğrusu Annabelle'in hayatı gerçekten berbattı ve içinden bir ses, işlerin daha da kötüye gideceğini söylüyordu. Özellikle de Catherine Gagnon'la yüzleştiği zaman. Annabelle'in ismini Catherine'e sırf merakından sormuştu aslında. Annabelle Catherine'i tanımadığını iddia ediyordu ya, Catherine ne düşünüyordu acaba. Oysa Catherine de Annabelle diye birinin varlığından habersizdi. 165

Ancak iki kadın da yeraltı odacıklarını tercih eden avcılara yem olmuşlardı. İki kadının da dış görünüşü inanılmaz derecede benziyordu. Ve ikisi de seksenlerin başında Boston yakınlarında oturmuştu. Bobby arada bir bağ olduğuna inanmaya devam etti. İ nanmak zorundaydı zaten. Anlaşılan ağır toplar da aynı fikre kapılmıştı da Arizona seferine onay vermişlerdi. Herkesin teorisi aynıydı: Catherine ile Annabelle'i bir araya getirebilir-lerse bir şeyler olabilirdi. Bağlayıcı faktör. Ortak payda. Bu bağlantının çözülmesiyle birlikte gerisi çorap söküğü gibi gelecek, Boston emniyeti kahraman olacak, halk huzur içinde uyuyabilecekti.

Başlangıçta bu fikir çok parlak görünmüştü. Oysa Bobby şimdi o kadar da emin olamıyordu. Aklında çok fazla sora vardı. Annabelle'in ailesi neden Massac-husetts'ten ayrıldıktan sonra da kaçmaya devam etmişlerdi? Zanlı Mattapan'daki Boston Devlet Akıl Hastanesinde faaliyet gösterirken ta Arlington'daki Anna-belle'i nasıl bulmuştu? Ve de eski bir tımarhane gönüllüsü olan Charlie Marvin, Annabelle'i nereden tanıyordu? Annabelle Boston Akıl Hastanesi'ne daha

önce hiç ayak basmadığını iddia ediyorken yaşlı adamın onu tanıması garip değil miydi?

Bobby ciğerlerindeki nefesi boşaltıp ensesini ovaladı. Sorulardan kurtulup ne zaman cevaplara geçeceğini merak ediyordu. Bunca sıkışıklık içinde bir sonraki toplantıya kadar bir şeyler bulup geri dönebilecek miydi?

Yanında oturan kadını cesaretlendirecek bir şeyler söyleyip söylememekte kararsızdı hâlâ. Elleri direksiyonda, sürmeye devam etti.

166

Gece iyiden iyiye çökmüş, şehir ikinci hayatına hazırlanmaktaydı. 93 numaralı karayolu önlerinde kıvrılıyor, kırmızı stop lambalarıyla uzun bir kordon pırıldayan gökdelenlere doğru akıyordu. Boston' ın gece manzarasını güzel bulurdu herkes. Bobby hayatını bu şehirde geçirmiş, iş hayatı boyunca bu şehrin sokaklarında direksiyon sallamıştı. Ama o anlayamıyordu bunu. Yüksek binalarsa yüksek binalar. Genelde günün bu saatinde tek isteği eve gitmek olurdu.

"Bir yakınını kaybettin mi hiç?" diye sordu Annabelle aniden. "Bir akrabanı, bir arkadaşım?" Uzun sessizlikten sonra kadının bu sorusu şaşırtmıştı Bobby'yi. "Annemi ve erkek kardeşimi. Uzun zaman

oldu."

"Ah üzüldüm... Ben aslında... Üzücü bir şey bu." "Hayır, hayır, hâlâ hayattalar. Düşündüğün gibi değil yani. Annem bizi terk ettiğinde altı yedi yaşındaydım.

Sekiz yıl falan dayanabildikten sonra erkek kardeşim de gitti." "Öylece çekip gittiler mi?" "Babanım alkolle arası iyiydi."

"Ah."

Bobby bilge bilge omuz silkti. "O zamanlar fazla şansın yoktu. Ya basıp

giderdin ya da kendi mezarını kazardın. Annemle erkek kardeşimin ölmeye

pek niyetleri yoktu herhalde." "Ama sen kalmışsın."

"Ben çok küçüktüm," dedi Bobby, öylesine söylenmiş

bir şey gibi. "Fazla uzağa gidemezdim."

Annabelle bu konuyu açtığına pişman olmuş gibiydi.

"Peki baban ne yapıyor şimdi?"

"Aşağı yukarı on yıldır içmiyor. Onun için zor

oldu ama iyi gidiyor." "Bu harika." "Onunla gurur duyuyorum." Bobby kafasını çevirip genç kadına baktı, gözünün

yoldan ayırmaması gerektiğini bilerek. Bunu neden söylediğini bilmiyordu ama hoşuna da gitmişti. "Benim de içkiyle aram fena değildir aslında. Babamın nasıl bir mücadele verdiğini anlayabiliyorum yani." "Ah," dedi kadın yine.

Bobby ise kafasını salladı. Bu günlerde hayatım en iyi anlatan kelimeydi bu Ah. Bir adamı öldürmüş, adamın dul eşiyle ilişkiye girmiş, alkolik olduğunu fark etmiş, bir seri katille yüzleşmiş ve bütün kariyerini iki yıl içinde raydan çıkarmayı başarmıştı. Elinde kalan tek açıklamaydı bu Ah. "Aileni özlüyor musun?" diye soruyordu Annabelle şimdi. "Sürekli onları düşünüyor musun? Ben açıkçası bu yirmi beş yıl içinde Dori'yi hiç düşünmemiştim. Şimdiyse kafamdan atabilecek miyim, bilmiyorum." "Ben eskisi kadar düşünmüyorum onları. Haftalarca, bazen aylarca hiç aklıma gelmedikleri olur. Ama sonra öyle bir şey olur ki-Red Sox'un şampiyon olması gibi bir şey mesela -ailemi hatırlarım. George ne yapıyor acaba diye düşünürüm. Florida'da bir barda memleketinin takımı kandı diye zevkten dört köşe oluyor mudur? Yoksa bizi bırakıp giderken Red Sox'u da bırakmış mıdır? Belki de şimdi sadece Marlinler için tezahürat yapıyordur. Bilmiyorum. "Sonraki birkaç gün de kurtulamam bu düşüncelerin etkisinden. Aynaya baktığımda George'un gözlerinin etrafı da kırışmış mıdır acaba diye merak ederim. 168

Belki de bira göbekli, kalın enseli şişko bir sigortacı olmuştur. Gittiğinde on sekiz yaşındaydı. Şimdi bir erkek olarak halini gözümde canlandıramıyorum. Bu bazen çarpar beni. Sanki o ölmüş gibi hissederim."

"Onu arıyor musun?"

"Birkaç mesaj bırakmıştım."

"Telefonlarına cevap vermiyor mu?" Annabel-le'in

sesinde şüpheci bir hava vardı.

"Şimdiye kadar hiç vermedi."

"Peki ya annen?"

"Aynen."

"Neden ki? Bu çok saçma. Babanın alkolik olması senin suçun değil ya. Neden seni suçluyorlar?" Bobby gülümsemek zorunda kalmıştı. "Sen iyi bir insansın."

Annabelle kaşlarını çattı. "Hayır, değilim."

Bu, Bobby'nin daha da kocaman gülümsemesine

neden olmuştu. Ama sonra iç geçirdi. Ailesi hakkında konuşmak kötü olmasa da tuhaf gelmişti ona. O son kazadan beridir onları daha da çok düşünür olmuşta. Ve daha da çok mesaj bırakır olmuştu. "Birkaç yıl önce deli doktorunun birine gitmiştim," dedi. "Emir böyleydi çünkü kritik bir hadise yaşamıştım." "Jimmy Gagnon'u öldürmüştün," dedi Annabelle, sıradan bir şeymiş gibi.

"Gördüğüm kadarıyla internetten çıkmamışsın."

"Catherine Gagnon'la yattınız mı?"

"Demek D.D.'yle de konuşmuşsunuz."

"Yani onunla ilişkiye girdiniz," dedi Annabelle şaşırmış

bir halde. Aslında o sadece yem atmıştı ve adam

aptal gibi gelmişti oltaya.

"Catherine Gagnon'la öpüşmekten ileri gitmedik hiç," dedi Bobby sertçe. "Peki ya o dava... " "Düştü nihayetinde." "Tabii oteldeki o çatışma... " "Düştü dediysem düştü."

"Çavuş VVarren o kadından nefret ediyor besbelli," dedi Annabelle. "D.D. ondan ölene kadar nefret edecek." "D.D.'yle yatıyor musunuz?" "Ne diyordum," diye devam etti Bobby, sesini yükselterek. "Ben görevimi yapmış, karısına ve çocuğuna silah dayamış bir adamı vurmuştum sonuçta. Ve birim beni bir deli doktorana gönderdi. Bu adamlar hep annen hakkında konuşmanı ister derler ya, doğruymuş. Kadının tek yaptığı annemi sormaktı." "Pekâlâ," dedi Annabelle, "hadi annenden konuşalım." "Aynen öyle. Ruhumu bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordum. Gerçekten ilginçti. Annem ve erkek kardeşim uzak kaldıkça içsel olarak kendimi suçlu bulma eğilimim de güçlenmişti. Ama deli doktorum önemli bazı konulara parmak basmıştı. Annem, kardeşim ve ben birlikteyken epey sarsıntılı bir hayat yaşamıştık. Onların kaçmak zorunda kalmalarından kendimi sorumlu tutuyordum. Belki onlar da beni geride bıraktıkları için suçluluk duymuşlardır." Annabelle başını sallayıp, boynundaki kolyeyle oynadı. "Bu biraz daha mantıklı. Peki bu konuda ne yapman gerekiyormuş?",. "Tanrı, değiştirebileceğim şeyleri değiştirmem için güç, değiştiremeyeceğim şeyler için cesaret ve 170

Iradaki farkı anlamam için akıl versin. Annem ve kardeşim değiştiremeyeceğim şeylerden olduğu için cesarete daha çok ihtiyacım var." Sapak yaklaşıyordu. Bobby selektörü yakıp çıkışa yöneldi. Annabelle somurtuyordu şimdi. "Peki ya şu öldürme olayı? Onunla nasıl başa çıkacakmışsın?"

"Günde sekiz saat uyumak, sağlıklı beslenmek, bol bol su içmek ve biraz olsun egzersiz yapmam gerekiyormuş."

"Peki, bu işe yarıyor mu?"

"Bilmem. İlk gece bir bara gidip sızana kadar içtim. Hâlâ inşaat halinde bir projeyim diyelim."

Annabelle nihayet gülümsemişti. "Ben de," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de."

Sonra da Bobby arabayı apartmanın önüne park edene kadar hiçbir şey söylemedi. Ve ağzını açtığında sesinde o eski hırçınlık kalmamıştı. Yorgun gibiydi. Eli kapıya gitti.

"Sabah kaçta çıkıyoruz?" diye sordu.

"Onda alırım seni."

"Tamam."

"Bir gece kalırız sadece. Gereken her şeyi biz ayarlarız. Ha bu arada Annabelle, uçağa binebilmen için gerçek fotoğrafının olduğu bir kimliğe ihtiyacın olacak."

"Sorun değil."

Bobby kaşlarını kaldırmış ama çok da üstelememişti. "O kadar da kötü olmayacak," dedi. "İnternette okuduğun haberlere inanma sen. Catherine de herkes gibi bir insan. Zaten biz de sadece

konuşacağız." "Öyle olur herhalde." Annabelle kapıyı açıp kaldırıma çıktı. Ama son anda dönüp Bobby'ye baktı. 171

"Başlangıçta," dedi yumuşak bir sesle, "gazetede öldüğümün haberi çıktığında içim rahatlamıştı. Ölü

olmam rahat etmem demekti. Ölü olmam, gizemli bir umacının beni daha fazla takip etmemesi demekti. Hatta ölü olmak biraz başımı bile döndürmüştü." Durdu, derin bir nefes çekti ve Bobby'nin gözlerinin içine baktı. "Ama bu kadar basit değil, öyle değil mi? O mezarda benim

cesedimin olmadığını bilen bir tek sen, Çavuş VVarren ve ben değiliz. Benim yerime kimi kaçırdığını Dori'nin katili de biliyor. Hâlâ hayatta olduğumu biliyor." "Annabelle aradan yirmi beş yıl... " "Ben artık çaresiz küçük bir kız değilim," diye araya girdi Annabelle. "Hayır, değilsin. Ayrıca zanlının hâlâ faal olup olmadığım da bilmiyoruz. Çukur terk edilmişti. Bu da, başka bir suç yüzünden hapse düştüğünü veya şöyle de düşünebiliriz, insanlığa bir iyilik yapıp geberdi-ğini gösterir belki de. Henüz bilmiyoruz. Henüz." "Belki de durmamıştır. Belki sadece yer değiştirmiştir. Ailem kaçıp durmuştu. Belki de o sürekli peşimizde olduğu içindir."

Bobby'nin buna verecek bir cevabı yoktu. Şu an için her şey mümkün görünüyordu. Annabelle kapıyı kapattı. Bobby ise camı aralayıp kadın içeri girene kadar bekledi. Belki o da biraz paranoyak olmuştu. Sokağı gözleriyle tarıyor, her gölgeye, kıpırdayan her şeye dikkatle bakıyordu. Dış kapı açıldı. Annabelle dönüp el salladı ve aydınlık hole girdi. Bobby genç kadının dış kapıyı arkasından itip kapatmasını ve soma içerdeki kapıyla uğraşmasını izledi. O kapı da açılıp kapandıktan sonra 172

Annabelle'in merdivenlere doğru yöneldiğini görene kadar bekledi.

173 16

B°

(obby toplantıya yine gecikmişti. Bu kez kurabiye Ayoktu yanında ama zaten diğer memurlar Dedek-lif Sinkus'u dinlemekle meşgullerdi de fark etmemişlerdi. Sinkus sözlenildiği üzere 72 - 98 arasında Mat-lapan 3. Bölge yazıcılığı yapmış olan George Robbar-ds'la görüşmüştü. Anlaşılan, Robbards'm günün zanlısı Christopher Eola hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. "Hemşirenin cesedi bulunduğunda hastaneden temin edildiği anlaşılan bir yastık kılıfıyla bağlı hal-deymiş. Sorgu yargıcının raporuna göre kadın boğularak öldürülmüş. Başlangıçta soruşturma Lovell'ın eski sevgilisi -ki yakın zamanda ayrılmışlar - ve hastanede çalışan birkaç elemanın etrafında dönüyormuş. Bir hastanın kimse fark etmeden o kadar uzun bir süre dışarıda kalabileceğine ihtimal verilmiyormuş. Artı, hastaların arasında zanlı olmaya en yakışan adaylar maksimum güvenlikte yatanlar olduğu için, başhekimin bu hastaların sürekli ilaçlı tutulduklarım söylemesi ikna

175

edici bulunmuş olmalı.

"Eski sevgili erken kurtarmış paçayı. Olay anında başka bir yerde olduğuna dair sağlam kanıtları varmış. Üç erkek çalışanla da görüşülmüş ve hepsi Christopher Eola'nın ismini vermiş. Anlaşılan, hangi personelle görüşseler herkes sonunda, 'Yok, bizimkiler böyle bir şeye kalkışamazlar... tabii Eola hariç.' diyormuş.

"O zamanki baş dedektif Moss Williams'mış. Bay Eola'yla şahsen dört kez görüşmüş. Sonradan Rob-bards'a anlattığına göre, Eola'yla konuşmaya başlar başlamaz bunu yapanın o olduğuna kanaat getirmiş adam. Bunu nasıl yaptığını ve onun yaptığını ispat edip edemeyeceklerini bilmiyormuş gerçi, ama adamın Inge Lovell'ı Eola'nm öldürdüğüne dair hiç şüphesi yokmuş. Williams rozetinin üzerine bahse gireceğini bile söylüyormuş. "Ama maalesef rozet karın doyurmuyor. Doğru düzgün bir dosya oluşturamamışlar bir türlü. Görgü tanığı yokmuş, Eola hiçbir şeyi kabul etmiyormuş ve ellerinde sağlam bir delil yokmuş. Williams'ın yapabileceği tek şey, personelden Eola'nm ipini kısa tutmalarını istemekmiş. "Kısa bir süre sonra Eola I Binasında bir çeşit hasta ayaklanması başlattıktan sonra Bridgewater'a nakledilmiş zaten. Vvılliams'm bundan haberi ancak bir yıl sonra falan olmuş ki adam öğrenince deliye dönmüş. Robbards'ın anlattıklarına bakılırsa Williams Brid-gewater naklinin pazarlık konusu yapılabileceğini düşünüyormuş. Belki Eola'yla bir nevi anlaşma yapılmış olsa Lovell ailesi biraz huzur bulabilirmiş en azından. Ama nafile. Boston Akıl Hastanesi kirli çamaşırlarını 176

Kemli halletmeyi tercih etmiş. Bu yüzden kimseye haber verilmemiş." Sinkus boğazını temizleyip elindeki raporu masaya bıraktı. Dedektif arkadaşları kaşlarını çatmış ona bakıyorlardı.

"Anlamıyorum," dedi McGahagin. Sesinin gevşekliğine bakılırsa bugünlük kahveye ara vermiş gibiydi ama yüzünde, florasan ışığı altında uzun vakit geçirmiş insanlara özgü o solgunluk duruyordu hâlâ. "Bunu gerçekten hastalardan birinin yaptığını mı düşüneceğiz yani? Tamam, kabul ediyorum bölgedeki kaçıkları incelemek mantıklı. Ama senin de dediğin gibi, şiddet geçmişi olan hastalar zaten kilitli tutuluyormuş. Ve diyelim ki biri

yolunu bulup dışarı çıkabildi, bir tane de değil, tam altı kızı kaçırmayı nasıl başardı

peki? Ve her seferinde geri dönerek. Bir çukur hazırlamak o kadar kolay mı? Kimse bir şey görmemiş mi?"

"Belki de resmen hasta değildi artık," dedi Sin-kus. "Robbards ilginç bir şey daha anlattı. Seksenlerin başında garip bir moda varmış: kayıp ev hayvanları. Hem de sürüsüne bereket. Şehirde Çomarla Fino kaybolmaya başlarsa ne yapacaksın? Tilki milletinin kökünü mü kurutacaksın? Mattapan'da dört ayaklı avcıların işi ne? O kadar da büyük bir arazi olmasına rağmen."

"Sen ne düşünüyorsun peki?" diye bastırdı D.D. Sinkus omuz silkti. "Bazı katillerin işe hayvanlarla başladığını biliyoruz. Ve Robbards'ın dikkatini çeken bir nokta da, bölgedeki evcil hayvanların kaybolmasının, hastanenin kapılarını kapattığı zamanlara denk gelmesi. İnsan düşünüyor. Boston Devlet Hasta-nesi'nde yatan onca adam hastane kapandıktan sonra

nereye kayboldu? Hepsi mi iyileşmişti yani?

"Ben daha çok eski bir hasta olma ihtimali üzerinde duruyorum. Ve eski hastaların listesini elinize alacak olursanız Christopher Eola'yı en tepeye koymak gerekir. Nereden bakarsanız bakın, adam uyanık ve becerikli. Ve Inge Lovell'ın cinayetinden yırtmayı başaracak kadar da zekiymiş."

"Pekâlâ," dedi D.D., ellerini iki yana açarak. "Beni ikna

ettin. Peki, bunca zamandır neredeymiş bu Bay

Eola?"

"Bilmem. Bir saat önce Bridgevvater'ın başhekimine mesaj bıraktım. Oradan haber bekliyorum."

D.D. meseleyi düşündü. "Git yüz yüze konuş. Eola'nm ismini çok duymaya başladık." Çavuş sonra da Charlie Marvin'le konuşmalarını anlatmaya koyuldu. Papazın Eola kadar eski elemanlardan Adam Schmidt'ten de şüphelenmesini haklı buluyordu. Sonunda derin bir nefes alıp Annabelle Gran-ger'ın ortaya çıkışından bahsetti. Dedektif grubu şaşkın sessizliklerinden çıkıp homurdanmaya başladılar bunun üzerine. "Vay, vay, vay!" McGahagin'in testere sesi, kalabalığın arasından duyuluyordu. "Demek bir tanığımız var."

"Hımm bu biraz fazla iddialı oldu. Ha Bobby?" D.D.

Bobby'ye dönmüş, sanki bütün pisliği onun üzerine atmıyormuş gibi kararlı bakıyordu gözlerini kaçırmadan. Bunun üzerine Bobby de, teşekkür ederim hocam, bakışı attıktan sonra üç günlük gizli faaliyetleri sonucunda su yüzüne çıkan dikkat çekici üç noktayı dedektiflere aktarmaya girişti. Birincisi, Annabelle Granger hâlâ hayattaydı ve

mezarda bulunan madalyon muhtemelen çocukluk arl adaşı Dori Petracelli'ye aitti. İkincisi, bütün bunlar dikkati 82 sonbaharına yö-ın'llıyordu. Çünkü teşhis edilememiş beyaz, erkek bir Binlinin o zamanlar yedi yaşındaki Annabelle'i takip İttiği ve Granger ailesi Flori da'ya kaçınca onun yerine muhtemelen Dori'yi kaçırdığına dair delilleri vardı. Üçüncüsü, Annabelle Granger, 1980'de, yani

Dori IVlıaceİli kaybolmadan iki yıl önce kaçırılıp yerin alımdaki bir çukura kapatılan Catherine Gagnon adındaki başka bir kıza inanılmaz derecede benziyordu. Ancak Catherine'i kaçıran Richard Umbrio 82'nin başlarında hapse girdiği için Annabelle'in vakasından sorumlu olamayacağı açıktı. Bobby konuşmasını bitirmişti. Dedektif arkadaşları ona bakıyorlardı hâlâ. "Evvet," dedi sonunda. "Benim düşüncelerim bunlar

işte."

Dedektif Tony Rock konuştu önce. "Allah kahretsin," dedi. Dün geceki halinden daha kötü görünüyordu. Uzun çalı şma saatlerinden miydi, yoksa annesinin durumundan mı? "Akıllıca bir gözlem." McGahagin D.D.'ye döndü. "Bize anlatmaya niyetiniz var mıydı?" McGahagin 1-0 öne geçmişti şimdi. "Önce Annabelle'in hikâyesini doğrulamamız gerekiyordu," diye karşılık verdi D.D. hemen. "Soruşturmamızda ortaya çıkışı çok ani oldu. Kadının kendisi, söylediklerini ispat edecek belgeler sunamıyordu önümüze. Dedektif Dodge detayları ortaya çıkarmak için çok çalıştı. Ama şimdi bu kadına inanmak istiyo-

rum. Gerçi henüz ben de bütün bunların ne anlama geldiğini kavrayabilmiş değilim."

"Zanlının profiline bunu da ekleyebiliriz," dedi Süıkus. "Metodik ve ayinsel yaklaşımı olan bir avcının peşinde olduğumuz açık. Kurbanlarını kaçırmadan önce uzun süre takip ediyor."

"Richard Umbrio'yla da bir bağlantısı olabilir," diye araya girdi başka bir dedektif. "Umbrio'yla konuşamaz mıyız?"

"Öldü," dedi Bobby, fazla uzatmadan. "Ama hapse girdi demiştiniz." "Walpole'da yattı."

"O zaman özel ilişkileri olmuş olabilir. Bir suç ortağı da

bulunabilir."

"Denemeye değer."

"Ya Catherine Gagnon? Onunla Annabelle Granger arasında bir bağlantı var mı?" "Henüz tespit edebildiğimiz bir şey yok," dedi Bobby. "Ama yarın akşam iki kadının buluşmasını sağlayacağız. Belki yüzleşirlerse... " Omuz silkti. Bazı memurlar onu incelemekle meşguldüler şimdi. Dedektiflerin ayrıntılara karşı merakı bitmez. Memur Dodge'un iki yıl önce Jimmy Gagnon adında bir adamı vurduğunu kimse unutmuş değildi. Özellikle de soyadı sadece tesadüf olamazdı. Ama onlar sormadı, Bobby de bir şey söylemedi. "Charlie Marvin Annabelle'i Boston Akıl Hastanesi arazisinde tanıdı," diyordu D.D. şimdi. "Kadının tanıdık geldiğini söylüyor. Ben Annabelle gittikten sonra adamı yakalayıp birkaç soru sordum. Mattapan'-da onu ya da ona benzeyen birini görmüş

olabilirdi. Ama adam emin olamıyordu. Bir an kadının yüzü ta-

indik gelmişti, o kadar. Bundan bir şey çıkar mı

bilemiyorum. Boston Akıl Hastanesi kapandığında

Anna-lıi'lle daha küçük olduğu için, onunla bölge

arasındaki heı hangi bir bağlantı... "

"Zayıf bir ihtimal," diye tamamladı Sinkus, D.D.'-ıuıu

sözünü.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Toplantı odası yine sessizliğe büründü.

"Peki şu anda tam olarak neredeyiz?" dedi Mc-

(ialıagin, meseleyi toparlamak için.

"Christopher Eola'nın peşindeyiz," dedi Dedek-iıl

Sinkus.

"Kayıp kızlarla ilgili raporumuzu tamamlayacağız," diye ekledi D.D., McGahagin'e dönüp. "Ve," sesi hu kez daha uzlaşmacı çıkmıştı, "1980 - 82 arasındaki /aman dilimini elden geçireceğiz. Akıl hastanesinin 1980'de kapandığını biliyoruz. Dedektif Sinkus'un sayesinde Mattapan'da hayvanların kaybolmaya başladığını biliyoruz, ki bu da ilginç bir mesele. Ayrıca en azından bir failin, Richard Umbrio'nun da bir kızı yerin altındaki bir

çukura kapattığını da biliyoruz. Ve 82 sonbaharında bir adamın Arlington'da bir kızı takip ettiğini ve kısa bir süre sonra kızın en iyi arkadaşının, oraya sadece 40-50 kilometre mesafedeki Lawren-ce'da kaybolduğunu biliyoruz. Bütün bu olayların, en

azından zaman olarak birbirileriyle yakınlığı bile dikkate değer. Hadi şu işi bitirelim. "Sinkus, sen Christopher Eola'nın peşindesin -Boston Akıl Hastanesi'nden sonra nereye gitmiş, ne yapmış, öğren. Şimdi nerede? McGahagin, senin ekibin kayıp kızların listesine devam etsin. Seksenlerin başından başlayarak bütün isimleri incelemenizi, her

dosyanın ayrıntılarını özetlemenizi ve kayıp kızların arasında bir bağlantı

bulmaya çalışmanızı istiyorum. Elinizde kaç isim var?" "On üç." "Tamam,

eşelemeye devam. O kayıp kızlardan herhangi birinin Mattapan,

Christopher Eola, Richard Umbrio ya da Annabelle Granger'la bağlantısı var

mıymış araştırın. Ailelere, kızlar kaybolmadan önce kapılarında isimsiz

hediyeler bulup bulmadıklarını, mahallede röntgenci vakalarının yaşanıp

yaşanmadığım falan sorun. Annabelle'in vakasını örnek kabul edecek

olursak buna uyan başka vakalar olup olmadığını da ortaya çıkarmamız

gerekir. "Catherine Gagnon bağlantısıyla ilgili olarak da, yarın Bobby ve ben

Arizona'ya gidip kendisiyle bizzat görüşeceğiz. Bobby'nin bu durumda" -

D.D. saatine baktı - "Richard, Catherine ve Annabelle'in arasında bir

bağlantı bulması için tam olarak on iki saati var. Pekâlâ, millet, hepsi bu."

D.D. oturduğu yerden kalktı. Geri kalanlar da onu izledi.

Bobby D.D. peşinden çıktı odadan. Onun odasında yalnız kalana kadar konuşmamışlardı.

"Güzel bir sürprizdi," dedi Bobby nihayet.

"İyi idare ettin." D.D. asla özür dilemezdi. Şimdi bile sabırsızdı. "Ne vardı?"

"Bu akşam aklıma bir şey geldi."

"Senin adına sevindim. Bobby yorgunum, karnım aç ve bir duş için ruhumu satarım. Ama gel gör ki, beş dakikaya kadar müfettişle toplantım var. Kafamız bugün dünkünden daha karmaşık olmasına rağmen adamı soruşturmada ciddi yol kat ettiğimize inanıhı mam gerekiyor. Ne konuşacaksan çabuk söyle, çe-| nneyeceğim."

Bobby eliyle keman çalarmış gibi yaptı.

D.D. koltuğa gömülüp somurttu. "Ne?"

"Annabelle Granger'm anlattıklarına bakacak Olursak, ailesi bir akşamüzeri yanlarına sadece beş ba-\ ııl alıp gitmişler. Peki, eve ne olmuş sence?"

D.D. gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum. Ne ol-mu şeve?"

"Değil mi? 82'nin sonundan 83 sonuna kadarki bütün gazete haberlerini taradım. Düşünsene, dayalı döşeli koca ev mahallenin ortasında birden terk edilmiş halde bırakılıyor. Kimse fark etmemiş olabilir mi? Ama gel gör ki haberlerde ya da polis dosyalarında bununla ilgili hiçbir şey yok." "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence ev terk edilmemişti. Bence birileri, belki de Russell Granger geri dönüp gereken ayarlamaları yapmıştı."

D.D. kulaklarını dikmişti şimdi. "Kimsenin fark etmemesi için hızlı olması

gerekirdi," diye düşündü. "Evet, birkaç haftadan fazla sürmemiştir." "Yani

tam da Dori Petracelli'nin kaybolduğu zaman." "Öyle görünüyor."

"Emlak kayıtlarını falan inceledin mi?"

"Şu ana kadar Russell Granger adıyla herhangi bir

emlak işlemi bulamadım."

"Peki Annabellelerin Arlington'daki evlerinin sahibi

kimmiş?"

"Kayıtlara göre Gregory Badington diye biri." "Kim bu Gregory Badington?"

Bobby omuz silkti. "Bilmiyorum. Kayıtlarda ayrıca merhum olduğu da yazıyor. Şimdilik bir akrabasını tespit etmeye çalışıyorum." D.D. kaşlarını çattı. "Demek ev Russell'm değilmiş. Belki de kiracıydılar. Ama yine de haklısın. Mobilyalar, giysiler

falan. Birilerinin bütün bunlarla ilgilenmesi gerekmiştir." D.D. eline bir kalem aldı hemen. "Bay Granger'ın sigorta numarası falan yok mu? Ya da

ehliyet?"

"Ben de onu araştırıyorum. MİT'deki eski patronuyla temasa geçmeye çalışıyorum." "Beni de haberdar et." "Bir şey daha var."

"Nedir?"

"Kurbanların sırasını bilmek iyi olurdu. Senin de dediğin gibi, zaman aralığını daraltmak zorundayız. Bence o altı kızı da aynı zaman aralığına sokmamız

gerekiyor. Bence Dori Petracelli ilk miydi, son muydu, öğrenmemiz şart." D.D. başını salladı düşünceli düşünceli. "Ben Ch-ristie'yi ararım. Garanti vermiyorum ama. Onun da kendince sıkıntıları var. İstediğin bu bilgi ancak altı ceset de incelendikten sonra ortaya çıkabilir." "Evet, anlıyorum." "Russell Granger'ın üzerine gideceksin, değil mi?"

"Evvet."

"Yarın için başka bir şey lazım mı?"

"Annabelle'e, onu saat onda alacağımı söyledim."

"Ah, Catherine Gagnon'la bir tam gün," diye

mırıldandı D.D. "Tanrı bana güç versin."

"Boks eldivenlerini evde mi bırakacaksın?" diye sordu

Bobby ciddi.

D.D. hınzırca gülümsedi. "Bak Bobby, kızlar eğlenceyi sever... "

185

17

(ella'yla koştuk. Hanover'den aşağı, sağa sapıp bir Asürü arka sokaktan geçerek Atlantic Caddesi'nin ışıklarına çıktık. Sonra hızlanıp Christopher Colum-. bus Parkı'na daldık, merdivenleri hızla çıkıp uzun, kubbeli çardağın altından uçarak geçtik ve oradan

aşağı, sokağın karşısına geçip Faneuil Salonu'na doğru yol aldık. Ben nefessiz kalmıştım. Bella'mnsa dili dışarı sarkmıştı.

Ama koşmaya devam ediyorduk. Sanki geçmişten kaçacak kadar hızlıydım. Sanki korkularımla yüz-leşecek kadar güçlüydüm. Sanki irade gücümle Dori'-nin mezarını kafamdan atabilecektim böylece. Hükümet Meydanı'na vurduktan sonra Kuzey Yakası istikametinde geri dönüp korkusuz taksicileri, geceye hazırlanan evsizleri de aştıktan sonra nihayet Hanover Caddesi'ne ulaşmıştık yeniden. Ancak buraya gelince yavaşladık. Nefes nefese apartmanımıza doğru yürüdük. Bella içeri girer girmez koca bir kâse su içtikten sonra yatağının üzerine düşüp mutlu mesut iç

187

geçirerek gözlerini kapadı.

Bense otuz dakika duşun altından çıkmadım. Sonra da pijamalarımı giyip yatağa uzandım. Uzun bir gece olacağa benzerdi. Uzun zamandır ilk kez babamı gördüm rüyamda. Gerilimli bir rüya değildi ama. Şu dev gibi ortaya çıktığı, benimse küçücük kalıp beni rahat bırakması için bağırdığım öfke dolu rüyalardan da değildi. Bu kez yirmi birinci yaş günümden bir

sahneydi. Babam beni Giacomo'da akşam yemeğine davet etmişti. Saat tam beşte buluştuk çünkü zaten oturacak çok yer yoktu ve rezervasyon yapamıyordunuz.

Cuma, Cumartesi akşamlan sadece bir masa için oluşan kuyruk sokağın köşesini dolanırdı. Ama günlerden Salıydı ve sakindi içerisi. Babamın cömertliği tutmuş, ikimize de Chianti ısmarlamış-tı. İkimiz de çok içmediğimiz için şaraplarımızı yavaş yavaş yudumlarken bir yandan da ev yapımı ekmeği biberli zeytinyağına bandırarak yiyorduk. Sonra babam birdenbire: "Biliyor musun, bunun için her şeye değenniş. Bakıyorum da artık büyüdün, güzelleştin. Bir baba, evladı için başka ne ister canım. Onu büyütsün, güvenini sağlasın ve bir gün onun da yetişkin biri olduğunu görsün. Annen de seninle gurur duyardı." Ben bir şey söylemiyordum. Sanki boğazım sıkı-lıyonnuş gibi hissediyordum. Biraz daha şarap içtim. Biraz daha ekmek yedim. Suskun oturduk ikimiz de. On sekiz ay sonra kaldırımdan adımını yola atar atmaz zikzak yapmakta olan bir taksi çarpacaktı babama. Yüzü o çarpmadan öyle dağılmıştı ki ondan

geri 188

kalanları ancak boynundaki kül şişeciğinden teşhis edebilecektim.

Onun arzusunu yerine getirip cenazesini yaktırdım, küllerini de boynumdaki

şişecikteki anneminki-lerle karıştırdım. Sonra da karanlık bir gecede rıhtıma

gidip küllerinden geri kalanları rüzgâra bıraktım. Onca yıla rağmen babamın

bütün malvarlığı beş bavula sığıyordu. Tek bir şahsi eşyası vardı, o da

annemin on dört karakalem eskizinin bulunduğu küçük bir kutu.

Bir öğleden sonra babamın dairesini toparladım. Suyu, elektriği kapattırıp

son birkaç çek yazdım. Dairenin kapısını son kez kapatırken anlamıştım

nihayet. Artık özgürdüm. Ve bunun bedeli her zaman yalnız kalmak

olacaktı.

Bella saat üçe doğru benim yatağıma geldi. Herhalde ağlıyordum. Yanaklarımı yaladıktan sonra yatağın içinde birkaç kez dönüp yanıma

yığıldı. Ben de gecenin geri kalanında yanağım kafasına dayalı, ellerim tüylerine dalmış halde uyumuşum.

Sabah altıda Bella mama istiyor, benimse çişe kalkmam gerekiyordu. Düşüncelerim hâlâ dağınık, gözlerimin altı kararmıştı. Elimdeki işi bitirip faturayı gönderdikten sonra Arizona yolculuğuna hazırlanmam gerekiyordu. Beni bekleyen uzun günü düşündüm. Herkesin bildiği gibi, tanımıyordum Catherine Gagnon'u. Ama polisler yine de ta Phoenix'e kadar gidip bizi buluşturmaya kararlıydılar.

Bilinmeyen bilinmeyenler. Hayatım bunlarla do-189 luydıı tıka basa.

Ve sonra dişlerimi fırçalarken taşlar yerine oturmaya başladı. Arizona'ya gitmemize dört saat kala, bir sonraki adımımın ne olacağını anlamıştım.

Bayan Petracelli kapıyı açar açmaz bir zaman tünelinden çıkmış gibi oldu. Aradan geçen yirmi beş yıla rağmen hiç kilo almamış, saçlarını eskiden olduğu gibi ensesinde toplamıştı. Üzerinde koyu renkli yün bir pantolon ve krem renkli kaşmir bir kazak vardı. Özenle yapılmış makyajı ve kırmızı ojeleriyle hafızamdaki resmin aynısıydı. Yuvasına, ailesine ve görünümüne önem veren tipik bir İtalyan kadınıydı. Camekânlı kapının arkasında beklerken kazağının kolundaki bir tüyü alışım izledim. Elleri titriyordu. "İçeri gel, içeri gel," dedi neşeyle. "Aman Tanrım Annabelle, aradığında kulaklarıma inanamamıştım. Seni tekrar görmek ne güzel. Ne güzel bir genç kadın olmuşsun böyle. Hık demiş annenin burnundan düşmüşsün!" Beni içeri buyur etti ve el kol işaretleriyle mutfağı gösterdi. Mutfak masasının üzerinde dumanı tüten kahve fincanları ve bir tabak kek bizi bekliyordu. Sözlerindeki yapmacık neşeye rağmen tebessümü acıydı. Dori nin çocukluk arkadaşlarına, kaybettiği kızı aklına gelmeden bakabiliyor muydu acaba? Bu sabah internetteki telefon rehberinden Walter ve Lana Petracelli'ye bakmıştım. Arlington'dan VValt-ham'daki küçük bir koya taşınmışlardı. Buraya gelebilmek için taksiciye küçük bir servet ödemiştim ama buna değer diye düşünüyordum. 112

"Beni böyle hemen kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Saçmalama. Eski dostlar için her zaman vakti-mi/ vardır. Süt, şeker? Muzlu kek de ister misin? Dün İkşam yapmıştım."

Süt, şeker ve muzlu kekten aldım. Petracelli'le-ı in (aşındığına seviniyordum. Sadece Bayan Petracel-li Tıin yanında olmak bile korkunç bir dejavu hissi uyandırmıştı içimde. Şayet eski

evlerindeki eski mutluklarında olsaydık fazla dayanamazdım herhalde. "Sizinkiler nasıl?" diye sordu Bayan Petracelli, karşımdaki bir sandalyeye oturup sade kahvesini yudumlamaya başlamadan önce. "Öldüler," dedim yumuşak bir sesle, ardından hemen ekledim: "Birkaç yıl oldu." Sanki bu bir şeyi de-ğiştirirmiş gibi. "Bunu duyduğuma üzüldüm Annabelle," dedi Bayan Petracelli ve ben de ona inandım.

"Bay Petracelli?"

"Uyuyor hâlâ. Yaşlılık işte. Ama hâlâ dışarı çıkıyoruz ara sıra da olsa. Hatta saat dokuzda Vakfın toplantısı var bugün. O yüzden fazla duramayacağım." "Vakıf mı?"

"Dori Petracelli Vakfı. Kayıp vakaları için gerekli DNA testleri için fon sağlıyoruz. Özellikle de, modern tıbbın olanak tanıdığı bu testlere emniyet güçlerinin yeterli kaynağı ya da politik iradesinin olmadığı çok eski vakalar için. dNa testleri yapılmaya başlanmadan önce morglara kaldırılmış kaç tane kalıntı olduğunu

duysan şaşırırsın. Aslında bunlar tam da yeni teknoloji sayesinde çözülebilecek vakalar ama asıl ihmal edilen kurbanlar da bunlar oluyor. Bir soruşturma açılması için kurbanların adına harekete geçecek insanlar gerekiyor ama kimlik teşhisi yapılamadığı için kurbanm haklarım savunacak aileler de bulunamıyor. Vakıf bunu değiştirmeye uğraşıyor işte." "Bu harika bir

şey."

"Dori kaybolduktan sonraki iki sene boyunca ağlayıp durdum," dedi Bayan

Petracelli, sıradan bir şey anlatırmış gibi. "Ondan sonra öfke duymaya

başladım. Zaten öfkenin daha faydalı olduğunu gördüm."

Fincanı kaldırıp kahvesinden bir yudum daha aldı. Hemen arkasından da

ben.

"Dori'nin başına gelenleri öğreneli çok olmadı," dedim. "Kaçırılmış, sonra da haber alınamamış. İnanın bana... hiç haberim yoktu." "Elbette olmaz. Bunlar olduğunda sen daha çocuktun ve yeni yaşantına ayak uydurmakla meşguldün

haliyle."

"Taşındığımızı biliyor muydunuz?" "Evet canım, taşıma kamyonları gelip eşyaları götürdüğü zaman anlamıştık. Dori yıkılmıştı. Açık konuşmak gerekirse hepimiz çok şaşırmıştık. Yani... yakın dostlarınız olarak bize de haber vermenizi isterdik. Ama annen baban zor zamanlar geçiriyorlardı. Senin can güvenliğin için aldıkları bu kararı şimdi çok daha iyi anlayabiliyorum." "Size ne söylemişlerdi?"

Bayan Petracelli başını yana eğdi. Eski günleri hafızasında yeniden canlandırmaya çalışıyor olmalıydı. "Baban bir öğleden sonra bize geldi. Yaşadıklarından sonra aileyi birkaç günlüğüne uzaklaştırmaya karar vermişti. Ben bunu anlayışla karşılamış, sizin için endişelenmiştim. Babansa senin iyin olduğunu ve kü-192

s ıık bir tatilin herkese iyi geleceğini söylemişti. "İlk hafta bunun üzerinde pek durmadım. Senin | okluğun keyfini kaçırdığı için Dori'yi eğlendirmekle 11 "şguldüm daha çok. Sonra bir gece telefon çaldı. Bakındı. Harika bir iş teklifi almış, işi kabul etmeye

karar i ermişti. Yani bir daha geri dönmeyecektiniz. Hatta bir iaşıına şirketiyle anlaşmış, eşyaları kaldırıp yeni adresinize getirmelerini bile istemişti. Her şeyin böyle daha iyi olacağını düşünüyordu. "Yıkılmıştık. Walter'la ben, sizinkilerle görüşmeyi seviyorduk ve tabii siz kızlar çok iyi anlaşıyordunuz. İtiraf etmeliyim ki, aklıma ilk gelen, bu haberi Dori'ye nasıl anlatacağım oldu. Sonradan biraz kızmıştım bile... Keşke sizinkiler son bir kez gelseydi de en azından iki kız doğru düzgün vedalaşsaydı diye düşünmüştüm. Ben aptal değildim - babanın telefondaki konuşmaları tutarsızdı, hangi şehre taşındığınızı bile anlayamamıştık. Özel hayatınıza saygı duymam gerekliğini biliyordum ama gücenmiştim. Ne de olsa dosttuk biz. Hem de yakın dost olduğumuzu düşünürdüm hep. Bilemiyorum... garip, garip bir sonbahardı işte." Bana baktı, başını yana eğdi ve nazikçe sordu soracağını.

"Annabelle ailen taşınmadan önce neler olduğunu hatırlıyor musun? Polisin evinize geldiğini hatırlıyor musun?"

"Biraz. Ön kapıda küçük hediyeler bulduğumu hatırlıyorum. Babamın bunlara ne kadar öfkelendiğini falan hatırlıyorum."

Bayan Petracelli başını salladı. "O zaman ne dü-şüne-ceğimi ben de bilemiyordum. Hatta röntgenciyle ilgili o ihbara inanmamıştım bile. Neden yetişkin bir 193

adam küçük bir kızın yatak odasını gözetlesin ki? O zamanlar hepimiz çok satmışız. Sadece baban anlamış tehlikenin büyüklüğünü. Tabii Bayan VVatts'm tavan arasında yaşayan o tuhaf adamı öğrenince bizler de çok korkmuştuk. Bizim muhitimizde böyle şeyler olmazdı. "Bay Petracelli'yle taşınmayı düşünür olmuştuk. Özellikle siz de gittikten sonra. O hafta da

bununla uğraşıyorduk aslında. Biz rahat rahat ev bakalım diye göndermiştik Dori'yi bizimkilere. Tam bir emlakçıdan çıkmıştık ki telefon çaldı. Arayan annemdi. Dori'nin nerede olduğunu bilip bilmediğimizi soruyordu. 'Nasıl yani?' diye sordum. 'Dori sizin yanınızda.' Sonra uzun bir sessizlik oldu. Sonra da annem ağlamaya başladı."

Bayan Petracelli fincanı masaya bıraktı. Bana yumuşak, af dileyen gözlerle baktıktan sonra gözlerinin yaşını sildi. "Gittikçe daha zor oluyor. Geçecek sanıyorsun ama olmuyor. Hayatım boyunca yaşadığım iki anı ölene kadar unutmayacağım: kızımın doğduğu an ve kaybolduğunu öğrendiğim an. Bazen Tanrıyla pazarlık yapıyorum. O acı dolu anları alacak olursa ben de neşe dolu olanları vermeye hazırım. Tabii böyle istediğin gibi olmuyor. İster istemez bununla yaşamak zorundayım. Şey" - yine keyif gelmişti sesine -"bir dilim daha muzlu kek?" Bir dilim daha aldım. İkimiz de havadan sudan konuşuyormuş gibi devam ediyorduk kahvemizi içip kekimizi yemeye. "Hiç ipucu bulundu mu?" diye sordum. "Dori'-nin kayboluşuyla ilgili yani." Kekin ortasından parmaklarımla bir ceviz parçası çıkarıp fincanın yanma koydum.

194

"Komşulardan biri civarda dolaşan beyaz bir kanı van görmüş. Aklında kaldığı kadarıyla, kısa koyu ıcıık saçlı, beyaz tişörtlü genç bir adam varmış direksiyonda. Komşu adamın bölgede çalışan inşaatçılardan olduğunu sanmış. Ama bundan hiçbir şey çıkarılamadı."

Gözlerinin içine bakabilmek için zorluyordurn kendimi. "Bayan Petracelli, babam Dori'nin kaybolduğunu biliyor muydu?"

"Ben... Şey, bilmiyorum. Ben söylememiştim. O son telefon görüşmesinden sonra babanla bir daha konuşmadık. Düşünüyorum da, garip geliyor bana. Ama o Kasım olanlardan sonra seni ve aileni düşünecek halde değildik.

Kendi ailemizi kurtarmaya çalışıyorduk. Dori'nin kayboluşu haber olmuştu gerçi. İlk birkaç gün bir sürü gönüllü yağmaya başladı akın akın. Polis de sürekli arıyordu. Sizinkiler hikâyeyi gördüler mi bilemiyorum. Neden soruyorsun?" "Bilmem." "Annabelle?"

Gözlerine bakamıyordum artık. Bunu söylemek istememiştim. Niyetim bu değildi. Tek amacım yeniden görüşmek, Dori'nin kayboluşuyla ilgili bilgi edinmek ve en çok da beni bekleyen savaşa hazırlık yapmaktı. Ama bu ferah mutfakta otururken daha fazla devam edemeyecektim buna. Bana baktığında kendi kızını, büyüme şansını bulamayan kızını gördüğünü biliyordum. Ve ben de ona baktığımda annemi, yaşlanma fırsatını bulamayan kadını görüyordum. İkimizin de kaybı büyüktü. "Madalyonu Dori'ye vermiştim," diye devam ettim. "Hediyelerden biri de oydu. Benim için kapıya 195

bıraktığı şeylerden biri. Babam atmamı söylemişti. Ama ben yapamadım. Dori'ye vermiştim onu." Bayan Petracelli bir şey söylemedi önce. Kalkıp tabakları masadan kaldırmaya koyuldu.

"Annabelle, kızımın aptal bir madalyon yüzünden öldürüldüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

"Belki de."

Önce benim fincanımı, sonra da kendininkini kaldırdı. Çok kırılganlarmış gibi dikkatle taşıyıp lavaboya bıraktı. Geri

döndüğünde eğilip elini omzuma koydu. O yumuşak lavanta kokusu sarmıştı etrafımı. "Kızımı sen öldürmedin Annabelle. Sen onun en iyi arkadaşıydın. Ona inanılmaz keyif veriyordun. Doğrusu şu dünyada ne kadar vaktimiz kaldığını hiçbirimiz bilemiyoruz. Hâlâ elimizdeyken sürdürdüğümüz hayatı kontrol edebiliyoruz sadece. Dori sevgi dolu, cana yakın ve keyifli bir yaşam sürdü. Her sabah kalktığımda bunu düşünüyorum. Her gece yatmadan önce bunu düşünüyorum. Kızım yedi yıl boyunca sevgiyi tattı. Bu çoğu hediyeden daha değerli. Ve sen de o hediyenin bir parçasısm Annabelle. Bunun için sana teşekkür ederim." "Çok üzgünüm," dedim.

"Şşş... "

"Ne kadar cesursunuz... " "Ben bana dağıtılan eli oynuyorum sadece," dedi Bayan Petracelli. "Bunun cesaretle ilgisi yok. Annabelle seninle konuşmak çok keyifli. Dori'yi tanıyan birilerini bulmak bazen çok güç oluyor. Aramızdan

çok küçük yaşta ayrıldı've çok da uzun zaman oldu... Ama zamanım

kalmadı canım. Toplantıya yetişmem gerekiyor."

"Tabii, tabii." Zor da olsa sandalyeden kalkıp Bayan Petracelli'nin arkasından kapıya kadar gittim. Salondan geçerken Bay Petracelli'yi merdivenlerden aşağı inerken gördüm. Üzerinde koyu renkli bir pantolon, mavi kareli bir gömlek ve lacivert bir hırka vardı. Bana bir bakış attı, sonra 180 derece dönüp elinde boş kahve lincanıyla merdivenlerden yukarı yöneldi.

Bayan Petracelli'ye baktığımda kocasıyla ilgili yalanın yüzündeki çizgilere yansıdığını fark ettim. Tek bir söz söylemeden elini sıktım. Ama kapıda son bir şey gelmişti aklıma. "Bayan Petracelli," dedim, "sizden bir resim alabilir miyim

acaba?"

197

18 P

hoenix Uluslar arası Havaalanı beyaz bermuda şortlu, geniş hasır şapkalı, rengârenk giysiler içinde insanlarla doluydu. Bavulumuzu bitmek bilmeyen uzun bir terminalde sürüklerken aileleri, iş adamlarını ve grup grup gençleri sollayarak geçiyorduk hızla. Benim aklımda kaldığı kadarıyla Arizona demek parlak güneybatı renkleri, dans eden kokopelli bebekleri ve kızıl pişme çömlekleri demekti. Oysa havaalanının mimarlarına bunu anlatan olmamıştı herhalde. İçinde koşturduğumuz terminal grinin bütün kasvetli tonlarına boyanmıştı. Yürüyen merdivenle aşağı inmekse tek kelimeyle insanın içini karartıyordu. Koyu renkli beton duvarların arasında kendinizi bir zindandaymış gibi hissediyordunuz. Bütün bunlar, içinde bulunduğum ruh halini iyi-leştirmemişti haliyle. Kaç. diye düşünüyordum. Hâlâ fırsatın varken kaç.

Dedektif Dodge geldiğinde ben de Petracelli'ler-den daha yeni dönmüştüm. Eşyalarımı deliler gibi sırt

199

çantama tıkıştırmaya çalışırken dedektifi aşağıda bekletmiştim. Sonra da Bella'yı yolda bir veterinere bırakmamız gerektiğini söylemiştim.- Çantamı taşımaktan, yerinde duramayan

köpeğimi arka tarafa yerleştirmekten gocunmamıştı. "Neden bana Bobby demiyorsun," demişti veterinere giderken. Bella'yı oraya bıraktık -veteriner asistanı onu alıp götürürken son bir kez bakmıştı bana umutsuzca - sonra da yolumuza devam ettik. Havaalanına vardığımızda D.D.'yi her zamanki kasvetli haliyle bizi beklerken bulduk. "Annabelle," dedi beni kısaca selamlarken. "D.D.," diye karşılık verdim ben de. Dik dik bakmaya devam etmişti. Aslında kocaman mutlu bir aile gibiydik. Uçağa binene kadar. D.D. evrak çantasını açıp bir sürü dosya çıkardı ve işe koyuldu. Bobby'nin de ondan aşağı kalır yoktu. O da kendi dosyalarını ve kalemlerini çıkarmış homurdanarak çalışmaya başlamıştı. Bense bir süre People dergisinin kapaklarma bakmış, sonra da Sky Mall'un evcil hayvan ürünlerine sar-dırmıştım. Belki Bella'ya güzel bir hediye alırsam affederdi beni. Aslında bir şeylerle meşgul olmaya çalışıyordum çoğunlukla. Daha önce uçağa hiç binmemiştim. Babam uçaklara inanmıyordu. "Çok pahalı," derdi. Ama aslında çok tehlikeli demek isterdi. Uçmak için bilet almak gerekirdi ki bu da izinizin bulunması anlamına geliyordu. Haliyle peşin parayla alınmış eski püskü arabaları tercih ederdi. Şehrin dışına çıktığımızda ise yol üstündeki bir hurdalığa uğrardık. Bay bay aile otomobilimiz. 200

I loş geldin yeni uçan teneke. Söylemeye gerek yok gerçi ama bazı arabalar dikerlerinden daha sağlam çıkardı. Babam frenleri onarmakla, radyatörleri değiştirmekte ve camları, kapıları, lamponları bantlayıp yapıştırmakta usta olmuştu. O zamanlar mürekkep yalamış bir matematikçinin böyle hu el becerisine sahip olması düşündürmemişti beni. Bütün icatların anası ihtiyaçtan mıydı? Belki de bilmek istemediğim şeyleri bilmek istemiyordum işte.

Örneğin, mademki eski evimizi bir taşıma şirketi taşımıştı neden çocukluğuma ait eşyaları bir daha görememiştim? Nihayet havaalanı çıkışma gelmiştik. Kalın buzlu camlar önümüzde açıldı. Bizi ilk karşılayan, dışarıdaki sıcak hava dalgası olmuştu. Ardından şoför üniformalı bir adam bize doğru gelmeye başlamıştı, elinde Bob-by'nin isminin yazılı olduğu beyaz bir afişle. "Bu da ne böyle?" diye sordu D.D., şoförün daha fazla yaklaşmasına engel olarak.

Adam durmuştu. "Dedektif Dodge? Çavuş VVar-ren? Lütfen beni takip edin." Yolun karşısında park etmiş bekleyen siyah bir limuzine işaret ediyordu. "Bunu kim ayarladı?" diye sordu D.D. aynı aksi ses tonuyla. "Bayan Catherine Gagnon elbette. Çantalarınıza yardım etmemi ister misiniz?" "Hayır. Olamaz. Bu mümkün değil." D.D. Bob-by'ye dönüp olayın ciddiyetini ortaya koyan bir ifadeyle: "Teşkilat kurallarına göre memurlar bedava mallar 201

ya da hizmetlerden yararlanamazlar. Bu da servise girer." "Ben polis memuru değilim ama," diyecek oldum. "Sen," dedi çavuş sertçe, "bizimle birliktesin." D.D. yürümeye devam etti. Bobby de arkasına takıldı. Bense ne yapacağımı bilemez halde, şaşkın şoföre özür mahiyetinde omuz silktikten sonra peşlerinden koşturdum.

Bir taksi için yirmi dakika beklemek zorunda kalmıştık. Koltuk altımda tomurcuklanan terin sırtımdan akmaya başlamasına yetmişti bu. New England'lı ailemin daha serin bir iklime kaçana kadar ancak dokuz ay dayanabildiğini hatırlamıştım. Taksiye biner binmez Scottsdale'de bir adresi sordu D.D. Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu şimdi. Eski Back Bay sakini, yeni Scottsdale'li, limuzin göndermeye hevesli. Catherine Gagnon zengindi. Pencerelerine bir şey yaptırmak ister miydi acaba diye düşünürken yakaladım kendimi. Sonra da gülmemi bastırmak için elimi ağzımla

kapattım. Pek iyi değildim galiba. Uçaktan mıdır, yol arkadaşlarımdan mı, yoksa ilk uçak yolculuğumun gerginliğinden midir bilinmez,

kamım ağrımaya başlamıştı. Ellerim de titriyordu ara sıra. Herkes bu kadınla tanışmamı istiyor, ama nedenini anlatmıyordu. Catherine Gagnon hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemiştim oysaki. Gel gör ki, Boston şehri iki dedektif ve bir sivilin beş bin millik gidiş dönüş uçak yolculuğu artı Phoenix'te bir gece konaklamanın masraflarını karşılamaya kararlıydı. Bobby ve D.D.'nin bildiği, fakat benim bilmediğim neydi? Madem bu kadar zekiydim neden hâlâ kendimi piyon gibi

hissediyordum?

Başımı sıcak cama dayadım. Bir bardak su için neler vermezdim şimdi? Kafamı kaldırdığımda Bob-by'nin anlaşılmaz bir ifadeyle beni izlemekte olduğunu fark ettim. Hemen kafamı çevirdim. Taksi sola sapmıştı. Toprak,

mor tepelerin arasından slalom yapıyordu. Dev saguaroların, gümüşi kreozot çalılıklarının, kırmızı uçlu kaktüslerin arasından geçiyorduk. İlk geldiğimizde annemle ben manzaraya bayılmıştık. Ama hiç alışamamıştık aslında. Sanki burası bir başkasının eviydi. Karlı dağlara, sık ormanlıklara ve granit kayalıkları bilirdik biz. Bu korkunç, yabancı güzellikten anlamazdık. Taksi beyaz badanalı bir duvarın dibinden devam etti yoluna. Sağımızda kara, demir kapılar görülüyordu. Araba sonra yavaşladı, kapılara yöneldi. Dış kapının üzerine bir hoparlör yerleştirilmişti. "Çavuş D.D. VVarren'ın geldiğini söyle," dedi D.D.

Taksici söyleneni yaptı. Kapılar yavaş yavaş açılınca yeşilin bin bir tonuyla dolu bir harikalar ülkesine giriş yaptık. İki tarafı geniş yapraklı ağaçlarla dizili kıvrılan yolu takip edince ortasında bir çeşme ve genişçe bir çiçek tarhı bulunan daire şeklinde bir açıklığa çıkmıştık. Hemen arkasındaysa İspanyol Misyoner tarzında inşa edilmiş kocaman bir malikâne yükseliyordu. Solda kaim kerpiç duvarlar ve maun çerçeveli yüksek pencereler yer alıyordu. Sağ taraf da aynıydı ama fazladan camdan bir avlu ve kapalı havuz olduğunu tahmin ettiğim bir bina daha vardı burada. "Yüce Meryem," diye mırıldandım. Sonra da bu gizemli Bayan Gagnon'un pencere işini kapmanın ha-203

yalini kurarken yakalayıp ayıpladım kendimi. Şu pencerelerin büyüklüğüne bakın. Yeni bir iş. Bol para...

"Back Bay zamanlarından kalma paralarla," dedi Bobby alçak sesle. D.D. yüzünde gergin bir ifadeyle etrafı süzüyordu. Şoföre parasını verdikten sonra fatura istedi. Uzun yoldan yürüyüp ceviz ağacından devasa kapıların önünde durduk. Bobby kapıyı çalma şerefini üstlenmişti hemen. D.D. ve bense geride kalıp sıkılgan misafirler gibi bavullarımıza tutunduk sıkıca. "Burayı sulamak kaça patlıyordur acaba?" diye başladım gevelemeye. "Bahse varım bahçıvanlara verdiği para benim ödediğim kiradan yüksektir. Yeniden evlenmiş mi bu kadın?"

Sağ taraftaki kapı açılmıştı. Kır saçlı, tıknaz cüsseli ve hizmetçi üniformalı Latin görünümlü bir kadm çıktı karşımıza.

"Çavuş Warren, Dedektif Dodge, Senorita Nelson? Böyle buyurun lütfen. Senora Gagnon sizi kütüphanede bekliyor."

Kadın bavullarımızı alırken uzun yol geldiğimiz için, içecek bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Hepimiz otomatik pilota

bağlamıştık galiba. Bavullarımızı kadına teslim ettik, bir şey istemediğimizi söyledik, sonra da

kadım takip edip giriş salonundan malikâneye doğru yöneldik. Yürüdüğümüz geniş, krem renkli holün duvarları Meksika tarzı çinilerle döşenmişti. Dört metrelik tavan koyu renkli, ahşap direklerin üzerinde duruyordu. Ayaklarımızın altındaki zemin de aynı şekilde ahşaptandı. 204

Bir keme altından, kapalı bir havuzdan, bir sürü ani ikanın arasından geçtik. Evin dış görünüşünden za-l ıı belliydi ya, içini görünce daha bir emin olmuştum: allın ine Gagnon paraya para demiyordu anlaşılan. Tam da bir hol daha ne kadar uzun olabilir diye w .mımeye başlamıştım ki, hizmetçi sola dönüp bir ılı yüksek ceviz kapının önünde durdu. Kütüphane ıiası olmalıydı.

I lizmetçi kapıyı çaldı. "Girin," dedi içeriden, kısık bir ses. Kapıların açılmasıyla birlikte meşhur Catherine < Ingnon'u da ilk kez görmüş oldum.

205 19 C

atherine günışığıyla yıkanan pencerelerin önünde duruyordu. Arkasındaki parlak ışık yüzünü karartmış, sadece uzun, koyu renk saçlı ince bir siluete çevirmişti görüntüsünü. Karnında kavuşturduğu ince kollan dikkatimi çekmişti. Uzun eteğinin üzerinden

geniş basenleri ortaya çıkmıştı. Belinde düğüm yaptığı çikolar ta renkli kolsuz gömleği yuvarlak omuzlarını gözler önüne seriyordu. Bobby'ye kaçamak bir bakış attım. Sanki Cathe-rine'den başka her yere bakıyordu. Oysa kadın gözlerini onun üzerinden alamıyor, sanki adamın göğsünü okşuyormuş gibi sürüyordu bir

elini diğer kolunun üzerinde. Odadaki gerginlik had safhadaydı ve kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. "Catherine," dedi Bobby sonunda, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi kısa keserek. "Bizi kabul ettiğin için sağ ol."

"Sözüm söz." Kadının bakışları bir an benim üzerimde durduktan sonra

devanı etti. "Umarım yolculu-207

ğunuz iyi geçmiştir."

"Şikâyetimiz yok. Nathan nasıl?"

"Harika, teşekkür ederim. Çok iyi bir özel okula

gidiyor. Ondan çok umutluyum." Yüzünde bilmiş bir

ifadeyle gülümsemeye başlamıştı şimdi kadın. Bir

yandan da kolunu okşamaya devam ediyordu.

Sonunda D.D.'ye döndü.

"Çavuş Warren." Sesi eksi on dereceye düşmüştü birden.

"Uzun zaman oldu," dedi D.D.

"O kadar uzun değilmiş demek."

Bakışları bana geri döndü, sanki D.D.'den uzaklaşmak

için bir bahane arar gibi. Ama bu kez daha dikkatli

bakıyor, tepeden tırnağa süzüyordu beni. Bense

cesaretimi yitirmemeye çalışıyor, ama ucuz bluzumu, yırtık pırtık kotumu, salaş omuz çantamı düşünmeden edemiyordum. Kirayı denkleştirebilmek için iki işte birden çalışıyordum. Kuaförde

geçirilen saatler, pahalı giysiler. Bunlar onun gibi rahat kadınlara göreydi, benim gibi işçi takımına göre değil. Yüzündeki ifadeyi hâlâ tam olarak seçemiyor-dum gerçi ama hafifçe ürperdiğini fark ettim. Bu buluşmanın benim için olduğu kadar onun için de zor olduğunu fark ettim.

Odanın ortasındaki koyu renkli ahşap masaya döndü aceleyle. "Başlayalım mı?" Önce oturmamız için deri koltuklara işaret etti. Ardından da odada olduğunu ancak o zaman fark ettiğim yaşlıca, kır saçlı bir beyefendiyi göstererek: "Dedektif Dodge, Çavuş VVar-ren, sizi avukatım Andrew Garson'la tanıştırmak isterim. Bize katılmasını ben rica ettim." "Suçluluk duygusu mu?" diye sordu D.D. belli 208

belirsiz.

Catherine gülümsedi. "Katoliklikten işte." Sonra bir koltuğa oturdu. Bense tam karşısına geçtim. Oturmadan hemen önce, saçlarını biraz da meydan okurcasına savuruşu bende bir dejavu hissi uyandırmıştı. Ve o anda fark ettim. Gerçekten de bana çok benziyordu.

Bobby ses kayıt cihazını çıkarıp masanın ortasına bıraktı. Catherine avukatıyla bakıştı. Adamın ses etmemesi üzerine o da bir şey söylemedi.

D.D. de bu

arada hazırlıklarını yapıyor, küçük bir kale kurmaya çalışır gibi diziyordu evrakları önüne. Hiçbir şey yapmadan oturan bir tek Catherine ile bendim. Bu tuhaf partinin onur konukları olarak bekliyorduk. Bobby kayıt cihazının düğmesine bastı. Tarihi, yeri ve hazır bulunan kişilerin isimlerini kaydetti öncelikle. Sıra benim

adıma geldiğinde tam "Annabelle" diyecekti ki, hemen toparlayıp "Tanya Nelson" demeyi başarmıştı. Bunu çok takdir etmiştim. Ön bilgilerle başlandı. Catherine Gagnon eskiden Boston'da falanca adreste oturduğunu onayladı. 1980 yılında evden okula doğru yürümekteyken bir

araç yanma çekmiş, bir adam camdan ona seslenmişti. "Hey tatlım. Bir saniye bakar mısın? Kayıp köpeğimi arıyorum da." Catherine daha sonra kaçırılışım, kurtarılışını ve de 1981 Mayısında kendisini kaçıran kişi olan Richard Umbrio'nun yargılanışını anlattı. Olaylar zincirini ardı ardına sıralarken sesi ruhsuz ve biraz da sıkkın çıkıyordu. Hikâyesini pek çok kereler anlattığı besbelliydi.

"Peki 81 'deki mahkemenin sonuçlanmasından sonra Bay Umbrio'yu bir

daha gördünüz mü?" diye 209 krmz

www.cizgiliforum.com sordu D.D.

Avukat Carsoıı hemen elini kaldırdı. "Cevap

vermeyin."

"Bay Carson... "

"Bayan Gagnon nezaket gösterip, 1980 Ekim ve Kasım ayları arasındaki kaçırılış süreciyle ilgili somlarınızı cevaplamayı kabul etmiştir," diye açıklamaya girişti avukat. "1980'de Bay Umbrio'yu görüp görmemesi bu konuşmanın maksadım aşar." D.D. çok sinirlenmişti. Catherine ise gülümse-mekle yetindi.

"Bay Umbrio'yla birlikteyken 1980 Ekim ve Kasım ayları arasında," diye eklemişti vurgu için, "işlediği başka suçlardan, kaçırdığı başka insanlardan bahsetmiş miydi size?"

Catherine kafasını salladı. Sonra kayıt cihazını hatırlayıp geç de olsa, "Hayır," dedi. "Boston Devlet Akıl Hastanesi'ne hiç gitmiş miydiniz?" Carson yine elini kaldırdı. "Bayan Gagnon, 1980 yılının sonbaharında Boston Devlet Akıl Hastanesi'ne hiç gitmiş miydiniz?"

"Boston Devlet Akıl Hastanesi'nin varlığından bile haberim yoktu ki," dedi Catherine nazikçe. "Peki ya Bay Umbrio?" diye sordu D.D. ısrarla. "Varsa da bana bundan söz etmedi. Yoksa bilirdim öyle değil mi?" "Peki ya eş dost, sırdaşlar? Umbrio kendine yakın bulduğu birinden söz etmiş miydi? Ya da ne bileyim, çukura bir misafirini getirmiş miydi?" "Yapmayın, Richard Umbrio hödüğün tekiydi. İnsan azmanı, soğuk, on dokuz yaşına rağmen ucube 123

um içkiydi. Eş dost mu dediniz? Ne eş dostu? Beni neden onca zaman orada tuttu sanıyorsunuz?" Odadaki diğer yüzlerde bir şaşkınlık ifadesi be-In misti şimdi. Catherine ellerini açıp bizimki gibi bir İptal ordusuna hitaben konuşmasına devam etti. "Nasıl yani? Beni öldüreceğini anlamadığımı mı

sanıyordunuz? Şu kadarını söyleyebilirim, beni her gün öldürmeye çalışıyordu. Kocaman, yapış yapış elleriyle boynumdan yakalayıp tavuk gırtlaklar gibi sıkardı boğazımı. Ve bunu yaparken de gözlerimin içine bakmayı severdi. Ama son anda vazgeçip bırakıyordu beni hep. İyilik olsun diye mi? Merhametten mi? Sanmıyorum. Richard böyle biri değildi. "Henüz ölmeme hazır değildi, o kadar. Ben onun için ideal bir oyun arkadaşıydım. Hiç tartışmıyor, isteneni yapıyordum. Gerçek hayatta böylesini bulamazdı ki." Catherine omuz silkti. Sesindeki duygusuz hava, anlattıklarına daha keskin bir tat veriyordu. "Sizi boğuyordu demek," diye devam etti D.D. "Elleriyle mi? Bundan emin misiniz?"

"Evet."

"Bıçak, ip ya da başka bir şeyle değil, öyle mi?" "Öyle." "Sizi bağladığını söylemiştiniz. İple mi, kelepçeyle mi,

neyle?" "İple."

"Tek bir çeşit iple miydi yoksa farklı farklı çeşitlerle mi? Sevdiği bir düğüm şekli var mıydı?"

"Bilmem. İpti işte. Bir bobin ipi vardı. Epey kalın bir şeydi. Beyaz. Kirli. Sağlam. Yere kazıklar çakıyor, bacaklarımı bu kazıklara bağlıyordu. İtiraf etmeli-

yim ki, düğümlere dikkat etmemişim." Sesi çok

uzaktan geliyor gibiydi.

"Oraya çöp torbası getirmiş miydi?"

"Çöp torbası mı? Nasıl yani? Şu battal boylardan

mı?"

"Herhangi bir boyda olabilir." Catherine kafasını salladı. "Richard plastik market poşetlerini tercih ediyordu. İçlerinde hep malzemeler veya yiyecekler falan olurdu. Görseniz Richard'la gurur duyardınız. Doğaya saygılı bir kampçıydı o. İçeride hiç çöp bırakmazdı. Tam bir izciydi yani." "Bayan Gagnon, Bay Umbrio'nun sizi neden kaçırdığını biliyor musunuz?" "Evet." D.D. bu cevabı beklemiyormuş gibi duraksadı bir an. Oysa soruyu soran da kendisiydi. "Biliyor musunuz?" "Evet. Üzerimde kadife bir etek ve dizlerime kadar çekilmiş çoraplar vardı. Richard'ın Katolik okul kızlarına karşı fetişi olduğunu sonradan öğrendim. Aradığının ben

olduğunu ilk bakışta anlamıştı. Etrafta kimseler de olmayınca. Benim şansıma işte." D.D. ve Bobby bakıştılar. D.D. soruları sorarken Bobby de deliler gibi not almakla

meşguldü bunca zaman. Catherine'in yaşadıklarıyla Boston Akıl Hasta-

nesi'nde bulunan kurbanları karşılaştırmak istiyordu

herhalde. Ama bu kadarı fazlaydı. İkisi de Catherine'e bakıyordu şimdi

dikkatle.

"Catherine," dedi D.D. alçak sesle, "Richard'ı daha önceden görmüşlüğün var mıydı?"

"Hayır."

"Peki, o seni daha önce fark etmiş mi? Evle okul 212

.ırasında gidip gelirken seni takip ettiğini ya da okulda

oynarken gözetlediğini falan anlattı mı sana?" "Hayır."

"Yani o gün arabasıyla geçerken. Richard'la ilk kez o

zaman karşılaştınız."

"Dediğim gibi, benim şansıma."

D.D. kaşlarını çattı. "Arabasına bindikten sonra ıle

oldu peki?"

"Kapı sıkışmıştı ya da kilitliydi. Açamamıştım." "Çığlık attın mı, karşı koymaya çalıştın mı?" "Hatırlamıyorum." "Hatırlamıyor musun?" "Evet. Arabaya bindiğimi hatırlıyorum. Rahatsız

olduğumu... korktuğumu hatırlıyorum. Kapıyı açmaya çalıştım galiba... ve sonra... Hatırlayamıyorum. I '.unu polisler ve terapistler de sordu yıllarca. Ama hâlâ hatırlamıyorum. Çığlık atmışımdır herhalde. Mücadele etmişimdir. Ama belki de hiçbir şey yapmadım. Belki de bu unutkanlık, utancımı gizlemek için." Dudakları hatifçe kıvrılmış, ama o sıkılgan gülümseyiş dudaklarından gözlerine sıçramamıştı. "Peki neyi hatırlıyorsun?" D.D.'nin sesi yumuşamıştı şimdi. Catherine'in sırtına bıçağı saplamak üzere hazırlanıyor gibiydi. "Karanlıkta uyandığımı."

"O da orada mıydı?"

"Harekete geçmeye hazırdı."

"Çukurda?" "Evvet."

"Yani seni tespit edip harekete geçmeye karar vermeden önce hazırlamıştı çukuru, öyle mi?" Bobby ve D.D. tekrar bakıştılar.

213

Bu sefer Bobby devraldı konuşmayı. "Daha önce söylediklerine bakılacak olursa Umbrio seni sırf giysilerin yüzünden anlık bir dürtüyle kaçırmıştı. Peki nasıl oluyor da böyle hazırlık yapmış olabiliyor?" Catherine Bobby'ye döndü. "Çukur yeni değildi. Bir gün ormanda dolaşırken keşfetmiş. Sonra da orayı

açık seçik dergilerini saklayıp annesinden babasından uzaklaşabileceği bir sığınağa dönüştürmüştü. Ve tabii bir de seks kölesini saklamak için." Yine omuz silkti. "Ama beni anlık bir dürtüyle kaçırmış olabilir mi? Bilemiyorum. Bana söylediği buydu ama ben ona hiç inanmamıştım. İpi, ağzımı, gözlerimi örtmek için gerekli malzemeleri vardı. Kimin arabasında böyle şeyler olur ki? Richard'da kölelik fetişi vardı. Bütün o dergilerde bağlanan

kadınlardan, kıçları şaplaklanan kadınlardan geçilmiyordu. Uzman sizsiniz, siz söyleyin. Ama bana kalırsa kendine küçük bir tecavüz kediciği bulma fikri uzun zamandır aklındaydı herhalde. Cüssesi bunun için yeterliydi. Ve harika bir mekânı vardı. Tek eksiği gönülsüz bir kurbandı. Ve Ekim ayının bir öğleden sonrası bu düşüncelerle alışverişe çıkmıştı." "Alışverişe mi çıkmıştı? Onun sözleri mi senin mi?" diye sordu D.D. birden. "Ne fark eder?" "Fark eder." Catherine bir kaşını kaldırdı. "Hatırlamıyorum." "Catherine" -Bobby'nin araya girmesiyle D.D.'-nin kaşları çatılmıştı. Gösteriyi o yürütmek istiyordu besbelli. "Umbrio seni kaçırdığında ne kadar tecrübeliydi sence? Yani sen birinci miydin, üçüncü müydiin, on ikinci

miydin?" 214

"Bu tamamen spekülasyona dayalı bir som," diye

araya girdi Carson. "Anlıyorum."

Bobby gözlerini Catherine'den ayırmıyordu. Kadın

elini masaya koymuştu. Sanki bir yandan Bob-by'nin

sözlerini düşünmeye çalışıyormuş gibi oynu-

yordu.maklarıyla.

"Cinsel olarak mı demek istiyorsun? Bakir miydi?"

"Evet."

Kadın bir süre cevap vermedi bu soruya. "Ben on iki yandaydım," dedi nihayet. "Böyle bir şeyi anlayamayacak kadar tecrübesizdim yani. Ama... " "Ama," diye bastırdı Bobby, kadının devam etmediğini görüp. "Geriye dönüp baktığımda, Richard'ın başlangıçta fazla heyecanlı olduğunu hatırlıyorum. İçime girmeden

önce boşalmış, sonra kendi utancını gizlemek İçin beni bir güzel dövmüştü. İlk birkaç gün hep böyle oldu. Her seferinde kafasında planlarla geliyor, ama heyecanlanıp başlamadan bitiyordu. Ama zamanla sakin olmayı öğrendi. Daha az heyecanlı, daha yaratıcı olmuştu." Catherine'in dudakları büküldü. "Acımasız olmayı öğreniyordu. "Neyse, geçmişe dönüp baktığımda, başlangıçta tecrübesiz olduğunu söyleyebilirim. Gerçi zamanla fantezileri daha karmaşık ve müşkülpesent

olmuştu ama başlangıç için söyleyeceklerim bunlar." Bakışları birden benim

üzerime yöneldi. "Sen onu tanıyor muydun?"

"Kimi?" diye sordum, bütün gözlerin benim üzerime

çevrilmesinden şaşkın.

"Richard'ı. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben... onu tanımadım... tanımıyordum."

Kadın kaşlarını çatıp bir kez daha Bobby'ye döndü.

"Hani o da sağ kalanlardandı?"

"Öyle ama. Seksenlerin başında meçhul, beyaz bir

zanlı tarafından takip edilmiş. O zanlının kim olduğu -

mesela Umbrio mu değil mi? - şimdi ortaya çıkarmaya

çalıştığımız şey de bu zaten."

Catherine bir kez daha kaşlarını çattı, şüphe içinde.

"Ve bunu hangi temele dayandırıyorsun? Bana benzemesine mi? Bana sorarsan o kadar da benzemiyoruz." Parlak, siyah saçlarım savurup iri göğüslerini ortaya çıkardı. Aramızdaki temel farkların ne olduğunu göstermeye çalışıyordu.

"Onu daha önce gördün mü?" diye sordu D.D., meseleye geri dönmek için sabırsızlanarak. "Tanya sana tanıdık geliyor mu?"

"Tabii ki hayır."

D.D. bana baktı. "Onu ben de daha önce görmedim," diye onayladım. "Ama hesap ortada. 1980 sonbaharında ben beş yaşındaydım. On iki yaşındaki bir kızı hatırlamam pek mümkün görünmüyor, öyle değil mi?"

Bu kez de Catherine'e döndüm. "Arlington'da oturdunuz mu?" "VValtham'da." "Kiliseye gider iniydiniz?"

"Nadiren," dedi.

"Arlington'da yakınınız akrabanız var mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla yoktu."

"Peki ya aileniz, ne iş yaparlardı?"

"Annem evhanımıydı. Babamsa Maytag'in tamir

kadrosundaydı," diye yanıt verdi.

"Yani sürekli seyahat ederdi."

"Şehrin içinde değil. Dışarıdaki semtlerde daha çok.

Ya sizinkiler?"

"Babam MTT'de matematikçiydi," dedim. "Değişik." Catherine yine çatmıştı kaşlarını. "19-KO'de yollarımızın kesiştiğini hiç sanmıyorum. En azından hafızada kalacak bir şekilde." "Peki ya diğer akrabalar?" diye sordu Bobby. "Aileler arasındaki benzerlikleri düşünecek olursak... " Catherine omuz silkti. "Sen ve D.D. fazla zorluyorsunuz. İkimizde de İtalyan tipi var işte. Boston'da aynı özelliklere sahip yüzlerce kadın vardır

herhalde."

Herkes bana bakıyordu. Benimse ekleyecek bir şeyim yoktu. Açıkçası CatherineTe aynı fikirdeydim. O kadar da benzemiyorduk birbirimize. O benden daha zayıftı mesela. Benimse bacaklarım daha güzeldi. Konuşma heyecanını yitiriyordu. D.D.'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bobby ise gözlerini kayıt cihazına dikmişti. Aradıkları her neyse, ulaşamıyor-lardı bir türlü. Richard Umbrio'yla beni takip eden adamı karşılaştırmaya çalışıyorlardı. Oysa Catherine'e göre Umbrio onu tesadüfen seçmişti; benimkiyse kapıma hediyeler bırakacak kadar kararlıydı. Kurbanlar birbirine benzeyebilir. Ama suçlar farklıydı. Daha fazla soru çıkmadığım gören Catherine kalkmaya hazırlanılmış gibi masaya koydu ellerini. "Bir saniye," dedi Bobby aniden. "Ne var?" "İyi düşün şimdi. Catherine, seni kaçıran kişinin Richard Umbrio olduğuna ne kadar eminsin?" 217

"Efendim?"

"Küçüktün, afallamışım, travmaya uğramıştın ve ırıunla olduğun zamanın çoğunda karanlıktaydın... " "Bayan Gagnon," diye araya girmeye çalıştı avukat, ama Catherine'in yardıma ihtiyacı yoktu. "Yirmi sekiz gün Bobby. Yirmi sekiz gün boyunca dünyamda Richard'dan başka kimse yoktu. Yemek yediysem o getirdiği içindi. Su içtiysem o buna tenezzül ettiği içindi. Yanımda oturdu, üstüme çıktı.

Başımı kocaman ellerinin arasında sıkıp, becerirken beni, dönmemem için bağırıyordu. "Bugüne kadar, o arabanın camından ilk kez çıktığı andaki

yüzünü canlandırabiliyorum kafamda hâlâ. Hapishanemin kapısında her belirişinde nihayet yiyecek bir şeylerin de geldiğini düşünürdüm. Fenerin ı şığında, kaçmayayım diye bileğimi kendi bileğine bağlamış halde bebekler gibi uyuduğunu hatırlıyorum. "Beni yirmi yedi yıl önce kaçıranın Richard Um-brio olduğundan hiç şüphe duymadım. Ve o tabancayı ağzına dayayıp beynini dağıtabildiğim için minnet duymadığım tek bir gün bile olmadığından da şüphem yok aynı şekilde."

Müvekkilinin bu ifadesini duyan avukat Carson'-m gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Oysa Bobby başını sallamakla yetinmişti. Masaya uzanıp kayıt cihazını kapattı.

"Pekâlâ, Cat," dedi alçak sesle. "O zaman sen söyle şimdi: Richard Umbrio 81'de hapse girdiğine göre, eski bir akıl hastanesinin arazisine seninkinden daha da büyük bir çukur açan kimdi o halde? Altı kızı daha-kaçırıp yerin altına saklayan kimdi?" "Bilmiyorum. Ve açıkçası bunu bildiğimi düşün-

inen uzucu.

"Sana sormak zorundayız Cat. Umbrio'yla aramızdaki en kuvvetli bağ sensin."

İşte bu, Catherine'i çileden çıkarmıştı. Bu kez hızla koltuğu itip ayağa fırladı. "Bu görüşme bitmiştir."

"Lobide baş başa kalmıştınız," diye devam etti Bobby aldırmadan. "Oteldeki süitte konuştunuz. Sana bir dostundan bahsetti mi? Bir mektup arkadaşından? I lapiste tanıdığı birilerinden?" "Beni nasıl öldüreceğini tarif etmekle meşguldü 0

anda."

"Peki ya Nathan? Richard önce onu kaçırmıştı. Belki de yalnızlarken. "Oğlumu karıştırma!"

"Altı ölü kız Catherine. Karanlıktan çıkmayı başaramayan altı kız." "Allah belanızı versin!"

"Öğrenmek zorundayız. Bize söylemek zorundasın. Richard'ın bir arkadaşı, suç ortağı, akıl hocası varsa bilmek zorundayız."

Catherine, gözlerini Bobby'ye dikmiş, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu şimdi. Bunun arkasından ne geleceğini tahmin edemiyordum. Çığlık mı atacaktı? Yoksa Bobby'nin yüzüne bir tokat mı indirecekti? Elleriyle masanın ucuna tutundu ve eğilerek Bob-by'yle burun buruna geldi.

"Richard Umbrio'nun, senin olay mahallinle uzaktan yakından alakası yok. O hapisteydi. Ve cinayete eğilimli orospu çocuğunun teki olduğu için de, sizin şansınıza, yapayalnızdı

içeride. Hiç arkadaşı yoktu. Suç ortakları da. Tekrar ediyorum, bu görüşme bitmiş-

219

tir. Başka sorunuz varsa avukatım Carson'a sorabilirsiniz." Carson hemen itaat edip kartvizitlerini çıkardı. Catherine ayakta doğruldu. "Şimdi bize müsaade ederseniz, benim ve Annabelle'in -ya da Tanya, veya adı her neyse artık -yapmamız gereken işler var." "Bizim mi?" diye sordum şaşkın. "Dur biraz... " diye atıldı Bobby. "Hayatta olmaz," diye katıldı D.D. masadan kalkarak. Dedektiflerin şiddetle karşı çıkışı ve kadının daha da buyurgan tavrı beni peşinden gitmeye sürüklemişti. "Merak etmeyin canlarım," dedi evsahibesi, omzunun üstünden Bobby ve D.D.'ye bir bakış atarken. "Gece yarısı olmadan size teslim ederim." Kütüphanenin kapısını arkadan kapatıp koridora yöneldi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, kadına yetişmek için koştururken.

"Ah canım... Seni alışveriş yapmaya götürüyorum. Belli olmuyor mu?"

130

130

atherine'in alışveriş terapisi için tercih ettiği me-'kân Nordstrom'du. JLimuzin şoförü bizi kapıda bırakmıştı. Catherine ihtiyacımız olduğunda arayıp haber vereceğini söyledi şoföre. Adamcağız da limuzin şoförleri, hanımefendileri çağırana kadar ne yaparsa onu yapmaya gitmişti. Önde Catherine, arkada ben girdik mağazaya.

Önce bir şeyler yememizi teklif etti. Karnım artık gürültüyle guruldamaya başladığı için karşı çıkmadım bu teklife.

Saat altıyı geçiyordu ve Nordstrom'un cafe'si dolmaya başlamıştı. Ben ızgara tavuk ve focaccia için sıraya girdim. Catherine ise bir fincan çay ısmarlamıştı sadece.

Devasa sandviçime ve kocaman kocaman tatlı patates cipsilerine şöyle bir baktıktan sonra yeşil çayını yudumlamaya devam etti. Ben sandviçi, cipsleri mideye indirdikten sonra hızımı alamayıp bir de havuç lu kek almıştım sırf nispet olsun diye.

221

"Dedektif Dodge hakkında ne düşünüyorsun bakalım?" diye sordu, ben

kekin yarısındayken. Herhalde bu şeker yüklemesinin yarattı ğı hazdan

sesindeki özlem dolu imayı anlayamayacağımı sanmıştı.

Omuz silktim. "Polis falan olarak mı?"

Gülümsedi. "Polis falan olarak."

"Yatağımda çıplak yakalasam kovmazdım herhalde."

"Demek öyle."

"Ama ilişkimizin mahiyeti böyle değil tabii." İşin aslı, Bobby'nin çıplak halini kafamdan çıkarıp atabilmek için hayli uğraş veriyordum. "Zaten onunla D.D. arasında... "

"Hayatta olmaz," diye atıldı Catherine. "Seks belki ama ya ilişki? Kadın Bobby'ye göre fazla hırslı. Politikaya eğilimli bir başsavcı ya da kim bilir, bir mafya babasından aşağısına evet demez o kadın. Bak şu mafya babası meselesi ilginç olurdu." "Birbirinizden pek hoşlanmıyorsunuz galiba." Omuz silkme sırası ondaydı.

"Kadınlar üzerinde böyle bir etkim vardır. Belki de kocalarıyla yattığım içindir. Hem o kocalar benimle yatmasalar gidip sekreterlerini becerirler. Aldatılacaksan ucuz ayakkabılı, naylon bir sarışın tarafından mı aldatılmak istersin yoksa benim gibi bir kadın tarafından mı?" "Daha önce hiç böyle düşünmemiştim." "Çok az insan düşünür." Catherine elindeki fincanı bıraktı. Kırmız ojeli tırnaklarıyla masada rasgele şekiller çizmeye başladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki o kırılganlık geri dönmüştü. "Bir seferinde," dedi yumuşak bir sesle, "Bob-by'yi benimle Arizona'da yaşamaya davet etmiştim.

Vücudumu, evimi, tembel hayatımı, kısacası her şeyimi sundum ona. Ama o

beni geri çevirdi. Bunu biliyor muydun?"

"Bu, kocanı vurduktan önce miydi sonra mıydı?" diye sordum.

Bu küçük ayrıntıyı bilmem onu neşelendirmiş olacak ki, gülümsedi. "Sonra.

D.D.'yle konuştunuz demek. Bobby'yi, kocamı öldürmesi için ayarttığıma

takmış. Çok fazla cinayet romanı okuyor galiba. En basit açıklama en iyisidir

derler." Kafamı salladım.

"Kısacası Jimmy hayatımı karartıyordu, Bobby o gece doğru kararı verdi ve ben erdim muradıma misali. Belli olmuyor mu?"

Sesi son sözlerine doğru hassaslaşmıştı. Bunu o da fark etmiş olacak ki, fincanım kaldırıp bir yudum daha aldı çayından. Ben de bir süre karşımda omrah kadını inceledim tek bir söz etmeden. Bu haliyle tam bir seks

tanrıçasını andırıyordu ama yaklaşık yirmi yedi yıldır doğru düzgün bir şey hissedemediğini anlayabi-liyordum şimdi.

Babam kaçmaya karar vermemiş olsa benim de kaderim böyle mi olurdu? Öyleyse bu düşünce beni neden rahatlatmıyordu? Çünkü hissettiğim şey üzüntüydü çoğu zaman. Derinlerde bir yerimi acıtan bir üzüntü. Dünya acımasızdı. Yetişkin erkekler küçük çocukları avlıyorlardı. İnsanlar sevdiklerine ihanet ediyorlardı. Olan bir şeyi geri almak mümkün değildi. İşler böyle yürüyordu.

Catherine sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi kaldırdı başım. Gözümün

içine baktı. "Burada ne işin var Annabelle?" 223

"Bilmiyorum."

"Seni takip eden kişi Richard değildi. Sen yedi yaşındayken o ömür boyu

hapse mahkûm olmuştu çoktan. Ayrıca Richard'ın fantezileri fiziksel zorbalık

ve üstünlük kurma üzerineydi. Birini uzun süre takip edecek kadar ince biri

değildi." "Sen de on iki yaşmdaymışsın. Senin suçun yokmuş." İ çtenlikle

gülümsedi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ve de hayatta kalmışsın."

Şimdi kahkahayla gülmeye başlamıştı. Genzinden gelen bu tuhaf sese insanlar dönüp bakmışlardı.

"Hayatta kaldığımı mı düşünüyorsun? Ah Annabelle, ne kadar masumsun! Yapma ama, yedi yaşından beri hedef olmuş biri olarak sen de bir şeyler öğrenmiş olmalısın."

"Kikboksta uzmanımdır," dedim katı bir şekilde. "Babam benim güvenliğimi çok ciddiye alırdı. Bana kendimi savunmayı, suçlularla başa çıkmayı, ne zaman kaçıp ne zaman karşı koyacağımı ve hangisine nasıl karar verebileceğimi öğretti. Bir sürü farklı isim altında bir sürü farklı şehirde büyüdüm. İnan bana, işin ciddiyetini ben de bilirim." "Bunları sana baban mı öğretti?" Bir kaş havadaydı yine. "Evet."

"Bir MİT akademisyeni?" "Ta kendisi."

"Peki baban kriminoloji ve meşru müdafaayla ilgili bunca şeyi nereden biliyormuş?"

Omuz silktim. "İhtiyaç bütün icatların anasıdır.

ı >ylc demezler mi?"

Catherine gözlerini üzerime dikmişti şimdi. "Dur İM I az," dedi, sinirlenmeye başladığımı anlayarak, "bunda seninle dalga geçmeye çalışıyor değilim. Sadece Bulamaya çalışıyorum. Bütün bunlar olurken baban..." "Ailesini oradan oraya sürüklüyordu.

Öğleden sonra bavullarımızı hazırlar, arabaya yükler, ortadan kaybolurduk." "Hayır!" "Evet." "Sahte isimlerle falan?"

"Kesinlikle. Başka türlü güvende olmazdık ki. Bu arada hazır aklıma gelmişken, bana Tanya demen gerekiyor."

Takma isim fikri umurunda değildi. "Peki baban Flörida'da bir üniversitede iş

bulmuş muydu?" "Bulamamıştı. Özgeçmişin olmadan, sahte ehliyetle falan

mümkün olamazdı zaten. Taksi şoförlüğü yaptı."

"Sahiden mi? Ya annen?"

Omuz silktim. "O hep ev hanımı kaldı."

"Hiç karşı çıkmıyor muydu buna? Onu durdurmaya çalışmıyor muydu? Sizinkiler bunu senin için yapmışlar."

Aklım karışmaya başlamıştı. "Şey, tabii ki. Başka ne yapabilirlerdi ki?" Catherine arkasına yaslandı. Çayını aldı. Eli titrediği için çayı döküyordu az daha üzerine. Hemen bıraktı fincanı.

"Benim ailem olanlar hakkında hiç konuşmadı," dedi aniden. "Bir gün ortadan kayboldum. Ertesi gün çıkageldim. Aradaki zamanın hiç sözü edilmedi. Sanki 225

o yirmi sekiz gün zaman-mekân sürekliliği içindeki önemsiz bir kusurdu da unutulması daha hayırlıydı. Aynı evde oturmaya devam ettik. Aynı okula geri döndüm. Annem, babam da eski hayatlarına döndüler. "Onları bunun için affetmedim hiç. Ben içimin acısından evi parça parça başlarına yıkmayı hayal ederken onların yaşamaya devam etmelerini, hâlâ nefes alıp verebilmelerini

affetmedim hiç. Acımdan gözlerimi oyup çıkarmak istiyordum. Bağırıp çağırmak istiyordum ama ağzımdan tek bir söz çıkmıyordu. "O evden hep nefret ettim Annabelle. Beni kurtarmadıkları için ailemden nefret ettim. Yaşadığımız muhitten nefret ettim. Ve 22 Ekim günü, bir yabancıya köpeğini bulması için yardım etmeye kalkışmadan güvenle evine dönebilen bütün çocuklardan nefret ettim.

"Aralarında fısıldaşıyorlardı. Bahçede benimle ilgili hikâyeler anlatıyorlar, soyunma odasında beni görünce göz kırpıp birbirlerini dürtüyorlardı. Bense

hiçbir şey diyemiyordum çünkü fısıldadıkları her şey doğruydu. Bir kurban olarak dönüşü olmayan bir yola girmişsindir Annabelle. Şimdi neysen nesin, kimse geri dönmene izin vermez."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım. "Kendine bir bak -zayıf veya savunmasız değilsin. Umbrio hapisten çıktığında bir köşeye saklanmamışsın. Adamı vurmuşsun ya, güç sendeymiş. Meydan okumuşsun. Sen kazanmışsın Catherine. "Bir de bana bak. Sınava girmeden hazırlanıp durmuşum. Ömrüm boyunca kaçıp durdum. Hem de kimden korkmam gerektiğini bilmeden. 'Kimseye güvenemezsin,' derdi babam sık sık. 'Senin paranoyak olman, peşinde birileri olmadığını göstermez.' Bile-226 iniyorum. Belki babam da haklıydı. Karılarını öldürenler hep o yakışıklı kocalar, gizli seri katiller hep evcimen izci çocukların arasından çıkıyor, elinde makineli tüfekle dehşet saçanlar hep o mülayim memurlar oluyor sanki. Allah kahretsin, ben postacıdan bile şüpheleniyorum." "Ah ben de," diye atıldı Catherine. "Tamircilerden, servislerden, pazarlamacılardan. Ellerinin altındaki bilgi, insanı korkutuyor."

"Aynen!"

"Ben paravan bir şirket kurdum," dedi sonra. "Her şeyi o şirketin üzerine gösterdim ve -abra ka-dabra - kâğıt üstünde ortadan kaldırdım kendimi. Güvende olmanın tek yolu bu. İstersen Carson senin için de bir şeyler ayarlar."

"Sağ ol ama benim o kadar da çok malvarlığını yok... " "Saçmalama, bunun parayla ne ilgisi far? Önemli olan güvenlik. İnan bana. Carson her şeyi halleder. Geleceği de düşün Annabelle. Güvende olmanın en büyük sırrı her zaman bir adım önde olabilmektir." Onaylar anlamda başımı salladım ama söylediklerini hemen anlayamamıştım aslında. Bir adım önde mi? Neyden peki? Gelecekte benim gibi birini neler bekliyordu? Yirmi beş yıldır bana öğretilen neydi? Bir bavulun içinde yaşamak. Yalan söylemek. Kimseye güvenmemek. Kimseye bağlı kalmamak. Boston'da bile Starbucks'taki iş arkadaşlarımla bir merhabadan öteye ilişki kurmadım. Zengin müşterilerimle içli dışlı olmadım. Kiliseye gittiğim zamanlarda bile hep arkada oturdum. Çok fazla soru sorulmasını istemedim. Bir Tanrının adamına yalan söylemek 'istemiyordum. 227

Peki ya işim ne olacaktı? İşleri büyütüp yanıma elemanlar almak istediğimde ne olacaktı? Sahte kimliğimle sıkı lisans kurullarından, banka

hesaplarından nasıl geçecektim? Hep iyimser olduğumu söyledim kendi kendime. Kontrolün bende olduğunu, geçmişin bir düş olduğunu. Babamın piyonu olarak kalmayacaktım! Oysa günler geçtikçe o eski gizli hayata geri dönüyordum. İşlerim

büyümüyordu. Arkadaşım olmuyordu. Erkeklerle çıkamıyordum.

Hiç aşık olamayacaktım. Hiç ailem olmayacaktı.

Kaçmaya başlayalı yirmi beş yıl olmuş, annem babam ölmüş, yalnız başıma kalmıştım ve hâlâ korkuyordum. Catherine Gagnon'u anlıyordum şimdi. Haklıydı. Yerin altındaki o çukurdan kaçamamıştı hiç. Tıpkı benim av olarak yaşamaktan kurtulamamam gibi.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldandım.

"Benim de geldi."

"Yok yok, benimki uzun sürmez."

Catherine omuz silkti. "Ben de yüzümü pudralayacağım."

Tuvalete kadar birlikte gittik, o aynanın karşısına geçti. Bense kabinlerden birine girip başımı metal kapının soğukluğuna dayadım. Sakin olmalıydım, düşüncelerimi toparlamalıydım. Babam hep ne derdi? Ben güçlüydüm, hızlıydım ve içimde savaşçı içgüdüleri taşıyordum. Babam ne anlardı ki? Bütün uyanıklığına rağmen o bile taksinin birinden kaçamamıştı işte. Gözlerimi sımsıkı kapatıp annemi düşünmeye çalıştım. Saçlarını okşayışını. Arlington'daki o akşamüzeri, beni sevdiğini ve hep seveceğini söylerkenki halini.

Bayan Petracelli'nin verdiği resmi çıkardım cebimden. Petracelli'lerkı arka bahçesinde çekilmişti. Piknik masasında Dori'nin yanında oturuyordum. İkimizin de

elinde birer dondurma, gülümsüyorduk makineye. Annem yanımızda durmuş, gülümseyerek elindeki margarita kadehini kaldırmıştı havaya. Babamsa arka tarafta mangalın başındaydı. Fotoğraf makinesini o da fark etmiş, belki de Bayan Petracelli'nin seslenmesi üzerine dönüp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle poz vennişti.

Cızırdayan köftelerin, yeni biçilmiş çimlerin ve kızaran mısırın kokusu. Komşuların fıskiyelerinin ve yanda oynayan diğer çocukların sesi. Nostaljinin boğazımda düğümlendiğini, gözlerimin yaşla dolduğunu

hissedebiliyordum. Ve neden bir ı tülim ilerleyemediğimi anlıyordum. Çünkü çoğu zaman hep geri dönmek istiyordum. Yazın son günlerine. Dünyanın hâlâ güvenilir bir yer olduğu o son birkaç haftaya. Gözlerimi sildim. Sifonu çektim. Toparlandım. Başka ne yapabilirdim ki? Lavaboya gidip, ellerimi yıkarken ıslanmasın diye fotoğrafı kenara koydum. Catherine yaklaşıp aynadaki görüntüme baktı. Rujunu tazelemiş, uzun siyah saçlarını taramıştı.

Yan yana durduğumuzda kardeş gibiydik. O, kaderi yıldızların altında şaşaalı bir hayat olan abla, bense sokakta bir başına yaşayan kaçık, kedili kadınlardan biri olacaktım. Bakışları aşağı çevrilince fotoğrafı gördü. "Ailen

mi?"

Başımı salladım. Kafamı kaldırıp baktığımda 229

Catherine'in irkildiğini fark ettim.

"Baban matematikçi değil miydi?" diye sordu sertçe.

"Öyleydi."

"Bana yalana söyleme Annabelle. Onunla tanıştım ben. Hatta iki kere.

FBI'da çalıştığını neden söylemedin bana?"

136

21

K

uralları ihlal etmiştik. Bobby ve D.D.'nin sabah 12:23'e kadar tuttukları odaya zamanında getirmemişti Catherine beni. Limuzinden inip yeni en iyi arkadaşıma el salladıktan sonra kararlı adımlarla girmiştim lobiye. Bobby veya D.D.'den birinin beni bekleyeceğini tahmin etmiştim. Bobby'ydi lobideki. Dağıtmış halimi görünce hemen anlamıştı. "Sarhoşsun sen." "Bir bardakçık şampanya içtim," diye karşı çıktım. "Kadeh kaldırıyorduk." "Neye?" "Ah keşke sen de orada olsaydın." Yalanlara ve yalancı adamlara içerken ölçüyü kaçırıp üç kadeh içmiştik. Berbat haldeydim. Sabah kendimden nefret edecek kadar sarhoştum. Catherine ilerleyen saatlerde iyice yumuşayıp oğlunun fotoğraflarını göstermiş, mutlu mutlu gülümser olmuştu. Güzel bir oğlu vardı. Bir gün ben de istiyordum bir tane. Bir de kız evlat, üstüne titreyeceğim küçük bir kız.

231

Ve de seks istiyordum. Galiba şampanya beni azdırmıştı.

"Barbekü sever misin?" diye sordum Bobby'ye. Sonra da bir şarkı mırıldanmaya başladım.

Bobby'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Seni onunla yalnız bırakmamız hataydı!" Lobide dans da etmeye başlamıştım şimdi.

Ayaklarıma hükmetmekte zorlanıyordum gerçi. Ama iyi dans ettiğimi sanıyordum. Ringlerde ayak oyunlarıma hayran olurdu herkes. Dansa da başlamalıydım. Belki bana iyi bile gelirdi. Şöyle zarif, akıcı ve işveli bir şeyler yapmak istiyordum. Terli adamların birbirlerini yere çarptıkları spor salonlarında takılmaktansa böylesi daha iyi olurdu herhalde. Evvet, sabah yeni bir sayfa açıyordum hayatımda. Adımı geri alacaktım. Annabelle Granger tanıştığı ilk yabancıyla el sıkışacaktı. Neyse ne, sosyal güvenlik numaramı ve bütün şahsi bilgilerimi internete yayacaktım. Ne olabilirdi ki en kötü? Bobby'nin omuzları hoştu. Fazla şişirilmiş değildi ama. Öylesini sevmem erkekte. Bobby'nin omuzları sıkı ve biçimliydi. Üstündeki bol gömleğin altından göğüs kaslarının kıpırdayışını seyretmek zevkliydi. Hareketlerini, kıvraklığını seviyordum. Panter gibiydi. "Bence," dedi, "sana su ve aspirin lazım." "Bana bakacaksın değil mi Dedektif?" Yanına sokuldum. Oysa yana kaçtı. "Ah Tanrım," diye homurdandı. Gülümsedim. "Otelde havuz var mı? Hadi çıplak yüzelim!"

Bir an ciyaklayacak sandım. 232

"D.D. arıyorum hemen," dedikten sonra hemen lobideki telefona yöneldi. "Ah bozma eğlencemizi şimdi," diye seslendim arkasından. "Hem anlatacaklarım senin de hoşuna gidecek."

Bu dikkatini çekmişti. "Neymiş?" "Sırlar," diye mırıldandım. "Karanlık aile

sırlan." Ama bunları anlatmaya fırsatım olmadı. Tam o anda binlerce küçük

şampanya kabarcığı beynime hücum edince kendimden geçmişim.

D.D.'nin mizah anlayışı zayıftı. Bundan ne zamandır şüpheleniyordum ya

şimdi kesinkes emin olmuştum. Bobby beni yarı taşıyıp yarı sürükleyerek

D.D.'nin odasına çıkarmıştı. Küçük AnnabelleTe romantik sırnaşmalar

olmadan hem de. Sonra da D.D.'-nin kanepesine bırakmıştı beni. Çavuşsa

üzerime bir bardak soğuk su döktü.

Hemen ayağa fırlayıp bir şeyler geveledikten sonra

kusmak için tuvalete koşturdum.

Geri döndüğümde hâlâ yalpalıyordum. D.D. ise elinde

bir avuç dolusu aspirinle beni bekliyordu.

"Sakın bunları da kusma," diye uyardı-. "Minibardan sipariş ettik. Teşkilata bir servete mal oldu." Aspirinleri içerken bir daha kusmamak için zor tuttum kendimi.

"Otur. Konuş." D.D. hâlâ öfkeli gibiydi. Saat sabahın biri olmuştu ve çavuş hâlâ gündüzki kıyafetleriyleydi. Laptopu masanın üstünde açık dunı-yor, cep telefonuna sürekli mesajlar yağıp duruyordu. Anlaşılan D.D. bugünlerde güzellik uykusuna pek yatamıyordu ve bu da onu aksi cadının tekine dö-233

nüştürmüştü.

Oturmaya çalıştım. Midem daha çok bulanmaya başladı. Bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Sonradan düşündüğümde şampanya içtiğime pişman oldum. Ama midemi bulandırdığı için

değil, gar-dımı düşürdüğü için. Ayık bir Annabelle'in hayatta söylemeyeceği şeyleri söyletmişti bana. "Babam gizli bir fBi ajanıymış," diye yumurtladım. D.D. kaşlarını çattı, gözlerini kırpıştırdı ve tekrar bana dönüp kaşlarını çattı. "Ne anlatıyorsun sen?" "Babam diyorum. FBI'da çalışıyormuş. Catherine onu tanıyormuş. Hey kesin şunu be!" "Neyi keselim?" diye sordu Bobby. "Birbirinizle bakışmayı. Bu çok sinir bozucu bir şey. Bütün karizmanız yok olup gidiyor gözümde." tki dedektif de kaşlarını kaldırıp bakakalmışlardı şimdi. "Catherine babanla tanışmış mı?" diye sordu Bobby şüpheyle.

"Catherine kurtarıldıktan sonra hastanede yatarken gitmiş odasına." Gururla şişiniyordum. Ya da gazdı sadece. "Hem de iki kez ziyaretine gitmiş." "Sorgulamak için mi gitmiş peki?" "Evet. İnanın bana, FBI ajanıymış işte. FBI ajanları başka ne yapar ki? Kurbanlara sorular.sörarlar." D.D. bir iç geçirip alnını ovuşturdu, sonra bir daha iç geçirdi. "Ben kahve yapacağım," dedi aniden. "Annabelle senin de iyice ayılman gerekiyor." "Ben yalan söylemiyorum! Catherine'e sorun! O da söyler. Babam onun odasına iki kez gitmiş."

"Hastaneye," dedi Bobby. 234

Onaylamak için başımı salladığımda midem yine kalkmıştı. "FBI'dan özel ajan olduğunu söylemiş, sonra da bir sürü soru sormaya başlamış." D.D. yan yolda durup bana dönmüştü şimdi. "Her konuda mı?" diye sordu. "Ne tür sorularmış bunlar?" "Bilirsin işte FBI soruları. Onu kim kaçırmış, nasıl bir tipmiş, arabası ne markaymış, nereden binmiş arabaya falan." "Demek öyle."

"Evet. Artı sizin sorduğunuz şeyler. Yerin altında ne kadar kalmış, nasıl kalmış. Umbrio ne demiş, başka kurbanlar da var mıymış, kaçmayı nasıl başarmış falan filan."

Kahve pişmeye başlamış, zengin kafeinli araması odayı kaplamıştı. "Catherine'e iki kez mi gitmiş?" diye sordu Bobby. "Böyle söylüyor." "Kimliğini göstermiş mi?" "Bilmem." "Yanında başka biri var mıymış? Kolluk güçlerinden biri? Ya da bir partner?"

"Yanında biri olduğundan söz etmedi Catherine." Elimi kaslı kolunun üzerine koydum. "Ama partnerler sadece televizyonda oluyor herhalde," dedim kibarca. "Gerçek FBI bu tip şeyler yapmıyor." "Ama gizli ajanları var," diye homurdandı. "Evet, var." "Ki bunlar da evlerinde aileleriyle oturuyorlar." D.D. odanın bir köşesinde, eliyle tuhaf hareketler yapıyordu. Bu biraz ayılmama neden oldu. Sözle 139

rimin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim. Catherine'in sözlerinin ne anlama geldiğini yeni yeni anlamaya başlamıştım. Sanki yer altımdan çekiliyormuş gibi oldum bir an. Ama artık midem bulanmazdı. Kendimden de geçmezdim. Alkolün etkisinde kendimi kandırmıştım yeterince. Başka numaram kalmamıştı şimdi.

"Gizli ajanlar oluyor, değil mi?" diye soruyordum şimdi. "Yani gerçekten de... "

Elim hâlâ Bobby'nin kolunun üzerindeydi. Elimi tutup

kanepeye oturttu beni. Oturduğum yerde kala-

kalmıştım. Kıpırdayamıyordum.

Bir sandalye çekip karşıma oturdu. D.D. de bir fincan

kahve getirmişti.

"Baban sana FBI ajanı olduğunu söylemiş miydi hiç?" diye sordu Bobby yumuşak bir sesle. Dumanı tüten kahveden bir yudum alıp başımı salladım hayır anlamında.

"Bir başkasına FBI ajanı olduğunu söylerken duydun mu peki?"

Bir yudum daha ve bir kez daha kafamı salladım. "Gerçi yine de Boston'ı

arayıp soracağız bunu," dedi Bobby kibarca.

"Ama... "

"FBI bu Annabelle, CIA değil. Kaldı ki, aklı başında hiçbir FBI ajanı bir röntgenciden şüphelenip 9ll'i aramaz. Önce kendi halletmeye bakar. Ayrıca kendisini ya da ailesini tehdit eden bir meseleyle karşı karşıya kaldığında arkadaşlarından da yardım ister.

Yerel memurlar babanla üç kez görüşmüşler ve hiçbirinde de ajan olduğunu söylememiş onlara. Bundan kimseye söz etmemesi, bulmacanın çok önemli bir 236

• parçası. Bunun... pek bir anlamı yok."

"Peki Catherine'e neden FBI'dan olduğunu söylemiş?"

Daha fazla devam etmeye gerek yoktu. Onla-t ıı ı ta en

başından anladıkları mantıklı cevabı nihayet

görmüştüm ben de. Çünkü babam Catherine'in kaçırılmasıyla ilgili bilgi almaya çalışıyordu. Özel ve birinci ağızdan hem de. Bunun için bir kez de değil, iki kez federal ajan numarası yapmaya değerdi.

1980 Kasımında babam küçük kızlara yönelik şiddete takmıştı zaten. Ancak henüz peşimde kimse olmadığı için teoride kalmıştı bu en azından.

Fincandan damlayan kahve elimi yaktı. Bunu bahane edip banyoya geri döndüm yeniden. Yüzüme soğuk su çarpıp aynadaki görüntüme baktım. Betim benzim atmış, alnım boncuk boncuk terlemişti.

Yine kusmak istiyordum ama bu kez o kadar da şanslı değildim.

Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Tekrar tekrar. İçeri geri döndüğümde yüzüme takındığım ifadeyi hiçbirimiz inandırıcı bulmamıştık. "Ben şimdi odama gideyim," dedim kısık sesle. "Ben de sana eşlik ederim," dedi Bobby. "Yalnız gitsem daha iyi olur."

Bobby ve D.D. huzursuzca bakıştılar. Kaçacağımı mı düşünüyorlardı? Sonra dank etti kafama. Elbette bunu düşünüyorlardı. Ne de olsa bu benim numaram-dı. Kaçmak için yaratılmış bir kız. Ama bu ben değildim ki. Babamdı bizi sürükleyen. Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz. Her kaçışımızda annemle ben bir sürü hata yapardık. Yanlış isimler kullanır, yanlış şehirlerden bah-237

seder, önemli ayrıntıları unuturduk. Ama babam hiç hata yapmadı. Her

zaman sakin, kendinden emin ve kontrollüydü. Bu kadar güzel yalan

söylemeyi nereden öğrenmişti acaba? Kaçarak yaşamayı nasıl öğrenmişti?

Bir yere hızla uyum sağlamayı nasıl öğrenmişti?

Babam kimseye güvenmememi söylerdi hep. Belki bu

kendisi için de geçerliydi.

Bobby ve D.D. hâlâ konuşmuyorlardı. Daha fazla

bekleyemezdim. Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya

yöneldim.

Beni durdurmaya çalışmadılar. Kapı arkamdan

kapanırken, koridorda yalnız başıma kalırken

arkamdan koşturan olmadı.

Bir an için aklımdan geçmedi değil.

Kaçmak. O kadar da zor değil. Bir adımını diğerinin

önüne atarak gitmek.

Ama koşmadım. Yürüdüm. Yavaşça, dikkatle, adım adım gittim odama. Sonra üstümü çıkarmadan uzandım ucuz otel yatağına. Beyaz badanalı tavanı seyrettim. Ve annemin babamın küllerinin olduğu şişeciği tutup beni bekleyen günler için güç dilerken sabahı sabah ettim.

238 22

obby'nin alarmı sabah beşte çaldı. Bu kadarı da fazla artık diye düşünüp şekerleme düğmesine bastı. Ama bu ona iki dakikadan fazla kazandırmadı çünkü telefonu çalmıştı. Arayan D.D.'ydi elbette. "Sen hiç uyumaz mısın?" diye sordu Bobby. "Annem gibi konuşma be adam!" "Bak işte bu yüzden biraz dinlenmen gerekiyor." "Bobby üç saate kadar çıkmamız gerekiyor. Kaldır şu kıçını."

Pek ilham verici sözler olmasa da kalktı Bobby. Duş aldı, tıraş oldu, bavulunu topladı ve kendine bir fincan, dumanı üstünde koyu bir kahve

koydu. Odasına gittiğinde D.D. patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Nutuk çekmeye başlayacak şimdi diye düşündü. Ama kadın son anda fikrini değiştirip tavırlarına çekidüzen vermeye karar vermiş gibi susup içeri geçti kapıyı açık bırakarak.

Odası savaş alanına dönmüştü. Her yerde kâğıtlar vardı. Kahveyi de dökmüş, yemek artıklarım oda

239

servisinin tepsisinden kaldırmamıştı bile. Bobby'den sonra her ne yapıyorduysa artık, içinde istirahata yer yok gibiydi. "Otel müdürüyle konuştum," diye söze girdi kısaca. "Annabelle çıkmaya kalkışırsa bize haber verecekler." Bobby D.D.'ye baktı. "Zaten Annabelle sıvışmaya karar verirse ilk iş gidip resmen çıkışını alırdı değil

mi?"

"Aman Tanrım... "

"D.D., otur. Derin bir nefes al. Tanrı aşkına, yakında

fıttıracaksm da haberin yok." Bobby öfkeyle kafasını

salladı. D.D. ise somurttu sadece.

D.D.'nin üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı. Elbisesi

kırışmış, kokmaya başlamıştı. Benzi sararmış, sarı

saçları dağılmış, mavi gözleri kan çanağına

dönmüştü.

"D.D.," diye devam etti Bobby. "Bu şekilde devam edemezsin. Müfettiş şu halini görse komutayı elinden

aldığı gibi kapıya koyar. Elemanları idare ettiğin kadar kendini de idare etmeyi öğrenmek zorundasın." "Şu ses tonuyla konuşma lütfen." "Aynaya bir bak D.D." "Sırf işimi yaptığım için suçlanmak..." "Aynaya

bir bak D.D."

"Haberin olsun, ben bütün gün yatıp uyuyan tiplerden değilim." Bobby kadını omuzlarından tutup duvardaki aynaya döndürdü. "Allah kahretsin!" dedi D.D. "Aynen."

Elini uzatıp saçlarını karıştırdı. "Nem yüzünden."

"Arizona burası."

"Yeni bir ürün denesem?"

"D.D. senin uyuman lazım. Bir duş ve Tahiti'de iki

hafta tatil olsa daha iyi aslında ama şimdilik bir banyo da idare eder."

Burnu kırıştı. Nihayet bir iç geçirip omuzlarını aşağı düşürdü. "Bu bulmacada o kadar çok parça var ki," dedi yorgun bir sesle. "Ve hiçbiri de uymuyor." "Biliyorum."

"Christopher Eola, Richard Umbrio, Annabelle'-in babası. Başım dönüyor." Bobby bir sandalye çekip oturdu ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Tamam, bir daha gözden geçirelim o zaman. Kasım 1980..." "Umbrio küçük bir kızı kaçırıp ormanda bulduğu bir yer altı çukuruna hapseder." D.D. yatağın ucuna

oturup öne eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Bunun ilk işi olduğunu ve suç ortağı olmadığını düşünüyoruz," dedi Bobby. "Zayıf sosyal becerilere sahip yalnız kurt profiline de uyuyor bu." "Kurbanım rasgele seçiyor, yani planlanmış bir suç

değil."

"Çünkü kızın kıyafetleri tam da onun beğendiği gibi," diye yorum yaptı D.D. "Ama ayrıca kızın yalnız olması ve yemi yuünası da önemli. Kısacası önceden yapılmış bir hazırlık yok. Umbrio ile Annabelle GrangerT takip eden meçhul şahıs arasında önemli bir fark bulmuş olduk." 2 4 !

"Catherine, Umbrio'nun alet kullanmadığında ısrar

ediyor," dedi D.D. "Emin değilim ama o plastik

torbaların içindeki kurbanların boyunlarında bir şeyler

vardı sanki. Bağlanmışlardı galiba."

"Çok daha iyi bağlanmışlardı," dedi Bobby,

onaylayarak.

"Bir farklılık daha yani."

"Muhtemel."

"Umbrio sadece bir kişi kaçırmıştı," dedi D.D. "Boston Akıl Hastanesi'ndeki zanlı ise altı kişiyi. Gerçi her seferinde bir kişiyi kaçırmış da olabilir. Yani o noktada emin olamıyoruz."

"Evet." D.D. yavaşça başım sallıyordu. Şaşkınlıktan kurtuluyor, kafasını toplamaya başlıyordu. "Tabii

Annabelle'in babasıyla bağlantılı şu küçük mücevher var bir de." "Ah tabii. O da var."

"Annabelle'in babası bizi ilk teorimize geri döndürüyor - Umbrio'nun yaptıklarından ilham alan birinin aynı şeyi Boston Akıl Hastanesi'nde de yapmış olma ihtimaline. Bu 'çırağın', şahsen ya da mektupla da olsa, hapisteki Umbrio'yla temasa geçmiş olabileceğini farz ediyoruz. Ama kendini FBI ajanı olarak tanıtıp hastanede Catherine'den bilgi sızdırmak da benzer bir numara bence." "Bence de," diye onayladı Bobby. "Russell GrangerTa ilgili araştırma nasıl gidiyor?" Bobby'nin suratı asılmıştı. "Hâlâ ehliyet ya da sosyal güvenlik numarası falan bulamıyorum. Bu sürü veritabanmda bir sürü isim denedim. Annabelle'in annesi Leslie Ann Granger'ı bile denedim. Ama sonuç

yok. Sıfır."

"Başka bir deyişle Russell Granger da takma bir isim." "Ben de öyle tahmin ediyorum. Şehirden ayrılmadan önce MIT'de çalışan bir personel müdürüyle görüştüm. Ona kalırsa kayıtlarında Russell

Granger diye birine rastlanmıyor. Seksenlerde matematik bölümü başkanlığı yapan kişiyle de temasa geçmeye çalışacak. Umarım döner dönmez haber alırız." "Ya yolda geçen hayat?" diye sordu D.D. "Annabelle ve ailesinin her seferinde taşınmalarının bir nedeni

oldu. Şehirleri tespit edip yerel emniyet teşkilatla- rıy-la görüştün mü?"

Bobby yine astı suratını. "Tabii ya patron, boş

zamanımda başka ne yapabilirdim ki? Mesela sabah

iki ile dört arası."

"Hey bak zor geldiyse... "

"Ah kes sesini D.D."

D.D. gülümsedi. Son zamanlarda D.D.'ye sesini kesmesini söyleyecek fazla adam çıkmazdı. Bobby cazibesinin kısmen buradan geldiğini düşünüyordu. Ama kadının ifadesi hemen eski haline dönmüştü bile. "Bobby, Annabelle'in babasının Boston'dayken kullandığı takma isim neydi?" Bobby kadına baktı şaşkın şaşkın. "Russell Granger. Deminden beri ne konuşuyoruz burada?" "1982'de değil Bobby. Daha sonra, Annabelle'le Boston'a geri döndüklerinde. O Tanya Nelson olduğuna göre babasının adı... " "Bay Nelson mı oluyor?" diye atıldı şakayla. Sonra da not defterini karıştırmaya başladı. Annabelle'i Boston'da ilk sorguladıklarında kız şehirlerden, takma

isimlerden ve tarihlerden üstünkörü bahsetmişti. Notlan arasında gerekli sayfayı bulup iki kere okudu. "Elimde... elimde

Boston yok. Annabelle geri dönüşlerinden bahsetmemiş." D.D.'nin kaşı kalkmıştı şimdi. "İlginç değil

mi?"

"Bir sürü şehir ve takma isim var," diye karşılık verdi Bobby, sayfayı kaldırıp D.D.'ye de göstererek. "Yapma ama, o bilgiyi biz gözden kaçırmışızdır." D.D. hâlâ şüphe doluydu. "Boston'daki takma ismi bul Dedektif. Araştır. Russell Granger seksenlerin başında radara yakalanmamış olabilir ama belki de ikinci kez geldiklerinde... " "Tamam oldu. Bir yerlerde, bir zaman, birileri bu adamı tanımış olabilir." "Aynen. Bir şey daha var. Annabelle'e söz etme." "Oldu." "Kartlarımızı fazla açık oynamayalım. Eğer kilit isim Russell Granger ise onunla tek bağımız Annabelle. Yani bir yere varmak istiyorsak kızın işbirliğine ihtiyacımız var." D.D. bir an durdu. "Ve CatherineTe yeniden konuşmamız gerekiyor." "Yani benim konuşmam gerekiyor," diye düzeltti Bobby. "Alınma ama senin de dediğin gibi buradaki zamanımız doluyor ve siz ikiniz konuşmaya başlasa-mz bile öfkenizi birbirinize akıtmanız bile en az yarım gün alır. Oysa bizim" - saatine göz attı - "yaklaşık iki saatimiz kaldı. Bu da demektir ki ben Catherine'i ayar-tırken senin de Annabelle'e bakıcılık yapman gerekecek." Odaya bir göz gezdirdi. "Belki biraz temizlik bile yaptırırsın." "Çok komik." "Duş alacağına söz ver."

"Daha da komik."

"Temiz bir şeyler giy üzerine."

Bobby tam oturduğu yerden kalkarken D.D. koluna bir

şaplak attı. O kadar acımıştı ki, kadının bu yüzden

kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu.

"Havaalanında görüşürüz," diye seslendi Bobby

omzunun üzerinden.

"Sabırsızlanıyorum."

Bobby'nin bavulunu kapıp odaya göz gezdirdikten sonra taksi çağırması on dakikasını almıştı. Güneş yeni doğuyor, gökyüzünü pembeye ve mora boyuyor-du. Trafik sorun olmazdı.

Catherine'in bu saatte ayakta olmasını beklemiyordu. Ki bu da bir avantaj olabilirdi. Ya da tanı tersi. Hâlâ kâbus görüp görmediğini merak etti.

Görüyorsa hâlâ Richard Umbrio muydu rüyalarına giren? Yoksa ölmüş kocası mı?

Ön kapıdaki diyafona cevap alana kadar iki üç kez denemek zorunda kalmıştı. Taksici içeri girerken gözleri faltaşı gibi açılmış, ama tek bir söz etmemişti. "Beni bekleyebilir misin?" diye sordu Bobby şoföre, rozetini göstererek.

Bunun üzerine kambur şoför daha bir gerilmişti. "Sorun değil, taksimetreyi açık bırakabilirsin," dedi Bobby. "Buradaki işim bittikten sonra hemen havaalanına gitmem gerekiyor. Bir taksinin hazır beklemesi işime gelir." Şoför gönülsüz de olsa kabul edince Bobby memnuniyetle başını salladı. Taksinin evden bakınca

görünür bir yerde durmasını istiyordu. Bobby'nin acelesi olduğuna ispat

olacaktı bu.

Kapıyı hizmetçi kadın açtı. Onu görünce hiç şa-şırmamış gibiydi. Sadece senyoranın birazdan aşağı ineceğini söylemekle yetindi. Bir şeyler içmek ister miydi?

Bobby istemediğini belirttikten sonra kadını kemer altına kadar takip etti. İçeride tavus kuşu mozaik-li, gümüş kahve takımlarıyla küçük bir bahçe masası hazırlanmıştı.

Bir sandalye çekip kendine kahve koydu ve kolundaki saate kaçamak bir bakış attı. Catherine onu ne kadar bekletecekti acaba? Beklenti yaratmak için mi yoksa cezalandırmak için mi? Söz konusu Catherine olduğunda bunu anlamak zordu. Cevap, on beş dakikaydı. Nihayet kapıda belirdiğinde üstünde, beli kuşaklı, saks mavisi saten bir sabahlık vardı. O yürürken uzun ve kıvrımlı kumaş da onunla birlikte salmıyor, zengin rengi kadının parlak siyah saçlarına yansıyordu. Kadının dudaklarının kenarında ince bir tebessüm belirdi. Bobby bu bakışı tanımıştı hemen. O talihsiz olaydan sonra ilk buluşmaları Isabella Stewart Gardner Müzesi'nde olmuştu. Catherine bir Whistler tablosunun önünde, mavi oryantal bir kumaş denizinin üzerine uzanmış çıplak bir kadının resmedildiği Lapis Lazuli tablosunun önünde

duruyordu. Catherine resmin yansıttığı şehvete, kadının verdiği pozdaki erotik havaya dikkat çekmişti. Bobby'yi o zaman baştan çıkarmak için bu tabloyu kullanmış, şimdiyse bunun için böyle bir sabahlık seçmişti. Bobby buna karşılık midesinin kasıldığını hissedebiliyordu.

Kadm masanın dibine kadar süzülerek geldi. Ama Oturmamıştı.

"Beni mi özledin Dedektif?"

"Kahve çok iyiymiş diye duydum."

Kadının tebessümü yayıldı. "Hâlâ ulaşılması zoru

oynuyorsun."

"Sen de hâlâ kurnazsın," dedi Bobby. "Nathan nasıl

bu sabah?"

Gözlerinde bir gölge belirmişti şimdi Catherine'-in. "Zor bir gece geçirdi. Bugün okula gideceğini sanmam."

"Kâbus mu?"

"Oluyor böyle. İyi bir terapist bulduk ona. Ayrıca bir köpeği de var. Richard'ın köpek yavrusunun böyle bir fark yaratacağını kim bilebilirdi ki? Ama köpek onu benden daha iyi sakinleştiriyor. İlerleme kaydediyor." "Ya sen?"

Kadm Bobby'ye cilveli bir bakış attı. "Tanımadığım birine kendimi nasıl hissedeceğimi söyleyemeyecek kadar yaşlandım ben." Nihayet bir sandalye çekip

bütün zarafetiyle oturdu. Bobby kadına kahve koydu. Catherine ise tek söz

etmeden çekti fincanı önüne. İ kisi de birkaç dakika oturup kahvelerini

yudumladıktan sonra bu kadar sessizliğin yeterli olduğuna karar vermiş

olacaklar ki, "Buraya Annabelle'le ilgili olarak geldin," dedi Catherine

sonunda. "Çünkü babasını tanıyordum." "Hepimiz şok geçirdik," dedi Bobby.

"Şu hikâyeyi bana da anlatsana."

"Anlatacak ne var ki? Ben hastanedeydim. Adam

odama geldi. Bana bazı sorular sordu."

"İsmini söylemiş miydi?"

"Hayır, FBI'dan özel ajan olduğunu söylemişti

sadece."

Bobby'nin bir kaşı kalkmıştı havaya. "Onu hatırlamamın nedeni benimle tartışıp dur-masıydı. Hastanedeydim işte. Nihayet bütün o insanlardan ve aptal sorularından kurtulmuştum. Nasılsın Catherine? Bir ihtiyacın var mı? Gelirken bir şey getirelim mi? Açlıktan ve susuzluktan ölme noktasına gelmiştim ve defalarca tecavüze uğramıştım. Tek ihtiyacım, insanların beni yalnız bırakmalarıydı.

"Sonra bu adam çıktı ortaya, üzerinde koyu renk bir takım elbise ve kravatıyla. Çok iri cüsseli bir adam değildi ama yakışıklı bir tipti. Rozetini gösterdikten sonra 'Özel Ajan, FBI.' diye tanıttı kendini. O kadar. Çok inandırıcıydı. Etkilendiğimi hatırlıyorum. Ses tonu sert ve kararlıydı. FBI ajanları nasıl olursa öyle."

"Peki sonra ne yaptı Catherine?" Kadın omuz silkti. "Sorular sordu. Polis soruları. Araçla ilgili ne hatırlıyordum? Rengi, modeli, plakası, içi. Arabayı süren adamı tarif edin lütfen. Boyu, kilosu, rengi, yaşı, etnik kökeni. Ne söyledi, ne yaptı? Beni nereye götürdü,

oraya nasıl gittik, falan filan. Sonra bana bir çizim gösterdi." "Çizim mi?"

"Evet, kurşun kalemle çizilmişti. Siyah beyaz. Polislerin çizdirdiklerine benzer detaylı bir şeydi. Henüz kimse bana saldıran kişiyi teşhis etmeye kalkışmadığı için umutluydum hâlâ. Ama çizim Richard'ın değildi." Bobby gözlerini kırpıştırdı. "Çizim Richard Umb-rio'nun değildi demek." 248

"Hayır, resimdeki adam daha ufak tefek, çenesi daha inceydi. Bunu Bay Özel Ajan'a da söylediğimde hoşuna gitmedi."

"Nasıl yani?"

"Yani benimle tartışmaya başladı. Belki iyi hatırlamıyordum, etraf karanlıktı, yerin altındaydım. İşin doğrusu ajan canımı sıkmaya başlamıştı. Nihayet kapı içilip içeri hemşire girince çıkıp gitti adam." "Bay Özel Ajan öylece çekip gitti mi?" "Evet. Not defterini kapatıp çıktı gitti." "Hemşire bir şey söylemedi mi?" "Hatırladığım kadarıyla hayır."

Bobby parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. "Hay Özel Ajan bir isim, adres ya da kartvizit de mi vermedi?"

"Hayır."

"Bunu kimseye anlattın mı? Polise, ailene?" Catherine kafasını salladı. "Herkes soru sorup duruyordu zaten. Ha bir kişi eksik ha bir kişi fazla." "Ama bir daha geldi, öyle değil mi?" "Taburcu olacağım gün. Bu sefer içeride hemşire de vardı. Tansiyonuma bakıyordu. Kapı açıldı, kapıda belirdi. İlk seferinde nasılsa öyleydi. Koyu renkli takım elbise, beyaz gömlek, kravat. Şimdi düşünüyorum da, aynı takımdı belki de. "Bu kez rozetini hemşireye gösterdi ve birkaç dakika yalnız kalmak istediğini

söyledi. Hemşire çıktı. Adam yatağımın dibine gelip not defterini çıkardı. Yine aynı soruları sordu. Bu kez sesi daha kibardı ama adamdan hiç

hoşlanmamıştım. Herkes bir şeyler sorup duruyor, kimse bir şey

anlatmıyordu. Sonra o çizimi çıkardı ortaya yeniden."

"Aynı çizim miydi?"

"Ta kendisi. Ama bu kez birkaç değişiklik yapmıştı. Biraz saç eklemiş, yanaklara gölge atmıştı. 'Şimdi ne diyorsun?' diye sordu. Ben kafamı salladım, o da bir şeyleri daha değiştirmeye koyuldu." "Dur biraz," diye araya girdi Bobby. "Başlangıçtaki çizimi kendi mi yapmıştı yani? Resmi polis çizimi değil

miydi?"

"Başlangıçta ben de polis çizimi sanmıştım ama Bay Özel Ajan resmi gözümün önünde değiştirirken bu fikrim de değişti. Onun düzeltmeleri ilk resme tam uyuyordu. FBI ajanlarının böyle yetenekleri olduğunu kim tahmin ederdi ki?" Catherine omuz silkti. "Yani sen izlerken, o resmi değiştiriyordu." "Kesinlikle, ama bu bir şeyi değiştirmiyordu ki. Saç şeklini ne kadar değiştirirse değiştirsin resimdeki adam Richard değildi işte. Bunu Bay Özel Ajana da söyledim. Pek iyi karşılamadı. İsrarla yanıldığımı söylüyordu. Belki çizimdeki şahıs kilo almıştı, belki peruk takıyordu."

Catherine küçümser bir edayla dudak büktü. "Ben daha on iki yaşındaydım. Ne anlardım ki bunlardan? Bay Özel Ajan bir soru sormuş, ben de cevabımı vermiştim. Adam benimle tartışmaya başlayınca tepem attı." "Sonra ne oldu?" diye sordu Bobby.

"Gitmesini söyledim." "Gitti mi peki?" Catherine bir an durdu, kahve fincanını alıp dudaklarına götürdü. "Bir an... Bir an için gitmez sanıyordum. Huzursuzlanmaya başladığımı hatırlıyorum. Ama sonra hademenin içeri girmesiyle birlikle Bay 250

Özel Ajan da odadan sıvıştı. Aman benden uzak olsun da." Catherine kahvenin dumanını üfleyip bir yudum aldı.

"Onu bir daha gördün mü?" "Hayır." "Geldiğini kimseye söyledin mi?" "Birkaç hafta sonra polis nihayet bir sürü fotoğrafla çıkagelmişti. RichardTn fotoğrafını hemen tespit etmiştim. 'Nihayet beni dinlemeye başladınız,' dedim. Polis neden söz ettiğimi anlamamıştı. Ama bu beni şaşırtmamıştı. Kanun kuvvetlerinin birbirileriyle anlaşamadıklarını on iki yaşında bir çocuk bile anlar." Bobby homurdandı. "Peki FBI'dan başka ajanlar gelmedi mi görüşmeye?"

"Hayır."

"Bu senin dikkatini çekmedi mi?" Yine omuz silkti kadm. "Neden ki? Vakamla ilgilenen polisler eksik olmuyordu ki. Allanın cezası üniformalılar en aşağılık ayrıntıları duymak istiyorlardı. Ihı size ilginç mi geliyor? Gizli bir haz mı alıyorsunuz bundan? Ofiste yalnız kaldığınızda tecavüz görüşmelerini tekrar tekrar okuyup mastürbasyon mu yapıyorsunuz?" Bobby buna cevap vermedi. Catherine öfkelenmekle haklıydı. Ama bunca yıl sonra onun da yapabileceği bir şey yoktu. Ne onun, ne de Catherine'in. Neden sonra sakinleşti Catherine'in bakışları. Kahvesini yudumlamaya devam etti yine. "Sahte miymiş?" diye sordu aniden. "Annabelle'in babası

mı?"

"Bu yüzden mi geldin buraya? Adam yalan söylediği

için mi?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

"Kızı alıp götürmüş. Bunun bir anlamı olmalı. Kızı tehlikedeyken güvenliğini sağlamaya çalışmış. Bir matematikçiden beklenecek bir davranış gibi gelmedi

bana." "Olabilir."

"Gerçekten FBI'dan değildiyse ne halt etmeye hastanedeki odama kadar girip bir sürü soru sordu o zaman?" Catherine patlamıştı. "Neden o çizimi gösterip duruyordu?" "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun yoksa söylemiyor musun?" Bir an sesi çatallanmıştı. Sonra bir iç geçirip omuzlarını sarkıttı aşağı.

"Çok güzel bir evin var," dedi Bobby sonunda. "Arizona tam sana göre."

"Ah, para."

"Nathan'ın da iyi olmasına sevindim." "O hayatımın aşkı," dedi Catherine sertçe. Bobby inanıyordu ona. Evladını korumak için neleri göze aldığını herkesten daha iyi bilirdi. Bu yüzden aralarındaki şey her zaman iş ilişkisi olacaktı. "Kahve için teşekkür ederim," dedi Bobby. "Hemen gidiyor musun?" Kadının bakışları arzuluydu ama şaşkınlıktan eser yoktu o gözlerde.

"Taksi bekliyor."

Kadının en azından karşı çıkmasını bekliyordu Bobby. Oysa tek söz etmeden masadan kalkmış, onunla kapıya kadar gelmişti.

Son anda holde geniş ceviz kapılar açılırken Bob-by'nin koluna dokunmuştu Catherine. Parmak uçlarını çıplak teninde hisseden Bobby irkilmişti.

252

"Ona yardım edecek misin?" "Annabelle'e mi?" diye sordu Bobby, kafası karışık. "Benim işim bu." "Güzel bir kız," diye fısıldadı Catherine. Bobby bir şey söylemedi.

"Ciddi söylüyorum Bobby, gerçekten güzel bir kız. Gülümsediğinde gözlerinin içi gülüyor. Kumaşlardan falan bahsederken heyecanlanıyor. Düşünüyorum

da... "

Catherine susmuştu. Ne düşündüğünü ikisi de biliyordu. Mavi bir Chevy sokağa sapmasa, genç bir a-clam kayıp köpeğini bulması için yardım istemese, on iki yaşındaki bir kız dipsiz bir kuyuda kaybolmasaydı nasıl olurdu acaba hayatı? Bobby Catherine'in elini tutup parmaklarını bastırdı parmaklarına.

"Benim için güzel olan sensin," dedi yumuşak bir sesle.

Yanağından öptü. Sonra da gitti.

253

ten geri kalmamıştı. Bobby daha sonra Annabelle'e yöneldi ama kız onu

görünce oturduğu yerde daha bir kapandı içine.

Bobby aldıklarını uzattı, Annabelle istemeye istemeye

de olsa aldı. Bobby daha sonra kızın hemen yanına

oturup çantadan iki plastik kaşık çıkardı.

'• Nasılsın?"

Annabelle somurttu.

"Biraz daha aspirin ister misin?"

"Yeni bir kafa istiyorum."

"Evet, anlıyorum seni."

"Ah kes sesini," dedikten sonra iyice öne eğilip yoğurdun kapağını açmaya koyuldu. Boynundan hiç çıkarmadığı kolyesi aşağı sarkmıştı. Bobby, Annabelle fark edene kadar gözlerini ayıramamıştı bu şişecikten. Annabelle ise kolyesini tedirgin bir şekilde kapıp hemen gömleğinin içine soktu. "Kimin?" diye sordu Bobby alçak sesle. Şişenin içindekilerin küle benzediğini fark etmişti. "Annemin ve babamın," diye mırıldandı Annabelle, daha fazla konuşmak istemediğini belli eder bir edayla. Ama Bobby kolay vazgeçmezdi. "Geri kalanını ne yaptın?"

"Dağıttım. Sahte isimler altında gömmenin anlamı yoktu. Diğer ölülere büyük saygısızlık olurdu herhalde."

"Öldüğünde annenin adı neydi Annabelle?" Kız başım kaldırıp şaşkın şaşkın baktı. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü eminim onca yıl değiştirdiğiniz bir sürü ismin arasında sadece ikisini hatırlıyorsundur. Arling-256

lon'daki ve öldüğü zamanki isimleri." Annabelle yavaşça başını salladı.

"Annem Leslie Ann Granger olarak yaşadı, Stella L. Carter olarak öldü. Bu

isimleri hatırlarım. Ömrümün sonuna kadar." "Peki ya baban?"

"Russell Walt Granger olarak yaşadı, Michael W. Nelson olarak öldü."

"Kolyeni sevdim," dedi Bobby yumuşak bir sesle. "Hastaca bir şey."

"Duygusal bir şey." Annabelle iç geçirdi. "Bugün iyi polisi oynuyoruz ha

Dedektif? Bu da demektir ki D.D. uçakta canıma okuyacak."

Bobby sırıttı. "Hepimiz aynı gemideyiz Annabelle,

biliyorsun. Sadece gerçeği ortaya çıkarmaya

çalışıyoruz, o kadar. Bence gerçeği öğrenmek isteyen

insanların başında da sen geliyorsun."

"Bana üstünlük taslama Bobby. Bu senin için analitik

bir egzersiz. Benim içinse hayatımın resmi."

"Bu kadar korktuğun şey ne Annabelle?"

"Her şey," diye cevap verdi kız kısaca. Sonra da yoğurdu bitirip kutusunu attı ve uçakları incelemeye geri döndü.

"Babanın bilinen son adı Michael W. Nelson'-mış," diye rapor verdi Bobby

birkaç dakika sonra, D.D.'nin yanına dönünce.

D.D. kafasını kaldırıp Annabelle'e baktı. Kız

konuşmalarından habersiz, uzaklara dalmıştı.

"Harika bir iş çıkardınız Dedektif."

"Tanrı vergisi," dedi Bobby, sanki yaptığının kal-

leşlik olduğunu düşünmüyormuş gibi.

Uçak seyir irtifasına ulaşmıştı. Annabelle koltuğunu yatırmış uyuyordu. Bobby'nin yanında oturan D.D. gözleri parlayarak döndü. "Christopher Eola'yı bulduk," dedi heyecanla. "Daha doğrusu, kaybolduğunu teyit ettik. Bridgevva-ter'dan 78'de çıkarılmış."

"Ha?"

"Evet, ileri zekâlının biri Eola'nın Boston Akıl Hastanesi'ndeki marifetlerini dosyasına işlememiş meğer. Gerçi hasta kayıtlarında, iddia edilen 'hadiseler'le ilgili birkaç not varmış ve yerel polis genç bir kadının cinayetinde 'dikkat edilmesi gereken şahıs' diye bir ibare düşmüş ama teknik anlamda bir sabıkası yokmuş. Bridgevvater kalabalıklaşınca da bil bakalım kime kapıyı göstermişler?" "Tanrım."

"Hasta dosyasında sadece Bridgevvater'da düzenli olarak kilise korosunda yer aldığı yazdığı için önceki enstitüyle ilgili bir araştırma da yapılmamış. Hatta Bridgewater Eola'yla gurur duyuyormuş bile denebilir. Onu bir başarı timsali olarak görüyorlarmış." Bobby kahkahayla güldü bunun üzerine. Doğru düzgün tutulmayan kayıtlar, beceriksiz bürokrasi. Halk yükseleri suç oranlarından polisi sorumlu tutuyor bir de. Ah bir bilseler, defter kalem erbabına yüklenmezler miydi? "Pekâlâ," dedi, toparlayarak, "demek ki Eo-la 78'de yaşayanların arasına katılmış. Peki sonra?" "Ortadan kayboluyor."

"Cidden mi?"

"Evine geri dönmüyor, hissesinden pay talep et-25S iniyor, takip randevularının hiçbirine gitmiyor. Bugün varken ertesi gün sırra kadem basıyor." "Kafesten kaçıp kara delik evsiz barınaklarında mı kaybolmuş?" "Ben de öyle tahmin ediyorum. Bana kalırsa madem bu kadar zeki bir tipmiş yeni bir kimlikle toplumun arasına karışmış olabilir. Düşünsene, zengin bir ailenin çocuğu sokakta yaşamayı kabullenebilir mi? Ayrıca evsizlerin arasında bile tanınabilirsin. Aynı aşev-lerine gidiyorlar, aynı barınaklarda yatıyorlar, aynı sokaklarda takılıyorlar. Charlie Marvin gibi biri, hem akıl hastalarıyla hem de evsizlerle çalışan birileri er ya da geç tanıyacaktı onu. Artık kimse kolayca ortadan kay-bolamıyor. Boston sokaklarında bile." "Doğru ve yanlış. Duyduğuma göre şehirdeki evsiz sayısı son rakamlarla altı bini bulmuş. Pine So-kağı'ndaki gibi büyük bir barınak bile sadece yedi yüz kişiye hizmet verebildiğine göre yüzleri görünmeden yaşayan bir sürü insan olmalı." "Evet, ama söz konusu kişi, yaklaşık otuz yıldır radara yakalanmadan yaşamayı başarmış biri. Bu epey uzun bir zaman. Tabii Eola'nın ölmüş olabileceğini de göz önünde bulundurmak zorundayız." D.D. dudaklarını büküp uzun uzadıya düşündü. "O kadar şanslı olsak iyi. Gerçek psikopatlar hiç ölmez. Bu senin de dik' katini çekti mi?" "Benim de dikkatimi çekmişti." Bobby kaşlarını çattı. "Sinkus Eola'nm ailesinin yerini tespit edebilmiş mi?" "Dün akşam ziyaretlerine gitmiş -Back

Bay'deki malikânelerine," diye ekledi D.D. önemle. "Onu içeri almak bile

istememişler. Anla işte ChristopherTa ilgili 259

haberlere nasıl heyecanlandıklarını."

"Bu zengin aileler normal olmuyorlar. Bu senin de

dikkatini çekti mi hiç?"

"Benim de dikkatimi çekmişti. Bak bir de maaşım az diye ağlarsın. Onlar gibi

zengin olalım da bizim ailelerimiz de mi dağılsın?"

"Aynen."

"Sen şu işe bak ki Eola'lar konuyla ilgili bir avukat görevlendirmişler bile. Elinde mahkeme celbi olmadan ve yanlarında avukatları yoksa sorularına cevap vermiyorlar. Sinkus da şu emir için uğraşıyormuş zaten. Her türlü bahse girerim ki, bugün öğleden

sonra o zengin züppeleri ofisimizde göreceğiz. Birkaç fincan yanık kahveden sonra, en azından ağızlarının tadı daha fazla bozulmasın diye üteceklerdir." D.D. bir an durdu. "Eola'nın nerede olduğunu onların da bilmediğini tahmin ediyorum. Sinkus'a bakarsan oğullarının adını duymak bile canlarını sıkmaya yetmiş. Boston Akıl Hastanesi'ne girmesine neden olan şu olayı merak ediyorum. Bay Eola'nın profilini doğru düzgün çıkarabilirsek çocukluk karakteristiklerini bildiğimiz diğer şeylerle karşılaştırabiliriz."

D.D. önündeki dosya yığınını karıştırırken kendi kendine sallıyordu başını. Çavuşun küçük bir kız gibi neşelenmesi için elle tutulur iki şüpheli yeterliydi. "Ee," diye sordu sonunda, "Catherine'le konuşmanız nasıl geçti?" Bobby önce ana başlıkları özetledi: "Catherine Russell Granger Ta iki kez görüştüğünü iddia ediyor. Kendini FBI özel ajanı olarak tanıtmış ama isim vermemiş.

Sorduğu sorular diğer memurlarmkilerle aynıymış aşağı yukarı. Ama işin en ilginç kısmı, yanında 260 krmz

www.cizgiliforum.com

şüpheli şahsın çiziminin de olması."

"Sahiden mi?" D.D.'nin gözleri kocaman açılmıştı şimdi.

"Catherine'e göre resimdeki, Richard Umbrio'ya benzemiyormuş. Granger'ın

çizimindeki adam daha ufak tefek bir şeymiş. Bunu Granger'a da anlatmaya

kalktığında adam tartışmaya başlamış. Belki de saldırganı iyi görememiştir.

Ya da resimdeki adam kılık değiştirmiş, kilo almış olabilirmiş. Bu tip şeyler

işte."

D.D. hâlâ merakla bakıyordu. "Ha?"

Bobby iç geçirip kollarını başının arkasında kavuşturmaya yeltenmişti ki dirseğini pencereye çarptı: O kadar da iri yarı bir adam olmamasına rağmen uçakların daracık koltuklarından nefret ediyordu.

"Catherine, Granger'ın daha çok saldırganın kimliğiyle ilgilendiğini söylüyor," dedi Bobby yüksek sesle düşünerek. "Fiziksel tarifini, ses tonunu, ayırt edici bir işaret olup olmadığını öğrenmek istiyormuş. Sonra resmi Catherine'e de göstermiş. Tabii bu tuzak da olabilir. Elinde bir şüpheli varmış gibi yapıp kaçırılışı ve Umbrio'nun yaptıklarıyla ilgili bilgi almaya çalışmış olabilir.

Eğer stratejisi buysa işe yaramıştır çünkü Catherine hiçbir şeyden şüphelenmemiş." "Dikkatini görüşmenin tek bir noktasına yönlendiriyor," diye araya girdi D.D., "yani resme, oysa gerçekte sorularının yüzde doksanı saldırıyla ilgili. İllüzyon sanatının sorgularda kullanılabilecek bir versiyonu." Bobby gülümsedi. "Adamın hakkını vermek gerek. Bizim stratejilere benziyor."

"Harika, bir bu eksikti. Zeki ve psikopat orospu çocuğunun teki." D.D. şakaklarını ovdu. İç geçirdi. Şa-

kaklarını ovdu yeniden. "Catherine bütün bunları uyduruyor olamaz mı? Yani baksana, yirmi yedi yıl önce sadece iki kez gördüğü sıradan bir FBI ajanıyla ilgili ne kadar çok şey ayrıntı aktarmış."

"Doğru," dedi Bobby. "Ama Bay Özel Ajan kızm üzerinde güçlü bir etki bırakmış olmalı. Şüphelinin çizimini getirmesi, sonra da resimdeki adamın onu kaçıran adamla aynı olduğunda ısrar etmesi dikkat çekici. Kızın bunları kabul etmemesine rağmen verdiği karşılık beklenmedik bir şey olduğu için akılda kalıcı. Hem niye bizimle oynasın ki?"

"Seni ayağına kadar getirdi ama, değil mi? Artı, devam eden bir soruşturmada elini güçlendirdi. Seni aramak için bir amacı ve bana işkence etmek için bir

bahanesi var. Ona yakışan da bu."

Bobby omuz silkti. Her türlü ihtimal olabilir, ama...

"Bence Annabelle'den hoşlandı."

"Yapma lütfen! Catherine'in dostu olmaz. Sevgilileri olabilir ama dostu olmaz."

"Ben dostuyum ya," diye karşılık verdi Bobby.

D.D. bu konuda ne düşündüğünü belli etmek için kaşlarını kaldırdı. Bu anlaşmazlık hemen çözülemeyecek kadar derinlerde olduğu için öncelikle acil meselelerine dönmek zorundaydı.

"Bence anlattıkları doğru. Israrcı bir FBI ajanı olarak hatırladığı adamın Annabelle'in babası çıkması onu şaşırtmışa benziyordu. Dün öğleden sonra onun vakasıyla Annabelle'inkinin arasında hiçbir bağlantı olmadığına ikna olmuştu. Oysa bu sabah... " İ kisi de susup düşünmeye, tekrar düşünmeye koyuldular. İ lk konu şan Bobby oldu. "İ ki ihtimal var. Birintisi. Granger Catherine'e oyun oynuyordu. Kaçırılmasıyla ilgili ayrıntıları herkesten önce öğrenebilmek için bir tuzak kurmuştu. İkincisi ise, Granger'ın kafasında gerçekten de bir şüpheli vardı. Ona tecavüz eden kişi olduğuna inandığı adamın resmini bizzat yapmıştı." D.D. devam etti sonra. "Diyelim ki kafasında bir şüpheli var. Polise niye söylememiş bunu?" "Bilmem."

"Ayrıca yıllardan 1980, değil mi? Granger'ın kızının hediyeler almaya başlamasından iki yıl önce. Granger kriminal faaliyetlere neden bu kadar takmıştı?" "Sorumlu vatandaş."

"Kim adalete hizmet etmek için FBI ajanı maskesine bürünür? Yapma. Namuslu insanlar polis memuru numarası yapmazlar." "Namuslu insanların vergi ve sosyal güvenlik numaraları da olur ama," diye atıldı Bobby.

"Yani... "

"Russell Granger o kadar da namuslu bir vatandaş

değildi."

"Ve kriminal faaliyetlerle, kendi işleyeceği suçlara ilham versin diye ilgilenmiş de olabilir. Sinkus Eola'nın peşinde," dedi D.D. sertçe. "Granger T da sana veriyorum. Komşuları bul, MIT'deki eski bölüm başkanını tespit et. Bakalım Annabelle'in babası Ar-liıgton'da nasıl bir hayat sürüyormuş. Sonra da kaçak hayatlarına yöneliriz. Şehirler, tarihler sende. Bir şeyi öğrenmek istiyorum: Annabelle'in ailesi, Russell Granger'ın korktuğu bir şeyden mi, yoksa yaptığı bir şeyden dolayı mı kaçıyordu? Anlatabiliyor muyum?" Bobby başını salladı. "Walpole'u da incelemeli-263

yiz," dedi. "Umbrio'nun dosyasına, ziyaretçi defterlerine falan bakmalıyız. Hapiste de antisosyal miymiş değil miymiş öğrenmemiz gerekiyor." "Bence

de."

"Ben... şey, ben işin Granger kanadıyla meşgul olacağım için... "

"Tamam, tamam, başka birini ayarlarım ben."

"Anlaştık," dedi Bobby. "Anlaştık," dedi D.D.

Konuşmadan memnun kalan D.D. dosyalarım

çantasına geri koyup koltuğa gömüldü iyice.

"İyi geceler Bobby," diye mırıldandı. Otuz saniye

geçmeden uyumaya başlamıştı bile.

Bobby koridorun karşısındaki koltukta uyuyan

Annabelle'e baktı. Koltuğu yatırmış, uzun siyah saçları

yüzünü örtmüştü. Sonra dönüp, başı omzuna

düşmeye başlamış olan D.D.'ye baktı.

Karışık bir mesele, diye düşündü ve biraz uyumaya

çalıştı.

264 24

k.D.'nin Logan Havaalanı otoparkının üçüncü katındaki arabasında bulduk notu. Sağ sileceğin altına sıkıştırılmıştı.

Uçaktan indiğimizden beri kimse konuşmamıştı. Bavullarımızla birlikte terminalden geçip, yürüyen merdivenle aşağı inip, Central Parking'in duvara yakın kaldırımları üzerinde devam ettik yolumuza. Dışarısı soğuk ve yağmurluydu. Ruh halimize daha uygun bir hava olamazdı herhalde. Aklım babamla ilgili düşünceler, geçmişe dair sorularla doluydu. Ha bir de Bella'-yı veterinerden nasıl alacağımı düşünüyordum tabii ki. Evcil hayvanlarla toplu taşımada yolculuk etmek zor oluyordu. D.D. ve Bobby ise ileri düzey polis stratejileri düşünüyorlardı muhakkak. O

altı kızı kim kaçırıp Öldürmüştü, fail böyle bir şeyi daha önce de yapmış mıydı, gibi. Ve tabii bir de, ölmüş babamı

bütün bu karmaşadan sorumlu tutmanın bir yolunu arıyorlardı herhalde. Sonra notu gördük. Beyaz kâğıt üzerine yazıl-265 mıştı. Siyah mürekkeple. Ve el yazısıyla. D.D. okumama engel olmak için önüme geçti hemen. Ama ilk iki satır beynime kazınmıştı bile. Madalyonu geri verin yoksa Bir kız daha ölür.

Hepsi bu kadar değildi. Başlangıçtaki tehdidin ardından bir sürü şey daha yazılıydı notta. Ama ben hepsini okuyamamıştım. Gerisi teferruattı

herhalde. Polisin madalyonu nasıl geri vereceğine dair talimatlar. Ya da bir

kızın daha nasıl öleceğine dair. Belki her ikisi de.

"Allah kahretsin," dedi D.D. "Arabam. Nereden biliyor... "

Ucu görünmeyen otoparka hızla göz gezdirdi. Kuryeyi mi arıyordu?

Bakışları köşelere kayınca güvenlik kameralarını aradığını anladım.

Güvenlik kameralarım ben de görmeye çalıştım. Ama o kadar da şanslı

değillerdi bu sefer.

Bobby ise arabanın kaputuna doğru eğilmiş, hiçbir

şeye dokunmamaya gayret ederek kâğıdı inceliyordu.

"Bunu da olay mahalli gibi tetkik etmek gerekiyor,"

dedi, kısa ve öz. "Yanlış olmasın."

"Ne kadardır yoktuk? Otuz, otuz bir saat kadar.

Teslimat için zamanları bol olmuş."

"Biliyorum," dedi D.D., Bobby gibi kısa ve öz.

Omzunun üstünden bana bir bakış attığında her zamanki nemrut haline geri döndüğünü hissettim. "Hey bunun için de babamı suçlayamazsınız ya,"

de-dim.

Ters ters baktı bana. "Annabelle sen bir taksi tut,

m"

"Harika. Bakalım yolda kaç tane muhabirle

karşılaşacağım? Eminim bunu duyunca bayılacaklar."

"Buna cesaret... "

"Madalyonu geri verecek misiniz?"

"Birincisi, bu polisin bileceği iş. İkincisi, bu polisin

bileceği... "

"Kim yazmış o notu? İsmini vermiş mi? Benden bahsetmiş mi? Ben de

okumak istiyorum." "Annabelle git başımdan!"

"Olmaz!" "Neden?"

"Çünkü bu benim hayatım!"

D.D. dudaklarını ısırdı. Sonra da arabanın camında dokunulmamış halde duran nota döndü. Benim görmeme izin vermeyecekti. Bunu benimle paylaşmayacaktı. Kanunlar da bir sistemdir. Benim gibileri umursamayan bir sistem.

. Saniyeler hiç bitmeyecekmiş gibiydi. D.D. okudu.

Bobby ise D.D.'yi incelemeye koyuldu. Onlar içerideydiler. Bense dışarıdan bakmaya çalışıyordum. Benim de bir gururum vardı tabii. Nihayet vazgeçip geri döndüm.

"Dur!" D.D. Bobby'ye bir bakış attı. "Yanından ayrılma."

"Hey, bebek bakıcısına ihtiyacım yok benim." D.D. beni duymazdan gelip Bobby'ye dönerek: "Ben burayı hallederim. Sen onunla git."

"Bununla ilgili konuşmamız... " diye konuşacak oldu.

"Sonra," dedi D.D. yarıda keserek. "Hiçbir şeyi aceleye getirmeni istemiyorum."

"Bobby... "

"Bak ben ciddiyim D.D. Sen çavuş olabilirsin ama ben de eski bir tim üyesiyim." Parmağını nota bastırdı. "Bunları bilirim. Zırvalık. Orada yazanları yapmayacaksın."

D.D. kafasını bana çevirdi. "Sonra," diye mırıldandı. "Sen onu evine götür.

Ben ekibi toplarım. Sonra konuşuruz."

Bobby somurttu. "Sonra," diye razı oldu nihayet

istemeye istemeye de olsa. Arkasını dönüp bana

doğru gelirken ben de aradaki boşluktan nota tekrar

göz atmaya çalıştım. Ama yine o ilk ki satırdan

başkasını görememiştim: Madalyonu geri verin

yoksa... Bir kız daha ölür.

Bobby kolumdan tutup çekiştirdi. Bense karşı

koymadım, ama sonra D.D.'den bir miktar

uzaklaştıktan sonra durdum.

"Ne yazıyordu notta?" diye sordum.

"Hiç. İlgi çekmek için yapılmış bir şey herhalde."

"Ama kimsenin madalyondan haberi yok ki. Medyaya yansımamıştı bu."

Galiba henüz usta dedektif de çözememişti işin aslını. Adımları kararsızdı.

Hemen toparlandı. Yürümeye devam etti. Asansöre varmıştık. Düğmeye

gereğinden daha sert ve uzun bastırdı.

"Bobby... "

"Asansöre bin Annabelle."

"Bunu bilmek benim de hakkım. İşin içinde ben de varım."

"Hayır, Annabelle yoksun." "Saçma... " "Annabelle." Asansörün kapılan arkamızdan kapanıyordu. "Notta senin ismin geçmiyor. Yazan her kimse D.D.'yi istiyor."

Beni veterinere götürürken ağzım bıçak açmamıştı. Bella beni sevinçten deliye dönmüş halde karşıladı. Etrafımda dört dönüyor, üzerime atılıyor, yüzümü öpücüklere boğuyordu. Ben de onu sıkı sıkı tuttum, yüzümü tüylerinin arasına gömdüm. Onun sıcaklığına, kıpır kıpır vücuduna, sonsuz neşesine kavuştuğum için mutluydum.

Sonra hain beni bırakıp aynı heyecanla Bobby'-nin de üzerine atladı. Kimsede sadakat kalmamış. Bobby'nin arabasına bindirdiğimde sakinleşti Bella. Araba yolculuğunun keyfini çıkarıyordu. Camları burun izleriyle dolduruyor, yeni temizlenmiş koltukları tüy içinde bırakıyordu. Oh olsun, bu kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyordu.

Bobby apartmanın önüne gelince arabayı durdurmadan inip benim tarafıma koşturdu. Bense aldırmadan kendi kapımı kendim açtım. Bobby bunun üzerine Bella'ya yöneldi ve arka kapıyı açıp dışarı saldı. Bella yağmura aldırmadan aşağı atlamış, etrafımızda dört dönmeye başlamıştı bile. "Bir hanımefendiye hizmet etmek benim için zevktir," dedi Bobby, Bella'nm başını okşarken. Bense ona vurmak istiyordum. Üstüne atılmak istiyordum. Her şey onun suçuymuş gibi yere yatırıp tekmelemek istiyordum.

Düşüncelerimin vahşeti beni bile ürkütmüştü. Sarsak adımlarla kapıya yürüyüp

anahtarları çıkarmaya koyuldum. Bella hızla koşup yanıma geldi. Kapıyı açarken, posta kutusunu kontrol ederken, arkamdaki kapıların kapanıp kapanmadıklarına bakarken ağır ağır hareket ediyor, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Midem kasılıyordu. Küçük bir çocuk gibi oracıkta çöküp ağlamak istiyordum. Ya da çıkıp beş bavulu hazırlamak istiyordum. Babam, benim takip edilmemden iki yıl önce FBI ajanı kılığına girip kaçırılan küçük bir kızı sorguya çekmişti. Benim yerime en iyi arkadaşım öldürülmüştü. Şimdiyse, yirmi beş yıl sonra o birileri madalyonumu geri istiyordu.

Başım ağrıyordu. Veya kalbim belki de.

Eve girince Bobby etrafı kolaçan etmeye koyuldu. Kendinden emin hareketleri kendimi daha iyi

hissetmemi sağlamalıydı aslında, ama öyle olmadı. Bunun bir zamanlar babamın yaptıklarıyla aynı şeyler olduğunu hatırlayınca daha bir huzursuz olmuştum. Bobby işi bitince başını kısaca sallayıp içeri girmeme izin verdi, kendi de mutfak tezgâhının başında yerini aldı. Mektupları bir yere bırakıp, bavulları odama bırakıp, Bella'nın kabına su koyarken Bobby de benim eve geliş programımı izledi bir süre. Telesek-reterin dijital göstergesinde altı yazıyordu ki bu benim sakin dünyam için çok fazlaydı. İçgüdüsel olarak uzaklaştım oradan. Mesajları Bobby gittikten sonra dinleyecektim. "Ee," dedi Bobby. "Ee," diye karşılık verdim. "Akşam için bir planın var mı?" "Çalışacağım."

"Dikiş mi?" "Starbucks."

Dedektif kaşlarını çattı. "Bu gece mi?"

"İnsanlar kahvelerini günün her saati istiyorlar. I lem neden ki? Ev hapsinde miyim yoksa?"

"Son günlerde yaşadıklarından sonra biraz ihtiyatlı davranmakta fayda var," diye açıklama yaptı.

Buna daha fazla tahammül edemeyecektim. Kafamı kaldırıp meselenin özüne inmeye karar verdim. "Bunu babam yapmadı. Aklınızdan ne geçiyor bilmiyorum ama babam öyle biri değildi. Not da bunun ispatı zaten. Ölüler pek ortalıkta dolaşmazlar."

"Sen o notu boş ver Annabelle. Bırak polis ilgilensin. Sonunda bu vakayla ilgili bir şey çıkar ya da çıkmaz, önemli değil."

"Demek babam FBI ajanı kılığına girip saldırıdan sonra Catherine'e ziyarete gitmiş. Belki de bir baba olarak, küçük kızları avlayan o canavar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Akademisyen olarak kendi araştırmasını kendi yapmasının daha doğru olacağına kanaat getirmişti belki de. Bunun bir açıklama-sı-olmalı!" Ortaya koyduğum varsayımlar bana bile mantıksız geliyordu. Ama kendime engel olamıyor-dum işte. Ömrüm boyunca babamla savaşıp, onu aşırı kontrollü olmakla suçladıktan sonra en büyük savunucusu olup çıkmıştım sonunda.

Babama güvenip güvenmemek benim bileceğim bir şeydi. Ama kimsenin onu yerden yere vurmasına izin veremezdim.

Bobby söylediklerimi ciddiye almışa benziyordu. "Peki Annabelle. Bana bir sebep söyle. Bir dene bakalım. Açık fikirli olmaya çalışacağım. Elimden geldiği kadar

tabii."

271

"Dori kaybolduğunda babam ortalıkta yoktu," dedi sertçe. "Bütün aile

Florida'daydık." "Buna inanıyorsun," dedi Bobby. "Hayır biliyorum! Florida'ya

yerleştikten sonra babam bizi hiç bırakmadı!" Gözümü kırpmadan yalan

söylemiştim. Babam duysa gurur duyardı benimle. Florida'ya taşınalı iki

hafta olmuştu, ben gece yarısı uyandım çığlık çığlığa. Babamı istiyordum,

babamın yanıma gelmesi için yalvarıyordum. Ama annemdi gelen. "Şş

tatlım. Şş. Baban yakında eve dönecek.

Halletmesi gereken işleri vardı. Şş tatlım, her şey yolunda."

Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz.

Bobby'nin sesiyle bugüne geri dönmüştüm aniden.

"Annabelle, ailenin eşyaları nerede? Bir akşamüzeri

buhar olup uçmadınız ya? Eşyalarınıza ne oldu?"

"Bir taşıma şirketi gelip aldı."

"Efendim?"

"Bayan Petracelli'yle konuştum da." "Ne yaptın?" "Bir köşeye saklanıp gözlerimi kapattım," dedim öfkeden kudurmuş bir halde. "Ya ne yapmamı bekliyordun? Sen ve D.D.'ye mi bırakacaktım hayatımı? Yapma lütfen. Siz polissiniz. Ben umurunuzda değilim."

Bobby öne bir adım attı. Yüzünde o sakin halinden eser kalmamıştı. Gözlerinde gri fırtınalar kopu-yordu. Korkmam gerekirdi belki ama ben aksine heyecanlanmıştım. Kavga etmek, savaşmak, öfkelenmek istiyordum. Kendimi daha fazla çaresiz hissetmek istemiyordum. "Bayan Petracelli'ye ne anlattın?" diye buyurdu 272

Bobby.

"Ne var Bobby?" dedim hiddetle. "Bana güvenmiyor musun? Hepimiz aynı gemide değil miyiz yoksa?" "Bayan Petracelli'ye ne söyledin diyorum sana." "Hiçbir şey söylemedim, salak herif! Ne yaptım sanıyorsun? Yirmi beş yıldır görmediğim bir kadının evine girip polisin uzun zamandır kayıp olan kızının cesedini bulduğunu mu söyleyecektim? Lütfen, o kadar da gaddar değilim ben." Şimdi ben de bir adım atıp parmağımı göğsüne bastırdım. Adamın gözleri kararmaya başlamıştı.

"Kadının söylediğine göre taşımacılar gelip eşyaları paketlemişler. Babam her şeyi telefonla halletmiş. Eşyaları bir depoya kaldırtmış. Belki de polisin bir gün her şeyi anlayacağını hayal ediyordu. O zaman evimize geri döner, kaldığımız yerden

devam edebilirdik. Babam hastalık derecesinde planlı programlı bir insandı."

"Annabelle, Russell Granger adı altında yapılmış hiçbir emlak alışverişi,

depo kirası, ya da herhangi bir kayıt yok."

Şaşırma sırası bendeydi. "Ama... ama... "

"Ama ne Annabelle? 82 sonbahannda ne olduğunu

anlat bana. İnanabileceğim bir şeyler ver."

Yapamazdım. Bilmiyordum... Altlamıyordum...

Russell Granger'a ait bir kayıt nasıl olmazdı?

Arlington benim gerçek yaşamım değil iniydi? 1982'de

Arlington'da yaşamıştım ya en azından.

Bobby ellerimi tuttu. Ancak o zaman fark ettim nasıl

titrediğimi. Bella yatağında doğrulup sızlandı. Ona

uzanamıyor, konuşamıyordum. Yine babamı dü-

şünüyor, gece yansı duyulan fısıltıları hatırlıyordum. Bilmek istemediğim şeyleri. Kaldıramayacağım kadar ağır gerçekleri. Tanrım, 82 sonbaharında ne olmuştu? Ah Dori, ne yaptık biz? 'Annabelle," dedi Bobby nazikçe. "Kafanı dizlerinin arasına sok. Derin bir nefes al. Nefes nefese kaldın." Dediklerini yapıp eğildim, ahşap döşemeye bakarken nefes almaya çalıştım. Ayağa kalktığımda Bob-by'nin kollarına bıraktım kendimi. Tıraş losyonunun kokusu burnuma gelmişti. Sıcak ve sert kollarını

hissettim omuzlarımda. Kalbinin düzenli ve ritmik atışını duyuyordum kulaklarımda. Mahcup ve ezik bir çocuk gibi tutımuyordum. Toparlanmam gerektiğini biliyor, ama kollarında kendimi güvende hissetmek istiyordum bir yarıdan.

Russell Granger diye biri var olmadıysa Annabelle kimdi o zaman? Ve neden sanki Florida'ya taşınmamızın, babamın ilk yalanı olduğuna inanmıştım?

"Şşş," diye fısıldıyordu Bobby kulağıma."Şşş... " Dudakları saçlarıma dokundu. Küçük ve beklenmedik bir öpücüktü. Ama bu kadarı yetmezdi bana. Kafamı kaldırıp dudaklarını aradım.

İlk temas heyecan vericiydi. Yumuşak dudaklar, batan bıyıklar. Bir erkeğin kokusu, dudaklarıma bastıran dudakları. Nadiren hissettiğim heyecanlar. Yaşanmasına nadiren izin verdiğim ihtiyaçlar. Şimdi ağzımı açmış, dilini içime çekiyordum. Onu hissetmek, ona dokunmak, tatmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Buna inanmak istiyordum. Zihnimin derinliklerinde saklanan o korku dışında da bir şeyler hissetmek isti-274 yordum.

Beni kollarında tuttuğu sürece bu an sonsuza kadar bitmeyecek, geri kalan her şey uçup gidecek, korkmama gerek kalmayacak, kendimi bir daha yalnız hissetmeyecek, kafamda beliren bu sesleri duymak zo-ı unda kalmayacaktım. "Roger lütfen gitme. Roger yalvarırım yapma

hlllll... "

Bobby uzaklaşmış, ben de geri çekilmiştim. İkimiz de nefes nefese kalmış, gözlerimizi kaçırarak mutlağın ayrı köşelerine çekilmiştik. Bella yattığı yerden kalkıp gelmişti. Hevesle bana sürümüyordu. Eğilip kafasını okşadım. Sessizlik uzun sürmüştü.

Bu fırsattan yararlanıp toparlanmaya çalıştım. Bobby bir adım daha atsa kollarına bırakırdım kendimi yeniden. Ama ayrılır ayrılmaz köşeme çekilmiştim işte. Yıllar boyu üzerinde çalıştığım sükûnetimin arkasına saklanmıştım. Ve babamın savaşındaki tek zayiatının annem olmadığını hissediyordum şimdi. Benden de bir şeyler alıp götürmüştü ve bunu nasıl geri alacağımı bilmiyordum. "Peki ya annem?" diye sordum aniden. "Leslie Ann Granger. Belki de her şeyi onun üzerine yapmıştır." "Annabelle, hem babanın hem annenin adını araştırdım. Sonuç sıfır."

"Ailem gerçekti," diye ısrar ettim cılız bir sesle. Bir yandan da Bella'nın tüylerini karıştırıyor, ellerime bastırdığı başını okşuyordum. "Komşularla oynardık, sosyal bir hayatımız, toplumda bir yerimiz vardı. Ben okula gidiyordum, babanım bir işi vardı, annem de 164

okul aile birliğindeydi. Hepsi gerçek bunların. Hatırlıyorum. Arlington bana aklımın bir oyunu değil." "Ya Arlington'dan öncesi peki?" "Ben... Ben bilemiyorum. Öncesini hatırlamıyorum." "Bunu komşulara sormak gerekiyor demek," dedi

Bobby. "Herhalde."

Dedektif toparlanmaya çalışıyordu. "Bunun nereye varacağını ben de bilmiyorum," dedi aniden. "Tam altı ceset var. Her türlü soruyu sormak, her türlü ipucunun peşinden gitmek zorundayız." "Biliyorum." "Belki de bu sıralar fazla ortalıkta dolaşmasan daha iyi

olur."

Ağzımda istem dışı çarpık bir gülümseme belirmişti. "Bobby ben zaten takma isimle yaşıyorum. Hiç arkadaşım yok, komşularla

konuşmam ve hiçbir sosyal örgüte ait değilim. En uzun süreli ilişkim kargocuyla. Yani sosyallik anlamında biraz daha kapanacak olursam ot gibi yaşamam gerekir." "Geceleri çalışman hoşuma gitmiyor," diye devam etti sözüne Bobby, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. Gözleri kısıldı, önce Bella'ya sonra da bana baktı. "Hava kararduktan sonra koşmaya çıkman da doğru

değil."

Kafamı salladım. Şok etkisini yitirmeye başlamış, gardım geri gelmişti. "Ben yetişkin bir kadınım Bobby. Daha fazla saklanmayacağım."

"Annabelle... "

"Anlıyorum, sen de işini yapmak zorundasın. Ama benim de kendi yolumda

gitmemi anlayışla karşıla-276

inalısın."

Buna sevinmediği açıktı. Ama hakkını yememek la/un; daha fazla uzatmadı. Bella havadaki tansiyonun azaldığını hissetmişti. Bobby'ye gidip burnunu ı-liıe bastırdı arsız arsız.

"Gitmem gerekiyor," dedi Bobby, ama hâlâ duruyordu. "Notla ilgili ekip toplantısı."

Yemi yutmaya niyeti yoktu. Ben de fazla üstelemedim zaten. "Benim de işe gitmem gerekiyor," dedim, sesim fazla cılız çıkmasın diye gayret sarf ederek.

"Annabelle... " "Bobby."

"Olmaz. Sen ve ben. Etiğe aykırı. Yapamam." "Mecbur değilsin." Birden kaşlarını çattı. "Biliyorum. Beni çileden çıkaran da bu ya." Gülümsedim ve hiç çekinmeden yanına gittim. Kendi adıma içten ve dürüst bir hareketti bu. Elimi yanağına koydum. Sabahtan beri uzamış sakallarım ve çenesinin sert hatlarını hissediyordum. Neredeyse burun burunaydık ve ben vücudunun sıcaklığını duyabiliyordum.

O sözler vermeye başlayacak, ben de böyle şeylerin mümkün olduğuna inanacaktım. Benim de bir geleceğim vardı. Annabelle Granger olarak tanınan kadının da hakkı vardı mutlu olmaya. "Barbekü sever misin?" diye fısıldadım.

Avucumun içindeki dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Ara sıra birkaç biftek attığım olmuştur." "Pembe panjurlu bir ev, iki çocuk, kim bilir bir tane de hiperaktif köpek hayal ettiğin oluyor mu?"

"Benim hayallerimde genelde dayalı döşeli bir bodrum, bilardo masası ve plazma ekran televizyon oluyor."

"O da olur." Elimi çekince aradaki sıcaklığın gitmesine üzülüp iç geçirdim. "Kısmet," dedim yumuşak bir sesle. "Kısmet," diye onayladı o da.

Sonra da merdivenlerden aşağı inip gözden kayboldu. Kapıyı arkasından

kilitlerken buna en çok bozulan Bella olmuştu.

Telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdım.

Bir erkek sesiydi. "Annabelle," diye fısıldıyordu.

278

25

By

lobby Boston trafiğinde slalom yapıp hızla güne-Aye, Roxbury'ye doğru yol aldı. Annabelle'in dairesinde beklediğinden daha uzun kalmıştı. Annabelle'in dairesinde beklediğinden fazlasını yapmıştı. Lanet olsun, Annabelle'in dairesinde az daha büyük bir salaklık yapacaktı.

Ama şimdi arabasındaydı, kontrol ondaydı ve gerçek dünyanın soğukluğuna alışmaya çalışıyordu. O bir dedektifti. Büyük bir vakanın üzerinde çalışıyordu. Ve işler gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Birileri madalyonu biliyordu. Notta yazılanlara göre o kişi sadece Çavuş D.D. WarrenT görmek istiyor, kolyeyi bu gece saat 3:33'te Boston Akıl Hastanesi arazisine getirmesini buyuruyordu.

Aksi bir şey yapıldığı takdire sonuçlan acı olacaktı. Küçük bir kız daha ölecekti. Bobby'nin bu nota tepkisi içgüdüsel olmuştu. Taktik takımında geçirdiği on yıla yakın sürede bir şey öğrendiyse o da bunun palavra olduğunun açık olu-

279

şuydu.

Birileri onlarla oyun oynuyordu. Ama bu, yazılanlara uyulmadığında gerçek bir şeyler yaşanmayacağının garantisi olamazdı da.

Ruggles Sokağıma girdiğinde bir eliyle direksiyonu tutarken diğer elinde cep telefonu vardı. MIT'-den geri dönülmüş, eski

matematik bölümü başkanı Paul Schuepp diye biriyle temasa geçmesi için gerekli bilgiler verilmişti. Annabelle'in Oak Sokağı'ndaki.eski evleriyle ilgili işlemleri yapan bir emlakçıdan da cevap gelmişti ayrıca. Aranacak bir sürü insan, izi sürülecek bir sürü ipucu vardı. Karargâha varana kadarki on dakika içinde çok hızlı davranmak zorundaydı. Hava kararmaya yüz tutmuş, şehrin üstüne çöken gri bulutlar akşamı geceye çevirmişti neredeyse. Sokağın iki yanındaki kaldırımlar şemsiyelerinin altına saklanmış, koyu renkli paltolarına sarınmış insanlarla doluydu. Polis karargâhına yakın bir yerde yaşamaktan sirenleri kanıksadıkları için Bobby yanlarından geçerken hiçbiri kafasını kaldırıp bakmaya gerek duymamıştı bile. Nihayet ışıl ışıl bina belirdi ufukta. Cam ve çelikten polis merkezi uzun bir geceye daha hazırlanıyordu. Bobby cep telefonunu kapatıp kendini bekleyen en

ciddi meseleye konsantre oldu: Roxbury'de park yeri bulmak yabana atılacak bir dert değildi. İlk geçişinde sokağın dolu olduğunu gördü. Polisin park yerine girmemesinin nedeni bu noktada araba hırsızlıklarının yaygın olması değildi. Çoğu dedektif gibi o da, beklenmedik bir şey olduğunda hızlı harekete geçebilmek için binaya mümkün olabildiğince yakın bir yere park etmek istiyordu. 280

Allanın hakkı üçtür. Nihayet bir memur gitmeye karar verince hemen onun yerini kaptı Bobby. Kimlik kartını daha binaya girmeden çıkartmıştı. Saat altıyı yedi geçiyordu. D.D. muhtemelen ekibi toplamış, saat 3:33'teki randevuyla ilgili stratejileri tartışmaya başlamıştı bile. Orijinal madalyonu vermeliler miydi? Taklidini yaptırmak çok riskli olmaz mıydı? Notta yazılanlara uyacaklardı. Bobby'nin bundan kuşkusu yoktu. Avlanmak için bundan iyi fırsat olamazdı. Kaldı ki D.D. de korku nedir bilmezdi. Bobby güvenliğin

arasından hızla süzüldü, kartını okuttu ve basamakları ikişer ikişer çıkarak tırmandı merdivenleri. Hiç öpmemesi gereken bir kadını öpmenin verdiği adrenalin ve heyecanın etkisini biraz olsun atmasına yaramıştı bu aktivite. Oraya girme. Bir görevin var senin. Bundan şaşma. Merdivenleri yeni bitirmiş, cinayet masasına giden uzun koridorda koşup

koşmamakta kararsızken hemen karşısındaki kapı açıldı ve D.D. çıktı içeriden.

Mahcup bir şekilde geri çekildi. "Toplantı burada mı?" diye sordu, neden oda değiştirildiğini anlamaya çalışırken.

D.D. hayır anlamında salladı kafasını. "Ekip toplantısı otuz dakika sonraya alındı. Eola'nm ailesi gelmiş. Sen de katıl partiye. Ama ağzını açayım deme." Bobby'nin kaşları havaya kalkmıştı şimdi. Partiye katıldı. Ağzını da açmadı. Bobby bu konferans odasına daha önce hiç girmemişti. Burası cinayet masasının kutu gibi odalarından çok daha güzeldi. Bobby oda seçimindeki değişikliğin nedenini hemen anladı. EolaTar tek başlarına gel-

memişlerdi elbette. Kalabalığa bakılırsa, yanlarında adamlarını, adamlarının adamlarını da getirmişlerdi. İnsan kalabalığını incelemek beş dakikasını aldı. Karşısında bir yerde yaşı seksenle yüz arası, koyu gri renk takım elbiseli, tepesi açık, cildi kırış buruş, kanca aristokrat burunlu bir beyefendi oturuyordu. Christopher Eola'nın babası, Baba Christopher. Onun sağm-daysa narin yapılı, cildi lekeli, lacivert Chanel tayyör ve golf topu büyüklüğünde incileriyle yaşlı bir kadın vardı. Christopher Eola'nın annesi Pauline. Kadının yanındaki diğer yaşlı beyefendi ise pahalı kruvaze takım elbisesi ve gür saçlarıyla tam bir şişman

kediydi. Ya da bilinen adıyla John J. Barron, Eola'larm avukatıydı. Onun solundaki ise Barron'un zayıf bir kopyası, gelecek vaat eden ortağı Robert Anderson'dı. Sonra kadın avukatlar arasında başarı timsali, şakası olmayan Brooks Kardeşler döpiyesi, topuz yapılmış saçları ve tel çerçeve gözlükleriyle Helene Niaru da vardı yanlarında. Sıradaki son kadın ise, sürekli notlar alıp duran, sekreter olduğunu bildiğimiz genç ve nefes kesici bir parçaydı. Eola'larm muhtemelen yıllardır haber almadıkları bir evlat için fazlasıyla mesai ve avukatlık ücreti demekti

bu.

"Bu toplantıya ne kadar içerlediğimin de girmesini istiyorum kayıtlara," diye konuşmaya başladı Baba Eola. Sesi yaşından dolayı titrek çıkıyordu belki ama emirlerine hemen itaat edilmesine alışkın birinin müsamaha göstermez havası hâlâ yerli yerindeydi. "Bütün parmakların oğluma yönelmesini hem vakitsiz hem de son derece sorumsuz buluyorum." "Kimse kimseyi göstermiyor parmağıyla," dedi

I K-dcktif Sinkus. Eola'lar ona verildiği için gösteriyi o yönelecekti. "Sizi temin ederim ki, bu rutin bir sorgudur. Mattapan 'daki bulgularımızdan sonra Boston Dev-Icl Akıl Hastanesi'nde yatmış olan, sizin oğlunuz da Sahil bütün hastalarla ilgili elimizden geldiğince doyurucu bilgi edinmeye çalışıyoruz." Baba Eola kırlaşmış kaşlarından birini kaldırdı şüpheyle. Kamburu çıkmış karısı burnunu çekip göz-Irı ini sildi. Oğlunu düşündükçe gözleri doluyordu herhalde.

Bobby, Christopher'm "uygunsuz" bir ilişki yaşadığı iddia edilen kız kardeşinin nerede olduğunu merak etmişti. Aradan geçen otuz yıldan sonra orta yaşlı,

yetişkin bir insan olmuştu herhalde. Bunlardan onun

haberi yok muydu acaba?

Avukat boğazım temizledi. "Müvekkillerim doğal

olarak işbirliği yapma niyetindedirler. Zaten bu yüzden

buradayız. Elbette otuz yıl önce yaşananların

hassasiyetinde bir eksilme olmamıştır. Bunu göz

önüne alacağınıza inanıyorum."

"Elimizden geleni yaparız," dedi Sinkus. "Başlayalım

mı artık?"

Takım elbiseliler nazlana nazlana salladılar başlarını. Sinkus kayıt cihazının

düğmesine bastı. Başlamıştı. "SLayda geçmesi için lütfen 16 Nisan 1954

doğumlu Christopher Walker Eola'nm oğlunuz olduğunu bir kez daha teyit

eder misiniz beyefendi." Baba Eola homurdana homurdana doğruladı

söylenenleri. "Ve de Christopher Walker Eola 1974 Nisanında Tremont

Sokağı'ndaki evinizde siz ve karınızla birlikte kalıyordu."

Yine homurtulu bir onay.

"Ayrıca evinizde kızınız Natalie Jane Eola da

kalmaktaydı."

Kızın ismi geçince tüyler diken diken olmuş, kaçamak bakışmalar yaşanmıştı.

"Evet," dedi Baba Eola nihayet, aslında uzun bir cümleden bir tek bunu koparıp tükürürmüş gibi. Sinkus not aldı. "Evdeki diğer kişiler? Akrabalar, hizmetçiler, misafirler?"

Baba Eola muhtemelen ev halkından sorumlu olan karısına döndü. Pauline gözyaşları arasında dört kişinin adını vermeyi başarmıştı. Aşçı, hizmetçi, Pau-line'in özel sekreteri ve bir şoför. Kadının sözleri fısıltı gibi çıktığı için

anlamak zor oluyordu. Vücudu içine kapanmış gibi, göğsüne kadar inmişti çenesi. İlerlemiş osteoporoz diye düşündü Bobby. Paran çok da olsa ihtiyarlığın çaresi yoktu.

Sinkus kayıt cihazım Bayan Eola'ya yaklaştırdı. Söylenenleri not ettikten sonra devam etti. "Anladığımız kadarıyla 1974 yılında siz Bay Christopher Eola ve karınız Bayan Pauline Eola, oğlunuz Christopher'ı Boston Devlet Akıl Hastanesi'ne yatırmışsınız."

"Doğru," dedi Baba Eola.

"Tam tarihini alabilir miyiz?" "19 Nisan 1974."

Sinkus kafasını kaldırdı. "Christopher'ın yirminci yaş gününden üç gün sonra." "Küçük bir parti vermiştik," diye araya

girdi Bayan Eola beklenmedik bir şekilde. "Fazla gösterişli bir şey değildi. Sadece yakınlar arasında. Aşçı portakallı ördek, yani Christopher'ın en sevdiği yemeği yapmış-

11 A ı k asından da pandispanya vardı." Kadm konuşmalı istekli göründüğü için Bobby onu en zayıf halka pBÇmişti. Oysa Bay Eola içerlemişti. Polise, bu görüş-ı ur ve, unutmak istediği hatıralara. Ama Bayan Eola yaslaydı. Anlatılanlar doğruysa bir evladını

korumak ıçm öbürünü kapattırmak zorunda kalmıştı. Ve evladı-nı/ bir canavar bile olsa özlemez miydiniz? Sinkus hafifçe Bayan Eola'ya dönmüştü şimdi. ((Öz teması engellenmesin diye tam cepheden gören bir pozisyon almıştı. "Çok güzel bir partiydi herhalde Hayan Eola." "Ah evet. Christopher seyahatten döneli birkaç ııy olmuştu daha. Hem yaş günü için hem de eve dönüşünü kutlamak için özel bir şey yapmak istiyorduk. ()kuldan arkadaşlarını, iş ortaklarımızı davet ettik. Güzel bir akşamdı." "Seyahat mi dediniz Bayan Eola?" "Ah evet, yurt dışına çıkmıştı elbette. Liseden sonra biraz dünyayı görsün diye göndermiştik. Erkekler işte. Hemen durulmalarını bekleyemezsiniz. Önce bazı tecrübeler edinmeleri gerekiyor." Söylediklerinin kulağa ne kadar uçarı geldiğini fark edip gülümsedi. Sonra da ciddiyetle devam etti. "Ama üniversite başvuruları için Noel'de geri dönmüştü. Christopher tiyatroya meraklıydı. Ama fazla yetenekli olmadığını düşünüyordu. Onun yerine psikolojiyi denemek istiyordu."

"Yolculukla geçen bir yıldan sonra, öyle mi? Biraz daha ayrıntılı anlatabilir misiniz Bayan Eola? Hangi ülkeleri gezdi, oralarda ne kadar kaldı?"

Bayan Eola elini salladı. "Ah Avrupa canım. Bildik yerler. Fransa, Londra, Viyana, İtalya. Aslında Asya'ya da meraklıydı ama o zamanlar güvenli olmadığı

için göndermemiştik. Biliyorsunuz" - öne doğru eğildi -"savaşlar falan."

Ah tabii ya, Christopher'ın rahatlıkla yırttığı Vietnam savaşı mesela. Vicdani ret, baba parası, üniversite hedefleri. İhtimaller sonsuzdu.

"Yalnız başına mı seyahat etmişti? Yoksa arkadaşları da var mıydı yanında?" diye sordu Sinkus.

"Her ikisi de." Yine elini sallamıştı havada.

Sinkus strateji değiştirdi. "O zamanla ilgili bir şeyler var mı elinizde? Christopher'ın gönderdiği kartpostallar, günlüğünüze not düştüğünüz birkaç satır bir şey... "

"İtiraz ediyorum... " diye atıldı Barron.

"Günlüğün kendisini sormuyorum," diye açıklamaya girişti Sinkus aceleyle. "Christopher'ın dünya maceralarıyla ilgili daha detaylı bir resim çizmeye çalışıyorum, o kadar. Tarihler, yerler, insanlar. Bir ara bakarsınız."

Bu da Christopher'ın 78'de Bridgevvater'dan ayrıldıktan sonra saklanmış

olabileceği yerlerin listesi demekti bir anlamda. Paris'e gitmek varken

Amerika'da ucuz bir otelde saklanmanın ne gereği vardı ki?

Bay Eola onay verince Sinkus devam etti. "Demek Christopher liseyi bitirdi,

biraz seyahat etti ve sonra üniversite başvuruları için geri döndü." "Hangi

üniversiteleri istiyordu?" diye söz aldı Bobby. Sinkus'dan uyarıcı bir bakış

geldi ama Bobby umursamadı bunu. Haklı nedenleri vardı.

"Ah bilinen yerlerdi işte." Bayan Eola yine kesin konuşmuyordu. "Harvard,

Yale, Princeton. Evden fazla uzaklaşmamak için Doğu Sahilinde kalmak

istiyordu. Ama düşünüyorum da, MİT'e de başvurmuştu

galiba. İlginç bir seçim. Güzel sanatlara karşılık MİT. ('hristopher'ın sağı solu belli olmazdı." Sinkus görüşmenin komutasını geri aldı. "Geri

dönmesine sevinmiş miydiniz?"

"Ah evet," dedi Bayan Eola coşkuyla. Baba Eola bir

bakış attı. Kadın ufaldı.

"Bakın," dedi Baba Eola sabırsız bir havada. "Ne sormaya çalıştığınızı biliyorum. Neden sadede gelmiyorsunuz? Oğlumuzu biz yatırdık. Tek oğlumuzu bir akıl hastanesine kapattık. Bunu hangi anne baba yapar?" "Peki o zaman Bay Eola. Bunu hangi anne baba vapar?" Baba Eola kafasını kaldırdı. Derisi iskelet suratına gerildiği için incelmiş gibi duruyordu. "Bu açıklama, bu odadan dışarı çıkmamalı." Sinkus'un sesi ilk kez titremişti. "Şimdi, Bay Eo-

la... "

"Ben çok ciddiyim. Kayıt cihazını hemen kapatmazsanız tek bir söz daha etmeyeceğim." Sinkus D.D.'ye döndü. Çavuş yavaşça başını salladı. "Kapat. Bakalım Bay Eola ne diyecek?"

Sinkus uzanıp kayıt cihazını kapattı. Sekreter kız da hemen kalemini bırakıp ellerini kucağında kavuşturdu. "Anlamak zorundasınız," diye başladı söze Bay Eola. "Bu sırf onun hatası değildi. Hep o Belçikalı kız yüzünden. Oğlumun hayatını karartmıştı. Erken öğ-rcnseydik daha hızlı davranıp... " "Neyi erken öğrenseydiniz beyefendi? Daha hızlı davranıp yapacağınız şey neydi?" Sinkus'un sesi sabırlı ve saygılıydı. Eola istedikleri şeyi vermeye hazır-

dı. Ama sabretmek gerekiyordu. "Kız au pair'di. Onu işe aldığımızda Christopher dokuz, Natalie ise üç yaşındaydı. O zamana kadar harika bir dadımız vardı aslında ama kadın kendine bir yuva kurmak için ayrılmıştı. Aynı ajansa başvurduğumuzda Gabrielle'i tavsiye ettiler. Önceki referanslarını göz önüne alıp fazla araştırmadık. Eğitimli bir au pair olsun da nasıl olursa olsun, fark etmezdi.

"Gabrielle beklediğimizden daha gençti. Yirmi bir yaşındaydı, ve okulu yeni bitirmişti. Farklı bir kişilikti -daha neşeli, daha... şen şakrak bir kızdı." Adam surat asmıştı şimdi. Herhalde şen şakrak iltifat anlamında söylenmemişti. "Bazen çocuklarla fazla yüz göz olduğunu düşünüyordum. Ama hayat doluydu ve çocuklar ondaki maceracı ruhu seviyorlardı. Özellikle Christopher hayrandı ona. "Christopher on iki yaşına bastığında okulunda bir olay olmuştu. Yaşma göre güçsüz bir çocuktu, narin

bir yapısı vardı. Okuldaki çocuklardan bazıları Cfıris-topher'a takmışlardı. Sürekli uğraşıyorlardı onunla. Bir gün fazla ileri gittiklerinde yumruklaşmışlardı. Tabii Christopher onlarla başa çıkamamıştı." Baba Eola'nın dudakları tiksintiyle bükülmüştü. Adamı rahatsız eden şey, şiddetin ta kendisi miydi yoksa oğlunun şiddetle başa çıkamaması mıydı, karar veremiyordu Bobby.

Bayan Eola ise gözlerini silip duruyordu.

"Doğal olarak," diye devam etti Baba Eola, "gereken

yapıldı ve saldırganlar cezalandırıldı. Ama

Christopher... İçine kapanmıştı. Uyumakta zorluk

çekiyordu. Kapalı bir kutu olup çıkmıştı. O sıra bir

sabah saati Gabrielle'i Christopher'ın odasından

çıkarken

yakaladım. Ne yaptığını sorduğumda Christopher'ın ağladığını duyunca gidip bir bakmak istediğini söyledi. İtiraf etmeliyim ki ben de daha fazla kurcalamadım. "Nihayet

hizmetçimiz konuşmuşta karımla. Kadının anlattıklarına göre Gabrielle'in yatağı uzun zamandır bozulmadan duruyordu. Hâlbuki Christop-her'ın odasındaki çarşafların eskisinden daha sık değiştirilmesi gerekir olmuştu. Çarşaflar çoğu zaman lekeli oluyordu. Gerisini siz anlayın işte."

Sinkus'un gözleri faltaşı gibi açılacaktı ki engel oldu. "Aslına bakarsanız, gerisini sizin anlatmanızı isleyeceğim."

Baba Eola iç geçirdi. "Tamam. Au pairimiz on iki yaşındaki oğlumla cinsel ilişkiye giriyordu. Mutlu oldunuz mu şimdi? Yeterince açık mı?" Sinkus adama aldırmadan devam etti. "Bunu öğrendikten sonra... " "Kızı hemen kovduk. Sonra da hakkında bir emir çıkartıp sınır dışı edilmesini sağladık. Her şey yasal çerçevede yapıldı elbette." "Peki ya Christopher?" • "Çocuktu hâlâ," dedi Baba Eola sabırsızlıkla. "Belçikalı bir sürtük tarafından baştan çıkarılmış ve kullanılmıştı. Haliyle de yıkılmıştı. Bana bağırdı, annesine hiddetlendi, kendini günlerce odaya kapadığı oluyordu. Kendini Romeo sanıyor, Juliet'ini elinden aldığımız için bize öfke duyuyordu. Daha on iki yaşında bir çocuktu. Ne anlardı ki?" "Doktora da gittik," diye sözü aldı Bayan Eola cılız sesiyle. "Aile doktorumuza.

Christopher'ı muayene ettirdik. Ama Christopher'ın sağlığı yerindeydi. Gabrielle ona fiziksel olarak zarar vermemişti, daha

çok... " Bayan Eola çaresizce omuzlarını silkti. "Doktor, zamanın en iyi ilaç olduğunu söyledi. Biz de Chri-stopher'ı eve götürüp beklemeye başladık."

"Peki, Christopher ne yaptı?"

"Sürekli somurtuyordu," dedi Baba Eola araya girip.

"Kendini tecrit etmiş, bizimle ne konuşuyor, ne de

yemek yemeye geliyordu. Bu haftalarca böyle devam

etti. Ama sonunda aklını başına toplamaya başlamıştı."

"Yeniden okula gitmeye başladı," dedi Bayan Eola. "Yemeği bizimle birlikte

yiyor, ev ödevlerini yapıyordu. Yaşadıkları onu olgunlaştırmışa benziyordu.

Takım elbise giymeye, herkese nazik davranmaya başladı. Herkes

Christopher'ın bir gecede küçük bir beyefendiye dönüştüğünü söylüyordu.

Sevimliydi gerçekten de. Bana çiçek getirir, küçük kız kardeşiyle hiç

bıkmadan oynardı. Natalie'nin gözünde ilahtı. Abisi odasına çekildiğinde

Natalie çok üzülürdü. Bir süre evde her şey normal gidiyor gibiydi." "Bir

süre," diye tekrar etti Sinkus. Bayan Eola bir iç geçirip sustu. O eski matem

ifadesine bürünmüştü yine. Bunun üzerine konuşmayı Baba Eola devraldı

soğukkanlılıkla. "Hizmetçimiz Christopher'ın odasından şikâyet etmeye

başladı. Ne yaparsa yapsın yatağındaki kötü kokudan kurtulamıyordu kadın.

İçeride kötü bir şeyler oluyor, diyordu. Kötü bir şeyler. Christopher'ın

odasının temizliğini yapmak istemiyordu artık. "Ben doğal olarak aldırmadım

söylediklerine. Aptallık ettiğini söyledim. Üç gün sonraydı; eve geldiğimde

çığlıklar duydum. Christopher'ın odasına koştuğumda hizmetçi kadını ters

çevrilmiş yatak şiltesinin

başında buldum. Kokunun kaynağını bulmuştu nihayet yatak yaylarının arasında beş altı tane sincap

ölüsü vardı. Christopher onların... derisini yüzmüştü. İç organlarını çıkartmıştı. Kafalarını kesmişti. "Christopher okuldan eve döner dönmez dikildim karşısına. Hemen özür dilemeye başladı. Sadece pratik yaptığını söyledi. Fen dersi için sömestr sonunda bir kurbağanın kesilmesi gerekiyordu ve bu sırada midesinin bulanmasından, hatta kan görünce

bayılmaktan korkuyordu. Arkadaşlarının önünde rezil olursa okulun kabadayılarının hedefi haline gelmekten çekiniyordu." Baba Eola omuz silkti. "Ona inandım. Sözleri, korkması mantıklı gelmişti bana. Oğlum karşısındakini ikna etmekte başarılıydı. Neyse, cesetleri odasından kendisi çıkarıp bahçeye gömdü. Ben de meseleyi kapanmış bildim. Ancak... "

"Ancak..?"

"Ancak ev halkında sorunlar çıkmaya başladı. Hizmetçimiz Maria'nın başına küçük kazalar gelir olmuştu. Aniden arkasını dönünce bir süpürgeye takılıp yere kapaklanıyordu mesela. Bir keresinde çamaşır suyu bitince yeni bir şişe açıp boşaltmaya kalkmış, anında buhar kaplamıştı etrafı. Kaçmayı son anda başarmıştı kız. Sonradan anladık ki birileri çamaşır suyunu boşaltıp yerine amonyak koymuş. Maria çok geçmeden işi bıraktı. Evin perili olduğuna inanmıştı. Ama o perinin Christopher olduğunu söylediğini duyar gibi olmuştum." "Christopher'ın ona zarar vermeye çalıştığını mı düşünüyordu?"

"Onu öldürmeye çalıştığına emindi," diye dü 175

zeltti Baba Eola. "GabrielleTe ilişkisini ele verenin o olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Belki de intikam istiyordu. Bilemiyorum. Ama Christopher nazikti her zamanki gibi. Uyumluydu. Okula gidiyordu. Notları iyiydi. Söylediğimiz her şeyi yapıyordu. Ama yine de... " Baba Eola derin bir nefes aldı. "Ben bile onun yanında olmaktan hoşlanmaz olmuştum." "74 Nisanında ne oldu?" diye sordu Sinkus yavaşça. "Christopher gitti," diye cevap verdi Baba Eola. "Ve yaklaşık iki yıl boyunca evimizin üstünden karanlık bir bulut kalkmış gibi oldu. Kızımız daha huzurlu görünüyordu. Aşçı daha bir keyifle çalışıyordu. Herkes daha bir rahattı yani. Ama kimse bu konuda bir şey diyemiyordu. Christopher'ın bir yanlışını görmemiştik. Sincap meselesinden ve Maria'nm ayrılışından beri küçük kazalar, tuhaf kokular ya da şüphe uyandıracak herhangi bir şey olmamıştı. Ama yine de Christopher yokken ev daha huzurluydu. Daha mutluydu. "Sonra geri geldi."

Baba Eola bir an durdu. Sesindeki o soğukkanlılık gitmiş, üzerine karanlık, öfkeli ve kasvetli bir hava çökmüştü. Bobby öne doğru eğildi. Adamın söyleyeceklerini beklerken midesi kasılmaya başlamıştı. "Önce Natalie değişti," dedi Baba Eola, dalgın. "Bunalımlı, içine kapanık bir kız olmuştu. Uzun süre ses çıkarmadan oturur sonra aniden olur olmaz bir

sebepten gürültü koparırdı. Uyum sağlamaya çalışıyor diye düşündük. On dört yaşındaydı ki zor bir yaştır.

Ayrıca bir yılı aşkın süredir ev kendine kalmış, tek çocuk olmanın keyfini

çıkarmıştı. Şimdi Christopher'ın dönüşüne içerlemişti belki de.

"Christopher ise kardeşinin öfke nöbetlerine aldırmıyor gibiydi. Ona çiçekler götürüyor, en sevdiği şekerlerden alıyordu. Aptal isimler takıyor, kızdırmak için küçük şarkılar uyduruyordu. Natalie ondan uzaklaşmaya çalıştıkça Christopher daha bir ilgi gösteriyor, onu sinemaya götürüyor, arkadaşlarına gösteriyor, okula birlikte gitmeye özen gösteriyordu. Christopher tam bir beyefendi olmuştu yokluğunda. Gelişip serpilmiş, durulmuştu iyice. Galiba Natalie'nin arkadaşları da abayı yakmıştı ona. O da bunu en iyi şekilde kullanmayı biliyordu. Bu seyahatin ona iyi geldiğini düşünmeye başlamıştık. Nihayet adam olmuş gibiydi.

"Christopher'ın yaş günü partisinin ertesi günü New York'taki bir müşterim aradı. Bir sorun çıkmıştı ve gitmem gerekiyordu. Pauline de benimle gelmeye karar verdi. Görmek istediği birkaç oyun vardı. Nata-lie'yi okulundan alıkoymak

istemiyorduk ama Christopher vardı neyse ki. Çocukları evde bırakıp

gittik."

Adam yine durmuştu. Hatıralarla boğuşuyor, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi zor duyulur hale gelmişti. "Benim acil toplantı meğer o kadar da acil değilmiş. Pauline de istediği gösterilere bilet bulamamıştı.

Bunun üzerine geri döndük. Bir gün erkenden. Arayıp haber vermeye gerek duymamıştık. "Akşam saat sekiz civarıydı. Ev karanlıktı, hizmetçiler gitmişti. Onları salonda bulduk. Christopher benim deri koltuğumda oturuyordu. Çırılçıplaktı. Kızım... Natalie... Christopher onu şeye zorluyordu... sekse. Natalie ağlıyordu. Oğlumun daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla konuştuğunu duyuyordum. 'Seni geri zekâlı orospu, bir dahaki sefere doğru düz-293

gün yapmazsan öyle bir becereceğim ki seni.' "Kafasını kaldırıp bakınca bizi gördü. Ve gülümsedi. Buz gibi bir gülümsemeydi. 'Baba,' dedi. 'Sana teşekkür borçluyum. Bu Gabrielle'den kat kat iyi.'" Baba Eola yine sustu. Masadaki bir noktaya gözlerini dikmişti şimdi. Hemen yanındaki karısı ise bitmişti artık. Öne arkaya sallanırken omuzları nöbet geçirir gibi sarsılıyordu.

İlk harekete geçen D.D. oldu. Hemen Bayan Eo-la'ya mendil uzattı. Yaşlı

kadın mendili aldıktan sonra sallanmaya devam etti.

"Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz," dedi D.D.

nazikçe. "Bunun aileniz için ne kadar korkunç

olduğunu biliyoruz. Son birkaç sorum olacak,

bugünlük bu kadar yeter."

"Nedir?" diye sordu Baba Eola yorgun.

"Bize Gabrielle'i tarif edebilir misiniz?"

Adamın beklediği soru bu değildi. Gözlerini kırpıştırdı. "Ben... Bu aklıma

gelmemişti... Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Bildik şeyler. Boyu, kilosu, göz rengi. Diğer özellikleri."

"Şey... 1.65 boylarında. Koyu renk saçlı. Koyu renk gözler. İnce ama şimdiki

kızlar gibi değil. Daha çok... gürbüz, kanlı canlı bir kızdı. Catherine Zeta-

Jones tarzı daha çok."

D.D. başını sallarken Bobby de aradaki bağlantıyı fark etmişti. Gabrielle'in genel tarifi Annabelle'e uygulanabilirdi.

Sinkus boğazını temizleyince bütün bakışlar ona çevrildi yine. Artık toparlamak gerekiyordu ama dedektifin aklı karışmış gibiydi. 294

"Bay Eola, Bayan Eola, sakıncası yoksa sorabilir miyim acaba.. ? Christopher'ı yakaladıktan sonra Boston Akıl Hastanesi'ne götürülürken zorluk çıkardı

mı?"

"Başka seçeneği yoktu." "Nasıl yani?" "Para benim param Dedektif Sinkus. Ve inanın bana, şu... olaydan sonra Christopher'a

bir kuruş koklatmaya niyetim yoktu. Ama Christopher'ın kendi parası vardı. Büyükannesinden kalma bir şey. Ama şartlar gereği yirmi sekiz yaşma gelene kadar o paraya dokunamayacaktı. O zaman bile velisinin onayını almak zorundaydı. Ki bu da ben oluyorum." Bobby hemen anlamıştı. D.D. de. "Onu mirastan kesmekle tehdit ettiniz."

"Kesinlikle," diye atıldı Baba Eola. "O gece onu gebertmemiştim ya, daha ne olsun?" "Ona vurdun," diye fısıldadı Bayan Eola. "Üzerine atladın. Defalarca vurdun. Natalie çığlık atıyordu, sen bağırıyordun. Hiç bitmeyecek gibi gelmişti bana. Christopher'sa hiç istifini bozmadan oturuyordu. Ağzı yüzü kan içinde kalmıştı ama o korkunç gülümseme duruyordu yerli yerinde."

Baba Eola özür dilemeye gerek duymadan devam etti. "Sonra onu odasına kadar kovaladım ama kendini içeri kilitlemişti. Ve ben... ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Öz evladımı öldüremez-dim. Ama bir yandan kızımı polisin ellerine de bırakamazdım. Avukatıma danıştım" -dönüp Barron'a baktı - "üçüncü bir alternatif önerdi. Ama Christopher'ın yaşı göz önüne alındığında, akıl hastanesine yatırmak zor olabilirdi. Ya içeride kendi rızasıyla kala-295

çaktı ya da mahkeme emri çıkartmak zorunda kalacaktık. Ama bu da polise

gitmek demekti. "Oğlum zekidir. Hakkim vermek lazım. Ve daha önce de

söylediğim gibi çıtkırıldımdır. Sokaklarda yaşayabileceğini sanmıyordum.

Neyse sabah onunla bir anlaşma yaptık. Yirmi sekizinci yaş gününe kadar

Boston Akıl Hastanesi'nde kalacaktı. Soma o anlaşmanın şartlarını kendi

hesabına yerine getirdiği için ben de miras almasına izin verecektim. Üç

milyon dolar fena para değil; bunu Christopher da biliyordu. Sonra gitti, bir

daha da görmedik onu." "Hiç ziyaretine gitmediniz mi?" diye sordu Sinkus.

"Benim öyle bir oğlum yok."

"Telefonla da mı sormadınız?"

"Öyle bir oğlum yok dedim ya Dedektif."

"Yani oğlunuzun Boston Akıl Hastanesi'nde başını

belaya soktuğundan haberiniz yoktu. Bridgewa-ter'a

transfer edildiğini de bilmiyordunuz."

"Boston Akıl Hastanesi kapatılacağı zaman aradım.

Doktor Christopher'ın Bridgevvater'a gönderildiğini

söyledi. Bu kadarı benim için yeterliydi."

Sinkus kaşlarını çattı. "Peki, Christopher'ın yirmi

sekizinci yaş gününde?"

"Avukatımın bürosuna bir not geldi. 'Anlaşma

anlaşmadır,' yazıyordu. Büyükannesinden kalan

mirası alması için gerekli evrakları imzaladım ben de."

"Durun biraz," diye araya girdi D.D. "Christopher 1982

Nisanında yirmi sekiz yaşma basmıştı. Yani o gün üç

milyon dolara mı kondu?"

"Aslında üç nokta beş milyon. Fonları iyi

değerlendirmişler."

"Hepsine el koydu mu peki?"

"Her seferinde bir miktar çekiyordu."

"Ne?"

Baba Eola avukatına döndü. "John sen anlat lütfen." Baron deri bir evrak çantası çıkarıp hızla açtı. "Bu gizli bir bilgidir. Gereken özeni göstereceğinize inanıyorum."

Çantasından çıkardığı kopyaları masadakilere dağıttı. Bobby şöyle bir göz atınca mali kayıtlar olduğunu anlamıştı hemen. Christopher'ın miras fonuyla

ilgili

ayrıntılı bilançolardı. Ne zaman ne kadar para çektiği

görülebiliyordu raporlarda.

Bobby BaiTon'a döndü. "Nasıl temas kuruyordu?

Christopher para istediğinde ne yapıyordu, telefon mu

ediyordu?"

"Saçmalamayın," diye çıkıştı Baron. "Bankama-tik değil ya bu. Noter huzurunda imzalanmış bir dilekçeyle başvurulması gerekiyor. Bunları resmi kayıtlara geçeriz. Elinizdeki evraklara bakarsanız dilekçelerin kopyasını görürsünüz. Christopher'ın kabaca yılda iki üç kez yüzer bin dolar çektiğini görebilirsiniz."

"Size yazıyordu, siz de çek kesiyordunuz, öyle mi?" diye sordu Bobby ısrarla, evrakları incelerken. "Bize yazdığında gerekli fonu serbest bırakır, portföyün bilançosunu düzeltir, sonra da çek keserdik,

evet."

"Yani bu çekler şahsen teslim alınmıyordu. Posta adresi mi vardı?" Buna inanmak zordu. Ama son sayfada gözüne ilişmişti. "Durun biraz, çeki İsviçre'deki bir bankaya mı yazıyordunuz?" Baron omuz silkti. "Bayan Eola'nm da sözünü 297

ettiği üzere, Christopher yurtdışında yaşamıştı bir süre. Oradayken banka hesabı da açtırmış olmalı." Bobby'nin bir kaşı kalkmıştı şimdi havaya. On dokuz yaşında bir yeniyetme İsviçre'de banka hesabı açtırmazdı. BostonTı zengin şımarık oğlanlar bile. Bu, ileride bir gün, parasını saklamak zorunda kalabileceğini hesap eden bir adamın hareketiydi. Bobby Chris-topher'ın Avrupa seyahatinde ne yaptığım merak ediyordu şimdi. Görüşmenin sonuna geliniyordu. Baba Eola kolunu karısının omzuna atmıştı. Kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Ürkekçe gülümsedi kadın. "Kızınız nasıl Bayan Eola?" diye sordu Bobby yumuşak bir sesle.

Kadın beklenmedik sertlikte bir cevap verdi: "Kızım lezbiyen oldu Dedektif.

Ne bekliyordunuz ki?" Bayan Eola ayağa kalktı. Öfke canlandırmıştı onu.

Baba Eola da kararlı bir şekilde kalkıp karısının koluna girdi. Avukatlar ve

sekreter de pilisini pırtısını toplayıp kalkmış, müvekkillerinin arkasından

asansöre yönelmişti.

Sonraki sessizliği ilk bozan Sinkus oldu.

"Ee," diye sordu D.D.'ye, "bu, İsviçre'ye gidebilir mi

demek oluyor şimdi?"

26 A cil ekip toplantısı Eola'larla görüşmenin uzun sürmesi

nedeniyle geç başlamıştı. Ama dedektiflerin büyük

çoğunluğu zamanında toplandığı için Bobby, D.D. ve

Sinkus geldiğinde pizzalar bitmiş, gazozlar bitirilmiş,

yemekten kırıntı kalmamıştı.

Bobby kalan son parçaya bir göz attı. Bir avuç kadar

acılı patates cipsi. Hiç olmasa daha iyiydi.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye seslendi D.D. ekibe. "Toplanın

ve dinleyin. Bu sefer tartışmamız gereken gelişmeler

var, hadi başlayalım hemen."

Dedektif Rock önce esnedi sonra da utanıp elindeki

kâğıtlarla ağzını kapattı. "Bir notumuz varmış," dedi.

"Sahici bir şey mi yoksa özenti kaçıklardan birinden

mi?"

"Belli değil. Başlangıçta Annabelle Granger'ın ismini duyurmuştuk ama madalyon ya da diğer şahsi eşyalarla ilgili ayrıntıya girilmemişti. Yani isimsiz şahıs ya içeriden bilgi sızdırıyor ya da başından beri her şeyi biliyor."

29"

Bu, dedektiflerin dikkatini çekmeye yetmişti. Ancak D.D.'nin hemen sonraki duyurusu toplu homurdanmalara yol açmıştı. "Notun kopyalarını size de dağıtacağım. Ama henüz değil. Her şey sırayla: önce olağan toplantı. Şimdiye kadar neler öğrendiğimizi bir ortaya koyalım, bu küçük mesajın" -D.D. fotokopileri sallıyordu elinde - "bulmacada nereye oturduğunu sonra düşünürüz. Sinkus önce sen başla."

Sinkus için fark etmezdi. Christopher Eola takibi ona verildiği için anlatmaya dünden razıydı zaten. Eo-la'nın annesi babasıyla yaptıkları görüşmeyi özetledikten soma Eola'nın cinsel faaliyetlerini ve eski dadının, hedef

kurbanlardan biri olduğu bilinen Annabelle Granger'm genel tarifine ne kadar uyduğunu anlattı. Daha da ilginci, Eola'nın elinde inanılmaz mali kaynaklar vardı. İsviçre bankasındaki hesabı ile milyon dolarlık fonu arasındaki para trafiği sayesinde sürekli kaçarak, gözlerden ırak bir hayat sürdürmüş olabilirdi vesaire vesaire. Aslında bu açıdan bakıldığında her şey mümkün göründüğü için daha geniş düşünmeleri gerekiyordu. Yapılacak işler: Eola'nın pasaport kayıtları istenecek, Interpol'e başvurulup

Eola ya da benzer profilde meçhul bir şahısla ilgili kayıtları olup olmadığı sorulacak ve son olarak da İsviçre'deki bir banka hesabına fon transferinin işleyişi tespit edilip gerekirse hesaplar tümüyle dondurulacaktı. "Eola'yı terörist ilan edelim," diye araya girdi McGahagin. Bu yorumuna gülenler olmuştu. "Ben dalga geçmiyorum," diye devam etti ısrarla çavuş. "Cinayet olmuş, olmamış İsviçre hükümetinin 300

. ya da herhangi bir merciinin umunında olmaz. Ama I tola'nın büyük bir

metropol arazisine radyoaktif madde gömdüğünden şüphelendiğini

söyleyecek olsan he-.apları anında dondururlar. Cesetler de radyoaktif deli]

miydi? Lisede kimin fen dersi iyiydi bakalım?"

Herkes boş boş baktı birbirlerine. Kimse Discovery

ChannelT seyretmiyordu herhalde.

"Pekâlâ," dedi McGahagin inatla. "Bence bu doğru.

Ve inanın bana, işe yarayacaktır."

Sinkus omuz silkip not aldı. Bir küpü ilk defa bir

daireden geçirmeye çalışmıyorlardı. Kanunlar da bu

yüzden yazılmıştı ya; girişimci cinayet dedektifleri

onları delecek bir yol bulsunlar diye.

Bir hastayla yattığı için Boston Akıl Hastanesinden

kovulan hastabakıcı Adam Schmidt'i takip etmek de

Sinkus'un göreviydi. Sırada Schmidt vardı.

"Eski başhemşire Jill CochranT buldum nihayet," dedi Sinkus. "Kapatılan enstitüyle ilgili çoğu kaydı hâlâ sakladığını öğrendim. Katalogluyormuş, arşivliyormuş falan. Tımarhane kayıtlarıyla ne yapacaksa artık. Sabah onunla buluşup Bay Schmidt'i konuşacağım."

"Schmidt ile ilgili ilk bulgular?" diye sordu D.D. "Hiçbir şey yok. Adam, Boston Akıl Hastanesi günlerinden sonra ya uslu durmuş ya da yakalanmamanın bir yolunu bulmuş. İçimden bir ses doğru kişinin Eola olduğunu söylüyor ya, neyse." D.D. gözlerini Sinkus'a dikmişti. Sinkus kendini savunmak için ellerini iki yana açtı. "Biliyorum, biliyorum, iyi bir dedektif her taşın altına bakar. Ben de bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum." Sinkus uykusuzluktan sıyırmak üzereydi anlaşı-301 lan. Oturdu. Sırada Tony Rock vardı. Telefon hatlarından gelen son bilgileri aktaracaktı.

"Ne söyleyebilirim ki?" diye söze girdi testere gibi sesiyle. Adam yorgun görünüyor, sesi yorgun çıkıyordu. Herhalde görüntüsü ve sesi gibi bitmişti kendi de. "Saatte ortalama otuz beş telefon alıyoruz. Çoğunlukla üç temel kategoriye ayırabiliriz bunları: biraz kaçık, çok kaçık ve çok üzgünler. Biraz ve çok kaçık kategorileri tahmin edeceğiniz şeyler -uzaylılar yaptı, neyaz takım elbiseli adamlar yaptı, bu dünyada güvende olmak istiyorsanız kafanıza alüminyum folyo geçirmeniz gerekir falan. "Çok üzgünler kelimenin tam anlamıyla çok üzgünler. Aileler. Dedeler, nineler. Kardeşler. Hepsinin bir aile ferdi kayıp. Dün yetmiş beş yaşında bir kadın aradı. Kız kardeşi 1942'den beri kayıpmış. Cesetlerin iskelete döndüğünü duymuş, şansını denemek istemiş. Kalıntıların o kadar

da eski olduğunu sanmadığımı söylediğimde ağlamaya başladı. Küçük kız kardeşi eve dönsün diye altmış beş yıldır bekliyordu. Şimdi vazgeçemeyeceğini söyledi. Annesine babasına söz vermiş. Hayat bazen o kadar acımasız oluyor ki."

Rock burnunun kemerini sıvazladı, gözlerini kırpıştırdı ve devam etti. "Neyse, elimde 1970-1990 arasında kaybolmuş on yedi kızın ismi var. Kızların bazıları buralı. Biri ta California'dan. Ailelerden kimlik teşhisi için gerekli ne kadar bilgi varsa almaya çalıştım. Mücevherler, giysiler, diş röntgenleri, kemik kırıkları, en çok sevilen oyuncakları - cesetlere iliştirilmiş şahsi eşyalarla karşılaştırma yapmak için gerekli olduğunu düşündüm. Bu bilgileri Christie Callahan'a da ileteceğim. Benim cephemden hepsi bu."

Sonra da oturdu. Oturmaktan çok çöktü demek daha doğruydu belki de. Adam hiç de iyi görünmüyordu. İlk konuşan kim olacak diye beklemedeydi herkes. "Ne var?" diye gürledi Rock. "Bence sen... " diye söze girecek oldu D.D. "Annemi iyileştirmeye gücüm yetmiyor," diye karşılık verdi Rock. "Bari

altı kızı öldüren sapığı yakalayayım." Bunun üzerine söylenecek fazla bir şey kalmadığı için konuya geri döndü herkes.

"Pekala," dedi D.D., "ortalamanın üstünde bir zekâya ve mali kaynaklara sahip bir şüpheli, eski çalışanlardan olan soruşturmaya değer bir başka şüpheli ve telefon hattından gelen on yedi kayıp kız vakası var. Artı, bu altı kız ortadan kaybolmaya başlamadan iki yıl önce gerçekleştirilen bir kaçırılma vakasıyla bir bağlantı da kurulabilir. Gösteriye başka kim katılmak istiyor? .lerry?" Çavuş McGahagin'in görevi son otuz yıl içinde kaybolan küçük kız vakalarını gereken şartlara göre ayıklamaktı. Onun ekibi

Massachusetts'den yirmi altı vaka tespit etmişti. Şimdiyse alanı daha da genişletip New England bölgesine yaymışlardı. Tony Rock'ın gelen telefonlardan oluşturduğu listeyle kendi listelerini karşılaştırmış, beş ortak isim bulmuştu.

"Şimdi ihtiyacım olan şey ise," dedi McGahagin üstüne bastıra bastıra, "bir kurban raporu. Callahan cesetlerin fiziksel tarifini verebilirse çözümlenmemiş bir vakayla eşleştirme yapma şansım doğar. Sonra hakiki bir kimlik teşhisine gideriz, oradan da toplu mezarın başlangıç tarihini buluruz. Falan filan." 303

McGahagin D.D.'ye bakıyordu hevesle.

Çavuş bir o kadar sert karşılık verdi bu bakışlara. "Ne

yapmamı istiyorsun Jerry? Altı kurban raporunu

kıçımdan mı çıkarayım?"

"Hadi ama dört gün oldu be D.D. Neden hâlâ bir

haber alamadık?"

"Buna yaş mumyalama deniyor," diye atıldı D.D. öfkeyle. "Ve New England'da bunu daha önce yapan olmamış."

"O zaman Christie alınmasın ama bilen birini çağırın." "O çağırmış bile." "Ne?" McGahagin irkilmişti. Dedektifler sürekli yeni kaynaklar, yeni uzmanlar, yeni adli testler isteyip dururlardı. Ama çoğu zaman da istedikleriyle kalırlardı. "Christie'ye takviye kuvvetleri mi geliyor?" "Yarın diyorlar. İrlanda'dan, bu nanede uzman ve 'modem' bir örnek görmeye can atan biri geliyormuş. Savcılık masrafa ses çıkarmadı. Tek deliren biz değiliz galiba. Bütün şehir valinin başına üşüşmüş durumda. Herkes seri bir katilin

serbest dolaştığını ve sı-radakinin kendi kızları olduğunu düşünüyor. Hazır

aklıma gelmişken söyleyeyim, vali bu vakayı çözmemizi istedi, hımm, yaklaşık beş dakika önce."

D.D. bıkkın bıkkın gözlerini yuvarladı. Geri kalanlardan birkaç gülüşme geldi. "Şaka bir yana millet," diye devam etti D.D., "Christie gayret sarf ediyor. Hepimiz uğraşıyoruz. Bir hafta daha zaman istedi. Biz de bu süre zarfında ellerimizin üzerine oturup ağlaşabiliriz ya da siz ne dersiniz bilmem ama babadan kalma metotlarla çalışmaya devam da edebiliriz." 304

Yine McGahagin'e döndü. "Massachusetts'den yirmi altı kayıp vakası tespit

ettiğini söylemiştin. Yirmi altı biraz çok değil mi?"

"Tony'nin de dediği gibi, hayat acımasız."

"Peki, vakaları sıralayabildin mi? Mesela belli tarihler

arasında vaka sayısında bir artış oluyor mu?"

"79-82 arasında Boston'da küçük bir kız olmak epey

zormuş."

"Ne gibi?"

"Dört yılda dokuz vaka. Hiçbiri de çözülememiş."

"Yaş aralığı?"

"Sıfır ile on sekiz arasında."

D.D. düşünüyordu. "Peki, yaş aralığını, diyelim ki beş ile on beş arasına çekersen?" "Vaka sayısı yediye düşüyor." "İsimler?" İsimleri sıraladı. Dori Petracelli'yi de saymıştı.

"Yerler?"

"Bütün bölge. Southie, Lawrence, Salem, Walt-ham, Woburn, Marlborough, Peabody. Yedi vakanın

altısından aynı zanlının sorumlu olduğunu farz edelim... " "Ne yaparsan yap; sadede gel de." "En azından arabası olan biri olmalı," diye devam etti McGahagin. "Eyaleti avucunun içi gibi bilen, farklı farklı yerlere girip çıkabilen biri. Bir tamirci, servis elemanı olabilir. Zeki biri. Organize. Tarzı hep aynı." "Zaman aralığı Eola açısından da uygun," diye araya girdi Sinkus. "78'de serbest bırakılmış. Yapacak başka bir şeyi olmadığına... " 305

"Ancak," diye homurdandı D.D., "olaylar 82'de son buluyor. Eola neden dursun ki? Teorik olarak sonsuza kadar devam edebilirmiş. Sapıklar bir gün içinde bambaşka bir insana dönüşmüyorlar kolay kolay. Bir şey olmuş. Başka olaylar, etkiler araya girmiş olmalı. Bu da bizi" - bakışları dönüp

dolaşıp Bobby'yi buldu -"Russell Granger'a getiriyor." Bobby iç geçirip arkasına yaslandı. Merkeze geldiğinden beri o kadar meşguldü ki, notlar hazırlamak bir yana, işemeye bile vakti olmamıştı. Şimdiyse bütün gözler onun üzerindeydi. Hazırlıksız yakalanmıştı. "Polis raporlarına göre Russell Granger ilk kez 1982 Ağustosunda Ariington'daki evinde röntgenci ihbarında bulunmuş. Bir dizi olayın sonunda Russell ailesini de toplayıp ortadan kaybolmuş yaklaşık iki ay sonra. Görünürdeki neden, yedi yaşındaki kızı Anna-belle'i korumak. Yani ilk etapta elimizde hedefbir

kurban var - Annabelle Granger - bir de zavallı, tırlatmış bir baba. Ancak... " "Ancak," diye onayladı D.D.

Bobby bir parmağını havaya kaldırdı. "Birincisi," diye devam etti sözüne, "1980'de kaçırılmış olan Catherine Gagnon, Russell Granger'ı bir fotoğrafından tanıdı. Ama Gagnon adamı, kurtarıldıktan sonra hastanede iki kez ziyaretine gelmiş olan bir FBI ajanı olarak biliyordu. Bu da 1980 Kasımına denk geliyor ki, Russell Granger'm röntgenci ihbarından tam iki yıl önce."

Rock bu zamana kadar uyudu uyuyacaktı. Ama bu bilgi uykusunu kaçınmış olacak ki, "Ha?" diye atıldı. "Aynen. İkinci olarak, Granger, Catherine'i ziya-306

ıel ettiğinde önüne karmaşık bir çizim koymuş. Cathe-ı ine resimdeki kişinin kendisine saldıran kişiye benzemediğini söylemiş. Granger'ın ısrarlarına rağmen bir türlü kabul etmemiş Catherine. Peki bu resim Gran-ger'ın Catherine'in ilgisini dağıtmak için kullandığı bir numara mıydı yoksa kafasında gerçekten bir tecavüzcü profili mi vardı? Benim düşüncem başka." Kalasını aniden D.D.'ye çevirdi. "Çavuşunki başka. "Ki bu da bizi üçüncü noktaya getiriyor: Russell Granger'la ilgili hiçbir kayıt yok. Ne ehliyet, ne sigorta numarası. Ne onun adına, ne de Annabelle'in annesi 1 .eslie Ann Granger adına. Emlak kayıtlarına bakılırsa (iranger'larm Oak Sokağı'ndaki evlerinin sahibi 19751986 arasında Philadelphia'lı Gregory

Badington diye biri. GrangerTarın kiracı olduğunu tahmin etmekle yetinmek zorundayız. Çünkü Gregory üç yıl önce ölmüş ve telefonda sesi yüz elli yaşındaymış gibi gelen karısının hiçbir şeyden haberi yok. Yani bu noktada çıkmaz sokaktayız. "Dün mali

kayıtları taradığımda hiçbir şey bulamadım. Granger ailesinin, bir depoya kaldırılmış olabilecek eşyalarını da

araştırmaya başladım. Ama sıfır. Sanki böyle bir aile hiç var olmamış gibi. Tabii Gran-ger'ın polise yaptığı şikayetler hariç." "Sence Russell Granger öz kızının mı peşiıidey-miş?" diye sordu Rock, aklı karışmış halde. "Bütün bunlar düzmece miymiş?"

Bobby omuz silkti. "Bence hayır. Ama Çavuş VVarren'a soracak olursan..." "Daha iyi bir plan olamaz," dedi D.D. ciddi bir tavırla. "Belki Russell 82'de polisin kaybolan kızları fark edeceğini düşünmüştür. Kendine kurban süsü ve-

rerek şüpheli olarak görülmekten kaçınabileceğim hesap etmiş olmalı.

Ayrıca Ekimde ortadan kaybolmasıyla ilgili haklı bir neden de yaratmış

oluyor. Düşünsenize. 1979-1982 arasında yedi kayıp kız var ve bunlardan

biri de Russell Granger'm tanıdığı biri -kızının en iyi arkadaşı - ve bir tane

olsun bir dedektif onu takip edip sorgulamaya çalışmıyor. Neden? Çünkü

adam kızını korumaya çalışan baba portresini ustalıkla çizmişti. Bence

mükemmel." Sinkus hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hep kendi adamı

Eola'yı layık gördüğü için Russell Gran-ger'm

sağlam bir alternatif olarak ortaya çıkması kalbini kırmıştı.

"Küçük bir ayrıntı daha var," diye araya girdi Bobby. "Russell Granger öldü.

Bu da demektir ki, seksenlerin başında her ne yapmış olursa olsun, D.D.'nin

sileceğine notu bırakan o olamaz." "Emin misin?"

"Ne yani, senin demek istediğin... "

"Bulgulara bakalım Dedektif," dedi D.D. "Şu ana kadar

Russell Granger'm yaşadığını kanıtlayama-dın.

Dolayısıyla öldüğünü nereden biliyorsun?"

"Ah Tanrı aşkına... "

"Ben ciddiyim. Ölüm belgesi var mı? Yok. Elindeki tek

delil, babasının bir taksinin çarpması sonucu

öldüğünü iddia eden kızın tanıklığı. Bunu

destekleyen* herhangi bir belge yok. Bana sorarsan

fazlasıyla basit bir açıklama bu."

"O halde Russell Granger hem seri katil, hem de kızı

canla başla onu korumaya çalışıyor, öyle mi? Şimdi

gerçeklerden sapan kim?"

"Benim demek istediğim, henüz hızlı bir sonuca

308 varamayız. Öğrenmek istediğim iki şey daha var."

D.D. buz gibi bakışlarla süzdü Bobby'yi. "Birincisi, Russell Granger bu eyalete ilk ne zaman geldi? İkincisi de, Arlington'dan ayrıldıktan sonra neden kaçıp durmuşlar? Bana bunların cevabını getir o zaman konuşalım."

"Birincisi," dedi Bobby canlı bir şekilde, "Rus-sell'ın MIT'deki eski patronundan daha yeni haber aldım. Yarın sabah ilk iş, gidip Dr. Schuepp ile görüşeceğim.

Bu sayede Russell Granger'ın Massachusetts'-de bulunduğu zamanla ilgili bilgi edinmeyi umuyorum. İkincisi, ailenin Arlington'dan ayrıldıktan sonraki tarihleri ve şehirleri araştırmaya çalışıyorum ama halletmemiz gereken başka bir iş olduğu için buna vaktim olmadı."

D.D. acı acı gülümsedi. "Gelelim şu nota" - fotokopileri havaya kaldırdı - "bu geceki asıl olayımızı konuşalım biraz da." 309 krmz

www.cizgiliforum.com

27 T

elefondaki ses Bay Petracelli çıkmıştı. Evlerinde gördüğümde nasılsa telefonda da o kadar soğuktu. Buluşmak istiyordu. Bayan Petracelli'nin bundan haberi olsun istemiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Telefonda gerçek ismimi duymak asabımın bozulmasına yetmişti. Onu evimde ağırlamak istemiyordum: Bayan Petracelli'ye vermiş olduğum telefon numarasını kullanması bile yeterince küstahça bir davranıştı. Nihayet akşam sekizde Quincy Pazarının doğu ucundaki Faneuil Salonu'nun önünde buluşmaya karar verdik. Bay Petracelli

arabayla şehrin içine girip park yeri bulmak zorunda kalacağı için biraz homurdansa da kabul etti. Benim de kendimce sıkıntılarım vardı. Saati vardiya arasına getirmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Bay Petracelli telefonu kapattıktan sonra bir süre telefonu göğsüme bastırıp düşüncelerimi toparlamaya

çalıştım. On yedi dakika içinde işte olmam gerekiyordu. Bella'ya mamasını vermemiş, üstümü değiştirmemiş, eşyalarımı boşaltmamıştım bile. Bu şaşkınlıktan kurtulduktan sonraki ilk işim te-lesekreteri çalıştırmak oldu. İlk mesajda telefon kapatılıyordu. İkincisi de aynı. Üçüncüsü müşterimdendi. Bir daha düşünmüş ve fırfır istemediğine karar vermişti; arkadaşı Tiffany'nin

evindeki yeni perde takımını görmüş, hayran kalmıştı. Her şeyi baştan alsak, hatta benim için de sakıncası yoksa, Tiffany'nin iç mimarını arayıp bilgi alsam nasıl olurdu? Bay bay.

Bir not alıp kalan üç cevapsız aramayı dinledim. Bay Petracelli miydi acaba? Ya da bana mutlaka ulaşmak isteyen başka biri miydi? Yıllar süren yalnızlıktan sonra birdenbire popüler kız oluvermiştim. Bu iyi miydi kötü müydü? Gergindim. Bir yandan tırnaklarımı yiyip bir yandan dışarıdaki yağmurlu karanlığa baktım. Birisi madalyonu geri istiyordu. Birisi Çavuş WarrenTn arabasını bulmuştu. Bu da, aynı kişinin beni bulmasının sadece bir zaman meselesi olduğu anlamına mı geliyordu? "Bella," dedim aniden, "benimle işe gelmeye ne dersin?"

Bella bu fikri sevmişti. Etrafımda sekiz on kere fır döndükten sonra kapıya koşturup hevesle bana baktı. Üstümü değiştirmek zorunda oluşum hoşuna gitmemişti gerçi ama en azından bu arada o da yemeğini yiyebilirdi. O bisküvisini

kemirirken ben de üzerime eskimiş bir kot pantolon, basit bir beyaz gömlek ve uzun gece için rahat ayakkabılar giydim. Tabii bir kızın en iyi arkadaşı, şok tabancamı paspal omuz çantama yerleştirmeyi de unutmamıştım.

11'

Ben kapıyı kilitlerken Bella heyecanla bekledi. Sokağa çıktığımızda bir an durup önce soluma sonra sağıma baktım. Bu saatte insanlar evlerine dönmekte olduğu

için trafik yoğundu. Atlantic Caddesi'nde arabalar tampon tampona sıralanmış olmalıydı. Hele bu yağmurda. Ama lambaların siyah kaldırımda yansıdığı bizim sokak sakindi. Bella'nm tasmasından tutup karanlığa daldım.

Kahvecide çalışmak berbat bir şeydi. Sekiz saatlik vardiya boyunca aşırı kafeinli müşterileri ya da aşırı kafeinsiz patronumu boğmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu gece de farklı değildi. Saat sekiz oldu. Sırada beş kişi kalmış, yağsız bilmem ne, kafeinsiz mocha latte falan için bekliyorlardı. Fincan fincan espresso doldururken bir yandan cam kapının hemen dibine bağladığım Bella'yı, öte yandan Quincy Pazarının öbür ucunda bekleyen Bay Petracelli'yi düşünüyordum. "Mola vermem lazım," diye hatırlattım müdüre. "Müşteri var," dedi bütün nihsuzluğuyla. Sekizi çeyrek geçiyor. "Çişe gitmem gerekiyor." "Tutmayı öğren."

Sekizi yirmi geçe, bir grup kafein bağımlısı kasanın önüne üşüşünce müdürüm beni iyice görmezden gelmeye başlamıştı. Bu kadarı yeterdi. Hızla önlüğümü çıkarıp tezgâhın üzerine fırlattım. "Ben tuvalete gidiyorum," dedim. "Beğenmiyorsan bana bir mesane daha alırsın." Bir hışımla çıkıp Carl'ı şaşkınlıktan gözleri fal-taşı gibi açılmış dört müşteriyle baş başa bıraktım. Ar-313

kamdan küçük bir kızın, "Altına mı kaçıracakmış anne?" diye sorduğunu duymuştum. Gömleğimin üzerindeki kahve tozlarını silkeleyip cam kapıdan dışarı çıktım. Bella beni görünce, dili dışarıda, her an koşmaya hazır, ayağa fırladı. Koşmayıp Quincy Pazarına kadar yürüyeceğimizi anladığında biraz hayal kırıklığına uğramıştı gerçi ama ben de Bay Petracelli'nin beni hâlâ bekliyor olmasını umuyordum.

Ned Devine'm dışında toplanmış kalabalığın arasından onu seçmeye çalıştım. Yağmur durmuştu; yani meyhane müdavimleri geri dönüyordu. Birinin omzuma dokunmasıyla irkildim. Hızla arkama döndüm. Bella da deli gibi havlıyordu. Bay Petracelli geri fırladı. "Hey, hey, hey," dedi, gözü köpeğimin üzerinde, ellerini havaya kaldırarak. Zorlukla derin bir nefes alıp sakinleştikten sonra bütün gözlerin üzerine çevrildiği Bella'yı da susturmak zorunda kalmıştım. "Kusura bakmayın," diye mırıldandım. "Bella yabancılardan hoşlanmaz." Bay Petracelli kafasını sallasa da gözlerini Bel-la'dan ayırmıyordu. Nihayet sakinleşip ayaklarımın dibine oturunca rahatladı adam. Bay Petracelli havaya uygun giyinmişti. Üzerinde uzun bir trençkot, yanında siyah bir şemsiye ve başında kahverengi bir fötr şapka vardı. Casus filmlerindeki tiplere benziyordu bu haliyle. Bu buluşmamızı da o gözle mi görüyordu acaba? Profesyoneller arasında gizli bir operasyon. Ama ben o anda kendimi pek de profesyonel gibi hissetmiyordum. Köpeğim yanımda olduğu için şanslı sayıyordum kendimi. 314

Mademki bu buluşmayı Bay Petracelli istemişti, ilk konuşan da o olmalıydı. Boğazını temizledi. Bir kez, iki kez, üç kez. "Dün yaşananlarla ilgili, şey, özür dilerim," dedi. "Ben... Lana geleceğini söylediğinde... Henüz hazır değildim." Konuşmasına ara verdi. Ben bir şey söylemeyiıice aceleyle döndü söyleyeceklerine. "Lana'nın

Vakfı var, bir amacı var. Benim içinse o kadar basit değil. O günleri hatırlamak bile istemiyorum. Oak Sokağımda hiç yaşamamışız gibi yapmak daha kolay. Arlington, Dori, komşularımız... hepsi rüya gibi. Çok uzaklarda kaldı. Bütün bunların sadece benim kafamda

olduğuna inandırmaya çalışıyorum kendimi." "Üzüldüm," dedim, söyleyecek başka bir şey bulamadığım için. Bar kalabalığından uzaklaşıp geniş, granit sütunlu binanın önüne geçtik. Bay Petracelli'nin gözü hâlâ Bella'nın üzerindeydi. Böylesi benim için de daha iyiydi aslında. "Lana, madalyonu Dori'ye senin verdiğini söyledi," dedi adam birdenbire. "Doğru mu bu? Şu hediyelerden birini ona mı verdin? Onları kapına bırakan sapık mı öldürdü kızımı?" Sesini yükseltmişti burada. Gözlerinin gölgesinde bir şeylerin kıpırdadığını gördüm. Pek de aklı başında olmayan bir ışık.

"Bay Petracelli... "

"Arada bir bağlantı olması gerektiğini Lawren-ce'daki dedektiflere de söyledim. Önce komşumuza bir röntgenci dadanıyor sonra da benim yedi yaşındaki kızım ortadan kayboluyor. Aynı şehirde değil dediler. İki farklı zanlı tipi var dediler. Sen kendi işine bak demek istiyorlardı aslında. Bırak da bunu biz

halledelim."

Adamın ruh hali değişmeye başlamıştı. "Belki o polisle konuşup ikna eder diye babana ulaşmaya çalıştım. Ama elimde bir telefon numarası yoktu. Nasıl ama? Beş yıllık bir dostluk. Barbekü partileri, yeni yıl kutlamaları, kızlarımızın yan yana, birlikte

hüyümelerini seyretmek derken bir gün ailen bir veda bile etmeden ortadan kayboluyor. "Bırakıp gittiği için babandan nefret ettim. Ama belki de sadece kıskançlıktandı. Beni bırakıp küçük kızını kurtardığı içindi belki. Bense hiçbir şey yapmamış, kendi kızımı kaybetmiştim."

Bay Petracelli'nin tiz sesi kırılmaya başlamış, içindeki

acıyı gizleyemez hale gelmişti. Bense hâlâ ne

diyeceğimi bilemiyordum.

"Dori'yi özlüyorum," deyiverdim birden.

"Özlüyor musun?" diye tekrar etti sözlerimi. O çirkin

şey yine belirmişti gözlerinde. "Yirmi beş yıldır

ailenden haber almadık. Nasıl da özlüyormuşsunuz

Al-

lahım?"

Yine sessizlik. Huzursuz huzursuz bekliyordum. Söylemek istediği önemli bir şey olduğunu, böyle karanlık ve yağmurlu bir gecede dışarı çıkmasının haklı bir nedeni olduğunu hissediyordum. Ama henüz bunu nasıl dile

getireceğini bilemiyordu herhalde.. "Polise giteneni istiyorum," dedi nihayet, şapkasının altından bak"rak. "Eğer onlara hikâyeni anlatırsan, özellikle de"madalyonu, vakayla yeniden ilgileneceklerdir. Cinayet vakalarında zaman aşımı olmaz, biliyorsun. Yeni ipuçları bulabilirlerse... " Tereddütlüydü. Ama doğrulup devam etti sözlerine. "Kalbim güçlü değil artık Annabelle. Kaç kere baypas yaptırdığımı ben de hatırlamıyorum. Son za-316

manlarda biyonik adama döndüm. Daha fazla kaçamayacağım nasıl olsa. Zaten babam da elli beşinde gitmişti. Kardeşim desen keza. Ölmek umurumda değil. Hatta bazı günler kurtuluş gözüyle bakıyorum dersem yalan olmaz. Ama öldüğüm zaman... kızımın yanma gömülmek istiyorum. Yanımda olduğunu bilmek istiyorum. Nihayet eve döndüğünü bilmek istiyorum. Daha yedi yaşındaydı. Canım kızım. Tanrım, onu o kadar çok özlüyorum ki." Sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sokaktan geçenler dönüp bakıyorlardı. Kollarımı omuzlarına attım. Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki, az daha yere yuvar-lanacaktık birlikte. Adamcağız kollarımın altında sar-sıla sarsıla ağlıyordu.

Bella ise etrafımızda fır dönüyor, bacağımı çekiştiriyordu. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Bay Petracelli nihayet toparlandı, gözünün yaşını sildi, pardösüsünün kemerini düzeltti, şapkasını ayarladı. Bana bakamıyordu. Zaten bunu beklemezdim de. "Polise gideceğim," dedim. Bu benim için kolay bir sözdü çünkü zaten gitmiştim. "Kim bilir? Adli tıp sürekli gelişiyor, belki önemli bir keşifte bulunmuş-lardırbile."

"Mattapan'daki şu çukur," diye mırıldandı. "Altı ceset. Belki şans bu kez de bizim yüzümüze güler." Yüzü kasılmıştı. "Şans! Beni duyuyor musun? Tanrım böyle yaşayacağıma öleyim daha iyi." Ben yorum yapmadım. Göz ucuyla saatime baktım. Yirmi dakikadır dışarıdaydım. Herhalde şimdiye kadar koyulmuştum bile. Ha birkaç dakika eksik, ha 317 fazla.

"Bay Petracelli, siz şu röntgenciyi görmüş müydünüz?' Kafasını salladı. "Ama adamın gerçek olduğuna inanmıştınız, değil

mi? Bayan Watts'm tavan arasında yaşayıp resimlerimi çeken adam hani?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Bayan Watts'la babanın böyle bir şey uydurmuş olduklarını sanmam. Kaldı ki polis adamın kamp malzemelerini bulmuştu Bayan WattsTn evinde. Bu kadarı yeterince inandırıcı bence."

"Yani o adamı bizzat görmediniz. Kendi gözlerinizle yani." Kafasını salladı. "Hayır, ama Bayan VVatts'ın tavan arasında o şeylerin bulunmasından iki gün sonra bütün komşular toplandık. Baban röntgencinin eşkalini dağıttı herkese. Sana gelen 'hediyeleri' ve geliş tarihlerini de bir bir sıralamıştı. Polisin yapabileceği fazla bir şey olmadığını söylemişti bize. Gerçek bir suç işlenene kadar elleri kolları bağlıydı. Haliyle hepimiz öfkeliydik; özellikle de çocuğu olanlar. Bir Mahalle Nöbeti oluşturmaya karar verdik. Ama ondan sonra başka bir toplantı yapılamadan ailesiyle birlikte küçük bir tatile çıkacaklarını duyurdu baban. Hiçbirimiz sizi bir daha göremeyeceğimizi bilmiyorduk."

"Babamın dağıttığı o çizimler hâlâ elinizde mi? Yani aslında aradan uzun zaman geçti ama kim bilir... " Bay Petracelli nazikçe gülümsedi. "Annabelle, canım, içinde her tür belgenin olduğu kalınca bir dosyam var. Küçük kızım kaybolduktan sonra polisle her' buluşmamıza onu da götürdüm ve polis her buluşmada 318

o dosyaya şöyle bir göz atıp kenara attı. Ama ben her şeyi sakladım. İçimde bir ses Dori'nin kayboluşuyla seninki arasında bir bağ olduğunu söylüyordu. Ama buna kimseyi inandıramamıştım." "Bir kopyasını alabilir miyim?" Elimi çantama daldırmış, bir kartvizit aramaya koyulmuştum. "Elimden geleni yaparım." "Bay Petracelli babamla komşuluğunuzun beş yıl sürdüğünü

söylemiştiniz. Mahalleye önce taşman siz miydiniz biz mi?" "Siz 77'de geldiniz. Lana'yla ben daha Dori yoldayken taşınmıştık. Sonra da Dori'nin yaşında bir kızları olan bir ailenin taşınacağını duyduk. Taşıma kamyonu geldiğinde Lana kurabiyeleri hazırlamıştı bile. Bir elinde kurabiye tepsisi, diğer elinde Dori'yle çıkagelmişti kapınıza. Siz kızlar o günden sonra ayrılmaz bir ikili olmuştunuz bile. Ertesi akşam annenle babanı yemeğe davet ettik. Gerisi çorap söküğü gibi geldi."

Hazır hatıralara dalmışken bozmamak için gülümsedim. "Gerçekten mi? Ben hiç hatırlamıyorum. Herhalde çok küçüktüm." "Sen, dur bakayım, on sekiz aylık ya da iki yaşında falandın herhalde. Paytak paytak yürüyordun. Sen ve Dori evin içinde koşturur çığlık çığlığa bağırırdınız. Lana da hep kafasını sallar, nasıl olup da devrilip yere kapaklanmadığına hayret ederdi." Bay Petracelli gülümsüyordu. Belli-ki çok acı çekiyordu. Daha önce söylediklerinin aksine her şeyi, sanki eski bir fotoğrafa bakarmış gibi bütün canlılığıyla hatırlıyordu. "Ailem nereden

gelmişti? Biliyor musunuz?" "Philadelphia'dan. Baban Pennsylvania Üniver-sitesi'nden falandı galiba. Russell'm ne iş yaptığını 319 hiçbir zaman anlayamadım zaten. Ama bir profesöre göre sıkı biracıydı, bak. Artı Celtics'i de tutuyordu ki, gerisi benim umurumda olmazdı." "Babanım ne iş yaptığını ben de hiç anlayamadım," diye" mırıldandım. "Matematik öğretmenliği hep sıkıcı bir şey olarak gelmiştir bana. FBI 'da falan çalıştığını hayal ettiğimi hatırlıyorum."

Bay Petracelli güldü. "Russell mı? Sanmam. Silahlar konusunda onun kadar pimpirikli bir adam daha tanımadım. O Mahalle Nöbeti toplantısında korunmamız için silah almayı önerenler oldu ama baban bunları duymak bile istemiyordu. 'Bir

adamın evime korku salması yeterince kötü zaten,' diye ısrar ediyordu. 'Bir de üzerine şiddet eklenirse bunu kaldıramam.' Hayır, hayır, baban sapına kadar liberal bir akademisyendi. Bunu konuşarak halledemez miyiz, kavgayla bir yere varamayız falan filan." "Siz silah almış mıydınız?"

"Ben aldım. Bilseydim Dori'yi Lawrence'a gönderirken onu da yanında verirdim." Bay Petracelli'nin yüzünde yine o buruk ifade belirmişti. Daha sık nefes alıp vermeye başlamıştı. Kalbi için endişeleniyordum. "Lana, annenle babanın öldüğünü söyledi," dedi birdenbire. "Evet."

"Ne zaman'?"

Bununla nereye varmak istiyordu acaba? "Fark eder

mi?"

"Belki de." "Neden?"

Dudaklarını ısırdı. "Nereye gittiniz Annabelle?" diye sordu Bay Petracelli, benim sorumu duymazdan 320

gelerek. "Ailen tatile çıktığında nerelere gittiniz?" "Florida'ya." "Baban orada iş buldu mu? Bu yüzden mi kaldınız

orada?"

"Taksi şoförlüğü yaptı. Profesörlüğe benzemez tabii ama bence o halinde memnundu." Bunu duymak Bay Petracelli'yi şaşırtmış gibiydi. Acaba hangisiydi daha şaşırtıcı olan? Babamın akademik kariyerini gözünü kırpmadan harcaması mı, yoksa iş bulup çalışmaya başlamasının yalan olmaması mı? Emin olamıyordum. Gözlerini kırpıştırdı. "Affedersin," dedi neden sonra,

"ihtiyarlıktan paranoyak olmaya başladım galiba. Çoğu geceler çığlık çığlığa uyandığımı düşünürsek bu normal bir şey."

Yağmur yine boşanmaya başlamıştı. Bay Petracelli dönüp gidiyordu ki kolunu tutup engel oldum. "Babamı neden sordunuz Bay Petracelli? Neyi öğrenmek istiyordunuz?"

"Ben şey... Dori kaybolduktan soma komşulardan biri civarda dolaşan plakasız beyaz bir karavan gördüğünü bildirmiş, hatta polise sürücünün eşkalini bile vermişti. Lana inanmadı tabii ama benim ilk aklıma gelen... "

"Evet?"

"Kısa siyah saçlar, esmer ten, yakışıklı bir adam. Yapma Annabelle." Bay Petracelli'nin yüzündeki ifade

yine değişmiş, gözlerinde yine o kurnaz karartı belirmişti. "Kim olduğunu sen söyle." Bir an için anlayamamıştım. Ama ima ettiği şeyi fark eder etmez kurtulmak için elimi çektim. Bay Petracelli parmaklarımdan yakalayıp sıkıca tuttu. "Saçmalamayın!" dedim sertçe. 321

"Evet Annabelle, Dori'mi alan adamın tarifi tam da senin babacığına benziyordu." Kolumu hızla itince ıslak kaldırıma düştüm. Tam da üzerine düşmüş, parmaklarımı incitmiştim. Bella ise deli gibi havlıyordu. Onu zar zor tutup sakinleştir-dim. Kafamı kaldırıp baktığımda Bay Petracelli gitmişti. Ancak son anda attığı iftira bütün adiliğiyle karanlık ve ıslak havada asılı kalmıştı sanki.

28 C

ari beni kovmuştu. Bu işin sadece kira gibi lüks harcamalarımı karşıladığını düşünüp fazla dert etmemiştim bunu. Aslında Bay Petracelli'nin uğursuz laflarıyla lekelediği Quincy

Pazarından uzak kalacağımı bilmek rahatlatıyordu beni. Bella bile sakinleşmiş, Faneuil'den çıkıp bildiğimiz Columbus Parkına yönelirken sesini çıkarmadan yürümüştü. Limanın yakınındaki bu park Boston'ın diğer yeşil alanlarına kıyasla çok küçük kalıyordu. Ama büyükler çimenlere yayılır ya da tahta çardakların gölgesinde serinlerken küçüklerin sıcak yaz günlerinde oynaşacakları bir çeşmesi vardı en azından. Bunun yanında oyun parkı, gül bahçesi ve evsizlerin takılmayı sevdikleri ağaçlıkları saymadan geçmek olmaz.

Bazen Starbucks vardiyasından önce Bella'yla gelip Kuzey Yakasının köpek komşularıyla koştuğumuz olurdu burada. Köpekler oynaşırken ben de toplanan insanların yanında dururdum.

Ama şimdi hava çocuklar için fazla soğuk ve ya-

32?

ğışlıydı. Köpeklerin hoşbeşi için de fazla geç olmuştu. Evsizler banklarda

uyuyorlardı. Bar müdavimieriyse Faneuil'de bir yere kapağı atmadan önce

hızla geçip gidiyorlardı soğuk parktan. Bunların dışında sakindi etraf.

Şu notu düşünmeye başlamıştım yine. Madalyonu

geri vermezseniz bir kız daha ölecek.

Şimdi küçük bir kız en sevdiği oyuncak köpeği yanı

başında, pembe yünlü battaniyenin altında uyuyor

muydu? Anne babasının onu koruyacağına inanıyor muydu? Kendi yuvasında başına hiçbir şeyin gelemeyeceğini düşünüyor muydu?

Adamsa elinde ağır bir levye ile bahçeyi geçerdi. Görünmemek için bir ağacın ya da çalılıkların arkasına saklanırdı. Sonra da sürüne sürüne yaklaşıp kızın penceresinin dibine gelirdi.

Levyeyi kaldırıp pencerenin pervazında çalışmaya koyulurdu...

Sanki zihnimde canlanan görüntülerden bu şekilde kurtulabilecekmiş gibi bastırdım avuçlarımı gözlerime.

Kendimi çirkefe batmış, şiddetin cenderesinde hissediyordum. Aradan yirmi beş yıl geçmişti ve ben hâlâ kaçamıyordum.

Bay Petracelli'nin sözlerini düşümnek istemiyordum. D.D.'nin arabasının camına bırakılan tehdidi düşünmek istemiyordum. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Artık yetişkin bir insandım ben. Bu şehirde on yıldan fazla yaşamıştım. Şimdi neden öcüler birden ortaya çıkıp eski madalyonumu işteşindi ki? Hiç anlamı yoktu bunun.

Bay Petracelli deliydi. Kızının kaybına asla alışamamış kaçık ihtiyarın

tekiydi işte. Tabii ki babamı suç-

layacaktı. Başka nasıl kurtulabilirdi ki bir baba olarak

hissettiği suçluluktan?

Bobby ve D.D.'nin iddialarına gelince...

Onlar babamı hiç tanımamışlardı ki. Onu benim kadar

iyi bilemezlerdi. Bir sorunla karşılaştı mı tırnaklarını

nasıl geçirdiğini, çözene kadar bırakmadığını nereden bileceklerdi ki? Catherine'de onun istediği bilgiler

vardı demek ki. O halde kendine FBI ajanı süsü

vermesi mantıklı gelmiş olmalıydı. Normal babalar

belki böyle şeyler yapmazlardı ama normal babalar

polisten bir şey göremeyince ailelerini Florida'ya

taşımak zorunda da kalmazlardı.

Babamın biz Florida'ya taşındıktan hemen sonra kısa

süreli olarak ortadan kayboluşuna gelince...

Halletmesi gereken işler vardı kuşkusuz. Banka

hesaplarını kapatmalı, eşyaları depoya kaldırmalıydı. Ama tabii banka

hesaplarını biz gitmeden önce de kapatabilirdi. Taşıma şirketini de telefonla

ayarlayabilirdi muhakkak... Oraya girmek istemiyordum. Babam takıntılıydı,

paranoyaktı ve sistemliydi. Ama bu, katil olduğu anlamına gelmezdi ki. Belki

de adı Russell Granger bile değildi. Şakaklarım zonklamaya başlamıştı.

Yirmi beş yıl önce başlayıp bugüne kadar gelmiş birinci sınıf bir baş

ağrısının habercisiydi bu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Sadece

istiyordum... Diliyordum...

"Merhaba."

Ses beni o kadar ürkütmüştü ki bir çığlık atıp arkama

döndüm. Az daha yere kapaklanıyordum. Güçlü bir el

kolumdan tutup düşmeme engel oldu.

Bella heyecanla havlarken geç de olsa tanıdım

Boston Akıl Hastanesi'ndeki yaşlı adamı. Charlie Mar-vin'di bu. Bella daha yüksek sesle havlamaya başlamıştı. Charlie hiç korkmadan eğilip Bella'ya elini uzattı.

"Cici köpek," diye mırıldandı. Nihayet Bella havlamaktan vazgeçip elini koklamaya karar vermişti. Bir kaçamak koklayış daha, sonra adama doğru bir adım yaklaşıp kuyruğunu sallamaya başlamıştı bile. Charlie'nin köpeklerle arası iyiydi besbelli. "Aferin kızıma. Ne de güzelmişsin sen! Şu beneklere de bakın. Avustralya çoban köpeği olmalısın. Etrafta güdülecek hiç koyun yok ha? Taksilere ne dersin?

Sen hızlı bir kıza benziyorsım. Eminim bir sürü taksi yaka-lıyorsundur." Bella bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu herhalde. Bir yandan Charlie'ye yanaşırken bir yandan da onay olmak için bana bakıyordu. Adam köpeğimin gönlünü tam anlamıyla fethedivermişti. Nihayet çömeldiği yerden

kalktı, kalkarken dizlerinin kıtırdaması üzerine mahcup mahcup gülümsedi, destek almak için koluma tutundu. "Kusura bakma," dedi neşeyle. "Çönıelmek iyi de kalkması bir dert."

"Burada ne işiniz var?" diye sordum, özür dilemeyen, keskin bir ses tonuyla. Mavi gözlerini kıstı. Bu sıkıntım ona komik gelmiş olmalıydı. Ellerini havaya kaldırdı, benim hatam demek istermiş gibi. "Bana tanıdık geldiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?" Gönülsüzce de olsa kafamı salladım. "İşte bu aklımdan hiç çıkmadı, ama sonunda hatırladım. Bu parktandı. Köpeğinle burada koşuyorsun. Genelde daha erken vakitte geliyorsunuz ya, birkaç

kez gördüm sizi. Bir yüzü, hele bir de güzelse hayatta unutmam." Aşağı bakıp Bella'nın çenesini okşadı. "Senden bahsediyorum tabii canım benim," diye mınl-dan-dı.

Artık kendimi tutamayıp gülümsemiştim. Ama hemen toparlandım. "Peki

parkta siz ne yapıyorsunuz böyle sık sık?"

Kafasıyla Atlantic Caddesini işaret etti. "Evsizler için

çalışıyorum. Başını sokacak bir yerin yok diye

Tanrının sözünden mahrum kalman gerekmez."

Buna karşı çıkacak halde değildim.

"Ancaaak," diye mırıldandı, topukları üzerinde dönüp

ellerini ceplerine sokarken, "itiraf etmeliyim ki seni

arıyordum."

Ben bir şey söylemedim ama kalbimin hızla atmaya başladığını

hissedebiliyordum. "Sen polis değilsin," dedi. Cevap yok.

"Ama seni olay yerine götürdüler." Kafasını eğip gözlerini üzerime dikti.

"Belki de eksper falansın. Botanikçi, kemik uzmanı falan. Ben ne anlarım ki?

Ama bak insanları biraz olsun tanıyorsam, sen ne bilim adamısın ne de

polissin. Bu da demektir ki... bir akraba falansın. Şu zavallı kızlardan birinin

akrabası. Ama anneleri olamayacak kadar gençsin. Belki de küçük bir kız

kardeş. Benim teorim böyle en azından. Orada bulunan kızlardan birinin

yakını olmalısın. Bunun için çok üzgünüm."

Yavaşça başımı salladım. Kız kardeş. Fena tahmin değildi.

Charlie gülümsedi. "Vay be!" Abartılı bir hareketle alnındaki teri silermiş gibi

yaptı. "Bazen her şeyi 327

kıçımdan uyduruyorum. Ama ara sıra da olsa haklı çıktığım oluyor. Tanrı vergisi bu. Şimdi de Onun için kullanıyorum bunu. Ama bu iş bittikten sonra

tamamdır. Kumara başlayacağım. Ve bu yaşımda bir Cadillac alacağım kendime!"

Adamın tebessümü bulaşıcıydı. Kendimi gülümserken yakaladım. Bella ise yeni arkadaşına hayran kalmış, etrafımızda sürtünüp duruyordu. "Pekâlâ," dedim. "Ben akrabayım. Senin bağlantın

ne?"

Charlie hemen ciddileşti, üzgün üzgün başını salladı. "Ben uyuyamıyorum. Bu sana deli saçması gibi gelebilir. Ben papazım. İnsanın yapabileceği şeytanlıkları ben bile anlayamıyorsam başkaları ne yapsın? Ama ben idealistim bak. Etrafımda hakiki şeytanlıklar döndüğü zaman hemen anlarım. Kokusunu alırım. Christopher Eola'da da böyle olmuştu. "Ama işte, Boston Akıl Hastanesi zamanında toplu mezar gibi korkunç bir şeyden şüphelenmemiş-tim. Mattapan'da dolaşırken küçük kızların kaçırılmakta olduğunu anlayamamıştım. Arazide yürürken küçük bir kızın çığlığını duymadım hiç. Sık sık da dolaşırdım o korulukta. Sırfben de değil ha. Etrafta böyle doğal sığınaklar fazla olmadığı için bunun tadını çıkarmamak olmazdı. Ağaçların arasında, yemyeşil topraklarda yürürken kendimi Tanrıya yakın hissederdim."

Sesi titriyordu. Kafasını kaldırıp kederli mavi gözleriyle baktı bana. "Fena halde sarsıldım küçük hanım.

Oradaki şeytanlığı ben bile anlayamamıştım. Ne biçim bir papazım ben? Tanrının elçisi böyle kör olabilir mi?" 328

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Daha önce inancı sarsılmış bir papazla konuşmamıştım hiç. Ama Charlie Marvin hemen sonra toparlandı. Benim fikrimi almaya ihtiyacı yoktu aslında. Kendince bir formülü vardı. "Bu bende takıntı oldu," diye devam etti konuşmaya. "Boston Akıl Hastanesi'ndeki mezar, o zavallı kızların ruhları. Bir kez çuvalladım arria bu son olacak. Ailelere ulaşmak istiyorum ama henüz hiçbiri tespit edilemedi. Sen hariç. O yüzden buradayım işte." Hâlâ şüpheli olduğum için kaşlarımı çattım. "Anlamadım. Benden ne istiyorsunuz?" "Bir şey istediğim yok evladım. Sadece konuşmak için geldim. İstediğin herhangi bir konuda olabilir. Gel oturalım. Hava soğuk, vakit geç oldu ve sen şimdi sıcak yatağında olacağına buraya gelmişsin. Kafan karışık olmalı." Charlie bir banka işaret edip oraya doğru seğirtti. Ben de peşinden. Bir şey beni ona doğru çekiyordu. Bella mutluydu. Böyle sıcak, açık yürekli bir insanın yanında içimde bir şeylerin çözüldüğünü hissediyordum. Charlie

Marvin insanoğlunun pek çok kötülüğüne şahit olmuştu. Hâlâ gülümseyebildiğine göre bildiği bir şeyler olmalıydı. "Pekâlâ," dedi canlı bir sesle. "Hadi en baştan başlayalım." Elini uzattı. "İyi akşamlar, benim adım Charlie Marvin, papazım, sizinle tanıştığıma memnun oldum." Oyuna katıldım. "İyi akşamlar. Benim adım da Annabelle, perde tasarımı yapıyorum, sizinle tanıştığıma ben de sevindim." El sıkıştık. Charlie adımı duyunca şaşırmamıştı. 329

Niye şaşırsmdı ki? Bense yirmi beş yıl sonra nihayet gerçek ismimi bir yabancıya söylediğim için neşeliydim.

Charlie oturdu. Ben de peşinden. Saat epey geç olmuştu, parkta kimsecikler yoktu, Bella'nın tasmasını çıkardım. Bella bunun üzerine sevinçle üzerime atlayıp yüzümü yaladıktan sonra çardakların arasında koşturmaya başladı. "Pekâlâ, kusura bakma ama," diye başladı konuşmaya Charlie, "pek Boston'lı gibi konuşmuyorsun."

"Küçükken çok sık yer değiştirdik. Ama evim olarak hep Boston'ı bilmişimdir. Siz nerelisiniz?" "Worcester'da büyüdüm ben. R'leri hâlâ söyleyemem." Bu beni güldürmüştü. "Demek buralısınız. Karınız, çocuklarınız, köpeğiniz var mı?" "Karım vardı. Çocuk da istiyorduk ama Tanrının planlarında yokmuş demek. Sonra karım rahim kanseri oldu ve vefat etti... ah, hayatımın en güzel on iki yılıydı. Rock-port'ta küçük bir evimiz vardı. Satıp şehre geri döndüm. Böylece gidip gelmekten

kurtuldum. Artık direksiyon başında pek iyi değilim. Beynim çalışıyor gerçi ama ellerim tepki vermekte gecikiyor işte."

"Ve evsizler için çalışıyorsunuz." "Evet efendim. Pine Sokağı'nda gönüllü çalışıyorum. Barınakta ve aşevindekilere yardım ediyorum. Ayrıca evsizler çoğu zaman ayağınıza kadar gelmedikleri için ben onlara gidiyorum." Gerçekten ilgimi çekmişti bu. "Demek böyle yerlere geliyorsunuz? Vaaz mı veriyorsunuz? Çorba mı alıyorsunuz onlara? Broşür falan mı dağıtıyorsunuz?" 330

"Genelde dinlerim." "Gerçekten mi?" "Gerçekten." Set bir şekilde başım salladı. "Evsizler yalnız kalmıyor mu sanıyorsun? Tabii ki kalıyorlar. Zihinsel veya ekonomik olarak şanssızların da insanlara ihtiyacı olur. Ben de onlarla oturuyorum işte. Bana hayatlarım anlatmalarını istiyorum. Bazen hiçbir şey konuşmadan oturduğumuz da oluyor. O da iyi bir

şey."

"İşe yarıyor mu? Kimseyi 'kurtardınız' mı?"

"Ben kendimi kurtardım Annabelle. Yetmez mi?"

"Affedersiniz, öyle demek istememiştim."

Elinin tersiyle uzaklaştırdı mahcubiyetimi. "Ne demek istediğini anladım canım. Seni rahatlatmaya çalışıyorum sadece."

Yüzüm kızarmıştı ama bu onu daha da çok neşelendiriyor gibiydi. Neden sonra öne doğru eğildi, sesi ciddileşmişti.

"Hayır, kimsenin hayatını sihirli bir şekilde değiştirebildiğimi sanmıyorum. Evsizlerin yaş ortalamasının yirmi dört olduğunu düşünürsek bu çok ayıp aslında." Şaşkın bakışımı fark etmişti. "Evet, inanmak çok güç, değil mi? Ve de evsizlerin yarıya yakını akıl hastası. Açıkçası bu insanlar bedava bir banyo ve bir tas çorbadan sonra hayatlarını değiştirebilecek tipte insanlar değiller. Yardıma ihtiyaçları var, rehberliğe ihtiyaçları var ve bana soracak olursan, terapi anlamında ne yapsak kârdır. Başka türlü de yardımın ayaklarıma gidecekleri yok." "Siz iyi bir insansınız Charlie Marvin." Muzip bir şekilde elini göğsüne götürdü. "Ah dellenme sakın ihtiyar kalbim. Böyle bir fıstıktan ilti-331

fat almayı kaldıramayabilirim. Dikkat et karımın ruhu etrafta olabilir. Cadalozun tekiydi zaten."

Beni yine güldürmüştü ki bu da sevindirmişti adamı.

Bella dönüp ne yaptığımıza bir baktı. Bir ilerleme

olmadığını görünce de ayaklarımın dibine yattı, derin bir iç geçirdi ve başını yere indirdi. Üçümüz bir süre oturup aya baktık, suyun sesini dinledik, huzurlu sessizliğin keyfini çıkardık.

Tabii sessizliği ilk bozan ben oldum.

"Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?" diye sordum.

'Bunu' derken neyi kastettiğimi açıklamaya gerek duymamıştım.

Charlie cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Korkarım bunu kimin yaptığını biliyorum," dedi sonunda. "Demek istediğim, polis bunu ortaya çıkardığında hastaneden tanıdığım birinin çıkacağına eminim."

"Birkaç şüphelinin ismini vermiştiniz. Adam Schmidt. Christopher Eola."

"Demek casusluk yapıyordun." "Meraklıyımdır," dedim.

Bana göz kırptı. "Seni suçlayamam evladım. Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

"İkisi arasında en kuvvetli zanlı hangisi sence?"

"İşlenen suçla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ki."

"Hiç kimse bilmiyor zaten," dedim, gizli sorusuna cevaben.

"Christopher Eola," dedi birden. "Altı kızı kaçırıp öldürebilmek için hem kurnaz hem de canavar ruhlu olmak gerekir. Gerçi Adam da hayvanın tekiydi ama bu tip bir suça kalkışmayacak kadar da tembel bir herifti. Ama Christopher... Bundan keyif alacak biri var-

332 sa oydu."

"Şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?" "Şey..." diye başladı Charlie, ama sonra durdu. "Evet?" diye ısrar ettim.

"Dedektif Dodge ve Çavuş Warren'la konuştuktan sonra biraz daha düşündüm de... "

"Evet?"

"Christopher T düşündükçe bunu yapanın o olduğuna daha bir inanmaya

başladım. Bunun üzerine Brid-gevvater'daki bir arkadaşımı aradım. Önce

Eola diye birini duymadığını söyledi bana. Bu hiç de iyiye-işaret

değil. Ama sonra biraz araştırmış, Eola'nın 78'de serbest bırakıldığını

öğrenmiş. Bu da demektir ki Christopher epey zamandır dışarıda ve bundan

kimsenin haberi yok. Endişe verici." "Hemen bir iş bulup, topluma karışarak

örnek bir vatandaş gibi yaşadığını düşünmüyorsunuz ya!" Charlie

düşüncelere dalmıştı. "Sence Ted Bundy örnek bir vatandaş mıydı? O

öyleyse Christopher'a da bir şans tanımak lazım." "Bu hiç de iç açıcı değil."

"Adamda ahlâk namına bir şey yoktu. Diğer insanlara

karşı merhametsizdi. Böyle bir adam için dünya bir

oyun alanından ibarettir. Ve Christopher Eola için

oyun demek, özel ve vahşi fantezileri için diğer

insanları kandırmak demekti."

Charlie'nin söylediklerini düşünüyordum. "Madem

öyle, nasıl oldu da otuz yıl boyunca polisin dikkatini

çekmemeyi başardı sizce?" diye sordum sonunda.

"Bilmiyorum."

"Ama bir fikriniz olmalı."

Charlie düşünceli düşünceli Bella'nın başını ok-

şadı. "Eola paralı bir aileden geliyordu, belki de bunu kullanmıştır. Biraz para her tür pisliği örtebilir."

"Doğru."

"Ve zeki olması da işe yaramıştır. Ama bana soracak olursan çoğunlukla görünüşüne güvenmiştir." "Dedektiflerle konuşurken efemine olduğunu söylemiştiniz."

"Evet efendim. Ama güçlüydü de. Safı kas ve sinir. Ama dışarıdan bakınca -yani en azından benim zamanımda - soylu bir görüntüsü vardı adamın. Nedense kimse kültürlü akademisyen tiplerden şüphelenmez." "Akademisyen mi dediniz?" diye sordum. "Diploması falan olduğundan değil, ama öyle bir hava yaratmıştı. Bazı hemşireler onun ciddi ciddi üniversiteli olduğunu sanmıştı ya biz diploması bile olmadığını öğrenip hastaneye yaydığımızda epey bir şaşırmışlardı."

"Ne eğitimi aldığını söylüyormuş peki?" "Charlie dudaklarını büzdü. "Ah, çok zaman geçti üzerinden. Dur bakayım, tarih iniydi? Güzel sanatlar mıydı yoksa? Belki de edebiyat falandı. Şimdi hatırlayamıyorum. Ama bazı insanları M.I.T.'de ders verdiğine inandırmayı başarmıştı. Nedendir bilmem ama ben onu hep Harvard'lılara benzetirdim." Charlie her zamanki gibi sevecen bir şekilde gülümsedi ama ben buna cevap verecek halde değildim. Bir şey içimi kemirmeye başlamıştı. Çok fazla tesadüf vardı. "Elinizde Christopher'ın resmi var mıdır?" diye sordum. "Hayır efendim." 334

"Ama kayıtlarda bir şey olmalı. Yıllık falan mesela. Ya da vesikalık." "Bilemiyorum. Belki Bridgewater'da çekmişlerdir resmini." Yavaşça başımı salladım. Ayağımı gergin gergin yere vurmaya başlamıştım. Eola 78'de serbest kaldıysa... Ailesinden uzakta, gidecek başka bir yeri yok... Rüzgâr böyle birini Arlington'a atmış olabilir miydi? Belki de yaşlı bir kadının tavan arasına yerleşmişti. Ve mademki parası vardı, ilgilendiği şey ortadan kaybolduğunda o da peşinden gitmiş olamaz mıydı? Belki de Boston polisinin Christopher Eola'dan haber alamamasının nedeni benden haber alamama nedenleriyle aynıydı. İkimiz de ortadan kaybolmuş, yirmi beş yılı yollarda geçirmiştik. Saat epey geç

olmuştu. Ben düşüncelere dalmış haldeyken Charlie'nin gitmek üzere ayağa kalktığım hemen fark

edememiştim. Geç de olsa kalktım ayağa ve çantamdan kartvizitimi çıkardım. "Aklınıza başka bir şey gelecek olursa," dedim, "benimle paylaşmaya karar verirseniz sevinirim." "Ah sorun değil. O zevk bana ait." Kartvizitime şöyle bir göz attıktan sonra kaşlarını çattı. "Tanya mı?" "Göbek adım. İş için onu kullanıyorum. Ge/ıç bir kız bazı şeylere dikkat etmek zorundadır, anlarsınız

ya."

Son bir kez el sıkıştık. Charlie Faneuil tarafına giderken Bella'yla ben de Kuzey Yakasına yöneldik. Parkın ucuna varmıştım ki Atlantic Caddesinden karşıya geçmeden önce dönüp arkama baktım. Charlie bir çardağın altında durmuş Bella ve bana bakıyordu dikkatle. Bu yaşlı beyefendi eve sağ salim dönüp dön-335

mediğime emin olmak istiyordu herhalde. Ya öyle değilse?

Benim de baktığımı fark edince el sallayıp gü-lümsedikten sonra arkasını

dönüp gitti. Sonra ben de Bella'yla koşmaya başladım sokak lambalarının

altında, ana caddelerde. Elimde şok tabancam, kafamda binbir soruyla.

203

29

obby yerden on metre yüksekte, devasa bir meşe ağacının çıplak dallarından birinde oturuyordu. Üzerinde siyah bir tulum,

içinde de ince bir zırh vardı. Gece görüş gözlüklerini alnına kaldırmıştı. Silah olarak da bir Sig Sauer 3000 tüfeği, onun üzerinde bir Leu-pold 3-9X 50 mm. zum özellikli bir dürbün, mermi olarak da federal ölçülere göre 308'lik Remington sürülmüştü yuvaya.

Eski güzel günleri düşünüyor olmalıydı. Mermiden daha hızlı koşabildiği, tek sıçrayışta yüksek binalara tırmanabildiği günleri. En iyinin en iyisi, en sıkının en sıkısı olduğu günleri. Bir görevi, bir takımı ve bir amacı olduğu günleri. Ama şimdi en çok istediği şey D.D.'nin boynunu kopartmaktı. D.D.'nin arabasına bırakılan notta her şey açık seçik anlatılmıştı. Madalyon sabah 3:33'te eski Boston Akıl Hastanesi arazisindeki yönetim binasının kalıntılarına getirilecekti. Madalyonu D.D. bizzat kendisi 337 teslim edecekti. Boynunda takılı halde olmalıydı. Yanında da başka kimse olmayacaktı. Bobby dedektif olarak çaylak olabilirdi ama bir taktik biriminde yedi yıl hizmet etmişti. Strateji nedir bilirdi, özel operasyonlar onun için çocuk oyuncağıydı. D.D. notu okuyunca bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştü. Bobby'nin gördüğü tek şey ise bunun bir yem olduğuydu.

Neden D.D.? Neden yalnız başına? Mademki amaç madalyonu geri almaktı neden bir de D.D.'nin boynunda getirmesini istiyordu? Araziyi de göz ardı etmemek gerekiyordu. Kocaman ormanlık bir alan. İki harabe, bir inşaat alanı ve bir de yer altı olay mahalli. Bu kadar büyük bir araziyi kontrol edebilecek sayıda özel operasyon ekibini New England'da teinin etmek imkânsızdı. Hem de böyle kısa bir süre içinde. D.D. buna karşı çıkmış, araziye sadece iki yerden giriş olduğunu hatırlatarak kontrolün o kadar da güç olmadığını ileri sürmüştü. Oysa Bobby'nin de dikkati çektiği üzere, bölgeye sadece iki adet resmi giriş / çıkış için olmasına rağmen yöre halkı çitlerin altından oyuklar

kazmış, delikler açmış, yıllardır içeride elini kolunu sallayarak dolaşmaktaydı. Arazi delik deşik olmuş, sınırları belirsiz, etrafındaki çitler çürüktü. Taktik birimlerine ihtiyaçları vardı. Mesela eski takımı olsa 32 adamla birlikte olay yerini kontrol altma alabilirlerdi. O da olmadı şehrin kendi ekibiyle birlikte çalışmaya da razıydı Bobby. İşin doğrusu eyalettekiler bunu kabul etmeye yanaşmasa bile Boston'ın şehir ekipleri de fena sayılmazlardı. 338

Bunların yanında helikopterler, köpekler ve stra-lejik aralıklarla yerleştirilmiş gece görüş güvenlik kameraları da olması gerekirdi. Oysa D.D. bölgeye sadece bir adam yerleştirmeye karar vermişti: Bobby'yi. Geri kalanlar güvenli bir mesafeden izleyecekler, zanlı ortaya çıkar çıkmaz da çemberi daraltacaklardı. Etrafta çok fazla insan olması /anlıyı korkutup kaçırabilirdi. Hava desteği keza. Güvenlik kameraları aslında fena bir fikir değildi ama bölgeye böyle karmaşık bir şebeke kuracak kadar vakitleri yoktu. Bunların yerine daha basit önlemler almak zorundaydılar. Bomba tespit köpekleri üç saat önce turlarını tamamlamış, iki düzine kadar memur da etraftaki koruluğu taramıştı. Soma teknik destek ekibi gelip belirli noktalara enfrared ışınlar gönderen sensörler yerleştirmiş, böylece söz konusu buluşma noktasının çevresi bir anlamda gizli bir ağla çizilmişti. Sensörlerden birinden geçiş olduğunda sinyal Merkezi Kumanda'ya gönderilecek, Bobby ve D.D. de zanlı yaklaşırken haberdar edilecekti böylece. D.D.'nin bor kaplama Kevlar yeleğinin altına kablolar yerleştirilmişti. Yelekteki alıcıdan bir kulaklık uzatılmıştı. Bu sayede hem Bobby'yle hem de yolun karşısındaki mezarlığın önüne yerleştirilmiş Merkezi Kumanda'yla iletişim kurabileceklerdi.

D.D. aptalın tekiydi. Dünyayı bir gecede kurtarabileceğini sanan inatçı, dik başlı, at gözlüklü çavuşun tekiydi.

Bobby bunun yine hırstan kaynaklandığını sanmıyordu. Bu kez daha da korkutucu bir şekilde, asıl itici güç meraktı. 339 D.D. zanlının ortaya çıkacağına inanıyordu. Böylece aradıkları adamın Christopher Eola mı yoksa An-nabelle'in kayıp babası mı olduğunu tespit etmeyi umuyordu. Sonra bu çocuk katilini göz kamaştıran güzelliği ve hazırcevaplığıyla öyle bir etkisi altına alacaktı ki, adam bir daha hiçbir kızı kaçırmayı aklından bile geçiremeyecekti. Ekip üzerine çullanıp kelepçeleyerek götürmeden önce D.D.'ye her şeyi anlatacaktı nasıl olsa. D.D. aptalın tekiydi. İnatçı, dik kafalı, at gözlüklü... Bobby aşağı doğru eğildi. Leupold dürbünü ayarladı. Yapraksız ağaçların arasından esen rüzgârın sesini kesmek zorundaydı.

Elleri titremiyordu. Bu da bir şey sayılırdı. O talihsiz olaydan sonra, Jimmy Gagnon'un başının arkaya savrulduğunu, kafatasmdan kan ve et fışkırdığını gördüğü o andan sonra silahlarla arası bir daha iyi olmaz diye düşünmüştü. Hatta silahlara yaklaşmak bile istemeyecekti muhtemelen. Aslında silahlara meraklı olmamıştı hiç. İlk kez polis akademisinde ateşlemişti bir tüfeği. Bu konuda yetenekli olduğunu da orada keşfetmişti. Biraz çalışmayla usta olup çıkmıştı. Biraz daha zorlamayla

da keskin nişancı oluvermişti. Ama hiçbir zaman bayıl-mamıştı bu işe. Tüfek

kolunun bir uzantısı, ruhunun çağrısı olmamıştı hiç. Kullanmayı çok iyi

becerdiği bir aletti, o kadar. Jimmy Gagnon'u vurduktan üç gün sonra bir

atış poligonuna gidip tabancayla ateş etmişti. İlk denemesi berbattı. İkincisi

fena olmamıştı ama. Bunun da tüfekten farkı yok diye düşünmüştü. Bu

perspektifi ko-340

ııdıı ğu sürece kaybet-mezdi.

Rüzgâr yeniden esmeye başlamıştı. Ağaçların dallan

salınıyordu. Islığa benzer bir uğultu duydu yine. Eski

bir akıl hastanesi bahçesinde bile olsa hayaletle-ım

varlığına inanmadığını hatırlatmak zorundaydı

kendine.

Allalım cezası D.D.

Saati 3:21 'i gösteriyordu. On iki dakika kalmıştı. (icce görüş gözlüklerini indirip ayarladı. D.D. aşağıda eski binanın harabeleri arasında bir ileri bir geri gidip duruyordu. İçindeki Kevlar yelek yüzünden daha hantal ve şekilsiz

görünüyordu. Hava soğuk olduğu için her zaman giydiği beyaz gömleğinin üzerine sarı bir yağmurluk geçinnişti. Görüşünü engelleyeceği için şapka takmamıştı. Elleri boşta kalsın diye de şemsiye almamıştı yanına. Geri dönüp ağaca doğru yürüyünce boynundaki gümüş madalyonu fark etti Bobby. Bir an için Dori Petracelli'nin kayıp fotoğrafları geldi aklına. Aynı madalyon onun da boynundaydı şimdi.

Zanlı onlarla oyun oynuyordu. Madalyon umurunda bile değildi. Başka bir kızı daha kaçırmak isterse kaçırırdı. Bu sapıkların işi buydu. Ama D.D. haklıydı belki de. Belki bir gece daha kazanmışlardı böylece. Zanlının talimatları açık ve samimiydi bir

anlamda. Adam D.D.'yle bir çeşit bağ kurmuş olmalıydı. Kurbanlarından kalma eski bir ganimeti bir çavuşun boynunda görmek istiyordu. Belki de adam etraftaydı şimdi. Ağaçların birine tünemiş, ya da harabenin içinde bir yere saklanmış olabilirdi. Belki de gizlice D.D.'yi gözlüyor, uzun ve güçlü bacaklarına, doğal atletik zarafetini seyrediyordu 341 hayranlıkla.

D.D. binanın bir köşesine kadar gittikten sonra topukları üzerinde dönüp ters tarafa doğru yürümeye başladı. Saat 3:31.

Neden 3:33'ü seçmişti sanki? Neden bu kadar kesin bir saat? Zanlı 333

simetrisinden mi hoşlanıyordu? Yoksa yine oyun mu oynuyordu onlarla?

Merkezi Kumanda'dan Teğmen Trenton'm sesi geldi Bobby'nin kulaklığına.

"Hareket var. Sensörden sinyal geldi. Batı tarafından. "

Bunu D.D. de duymuş olmalıydı ama hiç bozmadan

yürümeye devam ediyordu.

Bobby sol tarafına baktı. Bir hayat belirtisi arıyordu

gözleri.

Çalıların arasından bir karaltı çıkıvermişti.

Teğmen Trenton'm sesini duydu yeniden. "Daha fazla hareket. Kuzeyde. Hareket. Doğuda. Hayır, güneyde. Hayır dur. Yüce Tanrım. Dört taraftan giriş var. Sensörler çıldırdı. Bobby beni duyuyor musun? " Bobby duyuyordu. Bobby görüyordu. Bobby dört yana dönüp duruyordu. Tüfeği bir o tarafa bir o tarafa

doğaıltuyordu. Nişan alıyor, tetiği çekiyordu. Bir inlemeyle karaltı yere yığılıyordu. Ama üç hareket daha vardı ormandan fırlayan.

D.D. çığlık atmaya başlayınca her şey bir anda olmaya başlamıştı.

Bobby dönüp nişan almaya çalıştı, köpeklerin çok hızlı hareket ettiğini fark etti. Şimdi dürbünün menzilinden çıkacak kadar yaklaşmışlardı. Bir küfür savurup kafasını yukarı kaldırarak babadan kalma yöntemlerle halletmeye girişti. Hızlı bir atış. İkinci köpek de 342 yere inmişti inleyerek.

Aşağıdan da silah sesleri geliyordu. D.D. Bob-by'den altmış metre

uzaklıktaydı şimdi. Bobby'nin bulunduğu ağaca doğru koşuyor, omzunun

üzerinden ateş ediyordu. Oldukça hızlıydı. Ama başaramayacaktı.

Bobby çok hızlı nefes alıp veriyordu şimdi. Odaklan. Anın içinde ama

dışında ol. Hedefi bul. Hedefe odaklan. Büyük siyah bir köpekle diğer bir

köpeğin yolları şimdi kesişmeye başlamış, hedeflerine doğru koşuyorlardı.

Ağacın dalları görüşünü engelliyordu. Biri olmasa

diğeri. Şimdi ikisi de dalların arasında küçük bir

boşluğun arasından menzildeydiler.

Tetiğe asıldı yine. Üçüncü köpek de yere yığıldı.

Ancak dördüncü köpek yetişip uçarak D.D.'nin üzerine

çullanmıştı.

D.D. yere düşmüş, köpek kocaman dişlerini omzuna saplayıp sarı yağmurluğu parçalamaya başlamıştı. "Memur düştü, memur düştü!" diye bağndı Bobby. "Yardım lazım, hemen, hemen, hemen." Bobby şimdi ağacın dallarının arasından inmeye çalışıyordu. Sırtında tüfeğiyle on metre aşağı inmek kolay değildi. Bu arada köpek de iğrenç hırıltılarla D.-D.'nin ensesine yönelmişti. Bobby dalların arasından bir yol bulup kalan beş metreyi atlayarak yere inmişti. Yere düşerken ayak bileklerinde patlayan acı büyüktü. Tüfek bir işe yaramazdı şimdi; mermi köpeği de geçip D.D.'ye saplana-bilirdi. Elini arkaya götürüp Glock tabancasını çıkardı. D.D. hâlâ hareket ediyordu. Üstündeki yükten 343 kurtulmaya çalışıyor, arkasındaki köpeğin kafasına vurmaya çalışıyordu elinden geldiğince. Köpekse Kevlar yeleğe takmıştı. Yeleği parçalayıp bir an önce dişlerini yumuşak ve beyaz ete geçirmek için çabalıyordu deli gibi. Bobby koştu. Rottvveiler kafasını kaldırıp bakmadı. Bobby tabancanın namlusunu hayvanın kulağına

doğrulttu. Bobby tetiği çekti. Dev hayvan yere yığıldı. Ardından sessizlik nihayet.

Hayvanın dişlerini D.D.'nin sol omzundan çıkarmaları on dakika sürmüştü. Bu sırada D.D.'yi yan yatırmışlar, Bobby de başından bir an olsun

ayrılmamıştı. Kan. Biraz yanağında, biraz boynunda. Korktukları kadar kötü değildi ama. Yelek D.D.'yi köpeğin tırnaklarından da korumuştu. Öne doğru eğilince Kevlar da yukarı doğru sıyrılmış, boynunu sivri dişlere karşı korumuştu. Tek kaybı birkaç parça sıyrık deri ve ensesinden bir tutam saçtı. Diğer

ihtimaller de göz önüne alındığında D.D. şikayet edecek halde değildi. Memurlar nihayet Rottvveiler'm cesedini kurtarıp D.D.'nin yanına yatırmayı başarmışlardı. D.D. Bobby'ye dayanarak ayağa kalktı. "Köpekler nereden çıktı?" diye sordu. Sağlık ekibi gelmiş tansiyonuna bakmaya çalışıyordu o sırada. Yağmurluk işlerine engel olur gibi olunca bir çırpıda attı üzerinden

D.D.

"Ağaçların arasından," dedi Sinkus nefes nefese. Koşa koşa gelmişti. "Henüz zanlıyla ilgili bir şey bulamadık ama iki yüzer metre uzaklıkta çalılıkların ara sına saklanmış, zaman ayarlı dört tel kafes tespit edildi. Saat 3:33'te elektrik devre kapanıp kafesin kapak

lan açılınca köpekler serbest kalmış."

Bobby kafasını kaldırıp baktı. "Ve dört köpek de aynı

hedefe doğru koşmaya başlamış öyle mi?"

"Her kafeste... ee... şeyler vardı," dedi Sinkus.

"Ne vardı?" diye buyurdu D.D.

"Şey. İç çamaşırı. Her kafeste bir çift. Pek emin

değilim aslında ama hepsi de senin külotların galiba."

"Ne?" diye gürledi D.D. öfkeyle. Sağlık görevlisi

kıpırdamamasını istiyordu ya dönüp öyle bir bakış attı

ki adamcağız korkuyla geri çekildi.

D.D.'nin şimdi kendini daha iyi hissettiğini bilmek

Bobby'yi rahatlatıyordu.

"Evde sıra dışı bir şey fark etmedin mi?" diye sordu Sinkus. "Çekmecelerin karıştırılmış olabilir mi? Daha doğrusu kirli çamaşırların? Üzerinde senin kokun olması gerekir."

"Dört gündür eve uğradığım yok ki!" diye gürledi D.D. Sonra iç çekerek, "Çamaşır bile yıkayama-dım," dedi. "Durum böyle işte. Kokunu taşıyan birkaç eşya yeterli. Eğitimli köpekler için gerisi çocuk oyuncağı." D.D.'nin bundan hiç hoşlanmadığı açıktı. Dönüp yerde yatan cesede baktı. Kocaman, siyah, kaslı. Eğilip karnına dokundu. Yüzünde öfkeden çok üzüntülü bir ifade belirmişti şimdi.

"Amcamın da bir Rottvreiler'ı vardı. Adı da Mea-dow'du. Dünyanın en tatlı köpeğiydi. Sırtına biner gezerdik." D.D.'nin elleri köpeğin bedeni üzerinde dolaşıl) boynundaki tel kapanı buldu. Bu uyuşturucu kalıkçıları ve köpek dövüşçülerinin takmayı sevdikleri tırnalara benziyordu. "Orospu çocukları," diye parladı birden "Köpeği küçükten ahp yetiştirmişlerdir herhalde. Zavallının başka bildiği yoktur ki."

Bobby artık D.D.'ye bakmaya cesaret edemiyordu. Ne de olsa ona saldıran dört köpeği o haklamıştı. Gerçi bundan hiç pişmanlık duymuyordu ama şu şartlarda kendini iyi hissetmesi için de bir neden kalmamıştı. "Anlayamıyorum," diye homurdandı D.D. "Madalyonu bana taktırması adamın hoşuna gitmiş olmalı. Peki ama bu tuzak niye? Uzaktan kumandayla saldırmak gibi bir şey bu. Bizim adamımızın böyle uzak durmayı seven bir tip olduğunu sanmıyorum. Aksine yaklaşıp dokunmayı tercih ediyor olmalı." "Karmaşık bir durum bu," diye fikir belirtti Sin-kus. "Böylece zekâsını sergilemiş oldu. Eola'nm yapacağı türden bir şey." D.D. bir şey söylemedi. Bobby de. D.D.'nin söylediklerini düşünüyordu.

Arabasının sileceğine bırakılan not kişiye özeldi. Buldukları cesetlerde özel olarak seçilmiş eşyalar vardı ki bu da Annabelle'i takip eden adamın bıraktığı hediyelere benziyordu. Bu tuzakta amaç D.D.'nin iç çamaşırlarını çalmak olmalıydı ki zanlı bundan büyük zevk almıştı herhalde. D.D. haklıydı. Zanlı işin ön sevişme kısmını başarıyla tamamlamış, ancak asıl meseleye geçmekten kaçınmıştı. Bu işte bir yanlışlık vardı. Bu hasta herifin tarzı değildi bu.

"Araziyi aramaya devam edin," dedi D.D. "Tek-nikçiler video ekipman ya da dinleme cihazlarına da baksınlar. Zanlı bütün bunları kaydedip evinde rahat rahat seyretmek istemiş olabilir. Belki de internette yayınlayabileceği bir şeyler olsun istemiştir."

"Aramaya devam," dedi Sinkus, D.D.'yi rahat-346 latmak için.

"Helikopter de lazım," diye devam etti D.D., üzerine üşüşen sağlık görevlilerini sabırsızlıkla iterek. "Ve de köpekler. Allah kahretsin, çok büyük bir arazi burası. Saklanacak olsa günlerce bulamayabiliriz." Sinkus kafasını sallıyor, notlar alıyordu. Departmanın bir yıllık bütçesini bir gecelik arama operasyonu için harcamaya hazırdı.

Ama Bobby'nin canını sıkan bir şeyler vardı hâli. Peşinde oldukları adam bir pedofildi, küçük çocukları avlayan bir tipti. Şimdi neden birdenbire yetişkin bir kadının peşine düşmüştü? Hem de zeki, silahlı ve her şeye hazırlıklı bir kadın polisin peşine. Pedofiller tercihlerini böyle kolay değiştirebilir iniydi? Küçük çocuklardan otorite timsali yetişkinlere geçiş yapabilirler miydi? Yoksa...

Şimdi anlamıştı. Adamın ilgi alanı değişmemişti aslında. Hâlâ aynı hedefin

peşindeydi. Ve yeni ortaya çıkan bu hedef son birkaç gündür polisin

koruması altındaydı. Ta ki bu geceye kadar... Bobby bir hışımla diğer

dedektiflere döndü.

"Annabelle!"

30

R

an ter içinde uyandım. Ellerim sımsıkı çarşaflara kenetlenmiş, kaslarım gergin. Bir an için korkudan gözüm dönmüştü. Kaç, karşı koy, bağır. Ama düşüncelerim de uyku mahmuruydu. Boşlukları doldura-mıyordum. Nefes nefese kalmıştım. Yattığım yerde doğruldum. Saat sabah 2:32'ydi. Kâbus, diye düşündüm. Zor bir geceydi.

Yataktan inip üzerime bir erkek boxer şortu ve artık bozarmış siyah bir tişört geçirdim. Bella kafasını kaldırıp bir durum değerlendirmesi yaptı. Huzursuz gecelerime alışkındı nasıl olsa. Sonra da kafasını pati-lerinin üzerine indirdi; en azından birimiz uyuyabilirdi. Bense ayaklarımı sürüye sürüye mutfağa kadar gidip musluktan bir bardak şehir suyu doldurdum. Bu da beni uyanıdırmazsa başka seçeneğim kalmamıştı.

Mutfağın kapısında durmuş zincirli ve kilitli kapının altından sızan cılız apartman ışığına bakarken kapının zili çaldı aniden. Öyle bir sıçradım ki suyu 349

üzerime döktüm. Bella ise yatak odasından ok gibi fırlayıp kapının önünde bitmiş, deli gibi havlamaya başlamıştı.

Düşünmeden hareket etmeye başlamıştım şimdi. Plastik bardağı lavaboya attım. Yatak odasına koştum. Yastığı kaldırıp, altına gizlediğim şok tabancasını kaptım. Hadi, hadi, hadi. Mutfağa geri dönmüştüm şimdi. Bella havlıyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Dış kapının açıldığını duymuş muydum? Ya da merdivende ayak seslerini? Neden sonra Bella'yı tasmasından tutup oturttum yere. "Şşş, şşş, şşş," diye mırıldandım ya

benim gerginliğim ikimize de yeterdi aslında. Gözlerimi kapının altından sızan ışığa dikmiş, karanlık gölgelerin, düşmanın görüş menziline girmesini bekliyordum.

Ve...

Hiçbir şey olmadı.

Dakikalar geçiyordu. Nefesim normale döndü. Dövüş ya da kaç duruşundan şaşkınlık evresine geçmiştim. Geç de olsa pencereye gidip sokağa bakmayı akıl edebildim. Aşağıda ne park edilmiş yabancı bir araba, ne de gölgede saklanan bir karaltı vardı. Şok tabancasını göğsümde sıkı sıkı tutar halde koltuğa çöktüm. Aşırı tepki gösterdiğimi biliyordum ama nöbete devam etmeye kararlıydım. Bella bu konularda daha pratik zekâlıydı elbette. Bir iç geçirip oturma odasındaki yatağına yolland. Birkaç saniyeye kalmadan da kıvrılıp uyumaya devam etti. Bense nöbet yerinden ayrılmadan bekledim. Kapı zillerinin gecenin bir yarısı çalabildiğini

biliyordum. Daha önce de olmuştu bu. Yine olacaktı. Sarhoşlar ya da bazen davetli misafirler daireleri karış-350

tınp yanlış zile basabiliyorlardı. Diğer kiracılar da güvenlik konusunda duyarlıydılar. Kimse tanımadığı kişilere kapıyı açmıyordu. Bu da, aşağıdakinin doğru düğmeyi bulana kadar bütün zillere basması demek oluyordu bir yandan.

Başka bir deyişle, kapı zilinin gecenin bir yarısı çalmasının milyonlarca mantıklı açıklaması vardı. Ve hiçbiri rahatlatmıyordu içimi. Pencerenin kenarındaki koltuktan kalktım. Ön kapıya döndüm. Kulağımı dayayıp merdivenden gelecek sesleri dinledim.

Mesele şu ki, gerçek hayatta film müziği diye bir şey olmuyor. Sinemada kötü bir şeyler olacağını bilirsin çünkü müzik ona göre değişir. Jaws'm o meşhur melodisini duyup da kalbi hoplamayan yoktur herhalde. Aslında hepimiz severiz bu tip işaretleri. Böylece dünyanın bir düzene kavuştuğunu hissederiz. Kötü şeyler olabilir ama en azından habersiz yakalamaz bizi. Da-da, da-da, da-da-da-da-da-da. Gerçek hayat böyle olmuyor elbette. Küçük bir kız güneşli bir öğleden sonra eve dönüyor, her zaman çıktığı merdivenlerden çıkıyor, kulaklarında klimaların her zamanki uğultusu, her zamanki gibi giriyor evine ve annesini kanepede cansız yatarken buluyor. Bir adam şehirde yürüyüşe çıkıyor. Arabaların vızıltısını, kornaların gürültüsünü, cep telefonuyla konuşan diğer yayaların uğultusunu dinliyor.

Kaldırımdan aşağı adımını bir saniye erken atıyor ve bir bakıyorsunuz ki

yüzü pestile dönmüş, bir lamba direğine yapışmış halde buluyorlar. Küçük

bir kız büyükannesinin bahçesine çıkıyor oynamak için. Kuşlar cıvıldıyor.

Sonbahar yaprakları 351

çıtırdıyor ayaklarının altında. Rüzgâr uğulduyor

hafiften. Hemen sonra kendini plakasız bir karavanın

arkasında çığlıklar atarken buluyor.

Hayat bir anda değişiyor ve sizi uyaracak bir film

müziği olmuyor hiçbir zaman.

Bu da benim gibi biri için, her türlü gürültüye atlamak

anlamına geliyor. Aralarındaki farkı anlayana kadar

başka seçeneğim olmuyor.

Ben de diğer şehirli komşularım gibi olmak isterdim. Gecenin bir yarısı kapının zili çaldığında kalkıp diyafona "Defol git!" diye saydırdıktan sonra yatağa dönüp horul horul uyumaya devam edebilmek isterdim. Hayat böyle güzel olmalı. Üç ayrı gece lambasının aydınlattığı yatak odasına döndüm nihayet. Sonra da ikiz yatağıma uzandım. Bir süreliğine hayallere daldım. Bobby Dodge dedektif olmasaydı, ben de kurban, şüpheli, tanık olmasaydım nasıl olurdu acaba? Sıradan iki insan olarak bir kilise toplantısında karşılaşsak. Ben fasulyeli salatadan getirirdim. O da bekâr erkeklerin çoğu zaman getirdikleri tortula cipslerinden getirirdi. Kikbokstan, köpeklerden, beyaz çitlerden konuşurduk. Sonra beni eve kadar bırakmasına izin verirdim. Kolunu belime dolardı. Ben de korkudan kaskatı kesileceğime bırakırdım kendimi. Sert bir erkek vücudunun dokunuşu, göğüslerime bastıran kaslı erkek göğsü. Beni öpmeden önce bıyıklarının iç gıcıklayan batışı.

Birlikte akşam yemeği yer, sinemaya gider, hafta sonlarını sevişerek geçirirdik. Kanepede, yatak odasında, mutfak tezgâhının üstünde. Sıkı ve atletik bir vücudu vardı. Eminim sekste de çok iyiydi. Diğer insanlar gibi sevgili bile olabilirdik belki 352

de. Ben de normal insanlar gibi davranıp cinsel tacizciler listesinde ismini arama ihtiyacı duymazdım. Ama ben normal değildim işte. Uzun yıllar ruhumda korkunun damgasıyla yaşamıştım. O da omuzlarında ölü bir adamın yükünü taşıyordu uzun süredir. İşi gereği bana yalan söyleyip benden faydalanmaya çalışıyordu. Benim geçmişim de ne zamandır yalan söyleyip benden faydalanmaya çalışıyordu aslında. İkimiz de haklı olduğumuza inanıyorduk. İlk kez merak ettim Bobby'nin geceleri nasıl

uyuduğunu. Birlikte olmuş olsak ilk kim uyanırdı gecenin bir yarısı çığlık çığlığa? Bu düşünceler aklımı başıma getirmeliydi aslında ama aksine gülümsememe yol açtı. İkimiz de hastaydık, o da ben de. Belki yeterince zamanımız olsa birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu da anlayabilirdik. İ ç geçirdim. Yatakta öbür tarafa döndüm. Bella'-nin pıtır pıtır odaya girip yatağımın dibinde bittiğini

duydum. Kulaklarını okşayıp onu sevdiğimi söyledim. Bu ikimiz için de iyiydi.

İlginçtir, gevşemiştim nihayet. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Uykuya dalmak üzereydim. Sonra zil yine çaldı. Gecenin sessizliğini delen tiz bir gürültüyle. Tekrar tekrar çaldı. Bu sinir bozucu ses taarruza geçmiş, küçük dairemde yankılanıp duruyordu.

Yataktan fırlayıp pencerenin dibine koştum. Sokak lambaları karanlığı biraz olsun aydınlatıyordu ama hepsi o kadardı. Topuklarımın üzerinde dönüp mutfağa döndüm hemen. Kaslarım gerilmiş, elimde şok tabancası, gözlerimi kapının altındaki ince boşluğa dikmiştim.

353

Bir gölge belirdi.

Kıpırdamadan duruyordum. Nefesimi tuttum. Baktım. Yavaşça dizlerimin üzerine indim. Çizgi şeklindeki açıklıktan dışarıda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Ne bir ayak, ne bir adam. Başka bir şey. Küçük, dikdörtgen şekilli, Pazar gazetelerinin parlak karikatür sayfalarına sarılmış bir

şey...

Hızla ayağa fırlayıp kapıya saldırdım. Kalbim korkuyla gümbürder, ellerim öfkeyle titrerken kilitleri açmaya girişti. Zinciri de çıkarırken Bella havlamaya başlamıştı. Birlikte beşinci katın koridoruna fırladık nihayet. Elimde şok tabancası, yarı çıplak avazım çıkana kadar bağırmaya başlamıştım: "Nerdesin

orospu çocuğu? Çık dışarı adam gibi dövüş. İstediğin ben değil miyim? " Yerdeki paketin üzerinden atladım. Bella ok gibi fırladı merdivenden aşağı. Ben de peşinden girişe kadar indik. İkimiz de saf adrenalin yakıtımızı almış, koca bir orduya kafa tutmaya hazırdık. Ama bina boştu, merdivenler sakin, giriş ıssız. Giriş kapısından gelen sese doğru gidince kapının açıldığını ve rüzgârda çarptığını fark ettim. Kapıyı ardına kadar açtım. Soğuk yağmur

çarptı yüzüme. Dışarıda fırtına vardı ya, içimdeki fırtınanın yanında bu neydi

ki!

Sokakta hiç hayat belirtisi yoktu. Dış kapıyı iyice kapattıktan sonra Bella'yı

da çağırıp yukarı çıktım. Dairemin önünde duruyordu hâlâ. Düz, dikdörtgen

bir kutu. Üstünde Snoopy'nin gülümseyen bir karikatürü vardı. 354

Ve birdenbire buna daha fazla katlanamayaca-ğımı hissettim. Yirmi beş yıl

yetmemişti demek. Babamın talimleri yetmemişti. Tehlike geri dönmüştü ve

ben kiminle savaşacağımı, nasıl saldıracağımı, öfkemi nereye

yönelteceğimi bilemiyordum hâlâ. Bu da korkuyla dolduruyordu içimi.

Karanlık dairemdeki her bir gölgeden, bu eski binanın her gıcırtısından,

sokaktan geçmekte olan her insandan korkuyordum.

Paketi olduğu yerde bıraktım. Bella'yı tasmasından tutup banyoya

sürükledim, ben de girdikten sonra

kapıyı kilitledim, küvete girdim ve gecenin bitmesi için dua etmeye başladım.

"Hiçbir şey görmediğine emin misin?" diye soruyordu Bobby. "Bir araba, bir insan, aniden belirip kaybolan

bir karaltı?"

Cevap vermedim. Daracık mutfakta bir ileri bir geri yürüyüşünü seyrediyordum.

"Peki ya bir ses? Konuştu mu, merdivenlerden inişini

ya da çıkışını da mı duymadın?"

Hâlâ bir şey söylemiyordum. Bobby belki de saatlerdir

aynı somları sorup duruyordu. Bense bildiğim her şeyi

anlatmıştım. Benim kabullenmeyi reddettiğim şeylerle

yüzleşme sırası ondaydı şimdi.

Meçhul şahıs yirmi beş yıl sonra yeniden bulmuştu

beni mesela.

Telefonum sabah dördü biraz geçe çalmış, zilin sesi gibi kanımı dondurmuştu yine. Ama telesekreter-de duyduğum ses bir sapığın sesi değildi. Bobby'ydi ve telefonu açmamı istiyordu. Sesi beni sakinleştirmiş, aklımı başıma toplama-

mı sağlamıştı. Bobby'nin hatırına küvetten çıkıp banyo kapısını açarak karanlık daireme geri dönmek zorunda kalmıştım. Onun için ahizeyi kaldırıp

telsiz telefonu omzuma yaslarken bir yandan odaların ışıklarını açıp bir yandan gece olanları rapor edebilirdim.

Bobby beni uzun uzadıya dinlememişti. İki dakika içinde telefonu kapatıp bana doğru yola çıkmıştı bile.

Bir sürü takım elbiseli adamla birlikte gelmişti bu kez. Üç dedektifvardı yanında - Sinkus, McGaha-gin ve Rock. Onlarla birlikte gelen bir sürü üniformalı memur binayı abluka altına almışlardı. Onların arkasından gelen olay yeri teknisyenleri de ön kapıları, girişi ve merdivenleri incelemeye koyulmuşlardı. Komşularım gecenin bu saatinde uyanmaktan hiç de hoşnut olmamışlardı belki ama bir yandan bu bedava gösteriyi merakla izlemekten de geri durmuyorlardı. Bella evine gelen bir sürü yabancı yüzünden deliye dönmüştü. Sonunda mecburen Bobby'nin arabasına kapatmak zorunda kaldım onu. Olay yeri teknisyenleri başka türlü çalışamayacaktı yoksa. Kimse umutlu değildi. Gece yağan yağmur şimdi sabah sisine çevirmişti. Yağmur kanıtları silip süpürmüştü. Bunu ben bile anlayabiliyordum. Olay yeri teknisyenleri apartman girişini bitirmiş, merdivenlere geçmişlerdi şimdi de. Siyah parmak izi tozları uçuşuyordu her yerde. Bir kısmı da asıl gösteriye geçmiş, kapının dibinde duran küçük kutuyla ilgilenmeye başlamıştı. Not yok. Fiyonk yok. Pakete herhangi bir şey yazılmasına gerek yoktu zaten. Kimin gönderdiğini

bili-

Dairemin kapısı yeniden açıldı. Bu kez gelen D.-D.'ydi. Bunun üzerine

herkes işini bırakıp çavuşa döndü. D.D. biraz solgun görünse de o keyifsiz

profesyonel havası üzerindeydi her zamanki gibi.

Yanağının alt kısmı bandajlanmış bir kadın için hiç de

fena görünmüyordu aslında.

"Senin buraya gelmen... " diye başlayacak oldu

Bobby.

"Ne var?" dedi D.D. bıkkın ve tahammülsüz. "Ne yapacaksın yani, beni

hastane yatağına mı kelepçeleyeceksin?"

Bobby'nin anlattığına göre D.D. daha birkaç saat önce

bir köpeğin saldırısına maruz kalmış, ölümle burun

buruna gelmişti. Ölümden dönmek gibi önemsiz bir

şey onu yavaşlatamazdı elbette.

"Paket ne zaman gelmiş?" diye sordu D.D., yedek

kulübesinden oyuna giren bir oyuncu gibi heyecanla. "Üçü yirmi geçe civarı," dedi Bobby. Kadının bakışı benim üzerime çevrildi bu kez. "Eskileri gibi mi?"

"Evet," dedim alçak sesle. "En azından dışarıdan bakıldığında, küçükken aldığım hediye paketlerini andırıyor. Hep karikatür sayfalarına sarardı." "Başka ne gördün peki?"

"Hiç. Binayı aradım, sokağa baktım. Kapıyı açtığımda o çoktan kaybolmuştu."

D.D. iç geçirdi. "Aman ne iyi. Bir gecede iki olay." Dedektif Sinkus yanımıza gelip, "Biz hazırız," dedi.

Bobby bir an duraksadıktan sonra bana baktı. 357 "Sen gidebilirsin," dedi. "Biz açarken sen aşağıda

bekle."

Bakışlarımla gereken cevabı verdim. Bobby de çaresiz omuz silkti. Böyle tepki vereceğimi tahmin etmişti herhalde.

Olay yeri teknisyenini çağırdı yanma. Adam kutuyu getirip mutfak tezgâhına koydu. Dördümüz dip dibe durup teknisyenin çalışmasını izlemeye koyulduk. Teknisyen cerrah neşteri gibi bir aletle kutunun üzerindeki bandı kesti, sonra da bir sanatçı hassasiyetiyle paket kâğıdını çıkardı. Dört dakika içinde karikatür sayfasından paket kâğıdı çıkmıştı bile. Onun da altından Snoopy ve Charlie Brovvn'm karikatürleri olan bir kâğıt daha çıktı. Ve onun da altında sıradan parlak beyaz bir hediye kutusu. Kutunun kapağı bantlanmamış olduğu için teknisyen kolaylıkla kaldırdı kapağı. Beyaz peçeteye sarılmıştı. Teknisyen önce sağ tarafı kaldırdı, Sonra da sol tarafı kaldırarak hazineyi ortaya çıkardı.

Önce renkler gördüm. Pembe çizgiler. Teknisyen kumaşı kutudan tamamen

çıkarıp açınca nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim. Bir

battaniyeydi bu. Koyu pembe üzerine açık pembe çizgili. Geri çekildim.

Bobby yüzümdeki ifadeyi görüp kolumdan tuttu. "Ne oldu?"

Ağzımı açmaya çalıştım. Konuşmaya çalıştım. Ama bu şok çok fazlaydı. Bu

benim değildi - olamazdı -ama benimkine benziyordu. Korkmuş, dehşete

düşmüştüm ama bu bebek battaniyesine uzanıp

dokunmak, eskisiyle aynı hissi verip vermeyeceğine

bakmak

istiyordum bir yandan. Par-m'aklarımın arasından kayan saten çizgilerin

yanağımda yumuşacık bıraktığı hissi yeniden yaşamak istiyordum. "Bu bir

battaniye," dedi D.D. "Bebek battaniyesi. Üzerinde etiket, fatura falan var

mı? Kutunun üzerinde herhangi bir iz var mı?"

Teknisyenle konuşuyordu. Adam battaniyeyi sermiş,

eldivenli parmaklarıyla orasını burasını çevirip

inceliyordu. Sonra kutuya döndü, içindeki sargı

kâğıdım da çıkarıp içine dışına baktı dikkatle. Nihayet

kafasını kaldırıp salladı.

Benim de sesim gelmişti sonunda. "O biliyor."

"Biliyor mu?" diye bastırdı Bobby.

"Battaniyeyi. Arlington'dayken bir battaniyem vardı.

Koyu pembe üzerine açık pembe saten çizgili. Aynı

böyle bir şeydi."

"Bu senin bebeklik battaniyen mi?" diye sordu D.D. hayret içinde. "Hayır, o değil. Benimki biraz daha büyüktü ve köşeleri yıpranmıştı. Ama çok benziyor, hem de çok. Sanki aynısının kopyası çıkarılmış gibi." Hâlâ dokunmak istiyordum. Ama bir an için bunu yapmak günahmış gibi, şeytanın verdiği bir hediyeyi kabul etmekmiş gibi geldi bana. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Başım dönmeye, midem bulanmaya başlamıştı.

Bu insan nasıl oluyordu da beni bu kadar iyi tanıyordu? Hem de ben onu hiç tanımazken. Yüce Tanrım, böyle her şeye gücü yeten bir şeytanla nasıl başa çıkacaktım ben?

"Orijinal polis raporunda," diye konuşmaya başladı Bobby, "komşunun evinde bulunan Polaroid fo-359

toğrafiar da vardı. Bunların arasında Annabelle'in en sevdiği battaniyesiyle çekilmiş fotoğraflar da olduğunu söylesem ne dersiniz?" "Orospu çocuğu," diye fısıldadım. "Ne hafıza," diye ekledi D.D. keyfisizce. Teknisyen bir kesekâğıdı çıkarmıştı. Üzerine gazlı kalemle bir numara ve kısa bir açıklama yazdı. Taklit battaniye göz açıp kapayıncaya kadar delil oluvermişti böylece. Arkasından kum ve sargı kâğıdı geldi. Sonra da karikatür sayfası.

Mutfak tezgâhı şimdi boşalmıştı. Olay yeri teknisyeni ganimetini de alıp gitti. Sanki bütün bunlar hiç olmamıştı. Sanki.

Oturma odasına gittim. Pencereden dışarı baktığımda bir sürü polis arabasının, dedektif aracının kaldırım boyunca

sıralanmış olduğunu gördüm. Buradan bakınca Bobby'nin Crown Vic'ini de seçebiliyordum. Arka pencere hafif aralanmıştı. Bella ıslak, siyah burnunu dışarı çıkarmıştı. Keşke şimdi o da yanımda olsaydı. Tutunabile-cek birine ihtiyacım vardı. "Demek binanın dışında kimseyi görmedin," dedi D.D. bana dönerek. "Akşam erken vakitte falan da mı yoktu kimse?"

Kafamı salladım.

"Ya işte? Starbucks'ta sırada bekleyen birileri ya da Faneuil'den çıktıktan soma yolda karşılaştığın bir yabancı?"

"Ben dikkatliyimdir," dedim. Bay Petracelli'ye ve Charlie Marvin'e kartvizitimi vermiştim gerçi ama kartvizitte adresim değil sadece bir posta kutusu numarası bulunuyordu. Bunun yanı sıra iş telefonum da ya-360 krmz

www.cizgiliforum.com

ziliydi ama rehberde arasalar bile yine sadece posta kutusu numaramı bulabilirlerdi. Keşke bunu daha önceden de akıl etseydim de Bobby'ye ev telefonumu vermeseydim. Boston polisinin yarısı doluşmazdı evime böylece.

"Şimdi seni Annabelle adıyla tanıyan kaç kişi var?" diye sordu Bobby. Mantıklı bir soruydu. Bense hâlâ aksiydim. "Sen, Çavuş Warren, dedektifler..." "Çok komik."

"Bay ve Bayan Petracelli. Catherine Gagnon. Ah bir de Charlie Marvin." "Ne?"

D.D. bunu duyduğuna sevinmemişti besbelli. Düşünüyorum da herhangi bir şeye sevindiğini görmemiştim hiç.

Önceki gece Charlie Marvin'le konuştuğumu anlattım. Özet olarak tabii. Hikâyem bittiğinde Bobby iç geçirdi. "Charlie'ye gerçek ismini neden söylersin ki?" "Yirmi beş yıl oldu," dedim dalga geçerek. "Korkacak neyim

var ki?"

"Kendini korumanın ne olduğunu sen hepimizden daha iyi bilirsin Annabelle. Sonunda berbat ede-ceksen aldığın eğitim nereye gitti?" Bu tepemi artırmıştı. "Hey sizin yakalamanız gereken bir çocuk katili yok muydu?" "Biz ne yapıyoruz burada? Annabelle yirmi beş yıldan sonra ilk defa gerçek ismini kullanmaya geçen hafta başladın. Ve bak, kapma bir hediye bırakıldı

bile. Noktaları bir araya getirmeye gerek var mı?" "Hayır yok geri zekâlı. Küvete saklanan bendim. Ne kadar korktuğumu çok iyi biliyorum." 361

Dokunmuştu. Çok sert değildi. Şahsi bir şey de değildi aslında. Sadece yorgundum, korkmuştum ve kime sataşacağımı bilmiyordum. Söylediklerimi karşı çıkmadan kabullendi. Gözlerini ayırmadan bakıyordu bana. Diğer memurların da bize bakmakta olduklarını fark ettim geç de olsa. D.D.'nin bakışları Bobby ile benim

aramda gidip geliyor, kendince bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu bütün bunlardan. Hemen uzaklaştım oradan. Yalnız kalmak istiyordum. Bobby'ye gelmesini söylediğime pişman olmuştum. Polislerin gitmesini istiyordum şimdi. Olay yeri teknisyenlerinin gitmesini istiyordum. Yalnız kalmak, beş bavulumu çıkarıp hazırlamaya koyulmak istiyordum. Kapının zili yaldı. Korkuyla sıçrarken dilimi ısırmıştım. D.D. ve Bobby çoktan çıkmış, merdivenlerden aşağı inmekteydiler. Korktuğuma utandım

bir an. Allah kahretsin, böyle yaşamak istemiyordum ben! Hemen kapıya yöneldim. Dedektiflerden biri -Sinkus'tu sanırım - kolumu tutmaya çalıştı ama ondan kolay kurtuldum. Bobby gibi sert ve hızlı değildi; hiç şansı yoktu. Hemen merdivenlere attım kendimi. Komşularım güvenli dai elerine dönüyor; kapılar çarpılıyor, sonra da kilitleniyordu ardı ardına. Merdivenlerin sonunda tahta tırabzana tutunup üzerinden atladım. Yere sert bir inişten sonra hızla dış kapıya koştum.

Bizim ihtiyar kargocu Ben, gözleri fal taşı gibi açılmış, tedirgin tedirgin bekliyordu. Bobby ve D.D. adamın üstüne çullanmaya hazırdılar. "Taıya?" dedi Ben korkuyla. 362

O anda kahkahayla gülmeye başladım. Bu, son kumaş siparişlerini getiren kargocunun korkusunu anlayışla karşılamaktan aciz bir kadının yarı isterik kah-kahasıydı.

"Her şey yolunda," dedim, sakin görünmeye çalışarak. "O kutuyu bana verir misin?" diye buyurdu Bobby. Ben kutuyu verdi. "İmzalaması gerekiyor," diye mırıldandı. "Şey... ben acaba... Yüce Tanrım." Ben susmuştu. Bobby biraz daha uzun baksa adamcağız altına işeyecekti korkudan. "Smith ve Noble," diye okudu Bobby kutunun üzerinde yazanları.

"Perde," dedim. "Özel yapım kumaş güneşlik daha doğrusu. Cidden bir sorun yok. Her gün bir paket gelir zaten, öyle değil mi Ben?" Bu sefer öne bir adım atıp Bobby ile kargocunun arasına girmiştim.

"Sorun yok," diye tekrarladım. "Bir olay oldu. Bizim binada. Polis onun için gelmiş." "Ya Bella?" diye sordu Ben. Bu adamı dört yıldır tanıyordum ve anladığım kadarıyla insanları pek

umursamıyordu. Diğer kargocuların aksine müşterilerinden çok müşterilerinin köpekleriyle ilgiliydi.

"O da iyi."

Bella sanki önceden anlaşmışız gibi, sesimi duyar duymaz Bobby'nin

arabasından havlamaya başlamıştı. Ben iyice endişelenmiş olacak ki dönüp

polis arabalarının arasında Bella'yı aradı gözleriyle. "Ama o iyi bir köpektir!"

diye patladı sonunda. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. 363

"Daireden çıkarmak zorunda kaldık," diye açıklamaya girişti. "Ama Bella

iyi. Yanına gitsene. Seni görünce sevinir."

Ben hâlâ ne yapacağını bilemiyordu. Bobby elindeki

kumaş kutusuna bakakalmıştı, kaşları çatık. D.D. ise

hayatından bezmişti zaten.

Karar anıydı. Ben'i bileğinden yakalayıp Bob-by'nin

arabasına götürdüm. Bella kafasını açıklıktan

çıkarmış neşeyle havlıyordu. Bu numara işe

yaramıştı.

Ben ceplerinde kurabiye aramaya başlayınca hayatın

normale döndüğünü anladım.

Bella Ben'den tam dört kurabiye koparmayı başarmıştı. Apartmanın kapısına döndüğümüzde ortalıktaki Miami Vlce atmosferi de iyiden iyiye kaybolmuştu.

Bobby Ben'e birkaç soru sordu. Günlük güzergâhı neydi? Bu mahalleye ne sıklıkla geliyordu? Günün hangi saatlerinde? Binanın etrafında gezinen birilerini görmüş müydü?

Ben yirmi yıllık UPS elemanıydı. Boston sokaklarını avucunun içi gibi biliyordu. Mesela günde beş altı kere uğradığı için Atlantic'teki trafiğe yakalanmadan gelmenin kestirme yollarını biliyordu. Kimseyi fark etmemişti ya zaten bakmamıştı ki. Hem niye bak-smdı ki?

Bir kargocunun hayatının kolay olmadığım öğrenmiştim. Bir sürü koli, karmaşık teslimat çizelgeleri, maksimum verimlilikle hazırlanmış güzergâhlar ve hepsini altüst eden acil teslimat paketleri. Stres, stres, stres, Noel'de bile. Ama anlaşılan sonunda sağlam bir emeklilik paketi bekliyordu onları.

Bizim apartmanın etrafında dolaşan, Bella'ya ve 364 bana musallat olan birilerinin olabileceği fikri Ben'i rahatsız etmişti. Gözünü açık tutacağına dair söz verdi Bobby'ye. Belki ara sıra güzergâh değiştirip fazladan birkaç kez daha geçebilirdi bizim sokaktan. Evet, evet yapabilirdi bunu. Ben genç bir adam değildi. Ellilerinde olduğunu talimin ediyordum. Şişe dibi gözlükleri ve kırlaşmış bıyıkları vardı. İşi gereği hep hareketli olduğu için formda

kalmıştı. Hafif göbek yapmıştı o kadar. Bobby'nin yirmi sene sonraki haliydi. Kahverengi UPS şapkasının altında eski bir boksörün suratı vardı - pek çok yumruk yemiş kırık bir burun, sol tarafında çene ameliyatından kalma ince bir yara izi. Ben nihayet iç geçirip doğruldu. Sonra da Bob-by'nin elini sıktı ciddiyetle.

Böylece bütün Boston polisine ek olarak bir de kargocum olmuştu bana göz kulak olacak. Artık geceleri mışıl mışıl uyuyabilirdim. Ben gitti. Bobby koliyi apartmana bıraktı. Ben de arkasından girdim içeri.

365 31

A""An beş dakika sonra Bobby ve D.D.'yi tartışırlar-V/ken buldum. Bana düşen, uslu bir kız olup kanepede oturmaktı aslında ama hem gergindim hem de küçük evimde bu kadar çok kişiyi bir arada görmeye alışık değildim. Kimsenin benim ne yaptığımla ilgilendiği yoktu. Ben de Bella'ya bakmak için aşağı indim.

Bobby ve D.D. dışarıda, kaldırımda dikiliyordu. Etrafta başka dedektif kalmamıştı. D.D.'nin sesindeki öfke kulak kabartmama neden olmuştu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye güdüyordu

D.D.

"Neden söz ettiğini anlamıyorum ki." Bobby ahmağı oynamaya çalışıyordu gerçi ama çabucak savunmaya geçtiğine bakılırsa D.D.'nin neyi kastettiğini anlamıştı herhalde.

Hemen içeri sıvışıp aralık dış kapıya kulağımı dayadım. "Onunla aranda bir şey var senin," diye saldırıya 367

geçti D.D. "Kiminle?"

D.D. Bobby'nin koluna bir şaplak indirdi. Ben bile duymuştum sesini.

"Ah! Ne var ya? Bugün Bobby'yi tokatlama günü mü?" "Şirinlik yapma. Seni çok iyi tanıyorum bilirsin." Sessizlik. Sonra, Bobby'nin cevap vermeyeceğini görünce: "Allah aşkına Bobby, senin neyin var? Önce Catherine, şimdi de Annabelle. Nedir bu, İsa falan mı sanıyorsun kendini? Sadece başı dertte kadınlara mı tutuluyorsun? Sen dedektifsin. Her şeyin doğrusunu biliyor olman gerekir."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi Bobby, bu sefer daha da ciddi bir ifadeyle. "Ona nasıl baktığım gördüm." "Allah aşkına yapma... " "Demek doğru görmüşüm. Hadi ama, gözlerime bak da söyle." Sessizlik bu sefer daha uzun sürmüştü. Bobby'-nin D.D.'nin gözlerine bakamadığmı hissedebiliyordum. "Allah kahretsin!" dedi D.D. "Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi Bobby yeniden. "Kahramanlık yaptığını mı sanıyorsun? Bobby... Catherine Te aranızdaki şeyi görmezden gelmek elimden geleni yaptım, bunu sen de biliyorsun. Ama onunla ilişkin oldu. Aklını kaybetmiştin. Tanrı biliyor ya, kadının böyle bir gücü var erkeklerin üzerinde. Ama arkamı dönmeye kalmadan bir bakıyorum yine aynı şeyleri yapmaya kalkışıyorsun... Bu yüzden mi ayrıl-368

dik biz Bobby? Aşık olduğun kadının ille de bir kurban mı olması gerekiyor?" Yok artık, çok ileri gitmişti şimdi. Bobby'nin de asabını bozmuş olmalıydı. "Madem açık konuşacağız öyle olsun bakalım. Ben karşımdaki insanın beni zorlamasını isterim D.D. Oysa biz birbirimizi hiç zorlamadık. Çünkü birbirimizin kopyasıyız. İşimizle yaşıyor, işimizle nefes alıyor, işimizle yatıyoruz. Çıkarken de ilişkimizi işten uzak tutamadık. Allah kahretsin ya, seni on yıldır tanıyorum ama bir amcan olduğunu

daha yeni öğrendim. Ve de Rottweiler sevdiğini. Bunları neden mi yeni öğreniyorum? Çünkü biz hep iş konuştuk. Yatakta bile polis olmaya devam ettik." "Hey ben sadece bu işten ibaret değilim ki!" D.D. karşı atağa geçmişti. Bir an için ağlamaya başlayacak diye endişelendim.

"Tanrım," diye iç geçirdi Bobby yorgun yorgun. "Kes şunu." Bir şaplak daha. Herhalde Bobby ona dokunmaya çalıştı diye tahmin ediyordum. "Bana acımaya kalkma sakın."

"Bak D.D. bunu şahsi bir mesele haline getirmeyelim. Açık konuşalım, sen benimle uzun süreli bir ilişki düşünmedin ki hiç. Ben ilginç bir tiptim sadece. Silahı hakkında atıp tutmayı seven seçkin bir keskin nişancı. Oysa senin gözün daha yükseklerdeydi." "Terbiyesizlik etme."

"Ne yani, durup sana iltifatlar mı yağdırsaydım şimdi?" Uzun ve zorlu bir sessizlik daha. "Kız başına bela olacak Bobby." "Ben çocuk değilim."

"Böyle büyük bir vakada çalışmamıştın hiç. Özel ilişkiler kuramazsın." "Bana güvendiğin için çok sağ ol. Çavuşum olarak söyleyeceklerin bittiyse ben içeri girmek istiyorum da!" Önce bir hareketlenme oldu sonra sesler aniden durdu. D.D.'nin Bobby'nin kolunu tuttuğunu tahmin ediyordum. "Evime gittim ben Bobby. Zorla içeri girildiğine dair hiçbir iz bulamadım. Kapılarım kilitli, pencereler kapalıydı. Ama Sinkus haklı, o iç çamaşırı bana ait. Birileri içeri girip iç çamaşırlarımı çalmış ve bunu çok zekice yapmış." "Olay yeri teknisyenleri... " "Hiçbir delil bulamayacaklar Bobby. Tıpkı burada hiçbir şey bulamadıkları gibi. Bence bu bile

meselenin ciddiyetini ortaya koymaya yeter." "Burada işimiz biter bitmez seninle gelip bir de ben bakmak istiyorum."

D.D. bu teklife şüpheyle bakmış olacak ki Bobby hemen açıklama yapmaya girişmişti şimdi: "Eski taktik takımı üyesiyim ben D.D. Haneye tecavüzün nasıl bir şey olduğunu az çok bilirim." "Hadi canım, sizinkiler olsa kapıyı kırarlardı. Sizin tarzınızla zanlının tarzı... çok farklı." "Öyle olsun bakalım," diye homurdandı Bobby. Sesi endişeli geliyordu. "Beni huzursuz eden de bu ya. Zanlı profili olarak benziyor ama... Zanlı yirmi beş yıl önce ilk kez ortaya çıktığında hedefi küçük kızlar-mış. Yedi yaşındaki Annabelle Granger, onun en yakın arkadaşı Dori Petracelli falan. Şimdi birden yetişkin kadınlara mı merak sardı yani? Sen, Annabelle... Ben suçlu profillerinden anlamam ama böyle şeylerin ol-370

duğunu daha önce hiç duymamıştım." "Belki de bütün bunların yaşla ilgisi yoktur. Kaçmayı başarabilen tek kişi Annabelle. Ve onu bulmuşken bir daha elinden kaçırmak istemiyor olabilir. Bense. .. baş dedektifim bir yerde. Benimle oynamak istiyor. Ama aramızda geçmişe dönük şahsi bir mesele olmadığı için gelip kendi halledeceği yerde köpekleri üzerime salmayı yeğledi. Annabelle onun hayatının projesi. Bense sadece hobi olarak varım." "Cesaretlendirici bir düşünce." "Özellikle de benim için. Kim zevk için öldürülmek ister ki? Hem Eola'yı da düşün Bobby. Herkes onun Boston Akıl Hastanesi'nde bir hemşire öldürdüğünü söylüyor. Ve eğer aradığımız adam Eola'ysa, yaş ayırt etmeden her türlü kadını hedef alabilen biriyle karşı karşıyayız demektir. Bundy de böyle değil miydi? Başta sadece

üniversite öğrencilerine saldırdığını sanıyorduk ama sonradan kurbanlarının bazılarının daha küçük kızlar olduğunu öğrendik. Bu herifler... onları neyin iştaha getirdiğini nereden

bilebiliriz ki?" Bobby hemen karşılık vermedi. Biraz durduktan sonra konuştu: "Russell Granger hâlâ şüpheli listende mi?" "Sen aksini ispat edene kadar da orada kalacak." "Adam dirilmiş mi yani?" diye mırıldandı Bobby, D.D.'yi kızdırmak için.

Ama D.D. ikimizi de şaşırttı. "Dün gece başmüfettişle konuştum Bobby. Zamanımız kısıtlı olduğu için sana bir iyilik yapıp Annabelle'in babasının ölümüyle ilgili bir araştırmaya giriştim. Dosyaya bakılırsa polis Annabelle'le -Tanya'yla yani -irtibata geçmiş. Kız kimlik teşhisinde bulununca polis daha fazla kur-371

calamamış. Düşünsene Bobby, adamın yüzü darmadağın olmuştu. Polisse ne bir parmak izi ne de ayrıt edici bir işarete bakmış; adamın kızı cesedi teşhis edince dosyayı kapatmışlar hemen. Demek istediğim, o ceset üzerinde Michael W. NelsonTn ehliyeti bulunan herhangi bir kişi olabilirdi. Bir yabancı, bir serseri. Akan trafiğe ittiği zavallı bir evsiz mesela... " D.D.'nin sözleri Bobby'yi şaşkına çevirmiş olmalıydı. Böylesi daha iyiydi çünkü öyle bir tepem atmıştı ki, o anda hiçbir şeyi duyacak halde değildim. D.D. babamın hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyordu? Kendi ölümünü gizleyebilmek için başka birini öldürdüğüne mi inanıyordu? Bu cinayet şöleninin arkasındaki şeytanın o olduğuna gerçekten inanıyor muydu acaba?

Ama bu çok saçmaydı. Babam katil değildi ki! Ne küçük kızları, ne Dori

Petracelli'yi, ne de yetişkin adamları öldürmüş olamazdı. Böyle bir şeyi

kesinlikle yapmazdı.

Yoksa beni sağ bırakır mıydı hiç?

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Omzumla kazara dış kapıya çarpınca kapı açıldı. Neyse ki D.D. ve Bobby fark etmemişti bunu. Ellerindeki vakayı analiz etmekle meşguldüler ne de olsa. Babamı parçalarına ayırıp inandığım az sayıdaki gerçeklerden birini daha büyük bir yalana çevirmekle meşguldüler.

Arlington'dan ayrılmamızın nedeni babamın izlerini yok etmek istemesi değildi. Ben güvende olayım diye taşınmıştık oradan. Taşınmıştık çünkü...

"Roger lütfen gitme. Roger yalvarırım yapma bunu...

"Her kimse artık," diye söze girdi Bobby, şüp-372 heli bir ses tonuyla, "o meçhul şahıs dikkat çekmek istiyor. Ve ne kadar 'uyanık' olursa olsun dikkatsiz davranmaya eğilimli. Senin arabana bir not, Annabelle'in kapısına da hediye bıraktı. Neden? Madem bu kadar zeki neden ikinizi de öldürüp meseleyi kökünden halletmiyor? Hayır, o avını kovalamak istiyor. Kendini göstermek istiyor. Ve biz de onu buradan yakalayacağız işte. Kafasını bir kez daha dışarı çıkarır çıkarmaz ensesinden tuttuğumuz gibi içeri tıkacağız."

"Umarım sen haklı çıkarsın," diye mırıldandı D.D. "Çünkü bana sorarsan böyle bir adamın sıradaki planı korkunç bir şey olmalı." Dönüp ön kapıya yöneldiler. Geç de olsa toparlanıp

merdivenlere doğru fırladım. Daireme girerken Dedektif Sinkus ve McGahagin şüpheli şüpheli baktılar. Hemen yatak odama girip kapıyı kapattım. Birkaç saniye geçmişti ki kapı çalındı kibarca. Hiçbir şey söylemedim. Kapıyı çalan her kim-diyse çekip gitti sonra.

Küçük yatağımda oturup boynumdaki şişeciği avucuma aldım. Bunun bile bir yalan olabileceğini düşünmekten alamıyordum kendimi. Nihayetinde benim suçumdu. Telefon çalmaya başladı. Odamdan çıkıp bakmak istemiyordum. Tele-sekreter devreye girdi haliyle. Ve haliyle Bay Petra-celli mesajını bıraktı Boston polisinin yarısı dinlerken. "Annabelle, istediğin o resmi buldum. Bu materyalleri postaya vermek istemem tabii. Eğer istersen yine şehirde buluşabiliriz. Aynı yerde aynı saatte olur mu? Beni ara." Bir numara geveledikten sonra da ka-373 pattı. Yatağımda doğrulup iç geçirdim. Odanın kapısı bu kez kibarca çalmmamıştı. Kapıyı açtığımda karşımda Bobby'yi gördüm, yüzünde karanlık bir ifadeyle. "Resim mi? Aynı yerde, aynı zamanda demek?" "Hey," dedim neşeli görünmeye çalışarak. "Biraz dolaşalım mı?" Bay Petracelli yeniden şehir trafiğinde boğuşmak zorunda kalmayacağını öğrendiğinde sevinmişti. Ayrıca Bella da dışarıda dolaşmanın harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. Kala kala Bobby'yle ben kalmıştık geriye. Önde yan yana oturmuş, göz göze gelmemeye çalışıyorduk. Trafik rahattı. Bobby merkezi arayarak eski komşularımla ilgili bir araştırma yapılmasını istedi. Tek paranoyağın ben olmadığını öğrenmek hoşuma

gitmişti bir anlamda. Genelde tanıştığım herkesi Google'da araştıran ben olurdum ne de olsa. "D.D. nerede?" diye sordum nihayet. "Başka bir işi vardı." "Eola mı?" diye yem attım.

Yan gözle baktı bana. "Bu ismi sen nereden biliyorsun bakalım Annabelle?" Gözlerinin içine baka baka yalan söyledim. "İnternetten." Besbelli inanmaz bir şekilde kaşını kaldırıp baktı ama soruma cevap vermekten de geri durmadı. "D.D. kendi evinde bir çeşit olay mahalli araştırması yaptıracak. Zanlı senin kapma bir hediye bırakmış olabilir ama D.D.'nin evine girip iç çamaşırlarını çalmış." "Sarışın olduğu içindir," dedim ama anlaşılan 374 espri kaldıracak halde değildi. Petracelli'lerin kapısının önünde durduk. Küçük gri burun gökyüzüne karışmış gibi duruyordu. Beyaz panjurlar. Yeşillik küçük bir bahçe. Torunları bile olmayan yaşlı bir çift için ideal bir evdi. "Bay Petracelli'ye göre Lawrence polisi kızının vakasını yeterince ciddiye almamış," diye söze girdim arabadan indiğimizde. Bella mızmızlandı. Oturmasını söyledim ona. "Dori'nin kayboluşuyla benim peşim-deki adamın arasında bir bağlantı ihtimalinden söz edecek olursan Bay Petracelli bildiği her şeyi anlatacaktır sana."

"Ben konuşacağım sen dinleyeceksin," diye buyurdu Bobby buz gibi bir sesle.

Salak, dedim içimden, kaldırım taşından yapılma girişte yürürken. Bobby kapıyı çaldı. Bayan Petracelli açtı kapıyı. İkimizi görünce bir iç geçirdi. Bana attığı kaçamak bakışta özür dileyen bir hal vardı sanki. "Walter," diye seslendi içeri, "misafirlerin geldi." Bay Petracelli aşağı öyle bir iniş indi ki, önceki ziyaretimde gördüğüm adamdan eser kalmamıştı. Kolunun altında büyükçe bir klasör, gözlerindeyse gerçek olamayacak kadar parlak bir ışık vardı. "Gelin, gelin," dedi neşeyle. Bobby'nin elini, benim elimi sıktı, sonra da bçkçi köpeğim de ortalıkta mı diye endişeli endişeli bakındı etrafına. "Sizin de geleceğinizi öğrendiğimde çok heyecanlandım Dedektif. Ne kadar da çabuk geldiniz! Bütün

bilgiler elimde, burada işte. Şu halimize bakın, kapıda durmuş konuşuyoruz. Ne kadar kabayım. Buyurun çalışma odasına geçelim. Lana canım -kahve ister misiniz sahi?" 375

Lana yine derin bir iç geçirip mutfağa yollandı. Bobby ve ben de seke seke giden Bay Petracelli'nin peşine takıldık. İçeri girer girmez adamcağız hemen deri koltuklardan birine oturup hevesle klasörü açtı ve içindekileri masaya

yaymaya başladı. Geçen geceki kasvetli, uğursuz tavrının aksine şimdi kızının kaçırı-lışıyla ilgili evrakları teker teker çıkarırken utanmasa sevinçten ıslık çalacaktı.

"Demek Boston polisindensiniz," diye sordu Bobby'ye. "Ben Dedektif Robert Dodge efendim. Massachusetts Eyalet Polisinden." "Harika! Ben de hep eyaletin devreye girmesi gerektiğini söyler dururum zaten. Yerel polisin elinde yeterince kaynak yok. Küçük kasabalar demek küçük polisler demek; o da küçük beyinler demek." Bay Petracelli bu arada bütün evrakları gerektiği şekilde dizmeyi bitirmişti nihayet. Kafasını kaldırıp baktığında Bobby'nin de benim de hâlâ kapının ağzında dikilmekte olduğumuzu görüp şaşırdı. "Oturun, oturun lütfen, rahatınıza bakın. Bu belgeleri yıllardır saklarım. Üzerinden geçmemiz gereken çok şey var." Ben yeşil renkli kanepeye oturdum, Bobby de gelip yanıma sıkıştı. Hemen sonra Bayan Petracelli gelip kahve fincanlarını, sütü ve şekeri bırakır bırakmaz odadan sıvıştı. Onu suçlayamazdım. "Şimdi, gelelim 12 Kasım 1982'ye..." Bay Petracelli hakikaten de bütün evrakları itinayla saklamıştı. Geçen yıllar boyunca Dori'nin hayatının son günüyle ilgili kapsamlı bir zaman sıralaması oluşturmuştu. O gün saat kaçta uyandığını bile bili-376 yordu. Kahvaltıda ne yediğini. Hangi giysileri seçtiğini, bahçede hangi oyuncaklarıyla oynadığını. Öğlen on ikiye doğru büyükannesi onu

yemeğe çağırmıştı. Ama Dori oyuncak ayılarıyla birlikte dışarıda piknik yapmak istemişti. Dori'nin büyükannesi de bunda bir sakınca görmeyip bahçedeki masaya fıstık ezmesi, jö-leli

sandviç, artı dilimlenmiş bir elma getirmişti. Son gördüğünde Dori yiyecekleri pelüş konuklarına pay etmekle meşguldü. Dori'nin büyükannesi mutfağı toplamak için içeri girmiş, sonra da komşunun biri onu telefonda mahsur almıştı. Yirmi dakika soma bahçeye geri döndüğünde oyuncak ayılar, önlerinde birer parça sandviç ve birer dilim elmayla oldukları yerde oturuyorlardı. Dori ise ortalıkta yoktu. Bay Petracelli 911 'in ilk kez ne zaman arandığını da biliyordu. Çağrıya cevap veren memurun ismini, hangi soruların sorulduğunu, ne cevap verildiğini dahi biliyordu. Oluşturulan arama ekipleriyle ilgili notları, gönüllü olanların listeleri elindeydi. Hatta o gün öğleden sonra saat 12:15-12:35 arasında nerede olduğuyla ilgili tatmin edici deliller sunamayanları bile not almıştı. Gönüllü olan köpek sahiplerini biliyordu. Civardaki gölleri arayan dalgıçlar hakkında bilgisi vardı. Topu topu yedi günlük polis ve yerel sivil çalışma faaliyetlerini titiz kronolojik çizelgeler

ve detaylı isim liste-leriyle belgelemişti. Babama dair bilgiler de vardı elinde. Bobby'nin yüzündeki ifadeden Bay Petracelli'-nin bu sunumuyla ilgili ne düşündüğünü çıkaramıyor-dum. Bay Petracelli'nin sesi duygusal durumuna göre kâh yükselip kâh alçalıyor, mesela kayıp bir kızın arama çalışmalarındaki bariz hataları göz önüne sererken 377 heyecandan etrafa tükürükler saçtığı oluyordu. Bob-by'nin yüzündeki ifade hâlâ tepkisizdi. Bay Petracelli konuşuyordu. Bobby ara sıra notlar alıyordu. Ama

çoğunlukla dinliyor, yüzünde en ufak bir değişiklik olmuyordu. Ben şahsen bir an önce o resmi görmek istiyordum.

Önce benim peşime düşen, sonra ailemi bitmek bilmeyen bir kaçışa zorlayan ve en sonunda en iyi arkadaşımı öldüren o adamın yüzünü görmek için can atıyordum. Ama beklediğim gibi olmamıştı. Daha kızgın bakışlı bir adam olacağını tahmin ediyordum. Karanlık, sinsi bakışlı, sağ yanağına dövmeyle bir gözyaşı damlası resmedilmiş bir surat. Oysa, babanım elinden çıkan bu ayrıntılı çizimdeki tip çok halim selim bir kişiydi. Genç bir adamdı bu -yirmili yaşlarında görünüyordu. Kısa koyu renk saçlar. Koyu renk gözler. Küçük ve derli toplu yüz hatları. Hiç de bir hayduda benzemiyordu yani. Hatta resimdeki adamı yanımızdaki pizzacıda çalışan çocuğa bile benzetmiştim. Uzunca bir süre resme bakıp benimle konuşmasını, bütün sırlarım açmasını bekledim. Ama ne yaparsam yapayım, resimdeki bu genç adam, Boston'dan gelip geçmiş on binlerce yirmili yaşlarda, koyu renk saçlı erkekten biri olmaktan öteye gidemiyordu. Anlayamıyordum. Babam bundan mı kaçmıştı yani?

Bobby faksı olup olmadığını sordu Bay Petracel-li'ye. Aslında masanın

arkasındaki faksı görmüştük ta en başından beri. Bobby bir açıklama yapma

ihtiyacı duyup notların ofise fakslanmasmın daha hızlı olaca-

 ğını, böylece diğer dedek-tiflerin hemen işe koyulabi-leceklerini anlattı.

Bay Petracelli nihayet birileri notlarını ciddiye aldı diye sevinçten havalara

uçuyordu.

Bobby'nin faks numarasını girişini izledim. Sonra da alan kodu girmişti ki Boston içinde buna hiç gerek yoktu aslında. Nihayet makineye yüklediği tek sayfa o çizimden başkası değildi. Bobby sayfaların geri kalan kısmını sadece kopyalama fonksiyonunu kullanarak makineye girdi ve kopyaları toparladı sonra. Bay Petracelli yüzünde tuhaf bir kırmızılık, kocaman gülümser halde bir ileri bir geri sallanıyordu oturduğu yerde. Yaşadığı

heyecan tansiyonunu yükseltmişti besbelli. Bir somaki kalp krizi ne zaman

gelecek diye düşündüm. Acaba kızının cesedinin çıkarıldığını görecek

kadar uzun yaşayabilecek miydi?

Ayıp olmasın diye içtik kahvelerimizi. Bay Petracelli

kapıda ellerimizi tekrar tekrar sıkarken gitmemizi hiç

istemiyormuş gibi bir hali vardı.

Nihayet arabaya ulaşmayı başardığımızda Bay

Petracelli de verandada dikilmiş el sallıyordu hiç

durmadan.

Yolda giderken son bir kez dönüp baktım. Bu kambur, ufak tefek yaşlı

adam, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, keyifle gülümsüyor, nihayet kızını geri

getirebileceğine inandığı polis dedektifine el sallıyordu bıkıp usanmadan.

"Resmi Catherine Gagnon'a faksladın," dedim otoyola

çıktığımızda. "Neden?"

"Baban Catherine'e hastanedeyken bir çizim

göstermiş," dedi Bobby aniden.

379

"Sahi mi?"

"Aynı çizim olup olmadığını öğrenmek istedim." "Ama bu mümkün değil ki! Catherine hastanedeyken yıl 1980'di; oysa bu resim ancak iki yıl sonra çizilmiş." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o adam kapımıza hediyeler bırakmaya başladığında tarih 1982 Ağustos'tu. Ortalıkta bir sapık yoksa kimin resmini çizmiş olabilir?" "Eksik bir

nokta daha var." "Eksik mi?"

"Polis raporuna göre o sapığın yüzünü gören olmamış. Ne annen baban, ne Bayan Watts, ne de komşulardan biri. Teorik olarak bu sapık o çizime modellik etmiş olamaz." İşte şimdi çuvallamıştım. Kendi kendime bunun mantıklı bir açıklaması olmalı diye düşünüp dururken, son zamanlarda bu bahaneye çok sık başvurduğumu fark ettim bir yandan. Babam daha 1980'de bir şeyleri biliyor olmalıydı. FBI ajanı kılığına girip elinde bir çizimle Catherine'i ziyaret etmesini gerektirecek kadar ciddi bir şeydi bu. Ama neydi? Hafıza bankamı taramaya çalıştım. 1980'de henüz beş yaşındaydım. Arlington'da oturuyorduk ve... Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Karikatür çizimli hediye paketlerini bile hatırlamıyordum. Zaten bunların iki yıl sonra, ben yedi yaşındayken gelmeye başladıklarından emindim.

Bobby'nin belindeki cep telefonunun ötmesiyle bozuldu sessizlik nihayet. Bobby hemen telefona sarılıp birkaç kelime konuştuktan sonra yan gözle bana baktı. Sonra telefonu kapattı. Sanki bana bir şeyler

380

söylemeye hazırlanıyordu ki telefonu yeniden çaldı. Bu kez sesi farklıydı. Kibar ve profesyoneldi. Bir yabancıya hitap eden dedektif sesi. Galiba bir görüşme ayarlamaya çalışıyordu ya konuşma istediği yönde ilerlemiyor gibiydi.

"Konferansa ne zaman katılacaksınız? Sizinle açık konuşacağım beyefendi, bir an önce görüşmemiz gerekiyor. Eski profesörlerinizden biriyle ilgili. Russell Granger... "

Hattın diğer ucundakinin dırdırını ben bile duyabiliyordum şimdi. Sonra Bobby başını sallamaya başladı.

"Nerede oturuyorum demiştiniz? Lexington. Aslına bakarsanız ben de o civardayım şimdi." Bana baktı. Fazla uzatmadan omuz silktim. Bobby babamın eski patronuyla bir görüşme ayarlamaya çalışıyordu ve bunun başka zaman olması imkânsız gibi görünüyordu. Umurumda değildi. Ama tabii hiçbir güç arabada oturup beklememi isteyemezdi benden.

381 32 Bb

lella'yı yürüyüşe çıkarmanın vakti geldi," dedi Bob-Lexington Merkezi Tideki heykelin kuzeyine sapan ara sokaklardan birine dalarken. Paul Schuepp kapı numarası olarak 58'i vermişti. Bobby sokakta buyandan kapı numaralarını okuyordu. 26, 32, doğru yoldaydık. "Bacaklarını açmak için iyi bir yere benziyor."

Annabelle bunu tam da beklediği gibi karşılamıştı. "Ha ha ha. Çok komik." "Ben ciddiyim. Bu resmi bir polis soruşturmasıdır."

"O halde beni de yardımcılığına almak zorundasın çünkü sen ne dersen de ben de geliyorum." Kapı numarası 48... Kırmızı kiremit cepheli beyaz kolonyal ev oradaydı işte. "Aslında eskisi gibi vahşi batıda yaşamıyoruz

artık."

"Şehirdeki son silahlı soygun haberlerini okudun mu sen? Kandıramazsın beni."

Bobby kapının önüne çekti. Bir karar vermesi ge-383

rekiyordu. Schuepp'un bahşettiği otuz dakikanın onunu ya Annabelle'le tartışıp heba edebilir, ya da içeri gelmesine izin verip D.D.'den polislik üzerine bir nutuk daha dinlemek zorunda kalırdı. Çavuşla son konuşmaları zaten hiç hoş olmamıştı. D.D. bunun intikamını almak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı artık. Bobby kapıyı açıp inerken hiçbir şey söylemedi. Annabelle de peşinden geliyordu. "Dedektif Sinkus Charlie Marvin'in izini bulmuş," dedi Bobby kapıya doğru giderlerken. "Marvin geceyi Pine Sokağı'nda geçirmiş, gece yarısından sabah sekize kadar oradaymış. Dokuz evsiz ve üç görevli bunu doğruluyor. Yani senin apartmana hediye bırakan kimdi bilmiyorum ama Charlie değilmiş." Annabelle homurdandı. Oysa Charlie Marvin kafasındaki şüpheliler listesinde üst sıralardaydı. Bir kere rahiple Noel Baba arası bir şeydi bu adam. İkincisi, babası değildi Annabelle'in. Annabelle'e babasının dirildiğine inanmadığını söylemek isterdi Bobby. Ama işin aslı, her an daha da

kararsız ve şüpheli oluyordu bu konuda. Bay Petracelli tam bir takıntı örneğiydi. Bobby Bay Petracelli'nin geçen gece nerede olduğunu tespit etmek üzere bir memur görevlendirmeyi düşünüyordu ama açıkçası birilerinin kapısına karikatüre sarılı bir hediye bırakmak bu yaşlı adam gibi bir zırdeliyi aşıyordu.

Anahtar o çizimde diye düşündü Bobby. Russell Granger'm çizdiği o adam kimdi ve polise ilk şikâyetinden iki yıl öncesinde neden kendini tehlike altında hissetmişti?

Bobby, Walter Petracelli'yi dinlemeye başladığında hemen anlamıştı bu soruların cevabının onda ol-384

madiğim. Belki şansı bu kez yaver giderdi RussellTn eski patronuyla. Son zamanlarda yaptığı tek şey cep telefonundan konuşup durmak olmuştu. Oysa zamanı kısıtlıydı işte, D.D. de tepesindeydi. Başmüfettişe bizzat çıkıp vakayla ilgili kendi teorilerini anlatsa... bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

Bobby dev bir çelengin ortasında stratejik bir noktaya yerleştirilmiş pirinç tokmağı zor da olsa seçe-bilmişti. Ancak üçüncü çalışından sonra açıldı kapı. Bobby'nin Paul Schuepp ile ilgili ilk izlenimleri, Yoda'dan üç beş santim daha uzun olduğu ve uzatmaları oynamakta olmasıydı. Ufak tefek, porsumuş eski MİT matematik bölümü başkanının kafasında birkaç tel kır

saç, ihtiyarlık lekeleriyle dolu bir cilt ve gür beyaz kaşların altından bakan sulu mavi

gözleri vardı. Schuepp'un yüzü yıllar geçtikçe sarkmış da sarkmış, etrafı kızarık göz kapakları, titrek bir çene ve ensede biriken kat kat kırışmış deri bırakmıştı geride.

Schuepp yamuk yumuk elini uzatıp Bobby'nin koluna yapıştı kendinden beklenmeyecek bir kuvvetle. "Girin, girin. Sizi gördüğüme sevindim Dedektif. Bu bayan..?" Schuepp aniden durdu. Mahzun gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Hay Allah. Hık demiş annenin burnundan düşmüşsün. Annabelle'di değil mi? Ne kadar da büyümüşsün. Şu işe bakın. İçeri buyurun lütfen. Ben gidip kahve getireyim. Yok canım bu saatte kahve mi içilirmiş? En iyisi scotch getireyim ben!" Schuepp kendinden beklenmeyecek bir çeviklikle atılıp kemerli holden geçerek salona daldı. Oradan başka bir kemerli bir kapı yemek odasına, oradan sağa dönünce de mutfağa gidiliyordu. 385

Bobby ile Annabelle de adamı bütün ev boyunca takip ettiler. Bobby bir yandan demode çiçekli mobilyalara, özenle yapılmış dantel masa örtülerine ve duvardan duvara menekşe renkli perdelerin çiçekli dekorlarını inceliyordu. İnşallah bir Bayan Schuepp da vardı çünkü bütün bunları Bay Schuepp Tın kendi yaptığını düşünmek bile istemiyordu. Mutfak eski tarzda döşenmişti. Meşe dolaplar ve ortada devasa ahşap bir masa vardı. Masanın ortasına yerleştirilmiş raflara şeker, tuz ve küçük bir eczaneye yetecek kadar ilaç diziliydi. Schuepp kahve

makinesini çalıştırdıktan sonra kilere girip bir şişe Chivas Re-gal'le çıkageldi.

"Kahvenin tadı berbattır herhalde," diye açıklamaya girişti. "Hanım geçen yıl vefat etti. O olsaydı iyi kahve neymiş görürdünüz. Dolayısıyla," diye ekledi, Chivas şişesini masanın ortasına koyup, "scotch tavsiye ederim." Annabelle gözleri faltaşı gibi açılmış halde izliyordu yaşlı adamı. Üç bardak çıktı ortaya. Annabelle ve Bobby'nin reddetmesine aldırmadan kendi bardağına iki parmak kadar viski döktü ve sonra bir dikişte içti. Schuepp'un yüzü bir

anda kıpkırmızı olmuştu. Ak-sırıp tıksırmaya başlayınca Bobby görgü tanığının soruşturma esnasında düşüp ölmesiyle ilgili senaryolar üretmeye başlamıştı. Neyse ki yaşlı profesör göğsüne bir yumruk indirip kendine gelmişti. "İçmeyi pek beceremem," dedi Schuepp. "Ama böyle anlarda içkisiz olmaz."

"Buraya neden geldiğimizi biliyor musunuz?" diye

sordu Annabelle nazikçe.

"Dur önce ben sana bir sorayım küçük hanım.

Sevgili baban ne zaman öldü?" "On yıl kadar önce."

"O kadar yaşadı demek. Aferin ona. Nerede öldü?"

"Boston'a dönmüştük nihayet."

"Sahiden mi? Hım, çok ilginç. Sakıncası yoksa nasıl

öldüğünü de sorabilir miyim?"

"Karşıdan karşıya geçerken bir taksi çarptı."

Schuepp beyaz gür kaşlanndan birini havaya kaldırıp

kafasını salladı. "Peki ya annen?"

Annabelle bir an duraksadı. "On sekiz yıl oldu. Kansas City'deydik."

"O nasıl öldü?"

"Aşırı dozdan. İçkiyle birlikte bir sürü ağrı kesici almış. Alkolle ilgili sorunları vardı. Okuldan eve döndüğümde ölü buldum onu." Bobby Annabelle'e hızlı bir bakış attı. Schuepp'a

anlattıklarını o bile daha yeni öğreniyordu. "Kökenleri aynı," dedi Schuepp. "Ama çok da mantıksız değil. Alır mıydınız?" Masayı gösterdi. "Kahve hazır ama ben yine de scotch denemenizi tavsiye ederim."

Mutfağa dönüp kahve fincanlarını, şekeri ve kremayı bir tepsiye dizdi. Bobby hiç sormadan elinden aldı tepsiyi. Elli kiloluk bir adamın beş kiloluk bir tepsiyi taşıyabileceğine ihtimal vermiyordu. Schuepp minnettarlığı göstermek için gülümsedi. Masaya oturduklarında Bobby'nin zihni fırıl fırıl dönmekte, Annabelle ise beti benzi atmış somurtmaktaydı. "Babamı tanıyordunuz," diye girdi söze Annabelle. 387 "Yaklaşık yirmi yıl önce matematik departmanının başkanlığım yapma şerefine erişmiştim. Babanla beş yıl beraber çalıştık. Fazla uzun bir zaman sayılmaz ama baban izini bırakmıştır. Teorik matematikten çok uygulamalı matematiğe meraklıydı. Öğrencilerle ilişkileri mükemmeldi ve bir strateji dehasıydı. Ona

hep öğretmenliği bırakıp Savunma Bakanlığı 'nda çalışması gerektiğini söylerdim." "Siz onun patronu muydunuz?" diye sordu Bobby not almak için. "Pennsylvania Üniversitesi'nden yakın dostum Dr. Gregory Badington'ın tavsiyesi üzerine almıştım işe. O şartlar altında başka türlü olması beklenemezdi

zaten."

"Durun biraz." Bobby bu ismi daha önce de duymuştu. "Philadelphia'dan Gregory Badington mı?" "Evet efendim. Greg 72-89 arası matematik programının başkanlığını yapmıştı yanılmıyorsam. Birkaç yıl önce vefat etti. Anevrizma. İnşallah ben de onun kadar şanslıyımdır." Schuepp söylediklerinde çok samimiydi.

"Demek Gregory Badington, Russell Granger'm eski patronuydu," dedi Bobby ağır ağır. "Russell'ı hem sizin programınıza tavsiye etti hem de ailesiyle birlikte Arlington'daki evine taşınmalarını sağladı. Dr. Ba-dington neden böyle bir şey yapsın ki?" "Greg mezuniyet çalışmasını Harvard'da tamamlamıştı," diye başladı anlatmaya Schuepp. "Boston'a olan tutkusunu hiç kaybetmedi. Russell'ın ailesinin Philadelphia'dan ayrılmaları gerektiğinde hiç düşünmeden yardım elini uzatmıştır." Yaşlı profesör Anna-belle'e dönmüştü şimdi. İhtiyar, benekli ellerini bir 234

araya kavuşturdu. "Baban sana ne kadarını anlatmıştı canım?" "Hiçbirini. Benim bunları dert etmemi istemiyordu herhalde. Ama sonunda çok geç kalınmıştı elbette." "Mattapan'daki o mezar ortaya çıkarılana kadar," diye toparladı Schuepp Annabelle'e yardım etmek için. "Haberlerde gördüm, hatta ismini duyunca polisi arayıp aramamak konusunda kendimle mücadele ettim. Orada bulunanların sana ait olamayacağına neredeyse emin gibiydim. Sizin sokağın karşısında oturan diğer kız olmasından şüpheleniyordum."

"Dori Petracelli."

"Evet, doğru söylüyorsun. Siz gittikten birkaç hafta sonra ortadan kaybolmuştu kız. Baban kahrından ölecekti. Yaptığı onca plana rağmen bunu görememişti işte. Böyle bir yükü taşımak ne de zordur. Sana neden hiçbir şey anlatmadığını tahmin edebiliyorum. Kızını kurtarmak için en iyi arkadaşını feda etmek zorunda kaldığını hangi baba anlatmak ister ki? Korkunç günlerdi ve korkunç tercihler yapmak zorunda kalmıştı." "Bay Schuepp... " diye söze girişecek oldu Annabelle. "Bay Schuepp," diye araya girdi

Bobby. Bir an önce not defterine kayda değer bir şeyler yazmak için sabırsızlanıyordu.

Kırış buruş yaşlı adam gülümsedi. "Galiba şu konferansa yetişemeyeceğim," dedi. Sonra scotch şişesini kapıp bardağına boşalttı ve kafaya dikti. Ve hikâyesini en baştan anlatmaya koyuldu.

"Baban - ki o zamanki ismi Roger Grayson'dı -

on iki yaşındayken ailesini kaybetmiş. Bu konuda konuşmayı sevmezdi. Onun ağzından hiçbir şey duymadım yani. Bildiklerimi Greg'den öğrenmiştim. O da departman içindeki dedikodulardan. Korkarım aile içi şiddetle ilgili bir meseleymiş. Russell, şey yani Roger, sanırım... " "Russell deyin lütfen," diye araya girdi Annabelle. "Ben onu böyle hatırlamak istiyorum." Konuşup konuşmamakta tereddüt eder gibi dudaklarını ısırdı. "Roger Grayson. Roger lütfen gitme... " Annabelle kaşlarını çatıp suratını buruşturdu. Son bir kez üzerine basa basa söyledi, "Russell." "Russell olsun o halde. Pekâlâ, Russell'm annesi Russell 'ın babasından ayrılmak istemiş. Baba bu haberi pek hoş karşılamadığı için bir gece eve elinde silahla dönmüş. İkisini de vurup öldürmüş. O gece Russell da evdeymiş. Bir de küçük kardeşi." "Kardeşi mi?" diye atıldı Annabelle, hayretler içinde. Bobby'nin kalemi yazmayı bırakmıştı şimdi. "İki erkek Grayson mı var yani?" Çizim gözünün önüne geldi aniden. Resimdeki adamın Annabelle'in babasına benzerliğini hatırlayınca taşlar yerine oturmaya başlamıştı şimdi.

Schuepp başım salladı. "Erkek kardeş. Evet bir amcan var canım, gerçi bunu yeni öğrendiğine eminim ama doğrusu bu." "Evet

hiç bilmiyordum." "Baban da böyle olmasını istiyordu. İyi bir nedeni vardı çünkü. O geceki olaydan sonra Russell ve kardeşi Tommy, Milton Hershey kimsesiz çocuklar okuluna kabul edilmiş neyse ki. İki kardeşin akademik açı-390

dan gelecek vaat ettikleri daha o zamandan anlaşılı-yormuş demek ki. Hershey'nin eğitim programı da bunun için biçilmiş kaftandır zaten. Güzel, yeşillikler içinde akademik disiplini yüksek bir okuldur. "Baban olağanüstü bir başarı gösteriyormuş. Ama ondan yedi yaş küçük olan Tommy o kadar da iyi değilmiş. Ta en başından çocukta akıl hastalığıyla ilgili belirtiler tespit edilmiş. Öfke/tepki kontrol sorunları. Tepkisel bağlanma bozukluğu. Bu konulara meraklı olduğumdan biliyorum; küçük çocukların incelenmesinde yardımcı olacak istatistiksel bir model geliştirmek için çalışmıştım bir zamanlar." Schuepp varmak istediği noktayı hatırlayıp bir an için durdu, sonra daha bir gayretle devam etti konuşmasına. "Baban nomıalden erken mezun olup Perin'-e kabul edilmiş. İnanılmaz derecede yetenekli bir öğrenci olduğu için Gregory onunla bilhassa ilgilenmiş. Onun da

rehberliğinde'Russell mastır programına başlamış, hatta doktorasını matematik alanında vermenin planlarını dahi yapmaya başlamışmış. Bu arada hemşirelik okulundan güzel bir kıza aşık olmuş ve doktora yaparken de evlenmiş bu kızla, yani annenle canım.

"Tam bu sıralarda Tommy de Hershey'den ayrılmış. Başka gidecek yeri olmadığı için babana yanaşmış. Baban da ne yapacağını bilemediği için kabul etmiş onu. Yeni evli bir adam için hem genç karısı hem de bitmek bilmeyen çalışmalarla ilgilenmesi zaten yeterince zor değilmiş gibi bir de bu çıkmış üstüne üstlük. Ama ne yaparsın, aileler bunun içindir. "Tommy civardaki bir

restoranda bulaşıkçılık işi bulmuş. Geceleri badigartlık yapıyor, gündüzleri de ara sıra büyük kavgalara karışıyormuş. Russell karde-391 şini üç kez, kavga çıkarma, uyuşturucu, alkol gibi nedenlerden dolayı kefaletle çıkarmak zorunda kalmış. Tommy'ye sorarsan hep öbür herifin yüzünden oluyormuş bunlar. Hep öbür herifler başlatıyormuş kavgayı. "Nihayet bir gece annen Russell'ı karşısına alıp korkmaya başladığını anlatmış. Yatak odasında üstünü değiştirirken Tommy'yi delikten bakarken yakalamış; hem de iki kez. Ve bir keresinde de duş alırken Tom-my'nin banyoya girdiğini hissetmiş. Seslenince çocuk paniğe kapılıp kaçmışmış. "Bu kadarı yeterliymiş baban için. Bir hışımla üzerine gidip küçük kardeşini evden kovmuş. Bu olay tam da zamanında oluyormuş zira birkaç hafta sonra annen hamile olduğunu anlamış.

"Meğer Tommy uzaklara gitmemiş aslında. Olmadık saatlerde hiç haber vermende geliyormuş eve. Bazen evde Russell bile oluyormuş. Ama çoğu zaman onun

olmadığı saatlerde geliyormuş. Annen Leslie -ki o zamanki adı Lucy'ydi..." Bobby bu ismi çabucak not ettikten sonra kafasını kaldırıp baktığında Annabelle'in de sessizce tekrar ettiğini fark etti. Lucy Grayson. Bunca yıl sonra annesinin gerçek ismini ilk defa duymanın nasıl bir şey olduğunu merak etti birden. Ama Schuepp konuşmaya devam ettiği için bunları düşünmeye fırsat bırakmıyordu.

"... neyse annen bundan o kadar rahatsız olmaya başlamış ki evde kimse yok sansın diye ışıkları kapatmayı, televizyonun sesini kısmayı alışkanlık edinmiş sonunda," diyordu şimdi Schuepp. "Ama Tommy ısrarla gelmeye devam ediyormuş. Kadıncağız hastane-

deki nöbetinden döner dönmez beliriyormuş kapıda. Lesli enikonu inanmaya başlamış artık Tommy'nin onu takip ettiğine. "Russell kardeşini karşısına alıp bu saçmalığa bir son vermesi gerektiğini söylemiş. Tommy'yi artık aralarında görmek istemiyorlarmış. Bir daha ortaya çıkarsa polis çağıracakmış.

"Çok geçmeden kapılarının önünde parçalanmış, ölü hayvanlar belirmeye başlamış. Derisi yüzülmüş kediler. Kafası koparılmış sincaplar. Russell bunları yapanın Tommy olduğundan eminmiş. Polise gitmiş. Ama ellerinde delil olmadığı için yapacakları bir şey yokmuş. Russell da bunun üzerine evine bir güvenlik

sistemi kurmuş. Kapıya fazladan kilit ekletmiş, kapının önüne harekete duyarlı parlak bir ışık kaynağı yerleştirmiş. Leslie de bundan sonra işten eve yalnız başına gelmeyecekmiş. Russell ona eşlik etmeye başlamış. "Gregory anlatmıştı, bir gece Russell T ofiste oturmuş boşluğa bakar halde bulmuş. Gregory kapıyı nazikçe çalınca Russell da dökülmeye başlamış. 'Onu öldürecek. Babam annemi öldürmüştü. Tommy de karımı öldürecek şimdi,' diyormuş. "Gregory ne diyeceğini bilememiş tabii. Herkes hayatına dönmüş ve birkaç ay sonra da Leslie doğum yapmış. Tommy ortalıkta yokmuş; Russell nerede olduğunu bilmiyormuş, zaten, umurunda da değilmiş. Baba olmanın tadını çıkarmakla meşgulmüş zira. Annenle birlikte huzurlu yaşantılarına geri dönmüşler, hatta daha önce fırsatını bulamadıkları bir halayına bile çıkmışlar. Ta ki... " "Tommy geri dönene kadar," diye araya girdi Annabelle sessizce.

• "Sen o zaman on sekiz aylıkmışsm," diye devam etti Schuepp. "Russell sonradan öğrenmiş ki, Tommy ortalıkta olmadığı zaman zarfında hapisteymiş aslında. Tahliye olur olmaz da kaldığı yerden devam etmek üzere geri dönmüş. Ama artık Leslie umurunda değilmiş. Artık istediği senmişsin. "Russell ve Leslie'yle ilk karşılaşmalarında eve yürümektelermiş ve yanlarında da sen varmışsın

bebek arabasında. Gündüz vaktiymiş. Tommy sizi görür görmez hemen karşıya geçip yollarını kesmiş. 'Nasılsınız, sizi gördüğüme sevindim, bu bizim yeğen mi? Ah ne kadar da güzelmiş.' Russell engel olmadan seni kaptığı gibi kollarına alıp mıncıklamaya başlamış. Russell seni almaya çalışmış. Tommy izin vermemiş. Russell'-ın dediğine göre, gözlerinde korkunç bir pırıltı belirmiş. O zaman korkmuş işte. Tommy seni öpecek mi,

yolun ortasına mı atacak bilememiş çünkü. "Haliyle fazla sert yaklaşamamışlar. Leslie de öyle. Neyse sonunda seni geri almayı başarıp bebek arabasına yerleştirmişler ve yürümeye devam etmişler. Ama ikisi de bu olaydan çok sarsılmışlar. "Russell ertesi gün kilitleri değiştirmiş ve bütün masrafları cebinden karşılayarak binanın güvenlik sistemini baştan aşağı yenilettirmiş. Sonra yine polise gitmiş. Tommy'nin adli geçmişini de orada öğrenmiş zaten. Ama yine de polisin yapabileceği fazla bir şey yokmuş. Ne de olsa yeğenini ziyaret etmesi bir suç değilmiş. Russell'm şikayetini not alıp kayıtlara geçirmişler, hepsi o.

"Russell her zamankinden daha endişeli çıkmış karakoldan. Greg'le konuşup mazeret izni almak istediğini belirtmiş. Leslie'yi bebekle bir an olsun yalnız 394

bırakmak istemiyormuş. Greg onu sakinleştirmeye çalışmış. Russell doktorasını yeni tamamlamışmış ne de olsa. Şimdi ayrılması kariyeri için felaket olurmuş.

Kaldı ki artık annen de çalışmadığı için eve birilerinin ekmek getirmesi gerekirmiş. "Bunun üzerine Russell çalışmaya devam etmeyi kabul etmiş ama Leslie'nin ailesini yanlarına çağırmayı planlıyormuş bir yandan. Ne kadar kalabalık olurlarsa o kadar güvende olacaklarını düşünüyordu

herhalde."

"Hayır olamaz," diye fısıldadı Annabelle. Eliyle ağzını kapatmıştı şimdi. Bobby aklından geçenleri anlamaya çalışıyordu. Büyükannesi ve büyükbabasının bir araba kazasında ölmüş olduklarını söylediğini hatırlıyordu. Ve şimdi hakikatin bu trajik araba kazasından daha yıkıcı olduğuna dair bir his vardı içinde.

Schuepp üzgün üzgün başını salladı. "Evet canım. Annenin ailesi gelmiş. Ve bir gün seni gezintiye çıkarmışlar. Ama gidiş o gidiş. Üniformalı bir memur bulmuş onları parktaki bir bankta yan yana. İkisi de bir tabancayla kalplerinden vurulmuşlar. Sense elinde yepyeni bir oyuncak ayı, etrafta kendi başına oynuyor-muşsun. Ayıcığın boynundaki hediye kartında da şöyle yazıyormuş: 'Sevgilerimle, Tommy Amcan.' "Polis Tommy'yi hemen içeri alıp sorgulamış ama Tommy her şeyi reddetmiş. O sadece parkta sizi gömüş, sana ayıcığı vermiş ve büyükannenlerle kısa bir sohbetten sonra oradan ayrılmışmış. Polis Tom-my'nin kaldığı yeri de aramış ama bir şey bulamamışlar. Ortada ne tabanca ne de bir görgü tanığı olmadan yapabilecekleri başka bir şey yokmuş.

Babana daha dikkatli olmasını tavsiye etmişler, o

kadar.

395

"Baban o gün Greg'in odasına çıkıp kararım verdiğini ilan etmiş. Ailesiyle birlikte ortadan kaybola-cakmış. Ancak böyle güvende olabileceklerine inanı-yormuş. "Greg bir kez daha onu mantıklı davranmaya çalışmış. Russell ve Leslie sürekli yollarda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezlermiş. Hem sahte kimlik, yeni ehliyet, yeni bir iş bulmayı nasıl becerebilecekler-miş? Filmlerde gördükleri gibi kolay olamazmış. "Ama Russell kararlıymış. Kardeşine baktığında babasını görüyormuş. Bir adamın intikam takıntısı yüzünden yeterince kaybı olmuşmuş zaten. Birilerini daha kaybetmek istemiyormuş. Ve işte, konuşmaya devam ettikçe Gregory'yi de kendi tarafına çekmeyi başarmış. Russell ve Leslie'nin Arlington'daki yeni evine taşınmaları da onun fikriymiş. Her şey Greg'in adına olduğu için Tommy'nin onları takip edip Massac-husetts'e kadar gelmesi çok zor olurmuş. "Gregory durumu izah etmek için beni de aramıştı. Tam da o sıralar departmanda açığımız olduğu için gerisi teferruata kalmıştı sadece. Russell ve annen Arlington'a taşınacak, ben de babana MIT'de iş verecektim. Haliyle babanı muhasebeye gerçek adıyla, yani Roger Grayson olarak kaydettirmek zorundaydım. Ama gerekli insanları devreye sokunca baban Russell Granger, annen Leslie Ann Granger, sen de sevimli kızları Annabelle Granger oldun.

Bunun aksi sadece maaş çekinde ve diğer mali kayıtlarda geçiyordu. "Çok zekice bir yol bulduğumuzu sanıyorduk ama yeterince uyanık olamamıştık gerçekte." "Tommy onları buldu," 4edi Bobby kısaca. Annabelle artık konuşmuyordu. Hayret içinde dinlemeye 396 devam ediyordu anlatılanları. "Russell da inanmaya başlamıştı buna. Siz Ar-lington'a taşınır taşınmaz, senden biraz

büyük bir kızın kaçırılmasıyla ilgili haberler dolaşmaya başlamıştı. Russell hemen endişeye kapılmıştı haliyle. Tommy'-nin oralara kadar geldiğini ve Annabelle'i aramakta olduğunu düşünüp korkuyordu." "Catherine'in vakası," diye araya girdi Bobby. "Başka bir adam yapmıştı; Richard Umbrio. Ama Catherine ile Annabelle'in arasındaki şaşırtıcı fiziksel benzerlik Russell'm da dikkatini çekmiş ve endişeye kapılmasına sebep olmuş olabilir." Bobby Annabelle'e baktı. "Hatta bu yüzden FBI ajanı kılığına girip hastanede yatmakta olan Catherine'e ulaşmak ve ona bazı sorular sormak istemiş olabilir."

"Resimdeki adam Tommy," diye mırıldandı Annabelle. "Babam Tommy'nin resmini çizip Catherine'e göstererek nasıl tepki vereceğini görmek istemiş." "Muhtemelen."

Acı acı gülümsedi Annabelle. "Sana mantıklı bir açıklaması olduğunu söylemiştim." Ama yüzü hâlâ solgun ve kederliydi.

"Umbrio, Umbrio," diye mırıldanıyordu Schuepp. "Haklısınız. Polis sonunda o insan azmanını tutukla-mıştı. Şimdi hatırladım. Ama Russell gardım indirmeye yanaşmıyordu hiç. Karate dersleri almaya, sapık katiller hakkında kitaplar okumaya başlamıştı. Bunun nasıl bir şey olduğunu ben tahmin bile edemiyorum -önce küçük yaşta anneni babanı kaybediyorsun ve yıllar sonra aynı trajik olayların eşiğinde olduğunu hissetmeye başlıyorsun. "Annenin yaşamak zorunda olduğu şeyler yü-397

zünden kendini inanılmaz suçlu hissettiğini biliyorum. Onları birlikte gördüğün nadir zamanlarda baban aşırı ihtiyatlı ve keyifsiz olurdu hep. Ah bir kez kocaman kocaman gülümseyebilse, katıla katıla gülebilse her şey çok farklı olurdu belki.

"Annen seni çok seviyordu Annabelle," dedi Sc-huepp sessizce. "Vakit geldiğinde gözünü kırpmadan

gitti.

"Russell Ekim'in sonlarında geldi odama. Tommy geri dönmüş, evinizin önüne senin için hediyeler bırakmaya başlamıştı yeniden. Russell bunun hep kendi suçu olduğunu söylüyordu. Yeterince dikkatli olamamıştı. Banka hesaplarının, vergi kayıtlarının izini sürmüş olmalıydı. Ve şimdi korkunç sonun gelmesi an meselesiydi.

"Russell bu sefer ailesi için yeni kimlikler satın aldı, eski arabanızı yeni bir tanesiyle değiştirdi. Her şeyi arkasında bırakacaktı. Hızlı ve hafif seyahat edeceklerdi. İşin sırrı buradaydı. Hatta nereye gittiğinizi bana bile söylemeyecekti. "O giderken arkasından baktım ve başarıp başaramayacağını düşündüm. Acaba bu hikâyenin sonunu bir akşam haberlerden mi öğrenecektim? İlk iki hafta her şey yolunda gitti. Ama sonra şu küçük kız, senin arkadaşın ortadan kayboldu. Kızın oturduğu sokağı öğrendiğimde bunu kimin yaptığım hemen anlamıştım. Babanın anlattığına göre Tommy hayal kırıklıklarından nefret ederdi." "Babam biliyor muydu? Dori'yi yani?" diye sordu Annabelle çabucak araya girerek. "Size anlatmış mıydı bunu?"

"Beni üç gün soma aradı," diye devam etti Schu-398 epp. "Haberlerde görmüştü o da. Ne yapacağım bilemiyordu. Bir taraftan bunu Tommy'nin yaptığına emindi ama öte yandan dönüp polise her şeyi anlatmaya kalktığında... "

"Tommy onları bir kez daha bulacaktı," diye yardım etti Bobby. "Peki ya siz efendim? Siz polisle temasa geçtiniz mi?"

"Polis hattına isimsiz bir aramada bulundum. Böylece bir şeyler yaptığımı hissedip vicdan azabından kurtulmayı... "

"Dori Petracelli için gerekenleri yapmamışsınız ama." Bobby adama bir bakış attı. "Bildiklerinizin hayati değeri varmış. Eğer polise gitmiş olsaydınız... " "Polis Russell ve Leslie'nin izini bulurdu o zaman," dedi Schuepp sakince. "Sonra da onları Mas-sachusetts'e geri getirip Tommy'nin önüne atarlardı.

PetracelliTerin kızı muhtemelen ölmüştü zaten. Bu yüzden ben de hâlâ kurtarılabilecek olan bir hayata -yani senin hayatına Annabelle - önem verdim." Bobby ağzını açtı. Ama bir şey söylemeye kalmadan Annabelle araya girerek susturdu onu. "Bunu bir de Bay ve Bayan Petracelli'ye izah etsene. Onlar da anne babaydı. Onlar da acılarını yüreklerine gömüp komşularının hayatta kalmasını tercih ederlerdi herhalde." Kederli kederli çevirdi kafasını. Schuepp bir bardak scotch doldurup Annabelle'e uzattı. Ama istemiyordu Annabelle. Hemen toparlanıp Bobby'nin çok iyi bildiği o kararlı yüz ifadesiyle sordu: "Son bir sorum olacak Bay Schuepp: Bana gerçek adımı söyleyebilir misiniz?"

33 Bs

I enim adım Amy Marie Grayson. Amy Marie Gra-Asotı. Bobby'nin Crown Vic'inde oturmuş, anne babamın külleri avucumun içinde, tekrarlayıp durdum gerçek ismimi; ağzımda eğreti kalmaymcaya kadar devam etmek istiyordum. 2. karayoluna girmiştik bu arada. Nereye gittiğimizi anlamıyordum ya, umurumda da değildi.

Amy. Marie. Grayson. Hâlâ yapmacık geliyor, yakıştıramıyordum kendime. Ömrüm boyunca iki ismim oldu: Annabelle Granger ve o sıradaki takma ismim -her neydiyse artık.

Oysa şimdi, Bay Schuepp'un söylediklerinden sonra üç kişi oluvermiştim bir anda: Amy Grayson, Annabelle Granger ve... neyse ne.

Bu düşünce kafamı karıştırmıştı. Başımı arabanın soğuk camına dayadım. Bir an için babam geldi gözlerimin önüne. Giacomo'nun yerinde 21. yaş fi um mü kutladığımız gün. Bütün neşesiyle kurşundu duru yordu sanki. Hm Babam kazanmıştı. Uğranda savaştığı amacın ne olduğunu benimle hiç paylaşmadığı için anlayamamıştım onu. Ama o gece, yaş günümde yani, savaşı nihayet kazandığını hissediyordu herhalde. Annesini kaybetmişti. Karısını kaybetmişti. Ama kızı... Nelere mâl olursa olsun, beni kurtarmayı başarmıştı en azından.

Benim hayatımı bir savaş nedeni gibi gördüğünü düşünmek bir şekilde üzerimdeki bütün kibirden sıyrılmama neden olmuş, gözlerime dolan yaşlara ben bile şaşırmıştım. Benim için kariyerini bir kenara bırakmıştı. Yine benim için, komşularından, evinden ve kendi hayallerinden vazgeçmişti. Nihayetinde karısından bile vazgeçmişti. Babam benim gözümde hep soğuk bir insan olmuştur. İnatçı, sert ve saldırgan. Ama hiçbir zaman kırıcı ve gaddar bir insan olarak hatırlamayacağım onu. Paranoyakhğı beni çılgına çevirmiş olsa bile her zaman bir amacı ve hedefi olmuştu.

Ve şimdi, bütün hikâyeyi öğrendikten sonra keşke diyorum, keşke zamanı geri alabilsem de her şeyden ne kadar pişman olduğumu anlatabilsem babama, minnetle sarılsam boynuna, onu nihayet anlayabildiğimi söyleyebilsem. Ama düşünüyorum da, babam böyle sıcakkanlı gösterilerden hoşlanmazdı. Hep kavga eder dururduk, sonu gelmeyen kavgalar. Bunun nedeni, babamın iyi bir münakaşadan her zaman haz almasıydı biraz da. Kızını savaşçı olarak yetiştirmişti. Ve yeteneklerimi sınamaya bayılıyordu. Amy

Marie Grayson. Amy Marie. Bir an için duyar gibi oldum. Annem yumuşacık sesiyle mırıldanıyordu, "Hanimiş de benim küçük me-402

leğim... Günaydın Amy'cik, agucuk, gugucuk." Ağlıyordum. İstediğimden değil. Ancak duygular bütün kuvvetiyle çökmüştü üzerime. Annemin fedakârlıkları. Babamın kayıpları. Sarsıla sarsıla, gürültüyle ağlarken Bobby'nin elini omzuma koyduğunu doğru düzgün fark etmemiştim bile. Nihayet araba yavaşlayıp yol kenarında durdu. Emniyet kemerim çözüldü. Bobby beni kucağına çekti. Direksiyonun zorluk çıkarmasına aldırmadan yapmıştı bunu. Benim de umurumda değildi zaten. Yüzümü omzuna gömdüm. Çocuk gibi sımsıkı sarıldım ona. Ailem benim hayatımı kurtarmak için her şeylerini feda ederken bense bu yüzden onlara öfke duymuştum

hep. Bunu düşündükçe hıçkırıklarım şiddetleniyordu. "Şşşş," diyordu Bobby tekrar tekrar. "Dori benim yüzümden öldü."

"Şşşş."

"Annemle babam da. Ve o beş kız. Peki ne için? Benim neyim bu kadar özel ki? Bir işte bile tutturamı-yorum ve tek dostum bir köpek." Bella bunu duyar duymaz arka koltuktan sızlandı. Onu tamamen unutmuştum. Şimdi ön ayaklarını koltuğun tepesine atmış, öne geçmeye çalışıyordu. Bobby onu geri çevirmeye kalkmadı. Beni sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Omzuma dolanmış kollarının kuvvetini hissedebiliyordum. Kaslarının sertliğini.

Bu beni çılgına çeviriyordu. Hayatımdaki her şeyin çözüldüğünü, parça parça olup rüzgâra bırakılmış konfetiler gibi uçuştuğunu düşünürken Bobby'yi bu kadar gerçek ve güçlü

hissedebiliyor olmam ne kadar tuhaftı. O anda yanımızdan trafiğin vızır vızır akım

tı ğı bir caddede, kenara park etmiş bir arabanın içinde olduğumuza

seviniyordum, çünkü benim dairemde olsaydık şimdiye kadar çoktan

çırılçıplak soymuştum bu adamı. Üzerindekileri teker teker çıkarır, ellerimle

cildini hisseder, dilimi kaslı karnında gezdirirken kendi gözyaşlarımın tuzunu

tadardım. Çünkü o anda tek isteğim kendi düşüncelerimden bir süreliğine

sıyrılmak, çılgınca bir anın içine savrulup yaşadığımı hissetmekti.

Amy Marie Grayson. Amy. Marie. Grayson. Ah Dori, çok üzgünüm. Ah Dori.

Bobby öptü beni. Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını benimkilerle birleştirdi.

O kadar zarif ve düşünceli bir öpücüktü ki bu, tekrar ağlamaya başladım

bütün şiddetiyle. Elini alıp göğsüme bastırdım sıkıca çünkü kendimi cansız

hissetmek istemiyor, onun da beni her an kırılabilecek bir cam

parçasıymışım gibi görmesinden korkuyordum.

Amy Marie Grayson. Ailesinin bir amcanın gazabına uğradığı kız.

Aynı amca geçen gece izini buldu yeniden. Aniden geri çekilince dirseğimi

direksiyona çarptım. Belle sızlandı yeniden. Bobby'nin kucağından inip

koltuğa oturdum ve Bella'yı da yanıma aldım. Bobby beni durdurmaya

çalışmadı. Hiçbir şey söylemedi hatta. Sadece hızlı hızlı nefes alıp verdiğini

duyabiliyordum.

Yanaklarımı ovuşturdum. Bella da birkaç kez yalayarak yardım etti bana hevesle. "Ben işe döneyim artık," dedim kısaca. Bobby bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne işin var ki?" "Elimde bir proje var. Müşterim meraklanmış-404 tır."

Bobby gözlerini üzerime dikti. "Annabelle... Amy? Annabelle."

"Annabelle. Ben... şey... alıştım Annabelle'e artık." "Annabelle yeni bir yere taşınman gerekiyor." "Neden

ki?"

Kaşlarım çattı. "Kaçığın teki nerede oturduğunu öğren-di. Buna ne dersin?"

"O kaçık kafaya takmış bir kere. Ama ben de kolay

lokma sayılmam."

"Bence yanlış düşünüyorsun."

"Sen benim babam değilsin!"

"Hey dur bakalım. Şahsi alakamı bir kenara bırakacak olsak bile" - önü

kabarık pantolonunu düzeltti -"dedektif olduğumu unutmamak gerek. Biz

bunun eğitimini alıyoruz. Mesela obsesifbir sapık hedefi tespit ettiyse

ardından kötü şeylerin gelmesi kaçınılmazdır. Şu Tommy - ya da şu anda

hangi ismi kullanıyorsa artık - hayatta olduğunu ve Kuzey Yakasında

oturduğunu öğrenmiş işte. Adamın son yirmi dört saat içinde yaptıklarına

baksana; bir polis memurunun evine girdi, dört azgın köpekle bir baskın

planı hazırlayıp uygulamaya koydu ve senin kapının önüne sevgisinin

sembolü olarak bir hediye bıraktı. Ya da şöyle söyleyeyim istersen, bu

adama bulaşmaya gelmez. Bize birkaç gün ver. Otelde falan kalırsın,

ortalıkta dolaşmazsım Oyunu güvenli oynamak varken aptalca bir cesaret

niye?" "Otelde falan kalamam çünkü Bella'yı almazlar," dedim karşılık

olarak. Sonra da kollarımı köpeğime doladım.

"Ah yapma ama... Köpeklerin kaimi edildiği yerler de

var. İstersen hemen sorduray ım."

"Hem çalışmam da gerekiyor biliyorsun. Faturaları

cazibemi kullanarak ödeyemem."

"Dikiş makineni de alırsın yanına."

"Sırf o da değil ki. Kumaşlar lazım, bilgisayarım

olmadan olmaz, kalıplar var... "

"Ben taşınmana yardım ederim."

Nedensiz yere yüzümü astım. Sonra da başımı

Bella'nm kürkünün içine gömerek, "Artık bütün

bunların bitmesini istiyorum," diye itirafta bulundum.

Bakışları nihayet yumuşamıştı. "Biliyorum."

"Ben Amy olmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Annabelle olmak yeterince zordu zaten." Bobby arabayı apartmanın önüne çekti. Arabadan iner inmez bir klakson sesi duydum. Dönüp baktım. Bella da çılgınlar gibi havlıyordu. Sokağın başından kocaman bir UPS kamyonu geliyordu. İhtiyar şövalyem Ben, sadık kahverengi atına binmiş, doludizgin bana koşuyordu. Yavaşlayıp bir bana, bir de Bella'ya baktı endişe dolu gözlerle.

Başparmağımı havaya kaldırıp her şeyin yolunda olduğunu işaret edince o da mağrurca başını sallayıp yanımızdan geçti gitti.

"Bak işte," dedim Bobby'ye. "Bal gibi de kalabilirim kendi evimde. Kargocum

her gece uğradığı sürece eyalet polisine falan ihtiyacım yok." Bobby bunu

komik bulmamıştı. Bizimle birlikte yukarı kadar geldi. Birileri, teknik ekip ya

da dedektiflerden biri ortalığı toparlamaya çalışmıştı galiba. Hâlâ biraz

dağınıktı ama fena da görünmüyordu.

"Bana bir saat zaman tanı," dedi Bobby. "En faz-406

la iki saat. Önce birkaç çağrıya cevap vereceğim, soma bazı işleri

toparlayacağım... "

"Tommy'yi bulman gerekiyor," dedim. "D.D.'ye de söyle, zavallı babamdan

şüphelenmeyi bıraksın artık." Bobby gözlerini kısıp baktı ama daha fazla da

üstelemedi. "Gelmeden önce ararım." "Emredersiniz komutanım."

"Yanına fazla bir şey almana gerek yok; unuttuğun bir

şey olursa ben sonradan gelip alırım."

"Sahi mi? En sevdiğim siyah, dantelli sutyenim gibi

mi? Ya da olmazsa olmaz, seksi pembe tangama ne

dersin?"

Gözleri alev alev olmuştu şimdi. "Tatlım, iç çamaşırı çekmeceni yağmalamayı ben de isterdim ama unutma ki aradığın kişi üniformalı bir memur olacaktır." "Tüh." Omuzlarımı silktim. "O zaman kendi donlarımı kendim yerleştireceğim."

"İstediğin her şeyi alabilirsin Annabelle. Arabayı tıka

basa doldursan umurumda değil."

"Gerek olmayacak. Seyahate çıkarken yanıma fazla

bir şey almamakta uzman sayılırım."

Bu imalı sözler onu bir an olsun kandıramamıştı.

Hemen dibimde bitti ve ben karşı koymaya fırsat bulamadan ateşli bir öpücük kondurdu dudaklarıma. "İki saat," dedi yeniden. "En fazla o kadar." Sonra da gitti.

Bella çocuk gibi ağladı kapının dibinde. Bense yetişkin bir kadının, kendi dairesinde nasıl bu kadar çaresiz kalabildiğini merak etmekle meşguldüm. Bobby arabaya biner binmez cep telefonuna sa 246

rılmıştı. isimleri ele geçirmişti; şimdi sıra bilgideydi. İlkönce D.D.'yle başladı ama telesekreteri girmişti devreye. Sinkus da aynı şekilde. Kısa bir iç hesaplaşma sonrasında kararını verdi. Boston emniyet teşkilatının işi başından aşkındı ve onunsa acilen bilgiye ihtiyacı vardı. Aman canım, ne de olsa eyalet adına çalışıyordu, değil mi? Eski dostlarından birini arayıp devreye girmesini istedi. Zaten borçluydu ona.

Bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordu. A: Tommy Grayson; B: Roger Grayson; C: Lucille Gray-son, D, E, F ve diğerleri: Gregory Badington, Paul Sc-huepp, Vvalter Petracelli... Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Schuepp'un hikâyesi doğruysa, Annabelle'in peşindeki adam muhtemelen amcası Tommy Grayson'dı. Ve yine kuvvetle muhtemeldi ki, Annabelle'in peşindeki adamla Dori Petracelli'yi öldürüp cesedini Matta-pan'a gömen adam aynı şahıslardı.

Bu da demekti ki, Tommy Grayson, Pennsylva-nia'dan Massachusetts'e kadar gelmişti. Peki ya sonra?

Tommy, Annabelle'in ailesinin kaçtığını biliyordu. Ta Philadelphia'dan Arlington'a kadar geldiğine göre peşlerinden gitmiş olması da muhtemeldi. Christopher Eola'nm aksine, Tommy o kadar da zengin değildi. Bu da demekti ki, Annabelle'in ailesinin peşine düştüğünde bazı lojistik sıkıntılarla karşılaşmıştı. Örneğin kira ve ulaşım giderlerini nasıl karşılamıştı? Birkaç senede bir yeni bir şehirde yeni bir iş bulmayı nasıl başarmıştı? Herhalde bunun için basit işlerde çalışmak zorunda kalmıştı. Schuepp, Tommy'nin Philadelphia'-408

da badigartlık yaptığını söylemişti. Hep bu tarz işlerde çalıştıysa izini bulmak zor olmamalıydı. Tommy'nin resmini her şehirdeki kanun kuvvetlerine göndermeleri ve oralardaki barlara dağıtmalarını istemeleri yeterliydi. Belki de böylece Tommy'nin hareketlerini takip edebilirler, çizdiği rotayı kolaylıkla çıkarabilirlerdi. Peki ama Tommy Annabelle'in ailesini her

seferinde nasıl bulabiliyordu? Schuepp'a kalırsa Annabel-le'in babası zeki bir adamdı. Hatalarından ders almayı biliyordu. Ancak aile, ortalama olarak 18 ay ya da iki yılda bir yer

değiştirmişti. Annabelle'in babası erken harekete geçmeyi öğrenmiş olmalıydı. Ne zaman haberlerde kaçırılan bir çocuk görse korkuya kapılıp ailesini aldığı gibi yollara vuruyordu. Tommy bunu fark etmiş miydi? Bobby, Tommy hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Annabelle'in babası hakkında da tabii. Haliyle Boston emniyet teşkilatının en iyi park yerleri kapılmıştı. Bobby dört kez dolandıktan sonra nihayet çıkan birinin yerine girmeyi başardı. Crown Vic'i park edip kilitledikten sonra binaya yöneldi. Cam kapılardan geçip Cinayet Masası'na girdiği anda dikkatini çeken ilk şey sessizlikti. Danışmadaki Gretchen boş boş bilgisayarının ekranına bakıyordu.

Diğer birkaç memur da masalarında oturmuş evraklarla uğraşıyorlardı. GretchenTn masasına gidip durdu. Nihayet kafasını kaldırıp bakmıştı. "Ne oldu?" diye sordu Bobby sessizce. "Tony Rock'ın annesi," diye fısıldadı danışma memuresi. 409 "Hay Allah."

"Otuz dakika kadar önce aradı. Sesi hiç iyi gelmiyordu. Çavuş VVarren o zamandan beri ulaşmaya çalışıyor ama adam telefona cevap vermiyor." "Hayır, olamaz."

"Herhalde biraz yalnız kalmak istiyordur." "Herhalde. Kötüdür. Anma töreni falan düzenlenecek olursa bana da... "

"Herkese haber veririm," dedi Gretchen. Bobby başını sallayıp teşekkür etti ve D.D.'nin odasına yöneldi. D.D. telefondaydı ama onu görünce parmağını kaldırıp beklemesini işaret etti. Bobby kapı koluna tutunup D.D.'yi dinlemeye koyuldu. Çoğunlukla, "Evet, hı hı, doğru," diyip duruyordu. Patronlarla konuşuyor olmalıydı. Bobby omzunu kapıya yasladı. Birden ne kadar yorgun olduğunu anlamıştı. Ormandaki tuzak. D.D.'nin Rottvveiler'ın saldırısına uğraması. Onun iyi olduğuna karar

verdikten sonra Annabelle'i arayıp telefondaki korku dolu sesiyle karşılaşması. Sonra yine şehrin öbür ucuna doğru koştururken çok geç kalmaktan duyduğu endişe, gittiği yerde karşısına çıkacak manzaranın korkusu. Annabelle'in babası da böyle mi hissetmişti bir zamanlar? Hayat parmaklarının ucundan kayıp gidiyormuş gibi mi hissetmişti? Trenin yaklaşmakta olduğunu görüp de rayların üstünde sıkışıp kalmış gibi

mi gelmişti ona da?

Sıkı bir uykuya ihtiyacı vardı.

D.D. nihayet konuşmasını bitirmişti. "Kusura bakma,"

dedi uzatmadan. "Rock'ın annesi..."

"Duydum."

"Haliyle birkaç gün izinli olacak." "Tabii." "Yani... " "Hey, çalışmak iyidir. Şahsiyetimizin oturmasını sağlar." "Ee?"

"Eesi Russell Granger'm gerçek ismi Roger Gray-son'mış. O, karısı -yani Lucille Grayson -ve yeni doğmuş kızları, Amy Grayson, Philadelphia'da otururlarken Roger'ın kaçık kardeşi Tommy Grayson'ın tacizlerine maruz kalmışlar. Öyle ki, Roger, bir gün Amy'yi parka götüren Lucy'nin ailesinin ölümünden bile Tom-my'yi sorumlu tutar olmuş. Ve sonunda gerekli şeyleri ayarladıktan sonra bütün ailesini de alıp Arlington'a gitmiş ve orada Granger ismi altında yaşamaya başlamışlar. Ama maalesef sahte kimlik çıkarmayı bilmediği için bütün mali işlemlerde orijinal isimlerini kullanmak zorunda kalmışlar. MIT'nin eski matematik kürsüsü başkanı Paul Schuepp'un anlattıklarına bakılırsa Roger 82

yılında Tommy'nin izlerini bulduğuna inanmaya başlamış. Bunun üzerine ailesini ikinci kez kaçırmaya karar vermiş ama bu sefer işini doğru yapmış." "Vay canına," dedi D.D.

"Bir arkadaşımdan, Roger'ın ismini, Lucille'in ismini, Tommy'nin ismini ve birkaç kişinin daha kimliğini araştırmasını rica ettim. Tommy'nin sabıkası olduğu için sistemde kaydı vardır diye düşünüyorum. Asıl soru ise şu: Tommy, Annabelle'in ailesini elinden kaçırdığını anlayınca Massachusetts'te takılmaya devam etti mi yoksa peşlerine düştü mü? Ve de şimdi nerede?"

D.D. şakaklarını ovdu. "Şimdi asıl zanlımız Tommy Grayson mı oldu?" "Evet. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama bence Annabelle'in babası gerçekten öldü." "Peki ya FBI ajanı kılığına girmeler falan?" "Russell da bizimle aynı şekilde düşünmüş. Cat-herine'in Annabelle'e ne kadar benzediğini o da fark etmiş olmalı. Catherine'e yapılanların Tommy'nin işi olmasından endişelenmiş. Göz önüne çıkmak istemediği için de polise gitmeyip kendi işini kendi halletmeye çalışmış olmalı." "Ama Catherine'e saldıran, Tommy değildi." "Hayır, Catherine ile Annabelle'in benzerliği tamamen rastlantı. Ama Umbrio'nun yöntemleri Tom-my'ye de ilham vermiş

olabilir. Yeraltındaki mezarları düşünürsek, uzak da olsa bir bağlantı kurulabilir."

"Peki ya Christopher Eola?"

"O da muhtemelen bir katil, ama bizim katilimiz değil." "Charlie Marvin?" "Gerçekten de Pine Sokağı'ndaki barınakta çalışan emekli bir peder. Dün gece onu orada görenler olmuş."

"Adam Schmidt?"

"Onu bilmiyorum, bak. Sinkus'a soracaksın artık." "O da seni arıyordu," dedi

D.D. "Öğleden sonra Boston Akıl Hastanesi'nden Jill Cochran'la konuşmuş.

Birbirinize aktaracağınız çok şey olmalı."

Bobby dik dik baktı D.D.'ye. "Bu mudur? Ben

Annabelle'in babasının gerçek kimliğini ortaya

çıkarayım, davayı çözüp kucağına bırakayım, sen

hâlâ surat

krmz

www.cizgiliforum.com

as. O da neden? Dedektif meslektaşlarımla paslaşma-dığım için, öyle mi?" "Surat astığım falan yok," diye karşılık verdi D.D. "Ama bana kalırsa bu dahiyane fikirlerine rağmen hâlâ tıkamamız gereken önemli bir gedik var."

"Neymiş o?"

"Tommy Grayson ne cehennemde saklanıyor? Annabelle'in apartmanının önünde nöbet tutmadığı ya da eğitimli köpekleri ormana salmadığı zamanlar neler yapıyor?"

"Peki o zaman bir dahaki sefere zanlıyı altın bir tepside kapma bırakırım." "Bana kalırsa," diye devam etti D.D., Bobby'yi duymamış gibi, "şayet Grayson ailesi kimlik değiştirdiyse Tommy

de aynısını yapmış olabilir. Ve de bu kimlik sorununu çözüp o orospu çocuğunu bir an önce enselemek istiyorsak bulmacanın diğer parçasını da ortaya çıkarmak zorundayız," "Bulmacanın diğer parçası da ne?" "Boston Akıl Hastanesi."

"Ah," dedi Bobby şaşkın. Ama hemen sonra anlamıştı aradaki bağlantıyı. "Tamam. Evet. Peki. En baştaki teorimize geri dönüyoruz demek. Bahçeye rahatlıkla altı ceset gömebildiğine göre katilin Boston Akıl Hastanesi'yle bir

bağlantısı olmalı. Bu da demektir ki, eğer katilimiz Tommy Grayson'sa... " "Çalkantılı geçmişi olan kim peki? Daha şimdi sen söyledin." "Tescilli bir

kaçık."

"O halde Tommy Grayson'm Boston Akıl Hasta-

nesi'nde bir geçmişi olmalı."

"Ve de," dedi Bobby arayı doldurarak, "bu bilgi

Sinkus'ta var."

"Onu bulmak bir dedektif olarak senin görevin," dedi D.D. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" "Annabelle'e bir otel ayarlamaya çalışıyorum." D.D. bir kaşını kaldırdı..

"Ve düşünüyorum da, gerçi bunu ona söylemedim ama, onu bildiğimiz bir yerde tutabilirsek kendi dairesine de bir tuzak kurabiliriz." D.D. dudaklarını büzdü. "Pahalı." Bobby omuz silkti. "O senin derdin, benim değil. Ama bu durumun fazla uzun süreceğini sanmıyorum. Son yirmi dört saat içindeki faaliyetlerini göz önüne alırsak, bana kalırsa Tommy'nin daha fazla sabrı

kalmadı." "Başmüfettişe çıtlatırım," dedi D.D. "Tamamdır." Bobby tam çıkmak üzereydi ki D.D. son kez durdurdu onu. "Bobby," dedi sessizce. "Hiç fena değil."

414 34 kn iki yaşımdayken şiddetli bir hastalığa yakalanmıştım. Ateşimin çıktığını, midemin bulandığını hatırlıyorum. Sonra gözlerimi açtığımda kendimi hastanede buldum. Aradan altı gün geçmişti. Anneme baktım; bu altı gün boyunca bir an olsun gözlerini kırpmadan beklemişti başımda. Halsizdim, kolumu kaldıracak takatim yoktu, vücuduma bağlı hortumları ve kabloları bile ayırt etmekte güçlük çekiyordum. Annemse yatağımın yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Gözlerimi açtığımda o da sevinçle ayağa fırladı. "Ah, Tanrıya şükür!"

"Anneciğim?" Ona yıllardır anneciğim dememiştim. "Buradayım aşkım. Her şey yolunda. Bak, yanındayım."

Gözlerimi tekrar kapadığımı hatırlıyorum. Terli yüzüme inmiş saçlarımı tarayan soğuk parmaklan hissedebiliyordum. Diğer elini tutup yeniden uykuya dal-415

iniştim. O anda güvende olduğumu anlamıştım. Çünkü annem yanımdaydı ve on iki yaşındayken annenizin babanızın sizi her şeyden koruyabileceğini sanıyordunuz.

İki hafta geçmemişti ki, babam tekrar yola çıkacağımızı ilan etti. Bu sefer ben bile anlamıştım bunun geleceğini. Koca bir hafta hastanede bir sürü doktorun gözetiminden geçmiştim. İsimsiz insanların böyle bir lüksü olmaz. Kendi bavulumu kendim hazırladım. Zor olmamıştı. Birkaç kot pantolon, tişörtler, çoraplar, iç çamaşırları, sevdiğim bir elbise. Sevgili oyuncaklarımı da almıştım. Geri kalanları arkada bırakmayı çoktan öğrenmiştim.

Babanı birkaç işini halletmek için çıkmıştı. Ev sahibiyle hesap kapatılacaktı, arabaya benzin konacaktı, bir işinden daha istifa edecekti. Bavul hazırlama işini hep anneme bırakırdı zaten. Koca yaşamınızı dört bavula sığdırmak kadın işiydi, anlaşılan.

Annemin bu eziyeti çekişini sayısız kereler izlemiştim. Genelde otomatik pilota bağlar, bir şarkı mırıldanırdı o esnada. Çekmeceyi aç, katla, bavula koy. Diğer çekmeceyi aç, katla, bavula koy. Dolabı aç, katla, bavula koy. Bu kadar.

O gün yatağın ucunda oturmuş ellerine bakarken yakaladım onu. Ben de hemen yanına kıvrıldım. Omzumu omzuna dayadım. Annem Cleveland'i sevmişti. Bizim katta oturan yaşlı kadınlar onu kanatlarının altına almışlardı. Cuma akşamları toplanır kâğıt oynar, konyak içerlerdi. Dairemiz küçüktü ama St. Louis'tekinden daha şirindi. 416 Burada tahtakuruları yoktu. Hemen bir blok ötedeki durakta durmak için frenlere asılan bir trenin gürültüsü de yoktu.

Annem mahalledeki bir markette kasiyerlik işi bile bulmuştu. Sabahları beni

sağ salim otobüse bindirdikten sonra işe giderdi. Akşamüzeri de sessiz,

sakin, ağaçlıklı sokaklarda yürür, yakındaki bir gölde

durup ördekleri beslerdik.

Acımasız soğuk kışa rağmen on sekiz ay kalmayı

başarmıştık Cleveland'de. Annem karanlık, kasvetli

havayı hiç umursamadığım söylerdi. New England'-

daki hayatını hatırlatıyor olmalıydı.

Annem Cleveland'de mutlu olabilirdi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, yatakta yan yana otururken.

"Şşş."

"Belki ikimiz de olmaz dersek... "

"Şşş."

"Anne... "

"Böyle günlerde ne yaparım bilir misin?" diye sordu annem.

Kafamı salladım. "Geleceği düşünürüm."

"Chicago'yu mu?" diye sordum anlamaz bir şekilde.

Babam oraya gideceğimizi söylemişti.

"Hayır, şaşkın. On yıl sonraki geleceği. On beş, yirmi, kırk yıl sonraki geleceğimizi. Senin mezun olduğunu hayal ederim. Düğününü hayal ederim. Kucağımda torunlarımla hayal ederim kendimi."

Surat asmıştım. "I-ıh. Aklından bile geçirme."

"Bunlar da olacak elbette."

"Hayır, asla. Ben evlenmeyeceğim ki."

Gülümsedi, saçlarımı okşadı. İkimiz de ellerinin titrediğini fark etmemişiz gibi yaptık. "On iki yaşında herkes böyle düşünür."

"Hayır ama ben ciddiyim. Koca yok, çocuk yok. Çocuk demek, zırt pırt taşınmak demek." "Ah, canım benim," dedi üzgün üzgün. Sonra da sıkı sıkı sarıldı bana.

Dairemden ayrılırken annemi düşüyordum. Bel-la'ya tasmasını takmış, şok tabancasını elime almıştım. Gündüz gözüyle, kendi apartmanımdan böyle sıvışır gibi çıkmak üzücüydü. Ama Bobby haklıydı. Burası artık güvenli değildi. Gizli ajanların ve gizli yaşamların dünyasında maskem düşmüştü artık. Belki de Bobby'nin tavsiyesine uyup bir süreliğine bir otelde kalmak daha doğru olacaktı. Babam da olsa böyle yapardı. Ama gitmek demek, bavulların hazırlanması demekti. Ve bavullar da bodrumdaki kiracı dolaplarında duruyordu.

O dolaplardan daha önce kim bilir kaç kez eşyalarımı alıp koymuştum. Ama şimdi bugünün de farklı olmadığına inandırmak zorundaydım kendimi. Ayağımın altındaki merdivenler gıcırdıyordu. O anda donakalmıştım. Üçüncü katta, 3C'nin kapısının önünde duruyordum. Kalbim küt küt atıyor, şimdi ne olacak diye bekliyordum. Ama hemen sonra kendimi ayıplayıp toparlandım.

3C'nin kiracılarını tanıyordum. Genç, profesyonel bir çiftti. Tekir kedileri Ashton kapının altından Bella'ya tıslamayı severdi. Ashton hariç herkes son üç yıldır iyi kötü anlaşmayı becermişti. Şimdi bu insan-418 lardan birdenbire korkmaya başlamanın manası yoktu.

Ama o anda 3C'den korkmamak için de bir sebep göremiyordum işte. Korkularımın gerçek kaynağına odaklanamadığım için her bir karanlık noktaya bakıp orada şeytan Tommy Amca'nm gölgesini görmek kolay oluyordu.

Önce ikinci kata sonra da birinci kata kadar indim. Girişse en zor kısmıydı. Ellerim titriyordu. Dikkatimi toplamak için uğraş veriyordum.

Anahtarları karıştırıp nihayet doğru olanı bulduktan sonra kilide soktum. Ağır ve eski kapı homurdanarak içeri doğru açılınca yüzyıllık apartmanın dibine inen karanlıkla yüz yüze gelmiştim. İçeride bir süre uğraştıktan sonra nihayet tepedeki çıplak bir ampulü yakan düğmeyi bulabilmiştim.

Koku burada farklıydı. Soğuk ve rutubetliydi; yosunlu taşlar ya da ıslak toprak gibi kokuyordu içerisi.

Dori'nin mezarı gibi kokuyordu.

Bella hiç düşünmeden atılıp dar, ahşap merdivenlerden aşağı koşturdu. Birimiz cesurdu en azından.

En aşağıda, duvara tutturulmuş sunta dolapları görebiliyordum. Beşinci katın kiracısı olduğum için benim dolap sonlarda bir yerdeydi. Kilidi ancak ikinci seferde açabildim. Bu esnada Bella ise ortalığı kolaçan ediyor, yeni bir şeyler keşfetmenin zevkiyle mutlu mutlu homurdanıyordu. Annem babamdan kalma bavulları çıkardım. Yıllardır oradan oraya gitmekten bozarmış, yeşil renkli beş

adet bavul. En büyük parçayı yerde sürüklerken tekerleklerinden hiç de

hayra alamet olmayan gıcırtılar geliyordu.

O anda gözümün önünde canlanıverdi yüzlerce 419

anı. Arlington'daki son akşamımız ve babam. Pırıl pırıl Florida havasıyla

keyiflenmiş, bavulları boşaltan annem. Tampa'da bavulları hazırlayışımız.

Baton Rou-ge'a yerleşmemiz. Kısa süren New Orleans macerası.

Başarmıştık. Dövüşerek, düzelterek, savaşarak, acı çekerek. Kaybederek,

nefret ederek, kazanarak, ağlayarak. Öyle ya da böyle başarmıştık işte. Ve

hayatımda ilk defa annemi babamı bu kadar çok özlediğimi hissediyordum.

Nihayet elim, boynumdaki küllere gitti. O buz gibi, kasvetli yerde annemi ve

babamı hemen yanı başımda hissedebiliyordum şimdi.

Ve o anda anladım ki, onların yerinde ben olsam, ben de aynı şeyleri yapardım. Evladımı korumak için dünyanın bir ucuna giderdim. İşimi bırakır, kimliğimi bırakır, gerekirse bütün hayatımdan vazgeçerdim. Bence de bütün bunlara değerdi. Anne baba olmak buydu işte.

Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum diye haykırmak istiyordum. Beni duyabildiklerine inanmak istiyordum. Bu kadarcık bir inancım da olmasa ben de Bay Petracelli gibi keder ve pişmanlık içinde boğuluyor olurdum.

Hep ileri ve yukarı, derdi babam. Buradan daha iyisini bulamayız-"İleri ve yukarı," diye fısıldadım. "Hadi babacığım, bitirelim artık şu işi." Bavullarını hepsini indirip dolabın kapağını kilitledikten sonra ıslık çalıp Bella'yı çağırdım. Yüküm yüzünden iki sefer yapmak zorunda kalacaktım. Öncelikle en büyük bavulun üzerine küçüklerden bir tanesini bağladıktan sonra en küçük olanını da omzuma attım. 420

Dolapların arasındaki daracık geçitten ağır aksak geçerken kafamı kaldırıp yukarı baktım. Merdivenlerin başında Charlie Marvin duruyordu. Karanlıkta gözleri beni arıyordu. Bobby, Sinkus'un odasına giderken cep telefonu çaldı. Arayanın ismine baktıktan sonra açtı telefonu. "Faksı aldın mı?" "Sana da merhaba," dedi Catherine. "Kusura bakma. Kafam çok dağınık." "Gönderdiğin fakstan belli. Neyse, sorunun cevabı şudur: o iki resim de aynı adama ait olabilir."

"Olabilir ne demek?"

"Yapma Bobby, aradan 27 yıl geçmiş."

"Ama sen Annabelle'in babasını hemen tanıdın," diye

karşı çıktı Bobby.

"Annabelle'in babasıyla az konuşmadık ama." Catherine'in sesi sinirli geliyordu. "Beni o kadar zorlamıştı ki sonunda adama gıcık olmuştum. Bu da aklımda sağlam bir yer etmiş olmalı. Ancak o resim... O anda aklıma gelen ilk şeyi hatırlıyorum sadece: o

çizimdeki adam bana saldıran adam değildi." Bobby iç geçirdi. Daha elle tutulur bir şeylere ihtiyacı vardı. "Ama bu çizimle hastanede sana gösterilen çizimin aynı olma ihtimali de var, öyle değil mi?" "Evet böyle bir ihtimal var," dedi Catherine. "Kim bu

peki?"

"Annabelle'in amcası Tommy Grayson. Öğrendiğimize göre henüz on sekiz aylıkken peşine düşmüş Annabelle'in. Annabelle ve ailesinin Arlington'dan Pili ladelphia'ya kaçmalarının sebebi de oj muş SomıiuM da izlerini bulmuş." "Bu Tommy, Richard'ı tanıyor muymuş?" "Bunu bilemiyoruz. Ama seninle ilgili çıkan haberlerden esinlenip bir yer altı odası oluşturmaya karar vermiş

olabilir."

"Bir yardımım dokunursa sevinirim," dedi Catherine soğukkanlılıkla. Bobby Catherine'i herkesten daha iyi tanıdığı için daha fazla ileri gitmekten kaçmıyordu. "Senin bir suçun yok."

Catherine bir şey söylemedi. "Ama tabii," diye devam etti söze Bobby, "artık Tommy'yi de ortaya çıkardığımıza göre dava neredeyse bitmek üzere. Onu enseleyip içeri tıktık mı mesele de sonsuza kadar kapanmış olacak." "Bunu kutlamak için Arizona'ya da gelecek misin?"

"Catherine... "

"Biliyorum Bobby. Kutlamak için Annabelle'i yemeğe çıkarırsın herhalde."

Sessiz kalma sırası şimdi Bobby'deydi.

"O kızı sevdim Bobby. Samimiyetle söylüyorum. Onun

mutlu olacağını bilmek hoşuma gidiyor."

"Bir gün sen de mutlu olacaksın."

"Hayır Bobby, bu imkânsız. Belki öfkem biraz azalır,

hepsi o. Sana iyi şanslar."

"Teşekkür ederim."

"Ve her şey sona erdikten sonra Annabelle'le beni ziyarete gelmek isterseniz kapım size her zaman açıktır."

Bobby bunu hiçbir zaman yapmayacağını biliyordu ama yine de telefonu kapatmadan önce Cathe-rine'e son bir kez teşekkür etmeyi de ihmal etmedi.

İpin bir ucu da tamamdı. Şimdi geriye on iki kadar kalmıştı. Sırada Sinkus vardı.

Sinkus final maçında bir anlık dikkatsizlikle yüzyılın

golünü kaçırmış küçük bir çocuk gibi homurda-

nıyordu. Süt kokuyordu sanki.

"Yani şu profesör ta en başından beri hikâyeyi biliyor

muymuş?"

"Galiba."

"Tüh yahu, Jill Cochran'la tam üç saat boşuna konuşmuşum demek. Öğrendiğim tek şey de eski akıl hastanesi hemşirelerinin Katolik rahibelerden daha çatlak olduğu."

Bobby kaşlarını çattı. "Ne yaptı ki? Elinde sopayla peşinden mi koştu?" "Hayır, akıl hastalarını her zaman potansiyel suçlu

olarak görmenin nasıl büyük bir haksızlık olduğuna dair bir nutuk çekti önce. Kaçıklar da insandır, onların da hakları vardır falan. Çoğu zararsızdır, sadece bizler anlayamayız onları gibi. 'Bak şuraya yazıyorum,' dedi sonra. 'Suçlunun bizim hastalardan biri olmayacağına adım gibi eminim. Hayır, gör bak, cemiyetin üst basamaklarından gelme biri olacaktır. Düzenli kiliseye giden, çocuklarını şımartıp duran, dokuz beş çalışan biri çıkacak. Tanrıya karşı gelenler, o korkunç suçları işleyenler çoğu zaman normal insanlar oluyor.' Kadının söyleyecek daha çok şeyi vardı'."

"Peki kayıtlar nerede?" diye sordu Bobby, sabırsızlığını gizlemeye çalışarak. "Karşında duruyor." Sinkus duvarın dibine dizilmiş dört koliyi gösterdi. "Korktuğum kadar kötü olmadı. Unutma ki, hastane bilgisayar sistemine geçilme-

den önce kapatılmıştı. Ben yüzlerce koliyle karşılaşacağımı sanıyordum. Ama hastane kapatıldığı zaman Bayan Cochran bu kadar çok evrakın heba olacağını bildiği için elinden geldiğince toparlayıp azaltmaya çalışmış. İleride bir hastayla ilgili bilgi istendiğinde bakabileceği bir şeyler olsun istemiş. Ayrıca anladığını kadarıyla orada geçirdiği yılları anlatan bir kitap yazmak da istiyor kadın. Hafızası kuvvetli." Bobby omuz silkti. Neden olmasın?

İlk koliyi açtı. Şu Jill Cochran düzenli tertipli bir kıza benziyordu. Evraklar yıllara ve binalara göre tasnif edilmişti. Her yılın altında binaların tek tek kayıtları toparlanmıştı. Bobby, Charlie Marvin'in anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. 1 Binasında yüksek güvenlik gerektiren hastalar yatıyordu galiba. Yetmişleri ayırıp I Binasının dosyasını çıkardı. Her bir hastanın bilgileri tek bir sayfaya kadar indirilmişti ama yine de epey ağır bir yük ediyordu elinde.

İlk olarak Christopher Eola'nm dosyasına ve Cochran'ın notlarına göz attı. Kabul tarihi, kısa aile geçmişi ve Bobby'nin hiç anlamadığı bir sürü klinik terimden sonra nihayet başhemşirenin izlenimleri dikkat çekiciydi: "son derece tehlikeli, son derece sinsi ve göründüğünden daha kuvvetli." Bobby sonradan geri dönmek üzere sayfaya işaret koyup dosyaları taramaya

devam etti. Mattapan'-daki olay mahallinin, Annabelle'in amcasının işi olduğuna emindi. Buna rağmen Christopher Eola'nm başka şeytani işlere bulaştığını da hissedebiliyordu. Mat-tapan dosyası sonuçlansa bile emniyet teşkilatının Bay Eola'nın izini bir süre daha sürmek isteyeceklerini iyi biliyordu. 424

Karşısına ilgi çekici bir şeyler çıkar umuduyla dosyalan taramaya devam etti. Deliyim ben, diye bağıran bir hasta dosyası. Altı kızı kaçırıp işkenceyle öldürecek bir hasta varsa bu da odur, diyecek bir doktor notu. Hastaların çoğunun şiddet hikâyesi ve kabarık sabıka dosyaları vardı. Ancak en azından yarısının geçmişi karanlıktı. Ya polis tarafından ya da mahkeme kararıyla yatırılmışlardı. Seksenlerde gündeme gelen evsizlerin krizinden çok daha önce Boston'da bir evsiz krizi olduğu aşikârdı. Bobby bütün yığını elden geçirdikten sonra görüntünün hâlâ netleşmemiş olduğunu fark etti. Durup bir ara verdi, sonra yeniden girişti. 'Aradığın ne?" diye sordu Sinkus. "Bilmem."

"Böylesi daha zor değil mi?" "Sen ne yapıyorsun?" Sinkus elindeki kabarık dosyayı kaldırıp gösterdi. "Personel kayıtları."

"Hımm. İşe yarar bir şeyler var mı bari?" "Sadece şu sapık hastabakıcı Adam Schmidt." "Hadi ya! İzini bulabildiniz mi?" "Çalışıyoruz. Yaş olarak

baktın mı?" "Yaş mı?"

"Evet. Sen şimdi Tommy Grayson olabilecek bir hasta arıyorsun, öyle değil

mi? Russell Granger'dan yedi yaş küçük olduğunu söylemiştin ya. Demek ki

on altı yaşından falan itibaren hapse ya da hastaneye girip çıkmış."

"RussellTn bildiği kadarıyla."

"O halde, Boston Akıl Hastanesi'nde yattıysa

genç bir adara arıyorsun demektir. En fazla yirmisinde bir yeniyetme." Bobby bu mantığı sevmişti. "Evet, iyi bir tahmin."

Bütün dosyaları tekrar elden geçirip on dört adama kadar indirmişti şimdi. Tabii Eola ile birlikte Charlie Marvin'in sözünü ettiği sokak çocuğu Benji'yi de listeye dahil etmeyi unutmamıştı. Peki ya şimdi? Bobby saatine göz atıp yüzünü buruşturdu. Şimdiden bir buçuk saat harcamıştı. Gidip köpekleri seven bir otel bulmalı, sonra da Annabelle'e dönmeliydi. On dört dosyayı toparlayıp aldıktan sonra, "Bunların fotokopisini

çekmemde mahzur var mı?" diye sordu. "Kafana göre takıl. Hey, sen şu Charlie Marvin'-in Boston Akıl Hastanesi'nde çalıştığını söylememiş miydin?"

' Hastabakıcılık yapmış," dedi Bobby. "Üniversitede okurken. Sonrasında da hastane kapanana kadar gönüllü pedeıiik hizmetinde bulunmuş." "Emin misin?"

"Adam kendi söylemişti. Neden ki?" Sinkus kafasını kaldırıp baktı. "Bobby,

önümde bütün yılların bordroları duruyor. 1950'lerden kapanana kadarki

hepsi. Ama inan bana Charlie Marvin diye birinin adına tek kuruş para

yatmamış görünüyor."

258

35

Y

ardım lazım mı?" diye seslendi Charlie yukarıdan. "Ah, şey, önemli değil. Geliyorum ben de zaten." Bella merdivenlerden yukarı fırlamıştı bile. Charlie'nin bu ani ziyareti beni ne kadar huzursuz etse de Bella yeni dostunu görmekten keyiflenmişe benziyordu. Atlayıp zıplayarak adamı yalamaya başladı. Bense üç bavulu çıkarırken hızlı düşünmeye çalışıyordum. Hatırladığım kadarıyla Charlie benim adresimi bilmiyordu. Şu Allahın cezası şok tabancasını nereye koymuştum acaba? Hemen sonra hatırladım. Aşağıda bırakmıştım. Dolabın içinde. Bavulları çıkarırken onu da orada koymuştum. Kilitli dolabımın içindeydi, evet. Tam arkamı dönmüş, merdivenlerden aşağı inmek üzereydim ki... "Sabahın epey bir hareketli geçiyor galiba," dedi Charlie neşeyle, Bella'yla ben apartmanın girişine açılan kapıya yöneldiğimiz anda. Aralıktan komşulardan birinin kapısının açık olduğunu gördüm. Alışveriş tor-427 balarını taşıyordu herhalde. Boston Herald"m manşetini görebiliyordum: "Komşuları Buzdolabını Yerleştirirken Hunharca Öldürülen Genç Kadm." Sakin olmak zorundaydım. Yine gölgelere saldırmaya başlamıştım. Bobby'ye kalırsa Charlie dün geceyi Pine Sokağı'ndaki barınakta geçirmişti. Dip dibe geldiğimizde

Charlie'nin pek uzun boylu ya da iri yarı olmadığını fark ettim. İlerlemiş yaşmı da göz önüne alınca önemli bir tehdit oluşturacak gibi görünmüyordu. Ben gerekirse elim kolum boş kalsın diye bavulları yere indirirken Charlie de çömelmiş, köpeğimin gıdısını okşuyordu. "Barınağa bir polis gelip beni sordu," dedi Charlie, fazla önemsememiş gibi görünmeye çalışarak. "Öyle mi? Buna üzüldüm."

"Komik geldi bana," dedi Charlie. "Bu yaşta, birilerinin dikkatini çekebiliyorum demek hâlâ. Gel gör ki, barınağın idarecilerinden birinde polis telsizi varmış. Haliyle memur bey gidince girip dinleyelim dedik. Konuşmalarda buranın adresi de geçince gelip bir uğ-rayayım, ne haldesin kendi gözlerimle göreyim dedim. Bütün bunların biraz da benim suçum olduğunu düşünmeden edemiyorum." "Senin suçun mu?" "Beni takip ediyorlar," dedi Charlie birdenbire. "En azından böyle olduğuna eminim. Mattapan'da Çavuş Warren ve Dedektif Dodge'la konuştuğumuz günden beri bu böyle. Önceleri pek emin olamamıştım gerçi. Sadece üzerimde bir huzursuzluk vardı. Galiba seninle karşılaştığımız gece de takip ediliyordum. Ve bana öyle geliyor ki, beni takip eden kişi o toplu mezarla ilgili bir şeyler biliyor. Hatta seni tanıyor bile olabi-428

lir."

"Benimle ne ilgisi olabilir ki?"

"Çünkü o mezarın anahtarı sende Annabelle. Neden bilmiyorum, nasıl olduğunu da anlayabilmiş değilim ama olan biten her şeyin merkezinde sen varsın bence."

Komşum tam o anda elinde market torbalarıyla çıkagelmişti. Bize şöyle bir göz attı -genç bir kadın, yaşlı bir adam ve mutlu bir köpek sonra da yoluna devam etti.

Charlie gözleriyle adamın hareketlerini takip ederken bir yandan da

Bella'nın kulaklarını okşamayı ihmal etmiyordu.

"Mattapan'la ilgili bir şey biliyorsun sen," dedim Charlie'ye.

Charlie başını salladı yavaşça.

"Polise söylemediğin bir şeyler var."

Yine yavaş ve düşünceli bir şekilde salladı kafasını.

"Bilmek istiyorum," dedi sessizce. "Her şeyi öğrenmek

istiyorum. Sadece onunla ilgili değil Annabelle,

seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Anlat bakalım," diye büyürdüm aniden. Aptalca bir

hataydı.

Charlie Marvin gülümsedi. "Tamam. Ama artık dost olduğumuza göre, beni evine davet etmen gerekmez

mi?"

"Olmaz dersem?"

"Olur diyeceksin Annabelle. Buna mecbursun; yoksa gerçeği öğrenemezsin."

Beni fena yakalamıştı ve bunun farkındaydı. Meraktan kim ölmüş, diye

düşündüm. Gerçeklerden daha

260<>

sağlam bir yem olabilir miydi acaba? Yavaşça ama emin adımlarla daireme doğru yöneldim.

Merdivenlerde önden onun gitmesi için bekledim. En azından bu daha az aptalca bir hareketti. Böylece gözümün önünde olmasını sağlamıştım. Ben bavulları taşıyorum, demiştim. Arkamdan gelecek olursa bavullarla bir yerini çıkartabilirdim istemeden de olsa. Ne kadar sakar olduğumu bir bilseydi. Charlie bu açıklamaları her zamanki neşeli gü-lümsemesiyle karşıladı. Anlayışlı bir insandı ne de olsa. Kimseyi zora sokmak istemezdi. Beş kat yukarı, elimde bavullarla çıkarken kendi kendime lanet okumak için bolca vaktim olmuştu. Şok tabancasını neden unutmuştum ki sanki? Ve benim şaşkın köpeğim neden insan sarrafı olamıyordu? Ben Charlie Marvin'in gerçek bir tehdit unsuru olduğundan emindim. Sadece ne kadar tehlikeli olduğunu kestiremiyordum. Neyse ki genç ve sağlıklıydım. Beşinci katın düzlüğüne çıktığımızda Bay Marvin belini tutmuş, nefes nefese kalmıştı. Geriye çekildi. Önce birinci kilidi açtım. Sonra ikinciyi. Sonra üçüncüyü. "Tedbirli kız," diye yorumladı bu sahneyi Bay Marvin. "Neler olacağını bilemezsin." Kapım açılmıştı. Bir kez daha önden gitme şerefini kendisine bahşettim. Sonra da büyük bavulu arada bırakarak kapının açık kalmasını sağladım.

"Böyle bir binada," diye açıklamaya girişti Charlie, "konuşulan her şey ta aşağıya kadar gider herhal-430

de."

"Ah, kesinlikle," diye onayladım. "Çığlıklar da duyulur. Ve en azından bir komşunun evde olduğunu düşünürsek... "

Bu seferli gülümsemesi daha acı olmuştu. "O kadar korkuttum mu seni?" "Neden bir an önce konuşmaya başlamıyorsunuz Bay Marvin?" "Asıl tehlike ben değilim," dedi yaşlı adam sessizce. Biraz kederliydi sanki. "Bay Marvin... "

"İşte o," dedi Charlie ve arkasını işaret etti.

Bobby yürüyordu. Çok hızlıydı. D.D. konuşuyordu. Çok kızgındı.

"Charlie Marvin'in geçmişini araştırmadın mı?" "Araştırdık. Sinkus daha bu sabah bulabildi izini. Adam, Pine Sokağı'ndaki barınakta gönüllü çalışıyor. Dün gece orada olduğuna dair sağlam delilleri var." "Ah tabii ya; peki Pine Sokağı'ndaki barınakta gönüllü çalışan Charlie Marvin'le bizim Charlie Mar-vin'in aynı kişiler olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ne?"

"Oraya bizzat gidecektin. Resmini falan gösterecektin. Hep aynı acemilikler!"

"Takibini ben yapmadım ki!" Bobby bir an karşı koyacak oldu, ancak soma vazgeçti. D.D. nasıl olsa onu dinlemeyecek kadar kızgındı. Birilerine çatmak istiyordu ve şanslı kişi de Bobby olmuştu. Bundan bir ders çıkarması gerekirdi.

Charlie Marvin'in eşkalini de vererek bir arama emri çıkarıldı. Polis öncelikle bildiği şeylerden başla-431

mak zorunda olduğu için, Pine Sokağı'ndaki barınağı.

Columbus Parkı'nı, Faneuil Çarşısı'nı, eski Boston

Akıl Hastanesi arazisini, kısacası Charlie Marvin'in bilinen bütün rotasını abluka altına almıştı. Şansları yaver giderse Marvin'i bir saate kalmadan enseleyebilirlerdi. Hem de ruhu bile duymadan.

"Yine de her şey çok saçma geliyor bana," diye mırıldandı Bobby, lobiden geçerlerken. "Marvin Tommy Amca olamaz. Çok yaşlı."

"Benim arabama," dedi D.D., ağır cam kapıları iterken.

"Nereye park etmiştin?"

Bobby nerede olduğunu öğrenince kafasını salladı.

"Benimki daha yakın. Hem sen kız gibi sürüyorsun arabayı."

"Kız gibi demek!"

D.D. söylene söylene Bobby'nin arkasından gidiyordu. Crovvıı Vic'e binerlerken patladı nihayet: "Charlie Marvin yalan söyledi. Bu kadarı benim için yeterli." "Tanıma uymuyor yine de," diye ısrar etti Bobby, .motoru çalıştırırken. "Tommy Amcanın ellilerinde olması gerekir. Charlie Marvin ise oradan geceli en az on yıl olmuştur herhalde."

"Belki de yaşlı gösteriyordur sadece. Sen de o kadar girip çıksan sen de o kadar erken çökerdin." Bobby cevap vermedi.

Arabayı hızla caddeye çıkardı, ışıklara yakalandı, sonra da tam gaz Pine Soka-ğı'na doğru yola koyuldu.

Açık kapıya doğru hızla çevirdim başımı. Hiçbir şey görememiştim. Bu kez tamamen arkama dönüp 432 dengeli bir pozisyon alarak karşı saldırıya hazırlıklı hale geldim.

Charlie Marvin yüzünde o hayran ifadeyle duruyordu olduğu yerde. Galiba her şeyi anlamaya başlamıştım nihayet. Evde kimse yokken sesler duymuştu Bay Marvin. Bella da her zamanki gibi durumu anlamış, şirinliği bozulmasın diye uyum sağlamıştı. Şimdi ikimizin arasında oturmuş, endişeli endişeli mızmızla-nıyordu.

"Geç olsun güç olmasın," dedim ona. Alaycılık köpek türüne bahşedilmemiş bir meziyetti işte. "O kadar güzelsin ki," dedi Charlie. "Beni utandırıyorsun." "Benim için fazlasıyla yaşlısın gerçi." "Bak şimdi anın büyüsü müyüsü kalmadı." "Anahtar sensin. Onun tek istediği sensin çünkü." Yine nefes almayı kesmiştim; ağzım da kupkuru olmuştu. Bir şey yapmalıydım. Telefona sarılmak gibi. İmdat diye bağırmak gibi. Koşup sokağa kaçmak gibi. Ama hareket etmemiştim. Hareket etmek istemiyordum. Tanrı şahidimdir ki, o anda tek istediğim Charlie Marvin söyleyeceklerini dinlemekti.

"Sen biliyordun," diye fısıldadım. "Orayı ben buldum. Birkaç yıl önce gecenin bir yarısı. Binayı yıkacaklarını öğrendiğim zaman son bir veda turu atmaya gitmiştim. Bir daha asla dönmemeye yemin ettiğim bir yere son bir kez adios demeye gitmiştim. Fakat sonra ağaçların arasında bir hışırtı duydum. Meraklanmıştım. Orada birilerinin olduğuna kalıbımı basardım ama sonra puf, ortadan kaybolmuştu. Hayaletlere inanmazdım ya, inanacağım tutmuştu.

Tabii o kadar da batd inançlı değilimdir aslında. "Yerin altından gelen ışığı keşfedene kadar dört gece daha gitmek zorunda kalmıştım. Ağaçların altında bekledim. Adamın toprağın altından çıkışını, fenerini de alıp ağaçların arasında gözden kaybolmasını izledim. Bir dahaki sefere ben de yanıma fener almıştım. Şafak sökmeden hemen önce oradaydım. Girişi buldum, aşağı indim. Böyle bir şeyi rüyamda görsem inanmazdım. Nefesim kesilmişti. Tam bir usta işiydi. Çok geçmeden ortaya çıkacağını biliyordum."

"Bunu kim yapmış Charlie? Yerin altından çıkan kimdi? O kızları kim öldürmüştü?" Kafasını salladı. "Altı kız. Hep altı kız oluyordu. Ne eksik, ne fazla. Hep bakıyordum, bir şeylerin değişmesini bekliyordum. Ama aradan yıllar geçti. İki sıra. Her birinde üç ceset. Kusursuz seyirciler. Ve sonra adamı bir daha görmedim. Tanrı biliyor ya, bunu çok istedim. Ona soracak çok şeyim vardı."

"Onları sen mi öldürdün? Ortaya çıkarılan şey senin eserin miydi?" Ben hiçbir şey söylememişim gibi konuşmasına devam etti Charlie. "Sonradan haberlerde mezarın bulunduğunu gördüm tabii. Şehrin büyümesiyle bir kurban daha verilmişti. Ama o zaman kafama dank etti işte. Bu yüzden şehre salacaktı kendini; eserini son bir kez kontrol etmek isteyecekti. Ben de onu bir kere daha görmek umuduyla yine oralarda takılmaya başladım. Ama tek gördüğüm sendin. Ve sen de yalancının tekisin."

İlk kez sesi yükselmiş, tehditkâr bir hava almıştı. İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attım. "Kimsin sen?" diye sordum. "Peder meder olma-

dığın kesin."

"Eski bir hastayım, toplu mezarlara da özel bir merakım var. Sen kimsin peki?" "Ben ölüyüm," dedim kısa keserek. "Hastanenin bahçesini ziyaret eden bir hayaletim sadece. O canavar tekrar ortaya çıksın da geberteyim diye dolanıyorum ortalıkta."

Charlie'nin mavi gözleri kısılmıştı. "Annabelle. Annabelle Granger. İsmin gazetede çıkmıştı. Mezarda-kilerden biri. Sen gerçekten ölüsün." Hemen sonra yüzündeki gerginlik çatlayıp bir tebessüme dönüştü. "Biliyorsun, aslında kalbimi şu sarışın çavuşa kaptırmıştım," dedi sinsice. Elindeki bıçağın pırıltısını gördüm. "Ama düşünüyorum da Annabelle canım, sen de iş görürsün hani."

Bobby, Charlie Marvin'in eşkalini Pine Sokağı barınağındaki genç adama verdi aceleyle. Juan Lopez, Boston emniyet teşkilatının aradığı Charlie Marvin'in, barınağın Charlie Marvin'iyle aynı adamlar olduklarını onayladı. Son on yıldır gönüllü olarak çalışıyordu. İyi adamlar bir puan daha almıştı. Ancak Bay Marvin o anda barınakta değildi. Bir saat kadar önce çıkmıştı. Hayır, Lopez nereye gittiğini bilmiyordu. Bay Marvin gönüllüydü ne de olsa. Adamın peşinden gidecek halleri yoktu ya. Ama Bay Mar-vin'in sokaklarda

çalışmayı, evsizleri ziyarete gitmeyi sevdiğini bilmeyen yoktu. Polis parklara bakabilirdi ilk olarak.

Bobby genç adama, bununla ilgilenen başka

memurlar olduğunu söyledi. Marvin'in acilen gözaltına

alınıp sorgulanması gerekiyordu.

Lopez şaşırmıştı. "Bizim Charlie Marvin mi? Beyaz

saçlı, parlak mavi gözlü, yüzünden gülümsemesi hiç

eksik olmayan Charlie Marvin mi? Ne yapmış ki?

Zenginden alıp fakire mi vermiş?"

"Bu resmi bir mesele. Bir cinayetle ilgili."

"Olmaz öyle şey!"

"Olur öyle şey."

"Bak olmadı şimdi."

"Kendisini görürseniz bizi arayın Bay Lopez." "Tamam ama durun biraz; düşündüm de, bence Mattapan'a da bakın. Şu eski akıl hastanesinin bahçesine. Hani geçenlerde kazdıkları yer var ya,

orası işte. Charlie son zamanlarda oradan ayrılmıyordu... Hey, yoksa siz..." "Teşekkürler Bay Lopez. Biz sizinle temasa geçeceğiz." Bobby ve D.D. Mattapan'a doğru yollanırken Bobby cep telefonunu çıkarıp Annabelle'i aradı.

Charlie'nin ilk hamlesini önceden tahmin edip otomatik pilotta yana kaçarken bir yandan da bir sürü şeyi kafamda çözmeye çalışıyordum. Charlie Marvin, Boston Akıl Hastanesi'nin eski hastalarından biriydi. Charlie Marvin o mezarı bulmuştu. Ancak korkacağı yerde hayran kalmıştı Charlie Marvin. Bay Marvin'in geçmişi biraz şiddet doluydu herhalde. Sustalının nasıl tutulacağını çok iyi biliyordu. İlk başarısız denemeden sonra yer değiştirmiştik küçük mutfakta. Kendimi tebrik etmeye kalmadan fark ettim Charlie'nin hamlesinin asıl başarısını. Şimdi benimle açık kapının arasında mükemmel pozisyon almıştı. 436

Gözlerimin, omuzlarım geçip arkadaki tek kaçış umuduma kayışını izledikten sonra kocaman kocaman sırıttı. "Yaşlı bir adam

için hiç de fena sayılmaz ha?" dedi. "Aradan yıllar geçti ama görüyorum ki bende hâlâ iş bitmemiş." Bella bacaklarımın arkasına geçmişti. Kafasını kaldırıp Charlie'ye bakıyor, alçak sesle de olsa hırıldıyordu.

Havla, diye bağırmak istiyordum köpeğime. Gürültü yapmak için daha iyi bir zaman olamaz! Ama o hırıldamaya devam etti tabii. Bunun için onu suçlayamazdım. Şeytanın ta kendisiyle yüz yüze geleli üç dakika olmuştu ve ben hâlâ bir çığlık bile atmamıştım.

Korku bazen ses tellerini felç eder, derdi babam. Ev ödevine iyi çalışmıştı.

Charlie öne atıldı, bense geriye ve mutfak tezgâhına çarptım. Mutfakta manevra yapacak fazla yer kalmamıştı ve benim de Charlie'nin istediği gibi dairenin içine doğru sürüklenmeye niyetim yoktu. Açık kapı, dışarıdaki koridor benim tek kaçış umudumdu. Dengemi sağlayıp ileri atılmaya hazırlandım. Adam yaşlıydı ve sustalı, bir tabanca kadar tehlikeli olamazdı. Biraz olsun şansım vardı.

Charlie sağa doğru hafifçe eğildi.

Ben sağlam bir tekme indirmeye hazırlanıyordum.

Ancak Bella erken davranıp atılmıştı.

Aptal, kahraman köpeğimin inlemesini duyduğumda,

Charlie'nin bıçağının, göğsüne sapladığını

anlamıştım.

Telefon çalıyordu.

437

Telefon çalıyordu. Telefon çalıyordu. Telesekreter girdi devreye. Bobby Annabelle'in kayıtlı sesini duydu. "Şu anda evde değiliz. Sinyal sesinden sonra isminizi ve numaranızı bırakın. "

"Annabelle," dedi Bobby aceleyle. "Annabelle aç şu telefonu. Konuşmamız gerekiyor. Charlie Mar-vin'le ilgili bir şeyler öğrendik. Geç kalmadan önce aç şu telefonu."

Hâlâ açan çıkmamıştı. Onu beklemekten sıkılıp kendi

başına gitmeye mi karar vermişti acaba? Bu kadından

her şey beklenirdi. Bobby belki de bu yüzden

korkuyordu bu kadar.

Allah kahretsin. Frene asıldı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı D.D.

"Onu takip etti." "Kim?"

"Marvin. Dün gece parkta bulmuştu onu. Charlie Marvin'in, Annabelle'in nerede oturduğunu bildiğine adım gibi eminim." 438
36

I ella yere yığıldı, telefon çaldı, gırtlağımın derindiklerinden gelen haykırışı duydum: "Orospu çocuğu!"

Charlie'nin üzerine atıldım. Ellerimle boğazına sarılıp gırtlağının yumuşak noktasını bulmaya çalıştım. O da yere yuvarlanıp kolumu yakaladı ve bıçağını savurmaya başladı. Şimdi yerde birbirimize girmiştik. Harekete geçmektense izlemeyi tercih eden beynimin bir parçası bunun hazırlıklı olduğum türede bir boğuşma olmadığını söylüyordu. Ne gösterişli tekmeler, ne de hamleleri önceden tahmin edip ustaca karşılık vermeler vardı burada. Tek yaptığımız, yerde yuvarlanırken deli gibi birbirimizi didiklemek oluyordu şimdi.

Yüzümden aşağı akan terimin tuzu ağzıma kadar girmiş, ellerimde ve kollarımda acı hissetmeye başlamıştım. Charlie deliler gibi savuruyordu bıçağını. Bense sağ elimle yüzüne yumruklar indirirken sol elimle de kendimi korumaya çalışıyordum. 439

Ben daha hızlıydım. O ise daha donanımlıydı. Benim bir yerlerim kanıyordu.

O ise nefes nefese kalmıştı. Sola doğru bir hamleyle yanağımı yarmayı

başardı sustalısıyla. Elimle bileğimin birleştiği noktayı bütün gücümle

indirdim göğüs kafesine. İyice nefessiz kalmış, öksürmeye başlamıştı. Bu

boşluğu fırsat bilip hızla ayağa fırladım ve kapıya yöneldim.

Ama yapamazdım. Bella'yı bu halde bırakamazdım. Kesin öldürürdü onu.

Bu arada Charlie de ayağa kalkmış, üstüme gelmeye başlamıştı. Mutfak

dolaplarına doğru geriledim. Gelmeye devam ediyordu. Elimi arkaya

götürüp dolabın ahşap kenarına sürdüm parmaklarımı. Menzile girmişti

şimdi. Çenesine bir tekme indirdim. Arkaya doğru sendeleyince ben de

bütün ustalığımı kullanarak kafasını yakaladığım gibi çenesine çarptım

hızla. İstediğim kadar kuvvetli olmamıştı aslında ama yine de işe yaramıştı.

Hemen dolabı açıp dağınık halde duran tencereleri tavaları karıştırmaya

başladım. Charlie kendine geliyordu yine. Hadi, hadi.

Nihayet bulmuştum. Çelik tavanın ucu. Kusursuz bir silah.

Charlie bir kez daha bana doğru yaklaşırken, şimdiye

kadar aklımdan bile geçirmediğim bir şeyi yapmaya

hazırlanıyordum: bir insanı öldürecektim.

Aniden uzaklardan, o zaman kadar duyduğum en tatlı

sesi duydum. Merdivenleri aceleyle çıkan ayak

sesleri. Charlie donakalmıştı. Ben de ses çıkarmadan

dinliyordum.

Bobby'dir, diye düşündüm. Bobby beni kurtarmaya geliyordu. Kapıdan içeri kahverengi bir UPS üniforması girivermişti. "Ben!" diye atıldım. Charlie de o anda, "Benji?" demişti. Ben ikimize de baktıktan sonra hayret içinde,

"Christopher?" dedi.

Bobby trafiğe yakalanmıştı. Trafiğe yakalanacaktı herhalde. Çünkü burası Boston'dı, burada araba sürmek ölümcül bir spordu ve arkandaki arabanın sireni olup sende olmaması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Annabelle'in numarasını çevirdi bir kez daha. Telesekreter çıkınca kapattı. Direksiyona bir yumruk indirdi.

"Sinir yapma, sinir yapma," diye hırladı D.D. "Ters giden bir şeyler var."

"Sevgilin telefonun diğer ucunda senin aramam beklemiyor muymuş yoksa?"

Bobby sert bir bakış attı D.D.'ye. "Ben ciddiyim. Ona bir otel ayarlayacağımı biliyordu. Böyle çekip gitmiş olamaz."

D.D. omuz silkti. "Köpeği var ya. Belki onu yürüyüşe çıkarmıştır, ya da koşmaya gitmişlerdir birlikte."

"Belki de," diye araya girdi Bobby, "Charlie Marvin bizden önce davranmıştır."

Bobby'nin telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna bakmadan açıp kulağına götürdü telefonu. Arayan

Annabelle değil, Massachusetts Eyalet Polisi 'nden dostu Dedektif Jason Murphy'ydi.

"Dediğin gibi Roger Grayson'ın ismini araştırdım," diye söze girdi Jason hemen. "Arlington'ın kuzeyindeki 2 numaralı karayolunda kiralık bir dolabı varmış. Grayson kiraları beşer yıllık ödüyormuş. Son ödeme bir iki yıl önce yapıldığı için mal sahibi dolabı başkasına vermemiş. Ama gelip dolabı boşaltacak olursak bize seve seve yardım edeceğini söyledi. Bu şekilde durması onun da hoşuna gitmiyormuş." "Harika." "Suç kayıtları ise önemsiz. Aşırı hız cezasından başka bir şey yok; o da yirmi beş yıl öncesine ait zaten. Şu Grayson herhalde kilise azizlerinden biriydi."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, aşırı hız. 15 Kasım 1982. 100'lük yolda 125'le giderken yakalanmış." 15 Kasım 1982. Dori Petracelli'nin kayboluşundan üç gün sonra. "Başka?"

"Başka ne? Bir saat önce başladım araştırmaya... "

"Ya VValter Petracelli?"

"Henüz onunla ilgili bir şey yok."

"Bana da haber verirsin, değil mi?"

"İşimiz ne? Ama bundan bedavaya sıyrılacağım

düşünme sakın Bobby. Önce şehrimizi sonra

kendimizi düşünürüz."

Jason telefonu kapattı. Bobby de cep telefonunu göğüs cebine tıktı. Sonra sireni açtı yeniden. Bir şey olmamıştı bu sefer de.

Trafik o kadar birbirine girmişti ki, tek bir polis arabası için bile geçecek yer yoktu. 442

Saatine göz attı. Şimdi Atlantic Caddesi'ndeydi-ler. Annabelle'in evine üç beş kilometre uzaktaydılar aslında.

"Ben kenara çekiyorum," dedi Bobby. "Ne?" "Arabayı boş ver D.D. Henüz genciz ve sağlıklıyız. Hadi koşalım."

"Ben, Ben, Tanrıya şükür buradasın. Baksana Bella'ya ne yaptı. Delirmiş bu. Bize yardım et lütfen. Bella, zavallı Bella'cık, ben yanındayım kızım, her şey yoluna girecek."

Çelik tavayı bir kenara bırakıp zavallı köpeğimi

kucağıma almıştım. İncecik, beyaz tüylerinin

arasından akan kanının sıcaklığını hissedebiliyordum.

İnliyordu. Ellerimi yalamaya çalışıyordu.

"Ben!" diye bağırdım yeniden.

Ama Ben kıpırdamıyordu. Kapıda durmuş, Charlie

Marvin'e bakıyordu.

"Sendin demek! Yere bakan yürek yakan," dedi Charlie. "O benim," dedi Ben kısaca. "Onu alamazsın. O benim." "Polisi ara Ben," dedim ağlamaklı. "911 'i ara, Dedektif Bobby Dodge'u iste. Köpekler için ne gönderiyorlar bilmiyorum ama herhangi bir ambulans da is görür herhalde. Ben? Duyuyor musun? Ben?" Ben nihayet bana bakmıştı. Yavaşça içeri girdi. Kapıyı kapatıp kilitledi teker teker.

"Her şey yolunda," dedi ciddi bir tavırla. "Tommy Amcan geldi Amy, ben her şeyi halledeceğim." Charlie kahkahalarla

gülmeye başlamıştı. Sonra 443 da kahkahası bir hırıltıya dönüştü. Göğüs kafesine indirdiğim yumruk bir şeyleri yerinden oynatmış olmalıydı. Benim de kulaklarımdaki uğultu geçmeye yüz tuttuğu için kendi acılarımı ve ağrılarımı hissetmeye başlamıştım. Zedelenmiş kaburgalarım, kesik bileklerim, yarılmış yanağım. En azından kolay lokma olmamıştım ama. Char-lie'nin sağ gözü şişip kapanmıştı. Yerde debelenip Ben'-den uzaklaşmaya çalışırken acı içinde sol tarafım tutuyordu.

Benimse beynim çalışmayı bırakmıştı şimdi. Charlie umurumda değildi. Ben'in niyetini anlayamamıştım. Tek istediğim, Bella'yı buradan çıkarmaktı. Köpeğimin hayatta kalmasını istiyordum.

Bir yandan bu düşüncelere odaklanmaya çalışırken bir yandan da iki adamın konuşmalarını dinleyip kulaklarıma inanamıyordum.

"Onları nasıl öldürdün?" diye sordu Charlie. "Teker teker mi? Çifter çifter mi? Neyle kandırdın onları? Ben hep fahişelere meraklı olmuşumdur mesela. Ne de olsa atayanları soranları olmaz."

"Kıza zarar verdin mi?" diye sordu Ben. Bakışlarını Charlie'ye dikmişti.

"Seni arıyordum Benji. Yerin altındaki o odacığı bulduğumdan beri senin peşindeyim. Ben de kendimi akıllı sanırdım. Evsizlerle çalışırsam gecenin bir yarısı herhangi bir

sokakta bulunmamın da haklı bir nedeni olabileceğini düşünmüştüm. Ortadan kaybolan onca

fahişeyi düşünsene... Ama yine de o yeraltı me-zarındaki ustalık ve hayal gücü. Keşke önce ben düşünseydim. Neler yapardım bir bilsen." "Kızı yaraladın mı?"

"Ne kadar süre hayatta kalmalarına izin verdin? Gün mü, hafta mı, ay mı? Ah, ne kadar çok imkân var. Ben maskem sayesinde av peşine düşmenin tadını çıkarabiliyordum. Ama sonra... Zaman hep yetersizdi işte. Hep bir yerden bir yere gitmem gerekiyordu. Onları kandırıp tuzağa düşürürken, ellerini kollarını bağlarken çok enerji sarf ediyordum. Hem tam zevk almaya

başlamışken kısa kesip pratik bir çözüm bulmak zorunda kalıyordum. Ya birileri gürültüyü duyduysa, ya birileri burnunu sokmaya karar verirse? Romantizmi bir yana bırakıp süprüntüyü kaldırmaya bakmak zorundasın. Dikkat çekmek iyi bir şey değil. "Bana doğruyu söyle," dedi Charlie. "Benim çalışmalarım biraz olsun ilham kaynağı olmadı mı sana? 75'teki hemşireyi düşün. Planladrğım bir şey değildi aslında. Ben bahçedeydim. O da bahçedeydi. Sonrası çorap söküğü gibi geldi. Bu, Boston Akıl Hastanesi'n-de meydana gelen en büyük olaydı; tabii senin mezar ortaya çıkarılana kadar. Benji? Benji beni duyuyor musun?"

Ben Charlie'nin üzerine doğru eğildi. Yüzündeki bakış tüylerimi diken diken etmişti. Parmaklarımı Bel-la'nın kürküne gömdüm. Ses çıkarmasını istemiyordum. Bir elimi yere koyup Bella'yla birlikte kapıya doğru gitmeye başlamıştım.

"Sen Amy'min canını acıttın," dedi Ben. "Şimdi de ben senin canını acıtacağım."

Charlie o an hiç müttefiki olmadığını anlamıştı. O an içinde bulunduğu

tehlikenin farkına varıp bıçağını çıkardı.

Ben tek eliyle Charlie'nin bileğini yakalayıp kı-

445

virdi. Kemik çatırtısını duymuştum. Hemen kapıya koşup kilitleri açmaya başladım çılgınca. Neden bu kadar çok kilit vardı ki sanki? Dönüp bakamıyordum ama kulağıma gelen seslere de engel olamıyordum. Amcam bıçağı Charlie Marvin'in elinden almıştı. Sonra daJıiç tereddüt etmeden, sapma kadar soktu Charlie Marvin'in gözüne. Bir çığlık. Islak, iğrenç bir ses. Ve lastikten boşalan havanın sesi gibi, uzun bir hırıltı. Sonra da sessizlik. "Ah Amy," dedi Ben. Artık kendime hakim olamıyordum. Kucağımda Bella'yla birlikte kilitli kapının dibine yığılırken ağlamaya başladım.

446

37

ek istediğim sensin Amy," diyordu Ben. "Diğer kızlar önemsizdi. Hataydı hepsi. Hatamı yıllar önce anladım. Ve hep seni bekledim. Sonunda sabrımın karşılığım aldım." Kanlı elini uzatıp yanağımı okşadı. Geri kaç mak istedim ama gidecek yerim kalmamıştı. "Lütfen kapıyı aç Ben." Sert çıkmak istiyordum ama sesim titriyordu. "Bella yaralandı. Acil tıbbi müdahale gerekiyor. Lütfen Ben."

Bana bakıp iç geçirdi. "Bunu yapamayacağımı sen de biliyorsun Amy." "Senden kimseye bahsetmem. Charlie saldırdı derim. Delirmişti derim. Hatta onu benim bıçakladığımı bile söylerim. Vücudumdaki yaralara baksana. Bana inanacaklardır."

"Hiçbir şey eskisi gibi değil. Başlangıçta, seni yeniden bulduğumda her şey iyiydi. Benden başka kimsenin seni tanımadığını anlamıştım. Özeldin sen;

el

değmemiş. Bana aittin. "Hiçbir yere gitmem. Burada kalmaya devam ederim. Her şey eskisi gibi devam

eder. Kumaş siparişlerini veririm, sen de her gün teslimata gelirsin." "Ama... Sen de biliyorsun. Polis her şeyi öğrendi. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz artık." Gözlerimi kapatıp düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Bella inliyordu. Onun sesi bana güç vermişti. "Anlamıyorum. Yirmi beş yıl bensiz idare ettin. Şu diğer kızlar vardı en azından. Demek ki senin için o kadar da önemli değilim." "Ah hayır," diye karşılık verdi hemen, bütün sa-mimiyetiyle. "Bırakmak isteyene kadar devam ettim. Düşündüğün gibi değil yani." Kahverengi kepini çıkardı. Kafasının tepesi boyunca uzanan yara izini ilk kez o zaman fark ettim. "Durmama neden olan şey bu oldu. Bu olmasaydı seni sonsuza kadar takip edebilirdim. Ta yirmi beş yıl önce benim olurdun Amy."

"Tanrım," diye inledim. Ben babama benzemiyor olabilirdi ama sesini dinlediğim zaman, değinmek istediği bir şeyi ifade etmeye çalışırkenki o yoğun ve ciddi sesi dinlediğim zaman... Aynı babam gibi konuşuyordu. Aynı ton, aynı ritim, aynı ses. Bunu daha

önceden fark edip bilinçaltımda bir bağlantı kurmuş olabilir miydim acaba? Onu içeri almamın, dış dünyayla tek bağlantım olmasına izin vermemin nedeni bu muydu? Kan kanı çeker. Belki

de

bir parçam, ailemi yeniden bulmuş olmaktan zevk alıyordu gizlice. "Tek istediğim, beni terk etmeyecek biriydi," diyordu babamın sesi. Aynı ciddi ses, yara bere içindeki bir kafadan çıkıyordu. "Gitmek istemeyecek biri. Bunun annen olabileceğini düşündüm ama o beni anlamadı. Sonra da hapse düştüm zaten." Sesi bir an düş-448 müş, ama hemen sonra toparlanmıştı. "Çıktığımda seni görür gönnez anlamıştım. "Bana gülümsemenden, yumuk yumuk ellerinle parmağımı sıkmandan anlamıştım Amy. Ailem sendin. Beni daima sevecek, hiç terk etmeyecek biri varsa o da

sendin. O kadar mutlu olmuştum ki. Ama bir gün geri döndüğümde baktım ki gitmişsin. Ailenle birlikte ortadan kaybolmuştun." "Bella yaralı," dedim acınarak. "Lütfen." "Hayat benim için cehenneme dönmüştü. Sana kalsa beni hiç terk etmeyeceğini biliyordum tabii. Belli ki baban yüzünden böyle olmuştu." Ben elimi tutup, kanlı parmaklarıyla bileğimi okşadı. "Sonra sağda solda sizi aramaya başladım. Koskoca bir aile buhar olup uçamazdı ya! Mutlaka arkada bir iz bırakmış olmalıydınız. Ama kimse bir şey söyleyemiyordu. Soma kafama dank etti. Ailesine bakabilmesi için ağabeyimin bir iş bulması gerekirdi. Peki iş bulmasına kim yardım ederdi? Eski patronu tabii ki. Bunun üzerine Dr. Ba-dington'larm evine girdim. Karısı vardı yalnızca."

"Nasıl?"

"Bir akşamüzeri gitmiştim. Bayan Badington önce konuşmayı reddetti haliyle; ama kedisinin üzerinde biraz çalıştıktan sonra öttü. Babanın MIT'deki yeni görevini, Arlington'daki evi anlattı. Daha da iyisi benim geldiğimi başka kimseye söylemedi. Ona yaptığım şeyler kibar bir çevrede kolay kolay anlatılacak şeyler değil ne de olsa. Ayrıca aramızda geçenleri birilerine söyleyecek olursa aynı şeyleri kocasına da yapacağımı iyi biliyordu." "Aman Tanrım... " "Sonra Massachusetts'e gittim. Ayağımın to-449 zuyla seni görmek istiyordum. Ama vakit geç olmuştu, kaybolmuştum ve başıma olmadık şeyler geldi. Arabamı çaldılar. Yanlış yerde ve yanlış zamanda yakalanmıştım. Dört kardeş önce beni bir güzel dövdüler. Sonra elbiselerimi aldılar. Sonra da... Sonra dünyam karardı. Hem de çok uzun bir süreliğine. "Yavaş yavaş kendime gelmeye başlamıştım. Yemek yemeyi, üstümü başımı giymeyi, dişlerimi fırçalamayı falan hep yeniden öğrendim. Doktorlarım çok iyiydi. Hayatımın yanlış bir yöne sapmış olduğunu ama ikinci bir şansımın her zaman olduğunu söylüyorlardı. Artık bundan sonra istediğim gibi bir hayatım olabilirdi. Kendimi yeni baştan yaratabilirdim. "Bir süre çok uğraştım. Bu fikir hoşuma gitmişti. Benji olabilirdim. Babası, önce karısını öldürdükten sonra son kurşunu da beynine sıkan ayyaş orospu çocuğunun teki değil de eski bir CIA ajanı olan Benji olabilirdim. Aslında Benji olmak hoşuma gitmişti. Gerçekten. "Ama çok yalnızdım Amy. Nasıl bir şey olduğunu bir bilsen. Ailen yok. Seni gerçek isminle çağıran kimsen yok. Toplum içinde giymek zorunda olduğum maskeleri değil de gerçek beni bilen birileri olsun isterdim. Başka türlü

yaşanmaz." "Yeter artık," diye fısıldadım. "Yeter, yeter." Ama susmuyordu. Durmadan konuşuyordu, babamın sesi, kendi düşüncelerim, beynimi oyuyordu sanki. "Bahçede dolaşırken o

çukuru buldum bir gün. Oranın küçük evim olmasını istiyordum. O zamanlar durumum iyiydi. Hâlâ enstitüde kalıyordum ve yakınlardaki bir okula gidiyordum. Çukur odacığa dönüştü, odacık da çalışma salonum oldu. Ve sonra bir gün... 450 "Onu gördüm. Okuldan eve dönüyordu. Yüzündeki ifadeden, onun da beni görmüş olduğunu anlaya-biliyordum. Benden hoşlanmıştı, benimle birlikte olmak istiyordu. Beni asla terk etmeyecekti." "Şşş," diye araya girmeyi denedim yeniden. "Şşş, şşş, şşş. Sen delisin. Senden nefret ediyorum. Annemle babam da nefret ediyorlardı. Keşke geberip gitseydin." "Son anda fikrini değiştirmişti kız. Bana karşı koymaya çalıştı. Çığlık attı. Mecbur kalmıştım... Her şey çok hızlı gelişmişti. Ama sonrasında üzgündüm. Böyle olmasını istememiştim. İnan bana Amy. Ama soma düşündüm de, onu saklayabilirdim. Nereye saklayacağımı da biliyordum. Böylece beni terk etmemiş olurdu." "Hastasın sen!" Elimi hızla çekip onun elinden kurtardım. Fark etmemişti sanki. "Bir daha denedim," dedi konuşmasına devam ederek. "Bir daha, bir daha, bir daha. Her seferinde ilişkilerimiz gelecek vaat ediyor gibi oluyordu ama sonra hızla bozuluyordu. Ama bir gün aklım başıma geldi. O aptal, işe yaramaz kızları istemiyordum ki ben. Ben seni istiyordum. Sonra Bayan Badington'ın söylediklerini hatırladım. Ve seni yeniden buldum. "Biricik Amy'ciğimi, canım Amy'ciğimi bulmuştum. Bu sefer sana çok yaklaşmıştım. İşleri yavaştan almaya karar verdim. Öncelikle güvenini kazanmak için kapına küçük hediyeler bırakmakla başladım. O kutuları açtığın, içlerindeki hazineyi keşfettiğin andaki gülümseme. Tam da hayal ettiğim gibiydi. İstediğim gibi. Benim olacaktın."

Durdu, iç geçirdi. Bense ağlamak üzereydim. Ama konuşmasını bitirmemişti henüz. İkimiz de 451

bundan sonra olacakları çok iyi biliyorduk. "Roger beni gördü. Ne kadar dikkatli olursan ol ağabeyler böyledir işte. Kardeşlerinin neyin peşinde olduğunu hissederler. O da biliyordu tabii. Bilmez olur mu? Hızlı hareket etmem gerektiğini anlamıştım. Ama çok geçmeden polisin tavan arasındaki saklanma yerimi bulduğunu fark ettim. Güya seni alıp götürecektim; oysa şimdi kanundan kaçmak zorundaydım. İzimi kaybettirip geri döndüğümde her

şey bitmişti. Ev yerli yerindeydi ama içindekiler gitmişti.

"Roger," dedi Ben, "her zaman zeki orospu çocuğunun teki olmuştur. Bunu

ona ödetecektim

haliyle."

Ben'in eli havaya kalkmıştı şimdi. Kafasındaki yara izini ovuşturuyordu bilinçsizce. Acısını dindirmek için miydi acaba? Yoksa hâlâ içini yakan bir hatıranın izi miydi?

"Dori'yi sen kaçırdın," diye mırıldandım. "Buna mecburdum," dedi omuz silkerek. "Birilerine ihtiyacım vardı. Yalnız kalmak istemiyordum. Hem senin madalyonunu da çalmıştı. Bunu yapmasına izin veremezdim ki." "Madalyonu çalmadı, beyinsiz herif. Ben vermiştim ona. O benim arkadaşımdı, ben de onunla paylaştım çünkü arkadaşlar böyle yapar. Sen iğrenç herifin tekisin! Bana dokunman midemi bulandırıyor!" "Ah Amy." Yine iç geçirdi. "Kıskançlık yapmana gerek yok. Benim istediğim Dori değildi ki. Onu yem olarak kullandım. Roger'ın bana dönmesini sağlamak için." Şok olmuştum. "Babamı bir kere daha gördün mü? Hem de Arlington'da." "Roger eve geldi. Gelmek zorunda

olduğunu bi-452 liyordum. Çok uzun zaman önce de olsa severdi beni Roger. Bizimkiler evde bağrışırl arken birlikte aolaba saklanırdık. Elimi tutup, 'Her şey yolunda,' derdi. 'Senin başına bir şey gelmesine izin vermem. Benim yanımda güvendesin,' derdi. Bir akşam babam

mutfağa girdiğinde annemi görmüş, üç kurşun sıkmıştı üzerine. Dan, dan,

dan! Arkasını dönünce beni gördü. Tabancasını kaldırdı. Ateş edeceğini

anlamıştım. Ama Roger engel oldu ona. Roger tabancasını indirmesini

söyledi babama. İlle de birini öldürmek istiyorsa kendini öldürebileceğini

söyledi. "Babamın yaptığı da bu oldu. Orospu çocuğu namluyu şakağına

dayayıp tetiği çekti. Güle güle Babacığım. Merhaba yatılı okul.

"Ama yatılı okulda Roger ortadan kaybolmuştu. Kendi

sınıfı, kendi arkadaşları, kendi yaşantısı vardı yani.

Beni terk etmişti. Bu kadar basit işte.

"Neyse, Arlington'daki evde onu bekledim. Çünkü çok

iyi biliyordum. Roger geri dönerdi. O ve ben bir kez

daha karşı karşıya gelecektik. Tabii bir de silah vardı."

"Babamı öldürmeye mi çalıştın?"

Ben bir bakış attı. Sonra da kafasını üzgün üzgün

sallayıp kafasındaki yara izini elledi. "Hayır Amy.

Baban, yani benim sevgili ağabeyim öldürmeye çalıştı

beni."

Bobby ve D.D. yayaların arasından geçip, korna çalan taksileri

umursamadan Hanover boyunca koşmaya devam ettiler. Güneş batıyor,

restoranlar akşam hazırlığı yapıyor, sokaklar kalabalıklaşıyordu. Bobby ve

D.D. cep telefonlarıyla kur yapan yeniyetmeleri, 453

bebek arabalarıyla gezintiye çıkmış anneleri, köpeğini çişe çıkarmış şehir

halkını umursamadan koşuyordu.

D.D. rahattı ama Bobby'nin nefesi kesilmeye

başlamıştı. Bu sefer kararlıydı. Bu mesele hallolduk-

tan sonra kesin bir spor salonuna yazılacaktı.

Annabelle'den hâlâ ses seda yoktu.

İçinde büyüyen panik bacaklarına aktararak

hızlanmaya başladı.

Koştu, koştu.

Ona inanmıyordum. Babamı silahla düşünemiyordum. Hem Bay Petracelli de dememiş miydi, babamın ateşli silahlardan hoşlanmadığını. Annesini ve babasını kaybettiği gece düşünülürse bundan daha doğal bir şey olamazdı. Ama anlaşılan, Dori'nin kaçırılışı babam gibi demokrat bir insan için bile haddinden fazlaydı. Demek ki kendine bir silah bulmuştu. Sonra da Boston'a gidip kardeşinin peşine düşmüştü. "Roger lütfen gitme. Rogeryalvarırım yapma... " Tommy / Ben'in anlattıklarına bakılırsa iki kardeş eski evimizin karanlık gölgelerinde hesaplaşmışlardı. Tommy içeri girerken kullandığı demir çubukla, ba-bamsa yeni tabancasıyla. "Onu çok ciddiye almamıştım," diye anlatmaya devam etti Ben. "Roger bana zarar veremezdi. O beni korumuştu. Sevmişti. Beni hep koruyacağına söz vermişti. Fakat sonra...

"Çok yorgun görünüyordu. O kızı kaçırıp kaçır-madığımı sordu. Başka kızları da kaçırmış mıydım? Ne yapabilirdim ki? Ona gerçeği anlattım. Altı kızı nasıl kaçırdığımı. Sonra da plastik torbalara doldurup 275

kendime küçük bir aile kurduğumu anlattım. Ama bu kadarı yeterli değildi. Seni de istiyordum Amy. Sana ihtiyacım vardı. Benim olana kadar gün yüzü yoktu bana.

" 'Sanırdım ki,' dedi Roger, 'kalıtımın gerçekte o kadar da önemli değildir. Çevre insanı değiştirir sanırdım. Bu illa da anne baba eğitimi olmak zorunda

değildi. İ nsan benim gibi de değiştirebilirdi kendini. Yeterince vakit, ilgi ve doğru bir tavırla hepimiz olmak istediğimiz insanlar olabiliriz sanırdım. Yanılmışım. DNA da önemliymiş. Kalıtım içimizde yaşıyormuş demek. Babam senin içinde yaşıyor.' "Şimdi silahın kimde olduğuna bakıp bir daha düşünmesini

söyledim ağabeyime. O da kabul etti aslında. Ona da mantıklı gelmişti sanki. " 'Doğru,' dedi. 'Çünkü böyle bir şeyi yapacağımı ben bile tahmin edemezdim.' "Sonra da ateş etti. Bu kadar basit. Tabancasını kaldırdı. Ve kafama bir mermi çaktı." Ben'in eli yine kafasındaki yara izine gitmişti. "Şok ne kadar tuhaf bir şey. Sesi duydum. Alnımın yandığını hissettim. Ama uzun süre yere yığılmadan ayakta kaldım. En azından bana öyle gelmişti. Durup ağabeyime baktım.

" 'Seni seviyorum,' dedim. Sonra da yere yığıldım. "Başıma geldi. " 'Beni asla terk etmeyeceğine söz ver,' dedim ona. "Ama Roger çekip gitti.

"Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Gözlerim kararda, bayılmışım. Kendime geldiğimde hâlâ ha-455

reket edebildiğimi fark ettim. Ben de çıktım oradan. Öyle yolda yürürken adamın biri beni durdurup, 'Baksana dostum, bence bir doktora gitsen iyi olur,' dedi.

"Sonra da ambulans çağırdı. Doktorlar altı saat sonra beynimin ön kısmına saplanmış yirmi iki kalibrelik mermiyi çıkardılar. Bunun üzerinden yirmi beş yıl geçti ve ben o günden sonra fazla bir şey hissetmemeye başladım. Ne mutluydum. Ne mutsuzdum. Ne çaresiz, ne de öfkeliydim. Artık kendimi yalnız bile hissetmiyordum.

"İnan bana Amy'ciğim, hayat değil bu." Tommy'nin hikâyesi sona yaklaşmaya başlamış gibiydi. Ben hâlâ şok içindeydim. Demek ki babam öz kardeşini vurmuştu. Tommy hayatta kalmayı başarmıştı. İki kardeşin hayatta bu şekilde karşı karşıya gelmiş olmaları ne tuhaftı. "Hiçbir şey hissetmiyor musun?" diye sordum ihtiyatlı bir şekilde. "Hiçbir şey öyle mi?" Tommy başını salladı.

"Bir daha kızların peşinden gitmedin mi?" "Aşık olamıyorum." "O zaman bana da ihtiyacın yok." "Olmaz olur mu? Sen benim ailemsin. İnsanın aileye her zaman ihtiyacı olur."

"Ben... "

"Tommy. Bana Tommy demeni istiyorum. O kadar uzun zaman oldu ki. Hadi Amy. Amcanın hatn için.

Söyle bir de senin ağzından duyayım."

Belki de bununla dalga geçmem gerekirdi ama ona

gerçek ismiyle hitap etmemi istediğinde bunu

yapamadım. Yaralıydım, bitkindim, köpeğim ölümle

pen-çeleşiyordu ve kendi dairemde kapana

kısılmıştım.

Amcama gerçek ismini bahşetmemek belki de yapabileceğim son şeydi. Kafamı salladım. Ve sevgili, duygusuz Tommy Amcam gelip yüzüme bir tokat indirdi. Dudaklarım ayrılırken ağzıma kan tadı geldi. Ağzımda biriktirip yüzüne tukurdum.

"Senden nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret!" diye bağırdım. Kafama inen yumrukla beynimin sarsıldığını hissettim. "Söyle!" diye kükredi. "Orospu çocuğu!"

Kolunu havaya kaldırmıştı ama bu sefer hazırlıklıydım.

"Hey Ben," diye bağırdım. "Yakala!" Bella'yı üzerine atarken katil bir

manyağın bile yakalama içgüdüleri olsun diye dua ediyordum içimden.

Bobby önce çığlığı duydu. Annabelle'in apartmanına bir blok ötede ve

D.D.'den de yirmi metre kadar öndeydi. Annabelle'in telefonu açmamasının

mantıklı

bir nedeni olduğunu düşünmek istiyordu. Anna-belle'in iyi olduğuna inanmak zorundaydı. Sonra bağırışları duydu. Ve var gücüyle koşmaya devam etti. Annabelle'in apartmanının ön kapısı açıldı. İçeriden genç bir adam fırladı sokağa. "Polis, polis, birileri polisi arasın. Galiba UPS'çi onu öldürmeye çalışıyor!" Bobby merdivenlere koşarken D.D. de telefonla yardım istedi.

457

Ben, Bella'nin ağırlığıyla sendeleyip arkaya düşerken ben de nihayet ilk kez çığlık atmayı başarmıştım. En iyi dostumu kurban ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Beni buna mecbur ettiği için Ben'den nefret ediyordum. Hemen kapıya koşup deli gibi kilitleri açmaya çalıştım. Ben, Bella'dan kurtulup arkamdan yakaladığında iki kilidi halletmiştim bile. Hızla dönüp dirseğimi yüzünü indirdim. Gözlükleri kırılmıştı. O arkaya düşerken ben de zincirle uğraşıyordum.

"Hadi, hadi, hadi... "

Parmaklarım öyle titriyordu ki, sanki benimle işbirliği

yapmak istemiyor gibiydi. Hıçkırarak ağlamaya,

kontrolümü kaybetmeye başlamıştım.

Sonradan geldi kulağıma. Merdivenleri hızla çıkan

ayak sesleri. Tanıdık bir ses. "Annabelle!"

"Bobby!" Son kez bağırmayı başarmıştım. Sonra Ben

üstüme atladı.

Yere düşerken burnumu da kapıya çarpmıştım. Gözlerime yaşlar doldu ve gırtlağımdan öfke dolu bir

çığlık daha yükseldi. Kapı sarsıldı. Bobby kapıyı zorluyordu. Ama açılmıyordu, açılmaması da normaldi. Çünkü bu kapıyı özellikle dayanıklı olduğu için seçmiştim ve üzerine de bir sürü kilit taktırmıştım. Güvende olayım diye kendime bir kale yaratmıştım; ama aynı kale şimdi hayatıma mal olacaktı. "Annabelle, Annabelle, Annabelle!" Bobby kapının öbür tarafından kükrüyordu çaresizce. Sonra Tommy'nin hırıltılı sesini duydum; kulağımın hemen dibindeydi. "Bu senin hatan Amy, beni buna mecbur ettin. Bana başka bir şans vermedin." Uzaklardan babamın sesini duyuyordum şimdi. 458

Sonu gelmeyen nutuklarından birini çekiyordu yine: "Bazen, çok korktuğun zaman ses çıkarmakta zorluk çekebilirsin. Sen de bir şeyleri kır o zaman. Duvarları yumrukla, eşyaları fırlat. Gürültü çıkar tatlım, karşı koy. Her zaman karşı koy. " Tommy omuzlarımdan yakalamıştı. Tommy üzerime çıktı. Elinde Charlie'nin kanlı bıçağıyla tepemde duruyordu şimdi. "Beni asla terk edemeyeceksin." "Ateş edeceğim," diye bağırdı dışarıdan Bobby. "Kapıdan uzak dur. Bir, iki... "

Yere yapışmış haldeyken boynumdaki şişeciği koparıp aldım. Tommy

bıçağını havaya kaldırdı. Cam şişeciğin tepesindeki metal kapağı çıkardım.

Sonra da annemin babamın küllerini Tommy'nin yüzüne fırlattım.

Tommy deli gibi gözlerini ovuşturarak geri çekildi.

Tam o anda Bobby de ateş etti.

Tommy'nin vücudu titremeye başlamıştı. Sonra Bobby

tekmeleyerek açtı kapıyı.

Tommy yere yığılacağım, sesin geldiği yöne dönüp yaralı bir hayvan gibi saldırdı. Bense ayağa fırladım. Bobby sola kaçtı. Tommy kırık kapıyı yarıp dışarı çıktı ve aynı hızla beşinci katın tırabzanlarına çarptı. Dengesini sağlamak için

kollarını savurmaya başlamıştı.

İşi şansa bırakamazdım.

Gidip arkasından ittim var gücümle.

Sonra, babasının kızı durup amcasının düşmesini

izledi.

38

G

erçek insanı özgür kılar. Başka bir eski deyiş daha. Gerçi bunu babamın ağzından hiç duymadım

ama artık geçmişi hakkında öğrendiklerimden sonra her şeyi anladığımı sanıyorum. Dairemdeki o kanlı akşamın üzerinden altı ay geçti. Polis sorgulan, DNA sonuçlarıyla dolu; üstüne üstlük bir de basın toplantısıyla süslenmiş altı ay. Artık kendi ajansım bile var. Büyük bir Hollywood stüdyo-suyla

anlaşabilirsek milyoner olabileceğimi söylüyorlar. Ve tabii kitap anlaşması var bir de. Larry King'in programına çıktığımı hayal edemiyorum. Ailemin trajedisinin üzerinden para kazanmayı da. Ama yine de nasıl geçineceğimi düşünmüyor değilim. Bugünlerde perde siparişleri de zayıf. Henüz kararımı tam olarak vermedim.

Şu anda banyodayım ve bacaklarımı tıraş ediyorum. Gerginim. Biraz da heyecanlıyım. Artık kendimi . daha iyi tanıma yolunda olduğumu hissediyorum. Şu ana kadarki gerçekleri sıralayacak olursam: 461 Bir, köpeğimin sağlığı yerinde. Bella mutfakta kucağımda ölmedi. Hayır benim cesur köpeğim sandığımdan daha kuvvetli çıktı. Tabii Bobby bizi bir devriye arabasına atıp acil servise yetiştirmemiş olsaydı o da mümkün olamazdı ya, neyse. Charlie Bella'nm omzunda kemiğe kadar inen derin bir yara açmış. Bir iki tendonu da koparmış. Çok kan kaybetmişti. Ama iki bin dolarlık tıbbi bakım sayesinde evine geri dönmeyi başardı Bella. Artık benim yatağımdan başka yerde uyumak istemiyor. Ben de ona kocaman kocaman sarılmayı seviyorum. Henüz koşmaya çıkamıyoruz. Ama gücümüz kuvvetimiz yavaş yavaş yerine geliyor.

İki, yaralar iyileşiyor. Bella'nın yanından bir an olsun ayrılmak istemediğim için yirmi dört saat hastanede kaldım. Ben kendim de epey bir kan kaybetmiştim ya, veterinerlerden biri uyarmasa onu da fark edemeyecektim. Yanağıma on iki dikiş atıldı.

Bacaklarıma yirmi. Sağ koluma otuz bir. Kapak kızı günlerim bitti herhalde. Yara izlerimi seviyorum ama. Bazen gecenin bir yarısı uyanıp, parmak uçlarımı onların üzerinde gezdirdiğim oluyor. Savaş yaraları. Babam sağ olsa benimle gurur duyardı. Üç, bazı soruların cevabı hiçbir zaman bulunamayacak. Babamın saklama dolabından annemin en sevdiği kanepesi, bebeklik resimlerim, doğum belgelerim, muhtelif aile hatıratı ve son olarak da babamdan bir not çıktı. Boston'a geri dönüşümüzden bir hafta öncesi talihliydi not. Hiçbir açıklama yoktu ama. 18 Haziran 1993'te babam şöyle yazmıştı: Ne olursa olsun, seni her zaman sevdiğimi ve elimden geleni yaptığımı unutma. Boston'da öleceğini tahmin etmiş miydi? Onca

trajediye bulaştıktan sonra üzerinde kara bulutların dolaştığına mı inanıyordu acaba? Hiçbir fikrim yok. Kardeşinin hâlâ hayatta olduğundan şüphelendiğini tahmin ediyorum. Herhalde, Arlington'daki terk edilmiş bir evde bulunan kimliği meçhul bir cesetle ilgili haberler görmek için bakıp durmuştur gazetelere uzunca bir süre; sonra böyle bir hikâyeye rastlayamayınca da amacına ulaşamadığını anlamış olmalı. Peki ama neden geri dönüp işini tamamlamak istemedi? Neden Florida'ya, annemle benim yanıma döndü?

Bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilemeyeceğim. Belki de adam öldürmek göründüğü kadar kolay değildir. Bir kez denemesi yetmişti belki de babama. Ondan sonra

da kaçmaya devam etmiştik işte. Ne zaman bir çocuk kaybolsa, gazetede bununla ilgili bir haber çıksa, işareti alıyordu

babam. O yeni kimlikler ayarlarken annem bavulları topluyor, hep birlikte yola çıkı-yorduk tekrar tekrar.

İşin tuhaf yanı, polis Tommy Amcamın bizi takip ettiğine inanmıyor. O mermi amcamı öldürmemiş olabilir ama beyninde yol açtığı tahribat sapkın dürtülerinin çoğunu ortadan kaldırmışa benziyor. UPS'te çalışmaya başlamış, biraz antisosyal olsa da, örnek bir vatandaş olarak yaşamayı başarmıştı. Hayatına devam etmeyi bilmişti yani. Sadece benim ailem geçmişe takılıp kalmış, babamın nasıl ulaşacağını bilmediği bir güven duygusunun arayışı içinde hep yollarda olmuştu. Dört, bazı gerçeklerin dile getirilmemesi gerekir. Örneğin, onca soruşturmadan sonra polis Ben / Tom-my'nin ölümünün resmen kaza olduğuna karar verdi. Kanun kuvvetlerine karşı giriştiği bir silahlı çatışmada,

saygın bir memur tarafından kilitli kapının arkasından üzerine dört el ateş

edilmişti. Memur sonradan kapıyı açmayı başardığında yaralı zanlı kaçmak

için son bir gayretle apartmana koşmuştu. O acı ve şaşkınlık içinde kazara

beşinci kattaki tırabzanın üzerinden düşüp ölmüştü.

Bobby'yle bu konuyu sonradan hiç konuşmadığımızı söylememe gerek yok.

D.D.'yle de keza. O da zaten giriş kattaki lobide olduğu için, zanlının

düşüşünden önce olan bitenden haberdar olamazdı.

Gerçi birkaç hafta önce bana üzerinde Kazadır, Olur yazan bir tişört hediye

ettiğini de söylemeden geçemeyeceğim.

Beş, psikopatların bile bir cemiyet ruhu vardır. Charlie Marvin'in eski Boston Akıl Hastanesi'nin hastalarından Christopher Eola olduğu anlaşıldı. Boston emniyet teşkilatı, evsizlere çalışan bir gönüllü kılığında en az bir düzine fahişenin cinayetinden sorumlu olduğuna inanıyor şimdi. İntihar danışma hattında gönüllü çalışmış olan Ted Bundy'nin el kitabına bakılacak olursa, Charlie bu konumundan yararlanarak potansiyel kurbanlarıyla buluşabilmiş, bir yandan da polisin dikkatini çekmemeyi başarmıştı. Tabii sonunda hedef olarak başmüfettiş D.D. Vvarren'ı seçmekle fazla ileri gitmişti. Bir el yazısı uzmanı, D.D.'nin arabasına bırakılan notun muhtemelen Charlie'nin elinden çıkmış olduğuna karar verdi. Boston Akıl Hastanesi'ndeki o randevuda vurularak öldürülen dört köpeğin izini süren polisler sonunda iki uyuşturucu satıcısı / köpek eğitmenine ulaşmış; onlar da bu "ödüllü" hayvanları iyi kalpli yaşlı bir adamın satın aldığını kabul etmişlerdi.

En makul tahmin şöyle: Charlie o toplu mezarın gerçek failini öğrenmek maksadıyla soruşturma sırasında ortaya çıkmıştı. Ancak o esnada D.D.'ye aşık olarak bazı oyunlara girişmişti. Polis Charlie'nin Boston'daki evinde bomba yapımında kullanılan bazı malzemeler bulmuştu. Anlaşılan, Tommy onu benim

mutfağımda öldürmeden önce başka melanetler de kuruyordu kafasında. Eola'nm ailesi cesedi teşhis etmeye yanaşmadı. Sonradan duyduğuma göre cesedi isimsiz bir mezara gömüldü.

Altı, insan bazı şeyleri kolay kolay unutmuyor. Bu sabah Dori'yi toprağa verdik. Biz derken Dori'nin annesi babası, ben ve de Dori'yi hiç görmemiş olsa da trajik ölümünden etkilenen iki yüz kadar daha insanı kastediyorum. Emekli Lawrence polis memurlarının ve yirmi beş yıl önce aranmasına

yardımcı olan komşuların ağladıklarını gördüm. Cenazeye Boston emniyet teşkilatı da katıldı. Sonrasında Bay ve Bayan Petracelli bütün memurlarla tek tek el sıkıştı. Bayan Petracelli D.D.'nin önüne geldiğinde çavuşa öyle bir sarılma sarıldı ki, iki kadın dayanamayıp hüngür hüngür ağladılar. Bayan Petracelli törende birkaç şey söylememi rica etti. Aslında peder gerekenleri söylemişti; fena da değildi. Bu insanların hiçbiri benim tanıdığım Dori'yi bilmedikleri için çocukluğuyla ilgili bir şeyler anlatırım diye düşünüyordum ama o an geldiğinde konuşamadım. Duygularım paylaşılamayacak kadar kuvvetliydi.

Aslında şu film anlaşmasını kabul etsem iyi olacak. Çünkü parayı Bayan Petracelli'nin vakfına ba-465

ğışlamak isterim. Daha fazla Dori'nin, ailelerine geri verilmelerini isterim. Çocuktuk arkadaşlarının, "Seni seviyorum, çok üzgünüm, güle güle," diyebilmesini isterim.

Gerçekler insanı özgür kılar. Hayır, gerçekler size geçmişten haber verir sadece. Haftada üç dört kez gördüğüm kâbusları açıklar. Ödemem gereken onca veteriner ve doktor masraflarını açıklar. Doğru düzgün tanımadığım bir UPS tesli-matçısının neden Amy Grayson'] hayattaki tek varlığı olarak gördüğünü anlatabilir. Aynı UPS adamının, görevinin ilk on beş yılında neden sürekli rota değiştirdiğini, fazla uzağa gidemeyeceklerini düşündüğü ailesini

bulmak için koskoca Massachusetts eyaletinin nasıl altım üstüne getirdiğini açıklayabilir.

Nihayet bir gün biraz da şans eseri, bütün bu arayışının meyvesini toplamış, yani beni bulmuştu işte.

Gerçekler, annemin babamın beni sevdiklerini gösteriyor ama sadece sevginin hiçbir zaman yeterli olamayacağını hatırlatmaktan da öte durmuyor. Gerçekten de küçük bir kız, nereye ait olduğunu bilmek ister. Yeterince temizlendim. Bacaklarımı ve koltu-kaltlarımı tıraş ettim. Bileklerime tarçınlı yağ sürdüm. Bir elbise giymem gerekiyor. Bu ben değilim ama. Sonuçta, ilk fırsatta hepsini üzerimden atıp siyah bol bir tişört ve Filene'in bodrumundan neredeyse bedavaya aldığım bermuda pantolonun içine giriyorum. Topuklu da olsun.

Bella mızmızlanmaya başlıyor. Gideceğimi o da anladı. Bella artık evde yalnız kalmak istemiyor. Aslına bakarsanız, ben de hoşlanmıyorum bundan.

Char-466

lie Marvin'in cansız bedenini hâlâ görebiliyorum mutfakta. Eminim Bella yere sinmiş kan kokusunu bile duyabiliyordun

Önümüzdeki hafta kararımı veririm. Kendime yeni bir daire bulacağım. Geçen otuz iki yıldan sonra artık geçmişi geçmişte bırakmanın zamanı geldi. Kapı çalıyor.

Allah kahretsin. Avuç içlerim terliyor. Berbat haldeyim. Topuklularla

düşmemeye gayret ederek yeni kapımın önünde bitiyorum. Kilitleri açarken

- artık beş değil, üç kilit var sadece, fena değil - dişime ruj bulaşmamış

olması için dua ediyorum. Kapıyı açtığımda hayal kırıklığı hissetmiyorum.

Altında haki renk bir pantolon, üstünde gri gözlerini ortaya çıkaran mavi bir

gömlek ve lacivert bir spor ceket var. Saçı duştan sonra hâlâ nemli; tıraş

losyonunun kokusunu duya-biliyorum. Boston polisi, son ceset de teşhis

edilip takibatı yapılacak kimse kalmadığı için dün öğleden sonra 2:00

itibariyle Mattapan cinayet mahalli soruşturmasını resmen kapattı ve

memurları da bu görevden azletti.

Dün öğleden sonra saat 2:01'de anlaşmamızı yaptık.

Şimdi elinde bir çiçek buketi ve köpek mama-sıyla kapımda duruyor. Bella'yı

evde bırakmayacağımız anlaşıldı.

"Merhaba," diyor, gözlerinin etrafını kırıştıran bir

tebessümle. "Bobby Dodge, tanıştığımıza memnun

oldum. Mangal partilerine ve havhav beyaz köpeklere

bayıldığımı söylemiş miydim?"

Ben çiçekleri alırken Bella da kemiği kapıyor.

467

Senaryoyu bozmadan elimi uzatıyorum.

O da parmaklarımın arkasını öpüyor. İçim ürperiyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bobby Dodge.'

Derin bir nefes alıyorum.

"Benim adım da Annabelle.'

SON